

Giới thiệu Tuyệt Sắc Phong Lưu

Convert: Ngocquynh520

Edit: Ốc Vui Vẻ

Nhiều người đàn ông thích cô như vậy là kỳ tích, vẫn là kì tích, vẫn là kì tích sao? Sai, là, gian, tình?

Ảnh Chi Long Ngâm: Bắt đầu từ hôm nay, người phụ nữ này Quy thiếu gia tôi quản lý rồi! (thùng dấm chua)

Gió Lạnh Xảo Xạc: Không có biện pháp, ai bảo tôi là sư phụ của cô ấy, cho nên nói tôi đã dành được cơ hội trước tiên. (háo sắc vô địch)

Kiểm Minh Sương Nguyệt: bà xã, anh bảo đảm rất thích rất thích em, tuyệt đối không bắt cả 2 tay. (đàn ông dịu dàng)

Satan Du Đăng: Tiểu yêu tinh, ở trong trò chơi này, anh có thể khi dễ em, nhưng người khác muốn khi dễ em, thì không được. (ác ma)

Quả Lạc Hóa Diễm: Đây rốt cuộc là tình huống thế nào? Quả nhiên phong lưu gặp phải họa.....Hiếu Hiếu cứu mình!!!

Đây là một câu chuyện xưa về nữ đại thần, ở trong trò chơi, thu góp các loại nữ nam. Nữ chính ở phương diện tình cảm hơi ngốc nghếch (đặc biệt là không thích người phóng điện với cô, sẽ hoàn toàn bỏ qua), nhưng xoát BOSS và PK thì rất là lành nghề.

Rất hứng thú với trai đẹp, tính tình một nửa là thiên sứ, một nửa là yêu tinh. Nhưng trời cao giống như là có ý hành hạ cô, vốn một người đã không đối phó được rồi, gần đây còn có bốn người tới.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Nữ đại thần bị chồng bỏ

Tô Uyển vừa về kí túc xá, nằm ở trên giường, nhìn bạn cùng phòng với cô- Diệp Hiếu Vũ lại đang ở đẳng kia chơi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên]. Đó là một trò chơi mới, thời điểm mới ra mọi người ùn ùn kéo tới chơi. Tối bây giờ người chơi cũng không ít.

“Mình nói bạn học Diệp Hiếu Vũ, cậu ngày ngày ở đây chơi cái trò rôm rả này, thú vị à?” Tô Uyển nhìn Hiếu Hiếu lại đang chơi Cửu Thiên, trong lòng hơi không vui.

Chủ cái tên được điểm danh, cũng không quay đầu lại, trả lời Tô Uyển một câu: Ủ! Bằng không cậu cứ nói đi? Chơi không vui mình có thể bảo cậu à? Ai, cậu là đại thần [Phong Vân], cả ngày bị người ta nhận là nhân yêu, cảm giác thấy như thế nào?”

“Nhân yêu thì sao, ta là nhân yêu ta tự hào! Thành công!” Tô Uyển mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng rất là bất mãn. Cô gái nhỏ này, không chỉ ở trong trò chơi bị người ta hiểu nhầm là nhân yêu, trong hiện thực cũng thường bị mọi người nhận lầm là nhân yêu. Nhìn cô ấy, mái tóc ngắn và hoạt bát, vóc dáng có vẻ như không có đường cong, ngoại trừ một khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng đáp coi như thanh tú, thật sự không có gì giống con gái.

“Những người này rõ ràng là đang ghen tị mà!! Nói như thế, không lẽ [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] của cậu không có nhân yêu?” Nói đến đây Tô Uyển từ trên giường lập tức ngồi dậy, bắt đầu phản kích Hiếu Hiếu.

Hiếu Hiếu dùng ánh mắt xem thường liếc Tô Uyển từ trên xuống dưới một cái, hừ nhẹ một tiếng, nói: “Ngươi cho rằng...! Trong trò chơi này không chỉ có nhân yêu, còn có thể đề phòng một người mở 2 tài khoản [Phong Vân] được sao?”. Ý muốn nói là: tới chơi đi, chơi trò này có thể không bị cho là nhân yêu.

Diệp Hiếu Vũ ngày trước chơi [Phong Vân] cùng Tô Uyển, nhưng mà đến khi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] được mở ra, tại thời điểm đó, Hiếu Hiếu ngay lập tức phản chiến, chạy đi chơi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên], đến bây giờ vẫn chưa về.

Mỗi lần nghĩ như vậy, Tô Uyển đành bắt đầu đi lác đầu, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, nói: “Được rồi, cậu ở trong trò chơi đó có tốt hơn nữa, cũng không so được với mình ở [Phong Vân], thật nhớ!”

Tô Uyển vừa trả lời Hiếu Hiếu, vừa đi tới máy vi tính của mình, mở máy vi tính lên, đăng nhập vào [Phong Vân].

【 hệ thống 】Người chơi Uyển Nhi tiến vào trò chơi.

Đã lâu không vào chơi rồi, đi làm phó bản thôi ^o^

【 hệ thống 】 Người chơi [Uyên Nhi] tiến vào phó bản.

Đối với một đại thần chuyên tấn công từ xa, DPS (damage per second - hủy diệt từng giây), MT (main tank - phòng ngự tốt nhất), thì đánh quái quét boss đều là chuyện nhỏ.

Cô rất nhanh đánh bàn phím, sử dụng phần rắc xung quanh, toàn bộ quái bị cố định trói buộc 3 giây. Tiếp theo cô lại sử dụng [phù không] quăng tất cả quái lên không trung. Ngay sau đó cô lại sử dụng 3 kỹ năng [Nhược Thủy], [Lư Hỏa], [Băng Lôi] khiến cho toàn bộ quái đang trên không trung bị đánh tới đánh lui, không xuống được. Ngay khi kỹ năng vừa chấm dứt, trong nháy mắt cô lại sử dụng kỹ năng [Tất Sát Phi Tinh Đái Nguyệt] giải quyết quái. Toàn bộ quái đều chết sau khi bị một đòn như vậy

【 hệ thống 】 Qua phó bản thành công, người chơi Uyên Nhi đạt được 58643240 kinh nghiệm

“Xong, chỉ là chuyện nhỏ” Tô Uyên ở kí túc xá, hét to một tiếng.

Hiệu Hiểu bắt đầu đi nhìn Tô Uyên: “Mình nói cậu ngày nào cũng nhẹ nhàng như vậy làm gì có tính kích thích? Mau chơi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên]?”. Tô Uyên đang định trả lời thì thấy trên màn hình xuất hiện khung nói chuyện riêng.

【 mật ngữ 】 Lăng Tử Long Tâm: trong mấy ngày em không có ở đây, anh đã nghĩ rất rõ ràng, chúng ta không thích hợp nên chia tay đi.

【 mật ngữ 】 Uyên Nhi:

Nhìn những lời này Tô Uyên không nói gì được, đành phải dùng dấu chấm để trả lời.

【 mật ngữ 】 Lăng Tử Long Tâm: về sau anh cũng sẽ không chơi trò này nữa, em hãy bảo trọng. Đồ vật anh đều để lại cho em hết.

【 hệ thống 】 người chơi Lăng Tử Long Tâm tặng vật phẩm cho bạn, bạn hãy lựa chọn có tiếp nhận vật phẩm này hay không?

Tô Uyên quả quyết ấn [không], dù sao Lăng Tử Long Tâm cũng nói như vậy rồi, xem ra là muốn mỗi người một ngã rồi, không cần phải tiếp nhận vật phẩm của hắn.

Điều này chứng minh cho một câu nói, gì nhỉ? À, chuyện lạ năm nào cũng có năm nay lại đặc biệt nhiều. Có lạ không, cô vừa mới lên đánh phó bản, nhân vật còn chưa trở về thành, đã gặp phải chuyện bị người ta vứt bỏ.

【 hệ thống 】 người chơi [Lăng Tử Long Tâm] đã thoát.

Mẹ nó, cô còn chưa hoàn hồn đâu, sao Lăng Tử Long Tâm đã thoát rồi. Tô Uyên càng cảm thấy buồn bực.

Hai người vốn cùng công hội, cùng nhau tham gia thi đấu PK công hội. Hơn nữa lại học cùng một trường, tuy khác hệ nhưng cũng gặp mặt nhau vài lần. Với lại bọn họ và Hiệu Hiểu cũng cùng ăn cơm vài lần rồi. Mấy ngày nay cô bận thi cuối kì, không kịp lên, cuối cùng chuyện lại thành thế này.

Hừ, cái tên Trần Thế Mỹ này, mấy ngày trước còn gióng trống lớn tiếng muốn theo đuổi cô, muốn tiến thêm bước nữa với cô. Cuối cùng cô động lòng, muốn cho anh ta biết cô đồng ý. Tô Uyên tức giận nghĩ, rốt cuộc lại bị bỏ rơi, quả nhiên không có người đàn ông nào tốt.

Cô vốn là một nữ đại thần cao cao tại thượng trong nháy mắt trở thành người phụ nữ bị chòng bõ, thật là đáng giận! Trong nháy mắt khí thế Tô Uyên yếu đi rất nhiều, ngồi xõm ở góc tường vẽ vòng tròn

Diệp Hiểu Vũ thấy Tô Uyên bình thường luôn nói nhiều bỗng nhiên im lặng, tưởng là cô ấy có chuyện gì, thào tai nghe ra, hướng về phía cô hét lớn một tiếng: “Tô Uyên sao lại không thấy hơi thở của cậu rồi, còn sống thì nói một tiếng chỉ xem nào!”

“Chi~”

“—|||”

“Không phải cậu bảo mình nói một tiếng chỉ sao?”

“Mình bị cậu đánh bại rồi, sao bình thường cậu không nghe lời như vậy?” Nói xong, Hiệu Hiểu đặt tai nghe xuống, từ chỗ ngồi đứng lên đi về phía Tô Uyên. Lúc này người bạn nhỏ Tô Uyên vẫn đang ngồi góc tường vẽ vòng, thật ra là máy tính đang làm. Thấy Hiệu Hiểu đi tới, Tô Uyên chỉ chỉ màn hình. Hiệu Hiểu đoạt lấy con chuột của Tô Uyên, bắt đầu tra xét trên dưới nội dung cuộc nói chuyện. Sau đó “Xì” một tiếng, bật cười.

“Người này không có chuyện gì đặc biệt kiểm tra chuyện bị đánh hạ, haha, chọc cậu còn có ngày tốt lành sao?”

Tô Uyên dùng ánh mắt oán hận và khinh thường trừng Hiệu Hiểu, mắng: “Mẹ nó, cậu cao hứng cái gì, không thấy mình đã thảm vậy sao? Bình thường mình ở trong Vòng du đánh quái quét BOSS, oai phong một cõi, vậy mà bây giờ lại rơi vào tình cảnh như này.....Cậu vẫn còn cười sao? Cậu đúng là cái đồ lòng heo dạ chó” Tô Uyên nói gấp, từ “Lòng lang dạ sói” nói thành “lòng heo dạ chó”, làm cho Hiệu Hiểu càng cười lớn hơn.

“Haha, hay cho một câu “lòng heo dạ chó”, Tô Uyên, cậu thật có tài...” Hiệu Hiểu nói xong còn xoa xoa khóe mắt, cười ra nước mắt rồi. Cô gái nhỏ này chính là như vậy, luôn có thể nói ra những lời nói sét đánh.

“Cười, cậu còn cười hả?” Tô Uyên biết mình đuối lý, nhưng dù thế cũng không cho người ta phản đối “Chính là lòng heo dạ chó, lòng heo dạ chó! Sao, cậu có ý kiến gì hả?” (#) Mẹ nó, đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó bắt nạt, tức chết mà.

“Không có, mình nào dám ý kiến gì với cậu chứ” Hiểu Hiểu lấy kinh nghiệm mười mấy năm quen biết với cô gái nhỏ này của mình, phải tranh thủ thời gian hòa giải trước. Nếu không Uyên tỷ tức giận thì hậu quả rất nghiêm trọng. Chẳng qua cô cũng không quên, không ngừng cố gắng lôi kéo Tô Uyên cùng chơi [Tuyệt Sắc Phong Lưu]. “Nghe mình nói này Uyên Uyên.....”

Lời còn chưa dứt đã bị Tô Uyên tức giận gào lên: “Đừng gọi mình bằng cái nhũ danh đáng ghét đó nữa!” Đại tiểu thư tính khí nóng nảy- ing~.

“Không không, mình nói là Quả Quả”. Quả Quả là nick name của Tô Uyên, một cái tên làm cho người ta cảm thấy đáng yêu, giống như khuôn mặt của Tô Uyên, hồng hào rất đáng yêu.

“Mình nói này Quả Quả, cậu xem, cậu ở [Phong Vân] cũng không có gì níu giữ nữa, cậu chơi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] với mình đi?” Nói xong, Hiểu Hiểu nhớ một lần giáo viên tiểu học dạy về “Tào Quế luận bàn chiến tranh” có một câu vô cùng nổi tiếng: “Lần đầu đánh trống sẽ nâng cao sĩ khí, lần thứ hai đánh trống sĩ khí suy giảm, lần thứ ba đánh trống sĩ khí không còn...”..... Vì vậy Hiểu Hiểu lấy dũng khí nói luôn: “Uyên....Quả Quả à”. Suýt nữa thì gọi thành nhũ danh của Tô Uyên

“Làm sao, lại muốn kéo mình nhập hội đúng không?” Tô Uyên bắt đầu dĩ năng đầu, trừng mắt nhìn Hiểu Hiểu đang cúi đầu. “Tiểu thư đây còn chưa chơi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] bao giờ, cậu chắc chắn là mình sẽ giúp cho bang hội của cậu?”

“À, Quả Quả, mình là muốn nói” Hiểu Hiểu như là nhớ tới cái gì muốn nói lại thôi.

“Nói mau, nói mau” Tô Uyên thấy cô ấy không nói cũng gấp.

“Cậu có nhớ mình có một người bạn cùng hệ với Lăng Từ Long Tâm không? Anh ta cũng chơi Cửu Thiên. Mấy ngày trước, anh ta nói với mình, Lăng Từ Long Tâm lập một công hội ở Cửu Thiên”

Tô Uyên nhìn Hiểu Hiểu xem thường, như là muốn nói “Sao cậu không nói việc ấy cho mình”. Nhìn thấy ánh mắt của bạn tốt, Hiểu Hiểu rất vô tội gãi gãi đầu nói tiếp: “... .. Mình còn tưởng cậu biết anh ta chơi cái trò này Chỉ lập công hội thôi nên mình cũng không nói cho cậu Nhưng là....”

Tô Uyên thấy kỳ quái nhìn Hiểu Hiểu: “Nhưng gì? Hôm nay cậu làm sao vậy, cậu học nói á á á ứng rồi hả? Cậu bình thường có bao giờ lựa lời nói đâu?”

Hiểu Hiểu: “.... Sau đó mình ở trong trò chơi nhìn thấy anh ta cùng đánh boss với một cô gái tên là Nghê Thường. Mình liền hỏi Lăng Từ Long Tâm, anh ta nói”

Tô Uyên liếc Hiểu Hiểu nói: “Không phải là cậu muốn nói cho mình biết, thật ra anh ta cũng như cậu, chơi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] từ khi bắt đầu Close Beta, sau đó trong trò chơi có một hồ ly tinh, hai người cùng nhau đánh quái rồi nảy sinh tình cảm. Vốn là anh ta muốn kết giao với mình, nhưng sau đó gặp mặt hồ ly tinh kia, lại phát hiện khi ở chung một chỗ với đối phương cảm thấy rung động hơn khi ở với mình, vì vậy anh ta quyết định bỏ [Phong Vân], quyết định ở cùng hồ ly tinh kia?”

Hiểu Hiểu thú nhận: “Ừm, mọi người trong công hội cũng đã nói, hai người bọn họ hình như có quan hệ, nhưng không xác định nên mình cũng không dám nói cho cậu biết Đây quả thật giống như các tình tiết câu huyết trong tiểu thuyết ngôn tình”.

“(#) Mẹ nó, chuyện này rất giống tình tiết đặc biệt trong một vài quyển tiểu thuyết! Mình đây sao may mắn có thể gặp được loại chuyện này”. Tuy EQ của Tô Uyên không cao, nhưng IQ lại tương đối cao nên rất nhanh đã hiểu được vấn đề này.

Thật ra chuyện đã qua rồi, nhưng Hiểu Hiểu biết rõ nói nhiều Tô Uyên sẽ nghe cho nên cố tình đổ dầu vào lửa: “Chuyện cũng đã xảy ra rồi, chẳng nhẽ cậu không muốn trị anh ta và hồ ly tinh kia sao? Nếu là mình thì mình đã sớm lấy dao chém anh ta”

Tô Uyên liền nghĩ đến: Cút, cũng may mình không phải cậu Nhưng rồi Tô Uyên lại nghĩ: Hiểu Hiểu nói rất đúng. Trong [Phong Vân] cô là đại thần “Nhân yêu” mà mọi người trong khu đều biết, sao có thể chấp nhận làm người phụ nữ bị chồng bỏ! Không được, cô muốn đòi lại công bằng! Hãy xem, cô- nữ đại thần thiên hạ vô song, người gặp người thích, vào trong trò chơi mới giết anh ta cho biết.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Xem ta như thế nào cứu thế giới

Tô Uyên liền nghĩ đến: Cút, cũng may mình không phải cậu Nhưng rồi Tô Uyên lại nghĩ: Hiểu Hiểu nói rất đúng. Trong [Phong Vân] cô là đại thần “Nhân yêu” mà mọi người trong khu đều biết, sao có thể cam tâm làm người phụ nữ bị chồng bỏ! Không được, cô muốn đòi lại công bằng! Hãy xem, cô- nữ đại thần thiên hạ vô song, người gặp người thích, vào trò chơi mới giết anh ta cho biết.

Lúc này Tô Uyển đang rất oán giận, cả người cũng nổi gân xanh, làm Hiểu Hiểu cũng sợ không dám tiến đến gần. Nhưng mà Tô Uyển lập tức trở lại bình thường, rất tò mò và giọng điệu muốn trả thù nói với Hiểu Hiểu: “Đi, hãy xem bà cô đây làm như thế nào khiến anh ta phải quỳ xuống ngược lên nhìn”.

Làm sao đã thành bà cô rồi? Đầu Hiểu Hiểu hiện lên vài vạch đen (-_-|||). Nhưng mà cô cũng không quên thêm mắm dặm muối: “Nói rất đúng ~! Nhìn xem đạo đức bên trong của anh ta! Đánh cho anh ta ngã ra. Liều chết mà đánh”.

Nghe Hiểu Hiểu nói như vậy, Tô Uyển cũng gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển đáp lại, càng thêm quả quyết kéo Tô Uyển tới trước máy vi tính, dùng tốc độ 0.00001 giây đưa thông tin về trò chơi cho Tô Uyển (con số ấy chỉ dùng để tham khảo, còn thời gian cụ thể chỉ có người trong cuộc biết).

Vừa nhìn thông tin, Tô Uyển vừa nghi ngờ hỏi Hiểu Hiểu một câu: “Nó (chỉ Cửu Thiên) thật sự tốt như thế sao? Mình chơi qua nhiều trò chơi rồi, không bằng [Phong Vân], thao tác đâu có gì nhiều”. Trước kia Tô Uyển chọn chơi [Phong Vân] bởi vì nó kén chọn người chơi có thao tác tốt, cô còn chưa chọn được trên thị trường loại trò chơi khiến cô có hứng thú hơn so với nó.

“Cậu đúng là kiến thức nông cạn” Hiểu Hiểu liếc mắt lườm Tô Uyển một cái, rồi tiếp tục giải thích: “[Tuyệt Sắc Cửu Thiên] nổi tiếng như vậy, bởi vì nó có một “hệ thống điều khiển” và “hệ thống giọng nói” hơn hẳn những trò chơi khác trên thị trường trò chơi”. Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển vẻ mặt không tin, bắt đầu kể, đành lấy tài khoản của mình làm mẫu cho cô gái nhỏ ngoan cố này xem.

“Cậu đã từng chơi PS2 rồi chứ?” Hiểu Hiểu bắt đầu giảng bài bằng vấn đề này, Tô Uyển “Ừ”, ý bảo Hiểu Hiểu nói tiếp: “Chuyện này không phải dễ rồi sao, cậu biết PS2 nổi tiếng về cái gì không? Chính là yêu cầu thao tác phải rất tốt! Okay!” Hiểu Hiểu dừng một chút, muốn cho Tô Uyển thời gian suy nghĩ.

Tô Uyển thông minh như thế lập tức hiểu được: “Nói như vậy, ý của cậu là, chiến lược [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] có vẻ giống của PS2? Hoặc là nói giống ở thao tác trong trò chơi”. Tô Uyển kích động nói.

“Bingo! Cậu nói đúng” Hiểu Hiểu khẳng định. Đồng thời sử dụng tài khoản của mình đánh quái làm mẫu cho Tô Uyển xem “Nhìn nhé, nếu bây giờ mình muốn đánh ra một kĩ năng, ở những Game Online khác chỉ cần dùng phím 1,2,3 là được, nhưng để gia tăng tính tự động của trò chơi, [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] lựa chọn áp dụng hoàn toàn nền tảng hệ thống tự động của PS2”.

Nói xong Hiểu Hiểu sử dụng kỹ năng [Vạn Kiếm Quy Tông].

Lúc đó, trên màn hình xuất hiện vài tổ hợp phím và khoảng thời gian nhỏ. Tô Uyển liền hiểu được ý của Hiểu Hiểu: “Nói như vậy, việc sử dụng kỹ năng có vẻ giống những trò đánh nhau, cần phải có mệnh lệnh riêng. Không chỉ có thế, còn giới hạn thời gian hoàn thành những lệnh này đúng không?”

Hiểu Hiểu vui mừng gật đầu, ai ngờ, ngay sau đó Tô Uyển nói làm cô tức chết. Bởi vì Tô Uyển cá gan nói: “Chỉ như thế?”

Nghe nói như thế, Diệp Hiểu Vũ tức giận: “Mẹ nó, cậu muốn chết à? Cái gì là chỉ như thế?!” Uống công mình giải thích cả buổi, kết quả người ta lại chế giễu nói “Chỉ như thế”. Cô có thể không tức giận sao? Cô gái nhỏ này có thể làm cô tức chết đi được, cô muốn bóp chết cô ấy.

Tô Uyển thấy mặt Hiểu Hiểu càng tối đi, lại càng đùa giỡn Hiểu Hiểu: “Đúng là vợ chồng lâu ngày, có dáng vợ chồng! Xem kia, mặt của cậu cũng biến thành đen rồi ...”. Tô Uyển nói như vậy bởi vì Diệp Từ- bạn trai của Hiểu Hiểu, khá là đen, hơn nữa anh ta cũng rất gầy rất cao, so ra Hiểu Hiểu đúng là bản sao của anh ta.

Âm cuối còn chưa nói ra, Hiểu Hiểu đã tức giận vung cánh tay hướng Tô Uyển vung lên, định đánh Tô Uyển, chỉ là hay tay cô gái nhỏ dễ vụng vàng trước ngực, bắt được cánh tay Hiểu Hiểu đang đánh về phía cô, sau đó vội vàng hòa giải: “Haha, vừa rồi mình đùa giỡn thôi, cậu cần gì phải đánh thật chứ... Àc, thật ra là mình muốn hỏi, còn có điểm nào hay nữa? Chỉ có cái kia không thể hấp dẫn được Đại tiểu thư Hiểu Hiểu của chúng ta”

Hiểu Hiểu thu tay lại, rồi liếc Tô Uyển một cái, trong ánh mắt như muốn nói “May cậu biết điều”. Nhưng mà, náo loạn thì náo loạn, Hiểu Hiểu cũng không quên bài giảng của mình “Nói thừa, nếu chỉ như thế thì mình chơi PS2 luôn là được!”. Dừng một chút, Hiểu Hiểu lại hỏi: “Chỉ là, quay lại chuyện vừa rồi, nếu thực sự có tướng vợ chồng, cậu có thấy mình gầy?”. Hộc máu ... Tô Uyển buồn bực.

“Vậy ý của ngài là?” Tô Uyển nhanh chóng dời đi lực chú ý của Hiểu Hiểu.

“Vừa rồi mình không nói sao, [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] ngoài “hệ thống điều khiển” còn có “hệ thống giọng nói” cũng cực kì mạnh”. Vừa nói, cô tìm một con quái, tiến lên bước vào chiến đấu, thực hành cho Tô Uyển xem.

Hiểu Hiểu sử dụng kỹ năng [Ngao kiếm bí quyết]. Lúc này trên màn hình hiện lên " Xin đọc chú ngữ / tâm pháp "

“A, hóa ra là như thế”. Tô Uyển bừng tỉnh hiểu ra. Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển đã nhiệt huyết dâng trào rồi, nhưng làm gì thì phải làm đến cùng, vì thế cô liền đọc [Ngao kiếm bí quyết] tâm pháp.

“Thanh kiếm che giấu trong Kiếm Linh. Xin người hãy ban cho ta sức mạnh to lớn. Hãy dùng ta làm lực lượng của người, người hãy biểu diễn sức mạnh của người đi ----- Ngao kiếm bí quyết!”. Hiểu Hiểu nói xong, trên màn hình xuất hiện câu “Qua hệ thống giọng nói phân biệt và so sánh, người đọc chú ngữ / tâm pháp đạt được 100% thành công”

Nhìn thấy điều này, Tô Uyển vỗ tay “Oa, làm như thế thật tinh tế. Xem ra trò này rất thú vị”.

Nhưng rồi Hiểu Hiểu nhớ đến cái gì, nói “Chờ một chút”. Lúc sau, đột nhiên cô dùng sức đánh Tô Uyển một cái “Mã Đức, lần trước lúc mình đọc tâm pháp, cậu còn nói mình bị bệnh tâm thần, cậu quên rồi hả?”

Tô Uyển cũng nhớ tới, cười vui vẻ một tiếng: “Mẹ nó, mình không biết là cậu đang chơi trò chơi! Mình cứ nghĩ cậu nói chuyện điện thoại với Diệp Từ đấy chứ ...”.

“Nếu là gọi điện thoại, mình cũng cảm thấy là mình có bệnh ... O(∩_∩)O~” nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Dường như nghĩ đến cái gì, Tô Uyển hỏi Diệp Hiểu Vũ: “Hiểu Hiểu, có phải nếu mệnh lệnh không hoàn thành đúng thời gian hoặc lúc ‘vịnh xướng’ (gọi tắt của cách đọc ma pháp) nói sai, sẽ ảnh hưởng đến tỉ lệ thành công đúng không?”

“Là như thế này, nếu như cấp bậc của cậu cao rồi cảm thấy vịnh xướng và những thứ khác nói ra tốn sức, có thể bỏ qua vịnh xướng trực tiếp ra kĩ năng, cũng không sao cả, cái đó gọi là ‘mặc phát’”.

“O(∩_∩)O haha, sao có điểm giống [Từ Thần] vậy” Tô Uyển nghe qua cảm thấy trò chơi này cũng có vẻ thú vị, nhưng cô vẫn không biết có nên chơi hay không, nghĩ đến [Phong Vân], Tô Uyển cảm thấy rắc rối.

Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển còn do dự, nhưng lại hứng thú với [Tuyệt Sắc Cửu Thiên], liền đá Tô Uyển một cái. “Có thể nói như vậy, dù sao cũng có nhiều điều đặc biệt cậu chưa từng thấy. Được rồi, cậu không chơi thử làm sao mà biết được?”.

“Được rồi, mình đồng ý với cậu nhất định sẽ chơi. Nhưng mà cậu và Diệp Từ phải dẫn mình đi, không có cách, mình chơi là có mục đích mà! Haha” Kết quả là Tô Uyển cứ như vậy bắt đầu. A không, phải nói là con đường chơi [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] của Tô Uyển bắt đầu.

Sau khi chuẩn bị tất cả, Tô Uyển vào trang chủ.

“Xin chào bạn, Chào mừng bạn đến với [Tuyệt Sắc Cửu Thiên], xin bạn điền mã số CMND”

“Xác nhận thân phận xong ...”

“Tiến hành kiểm tra trùng đen xong ...” (khoa học kĩ thuật phát triển, camera còn có thể kiểm tra trùng đen).

“Quét trùng đen xong ...”

“Lấy dấu vân tay ... Lấy dấu vân tay xong ... Tài khoản đã khóa”. (bây giờ máy vi tính cũng có hệ thống phân biệt dấu vân tay ~)

“Căn cứ vào kết quả kiểm tra, giới tính của ngài là nữ, xin ngài hãy nhập tên nhân vật trong trò chơi”. Như vậy chắc chắn không ai có thể hack nhân vật, trừ khi có giấy chứng minh nhân dân, tất nhiên không có khả năng đó ...

“Quả Lạc Hòa Diễm”

“Tên không bị trùng, xin ngài hãy lựa chọn nghề nghiệp”.

“[Tuyệt Sắc Cửu Thiên] có một vài nghề nghiệp: hiệp khách, đạo tặc, giáp sĩ, phượng sĩ, nhạc sĩ, pháp sư, thám báo”. Hiểu Hiểu đã chọn “hiệp khách” rồi, cô ấy không muốn làm cùng nghiệp với cô. Không có biện pháp, ai bảo Hiểu Hiểu năm mơ cũng muốn luyện kiếm thánh.

Vậy cuối cùng sẽ chọn nghề gì đây? Cô là thích làm pháp sư! Hi hi, bởi vì cô thích tiểu thuyết có cốt truyện nói về tình yêu của nữ pháp sư và nam Vampire. Nhưng mà hình như trong trò chơi này có “phượng sĩ” của Phượng Đông, có thể sử dụng các kĩ năng nguyên tố, cũng rất mới! Được rồi, Tô Uyển quyết định: lựa chọn phượng sĩ.

“Phượng sĩ”.

“Nhân vật đang được tạo, xin hãy chờ ...”

“Nhân vật tạo thành công, xin ngài lựa chọn [vào trò chơi] hoặc là [thoát]” Vào cũng đã vào rồi, không thể thoát. Tô Uyển quyết đoán ấn [vào trò chơi].

Khi đang tiến vào trò chơi thì Hiểu Hiểu nhanh chóng về chỗ của mình và nói với Tô Uyển: “Mẹ nó, cậu làm nhanh lên một chút, mình ở thành chủ [Long thành] đợi cậu”

Nói xong dùng thanh âm ngọt ngào trả lời điện thoại của Diệp Từ gọi đến: “Ông xã à ... Em vừa mới an ủi cô gái nhỏ Tô Uyển ... Ừm ... Anh yên tâm ... Em không sao ... Em sẽ lên luôn ...”

Ở một bên nghe Hiểu Hiểu nói chuyện, Tô Uyển hoàn toàn hóa đá. Mẹ nó! Người ta nói phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn lật sách, quả nhiên là đúng ...

【 hệ thống 】Người chơi [Quả Lạc Hỏa Diễm] tham gia trò chơi.

Rốt cuộc cũng tài xong rồi, Tô Uyển giống như đứa trẻ tò mò, vào [Tuyệt Sắc Cửu Thiên]. Tô Uyển, không đúng, hiện tại đang ở trong trò chơi nên cô là Quả Quả, thuận lợi vào [Tân thủ thôn].

Dựa vào kinh nghiệm chơi Võng du trong quá khứ, Quả Quả mở bản đồ ra, ước chừng phương hướng của [Long thành], rồi bắt đầu chạy. Ở giữa Long thành và Tân thủ thôn, là khu luyện cấp [Hoa lan trì] của những người chơi mới, theo kinh nghiệm của Quả Quả, nơi này có thể bỏ qua.

【 hệ thống 】Ngài đã vào [Hoa lan trì], tại [Hoa lan trì] được 11 điểm kinh nghiệm, thiếu 89 điểm kinh nghiệm để tăng cấp.

【 hệ thống 】Người chơi [Quả Lạc Hỏa Diễm] bị tấn công.

Mẹ nó, sao mà xui xẻo, vừa vào [Hoa lan trì] cô đã gặp một con Hoa Yêu cấp 3.

“Oh my god! Đây là trời muốn diệt mình? Vừa mới bắt đầu đã bắt mình chết đi sống lại”. Tô Uyển ở trong kí túc xá kêu khóc thảm thiết. Không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt tiến vào chiến đấu, lựa chọn tự động tấn công (dù sao cũng học kĩ năng).

Thông thường thì chưa thấy vừa vào trong trò chơi đã chết! Nhưng mà có vẻ Quả Quả sẽ phải ở nơi này. Làm thế nào bây giờ? Xung quanh đều là người chơi cấp 1, cấp 2, không ai có thể giúp cô, mà Hiểu Hiểu đang ở [Long thành] chờ cô. Tô Uyển liên tiếp hô to xong đời.

【 hệ thống 】Người chơi [Hiểu Hiểu] muốn thêm ngài làm bạn tốt, ngài có muốn thêm đối phương thành bạn tốt? (Nhắc nhở: [Có] hay [Không])

Quả Quả bất đắc dĩ ấn [Có], đồng thời nhận được tin tức Hiểu Hiểu gửi tới.

【 mật ngữ 】Hiểu Hiểu: cứ bình tĩnh nhé! Mình chờ cậu.

【 mật ngữ 】Quả Lạc Hỏa Diễm: Bình tĩnh thế nào được! Phải tức, hiện tại mình đang rất tức giận.

【 mật ngữ 】Hiểu Hiểu: Hi! Mệnh khổ không thể ý lại chính phủ, chút nữa kéo cậu cũng không thể ý lại xã hội.

【 mật ngữ 】Quả Lạc Hỏa Diễm:

Quả Quả tỏ vẻ [mình không nhìn cậu, mình lừa cậu, mình coi thường cậu, mình bắt nạt cậu], thấy vậy, Hiểu Hiểu cũng không nói gì, có lẽ phải chạy tới [Hoa lan trì]. Nhưng mà không kịp, Quả Quả chỉ còn 3 giọt máu. Quả Quả nghĩ thầm: Nếu Hoa Đà còn sống, không, còn phải là người giỏi hơn Hoa Đà, nếu không thì không cứu được.

Đúng lúc này, trời cao như nghe được tiếng lòng của Quả Quả, một đạo ánh sáng rơi vào nhân vật Quả Quả, đồng thời thêm đầy máu cho Quả Quả. Cùng lúc đó, trong nhất mắt trên màn hình xuất hiện một dòng chữ:

【 hệ thống 】Chúc mừng ngài chiến thắng, ngài đạt được 12 điểm kinh nghiệm.

Thật thần kì! Cô được cứu trong nháy mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Vừa vào Cửu Thiên đã gặp đại thần

Đúng lúc này, trời cao như nghe được tiếng lòng của Quả Quả, một đạo ánh sáng rơi vào nhân vật Quả Quả, đồng thời thêm đầy máu cho Quả Quả. Cùng lúc đó, trong nhất mắt trên màn hình xuất hiện một dòng chữ:

【 hệ thống 】Chúc mừng ngài chiến thắng, ngài đạt được 12 điểm kinh nghiệm.

Thật thần kì! Cô được cứu trong nháy mắt.

Nhìn một chút, thấy bên cạnh là một nhạc sĩ, là anh ta đã cứu mình! Tô Uyển cho là như thế. Nhưng mà Hiểu Hiểu nói nghề nghiệp này đặc biệt dành cho nữ sinh! Một võ giả, một nhạc sĩ, hai nghề nghiệp này có rất ít nam sinh chơi, không ngờ người cứu cô lại chọn nghề nghiệp này. Mà còn vô cùng lợi hại!

Dù sao người ta cũng cứu mình, cũng nên cảm ơn một tiếng. Ai ngờ Tô Uyển vừa định cảm ơn người ta, người ta lại bỏ đi. Vì vậy, Quả Quả nhanh chóng ấn vào nhân vật đối phương, phát ra một tin nhắn.

【mật ngữ】Quả Lạc Hóa Diễm: Cảm ơn bạn đã cứu mình ~O(∩_∩)O

【mật ngữ】Ảnh Chi Long Ngâm: Ngươi là ai?

Dừng một chút, rồi, quay lại một chút.

【mật ngữ】Ảnh Chi Long Ngâm: Mới vừa rồi là ngươi cản đường sao?

【mật ngữ】Quả Lạc Hóa Diễm: (◦◦◦). . .A

【mật ngữ】Ảnh Chi Long Ngâm: Ta không cứu ngươi, vừa rồi ngươi tự sống lại.

【mật ngữ】Quả Lạc Hóa Diễm: (◦◦◦). . .

Quả Quả khăn trang mở kênh nói chuyện thế giới, nhìn bên trên không ít người đang nói chuyện phiếm, cô khó khăn lắm mới tìm được một đoạn liên quan đến bản thân.

【hệ thống】Người chơi Quả Lạc Hóa Diễm đã chết.

【hệ thống】Người chơi Quả Lạc Hóa Diễm đã sống lại.

Mặc dù như thế, nhưng mà anh ta cũng xử lý Hoa Yêu. Quả Quả vừa định nói chuyện, thì lại thấy trên kênh thế giới xuất hiện mấy câu nói:

【hệ thống】Chúc mừng người chơi Ảnh Chi Long Ngâm hoàn thành nhiệm vụ [Niết bàn trọng sinh]. Người chơi Ảnh Chi Long Ngâm đã Giác Tỉnh.

【thế giới】Mặc quần cụt qua ngày mùa đông: Chúc mừng Ảnh Chi Long Ngâm Giác tỉnh thành công. Khi nào thì mời tiệc rượu vậy?

【thế giới】Lúm đồng tiền: (◦◦◦) Oa, không hổ là đại thần, nhanh như vậy đã Giác tỉnh. Hi hi, thu ta làm đồ đệ đi, ta cũng muốn được như thế.

【thế giới】☆ Cát Tường 伽 y ☆: Ta đến khi nào mới có thể Giác tỉnh đây %>_

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Ta không thể bỏ qua mỹ nhân này (1)

Sau một khắc, cửa lớp học mở ra, một bóng dáng màu trắng đập cửa đi vào, hấp dẫn hoàn toàn cái nhìn của Tô Uyển.

Nhìn thấy đầu tiên đó là một dung nhan tuyệt mỹ, lông mày dài nhỏ hơi cong, đôi mắt hẹp dài trong trẻo mà lạnh lùng, cái mũi thẳng băng làm cho ngũ quan thêm sinh động, mà cánh môi xinh đẹp có màu sắc cũng rất tự nhiên, làn da trắng như tuyết, nhìn mê người đến nỗi Tô Uyển dừng lại tất cả động tác, không dời mắt được cũng quên hô hấp.

Phong cách lạnh lùng, thần thái cao ngạo, dung nhan lại càng khuynh thành, vừa giống như hoa lan ưu nhã vừa giống như mẫu đơn cao quý, phong thái tuyệt mỹ không người nào có.

Định đứng lên đến gần, không ngờ lại gây nên sự tình xấu hổ! Cô bị vấp cái bàn!

Ngay tức khắc bụi đất bay đầy trong phòng học đồng thời có một tiếng vang lớn, đến tiểu mỹ nhân cũng quay lại nhìn “Má ơi, mắt mặt chết đi được ... Ở ngay trước mặt soái ca ngã chổng vó! Làm hỏng kế hoạch làm quen của cô”. Tô Uyển lấy tay xoa trán. Bất đắc dĩ nghĩ ở trong lòng.

Trong một khắc, Tô Uyển hy vọng trên mặt đất xuất hiện cái lỗ để chui vào. Nhưng mà không có, được rồi, cô nằm giả chết là được. >__

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Mỹ nhân này ta không thể bỏ qua (2)

Bỗng nhiên Tô Uyển cảm giác được một ánh mắt đang nhìn về mình. Nhìn quanh bốn phía, chỉ có vài nhóm, trừ cô và soái ca còn có Diệp Tử và Hiểu

Hiểu làm xong rồi, những người khác đều đang làm bài tập. Đang lúc “trầm thắc mắc không lời giải đáp”, thỉnh thoảng nhìn sang bên cạnh, mẹ ơi, dọa Tô Uyên giật mình, thì ra soái ca đang nhìn màn hình máy tính của cô.

“Soái ca, cậu cũng chơi Tuyệt Sắc Cửu Thiên à?” Chắc là thế rồi.

“À!” Soái ca thuận miệng trả lời.

À là sao? Là chơi hay không chơi? Tô Uyên bắt đầu nghĩ thầm “Vây ... Cậu chơi ở khu nào?” Tô Uyên tiếp tục dò xét.

“À!” Lại “à”. Có khu nào tên là “à” sao? Tô Uyên khó hiểu, chợt nghe soái ca trả lời: “Tuyệt Nguyệt lâu”

Nghe được ba chữ “Tuyệt Nguyệt lâu”. Tô Uyên ngạc nhiên “A” một tiếng “Gi? Cậu cũng là Tuyệt Nguyệt lâu à?”

“Phốc” Nghe cô nói như thế, Hiểu Hiểu ngồi đằng sau vừa mới uống ngụm nước cũng phun lên màn hình máy tính đáng thương, hơn nữa trong miệng lẩm bẩm “Vi sao lại hỏi ‘cậu cũng là Tuyệt Nguyệt lâu à’? Giống như hỏi công việc”

Mục Úc sau đầu xuất hiện 3 vạch đen (-_-|||) nghĩ thầm: “Thật xui xẻo, sao lại ở cùng một khu với cô ta. Thời điểm cậu muốn lách người đi, cậu đã hoàn toàn quên, cô gái nhỏ này là Tô Uyên! Hành động của cô ấy không thể dự đoán giống như người bình thường! Làm sao có thể để soái ca chạy mất!

Quả nhiên sau một khắc, Tô Uyên phóng xuống một câu sấm sét: “Soái ca, nếu chúng ta có duyên như vậy, hôm nay đi ghi danh kết hôn đi!” Tất cả mọi người bị câu nói này đánh chết cháy. Không nghĩ tới cô gái chỉ có đáng đáp của cô nữ sinh nhỏ nói chuyện lại chết người thế.

Không biết tại sao trong lúc đó, trong đầu Diệp Hiểu Vũ lại hiện lên tình huống:

Sau khi Mục Úc nghe Tô Uyên nói vậy, sợ đến cả người run run, xoay người chuẩn bị chạy.

Lúc này, Tô Uyên hóa thành Nữ Ma Đầu, tức giận hét lớn một tiếng: “Cậu chạy đâu cho thoát?” Mục Úc cũng không dám dừng lại nói: “Cô không cần quan tâm, tôi có nơi để đi...”

Tất nhiên sự thật không xảy ra như trong kịch bản của cô. Chúng ta tiếp tục quay ống kính về phía Tô Uyên và Mục Úc để xem xét đến cùng.

Lúc này trong lòng Mục Úc hiện lên một câu nói: “Con cóc nhảy lên mu bàn chân, ăn hay không không ai nói, rất là dọa người!”. Cứ nghĩ rằng khi cô gái nhỏ biết cậu cũng chơi trò chơi sẽ hỏi xem cậu chơi tài khoản nào, rồi cuộc lại nói một câu như vậy, cậu sắp bị cô làm hồng đầu rồi. Nhưng mà rất lạ, cậu không cảm thấy ghét cô gái nhỏ Tô Uyên này.

Cho nên, Mục Úc nhẹ nhàng lắc đầu tượng trưng trả lời: “Có lẽ không...”. Không đợi Mục Úc nói xong, Tô Uyên không vui, mặt xụ xuống: “Đừng nói nữa, không kết hôn thì thôi! Hừ!”

Oan quá, Mục Úc lắc đầu giải thích: “Tôi muốn nói là ...” Cậu có nói là không kết hôn đâu, chẳng qua cậu muốn nói “Không cần phát triển nhanh như vậy”, kết quả bị Tô Uyên hiểu lầm. Ai ngờ cô gái nhỏ Tô Uyên hoàn toàn không hiểu, bây giờ cô giống như con mèo nhỏ đang tức giận, toàn bộ lòng đều dưng đứng không nghe cậu giải thích.

“Hừ, cự tuyệt thì cự tuyệt, sao còn phải giấu đầu lòi đuôi!” Tô Uyên oán giận nhìn Mục Úc, suýt thì nói “Ta nguyện rửa ngươi”. Vì phủ nhận mình không có ý này, Mục Úc để Tô Uyên đang tức giận bỏ qua, không ngờ Tô Uyên lại cho là cự tuyệt.

Thôi vậy, Mục Úc đứng lên mỉm cười với Tô Uyên. Bàn tay to nhẹ nhàng đặt lên đầu Tô Uyên, vỗ vỗ mấy cái giống như vuốt mèo cưng. Sau đó nói một câu: “Tôi là Lucifer” rồi ra khỏi lớp học. Sau đó có người chìm trong nụ cười của soái ca, nửa ngày sau vẫn chưa tỉnh lại.

Lúc tan học, Hiểu Hiểu dùng quyền tạp chí cô xem lúc nằm chán, cuộn lại rồi đánh mạnh vào gáy Tô Uyên, lúc này Tô Uyên mới có phản ứng là soái ca đã đi rồi. Hiểu Hiểu ra trước mặt cô, vẫy vẫy tay làm cho cô hoàn hồn. Hỏi: “Lúc này soái ca của cậu nói gì với cậu vậy?”

“Cậu ta nói.... Cậu ta là Lucifer ... Nhưng khu của chúng ta có người nào tên vậy sao?”

Diệp Từ nghĩ đến cái gì đó, định mở miệng thì bị Hiểu Hiểu ngăn cản, cũng nói khẽ với Diệp Từ: “Chuẩn bị có kịch hay để xem rồi! Mình không nên nói cho cô ấy biết trước, cô gái nhỏ này chuyện tình cảm chỉ số cực thấp!”

Nói xong hai người vui sướng cười hi hi, giống như đang mưu đồ bí mật chuyện xấu? Tô Uyên nghĩ. Nhưng với kinh nghiệm quen biết Hiểu Hiểu nhiều năm như vậy, Hiểu Hiểu sẽ không hại cô, cho nên cô cũng yên tâm.

“Nếu đã hết giờ học rồi thì chúng ta phải chuẩn bị chụp ảnh cho xong thôi rồi còn gửi lên Cửu Thiên!” Diệp Từ tốt bụng nhắc nhở, Tô Uyên và Hiểu Hiểu cũng tán thành. Vì thế ba người đi về phía vườn hoa của trường học - nơi mà bình thường không có người đến.

Theo đề nghị của Tô Uyên, hai người quyết định cùng nhau áp dụng chính sách lừa gạt khuôn mặt, đồng thời còn phải có hình ảnh ôm nhau, để chứng tỏ hai người đúng là quan hệ “tình lữ”. Bởi vì ở trong trò chơi Diệp Từ và Hiểu Hiểu vốn là một đôi tình lữ.

Đúng lúc này Mục Úc đi qua vườn hoa nhỏ, bởi vì con đường này gần với cửa trường học hơn. Xem ra hôm nay soái ca không ở lại trường học. Tô Uyên nghĩ cũng không nghĩ, hướng soái ca của cô phát phát tay và hô: “Soái ca, là mình nè!”

Lúc này cảnh tượng trong mắt Mục Úc là một cái cục màu đen phát tay với cậu và phát ra những âm thanh kì quái và cậu cũng không hiểu tình huống đang xảy ra. Tô Uyên thấy Mục Úc đứng lại, nghĩ rằng cậu nghe được lời của cô. Cô cao hứng hấp tấp chạy lại phía cậu, ba bước cũng thành hai bước.

“Soái ca, một lát không thấy cậu nhớ mình à? Ha ha, mình biết là cậu đang ngượng! He he mình hiểu rõ là được!”. Đi tới trước mặt Mục Úc mới biết đó là Tô Uyên khi đi học quần quít muốn ngồi cạnh cậu.

Cô ấy lúc này trong trang phục COS-PLAY màu đen, nhìn dáng vẻ này chắc là COS Âm dạ rồi. Mục Úc liếc nhìn cậu con trai bên cạnh đang trêu Hiểu Hiểu. Có lẽ đây vốn là vai diễn của cậu ta. Hiểu Hiểu mặc áo da màu đỏ, đúng là Kiếm thánh rồi.

Ai ngờ Mục Úc còn chưa tính xong, Tô Uyên đã nói: “Mình biết cậu không nói chuyện là chấp nhận”.

“.....”Ặc, cái gì với cái gì? Mục Úc rất buồn bực.

Tô Uyên thấy Mục Úc định giải thích thì cắt ngang lời của cậu: “Được rồi, cậu không cần giải thích! Chưa nghe nói tới à? Giải thích chính là che giấu, che giấu chính là sự thật, sự thật chính là xác nhận ý tứ, hehe”

Lời nói càng làm Mục Úc không còn gì để nói. Cậu bắt đầu đi nhìn trời, chẳng lẽ cô gái này đặc biệt sinh ra để khắc cậu sao? Nhưng mà nghĩ đến điều này cậu cũng không có cảm giác tức giận, ngược lại còn cảm thấy hơi vui. Chỉ ít từ khi cô gái nhỏ này xuất hiện, cậu đột nhiên cảm thấy cuộc sống cũng không phải là không thú vị.

Bỗng nhiên như là nhớ tới cái gì, cậu chỉ chỉ phía sau Tô Uyên, hỏi một câu: “Bạn của cậu hả?”

Tô Uyên lập tức trả lời: “Mình không biết”.

Nghe được lời này Hiểu Hiểu tức giận vui vào ngực Diệp Từ, nghiêng răng nói: “Mẹ nó, vẫn còn nói không biết! Tôi nay em sẽ không kéo cô ấy!”

Mà Tô Uyên nghe thấy Hiểu Hiểu nói vậy và nhìn vẻ mặt buồn bực của Mục Úc, lập tức đổi cách nói: “À không, trước không biết nhưng bây giờ biết. Biết, bọn mình có quen biết. Ha ha ha....”

Hiểu Hiểu nghe Tô Uyên nói vậy, lập tức nói lại: “Coi như cậu biết điều”.

Tô Uyên nhanh chóng nói lảng sang chuyện khác: “Soái ca, cậu cũng chơi Tuyệt Sắc Cửu Thiên, sao cậu không tham gia COS-PLAY?”

Thấy Tô Uyên hỏi như vậy, Mục Úc rất muốn nói mình không thích tham gia náo nhiệt. Nhưng nhìn Tô Uyên hấn lại muốn trêu chọc cô.

“Tiểu Bình Quả, cậu thấy mình và Ảnh Chi Long Ngâm ai đẹp trai hơn?” Nhìn khuôn mặt trái táo của Tô Uyên, Mục Úc tự đặt biệt danh cho cô ấy.

“Hả?” Không ngờ bị hỏi ngược lại. Hiếm thấy soái ca chủ động nói chuyện với cô, hi hi, Tô Uyên ngây ngô cười, lọt vào trong YY.

Một lát sau, Tô Uyên nhớ tới một vấn đề khác: Sao soái ca hỏi mình chuyện này? Chẳng lẽ là thích mình rồi? Ôi, làm sao có thể! Rồi lại suy nghĩ miên man.... Cứ như vậy Tô Uyên lại lâm vào YY.

Giây lát sau, cô lấy lại tinh thần nói với Mục Úc: “Thật ra mình còn chưa thấy Ảnh Chi Long Ngâm. Nhận xét như thế nào được?”

Nghe thấy Tô Uyên nói thế, Hiểu Hiểu đột nhiên đi tới chen lời: “Thật ra lần trước mình không nói cho cậu: Ảnh Chi Long Ngâm là Vương tử Piano Trình Kiền, không phải gần đây mình nói muốn đi nghe hắn diễn tấu sao?” Nhưng mà vừa dứt lời cô đã cảm thấy hối hận.

“À!” Quả nhiên Tô Uyên thét một tiếng chói tai xé ngang trời, sau đó bắt cổ áo Hiểu Hiểu lay lay: “Làm sao cậu không nói sớm cho mình? Ảnh Chi Long Ngâm chẳng phải là mỹ nam tóc vàng mà hai đứa mình vẫn nghĩ à! Rõng! Cậu không nói cho mình biết, muốn độc chiếm à!” Nói xong lại dùng sức lay lay cổ áo Hiểu Hiểu.

Bỗng nhiên Diệp Từ bắt được tay Tô Uyên, ngăn cản nàng làm đau Hiểu Hiểu. Nhưng sắc mặt của cậu ta trở nên nặng nề, có vẻ như là tức giận, Tô Uyên vội vàng bỏ áo Hiểu Hiểu ra. Nếu không Diệp Từ muốn làm gì cô không trốn được.

“Khụ khụ....” Vừa bị Tô Uyên ra sức lay người, Hiểu Hiểu như vừa dạo một vòng Quỷ Môn Quan. Nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Từ, cô cảm thấy từ trên trời rơi xuống địa ngục..... Xong rồi, xong rồi, cậu ấy sẽ không tức giận chứ? Đừng thấy Diệp Từ cái gì cũng tốt, nhưng gặp phải chuyện liên quan đến Hiểu Hiểu thì sẽ thay đổi.

Diệp Từ rất nghiêm túc hỏi Tô Uyên: “Vừa rồi cậu nói cái gì?”

Ếc, vào giờ phút này Tô Uyên nghĩ đến một câu nói, đó là họa từ miệng mà ra. Trời ơi, vì lời nói của nàng mà khiến Diệp Từ hiểu lầm Hiểu Hiểu, trở về cô ấy sẽ không để cho mình sống bình an. “Ặc” Tô Uyên thử phép gương đồng kích tẩy, nói lảng sang chuyện khác “Vừa rồi mình nói đùa, mình có nói cái gì à?”

Nói xong, Tô Uyên bắt đầu đi nhìn về phía Hiểu Hiểu, cô ấy cũng làm bộ vô tội lắc đầu. Nhưng rồi lại truyền đến một tiếng “Có”. “Mẹ nó!” Tô Uyên nghĩ thầm “Người nào muốn gây khó dễ! Chờ xong chuyện này cô chém người đó!!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 6: Lại có thêm một soái ca

Bỗng nhiên Diệp Từ bắt được tay Tô Uyển, ngăn cản cô làm đau Hiểu Hiểu. Nhưng sắc mặt của cậu ta trở nên nặng nề, có vẻ như là tức giận, Tô Uyển vội vàng bỏ áo Hiểu Hiểu ra. Nếu Diệp Từ muốn làm gì thì cô không trốn được.

“Khụ khụ...” Vừa bị Tô Uyển ra sức lay người, Hiểu Hiểu như vừa dạo một vòng Quỷ Môn Quan. Nhưng mà nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Từ, cô cảm thấy từ trên trời rơi xuống địa ngục..... Xong rồi, xong rồi, cậu ấy sẽ không tức giận chứ? Đừng thấy Diệp Từ cái gì cũng tốt, nhưng gặp phải chuyện liên quan đến Hiểu Hiểu thì sẽ thay đổi.

Diệp Từ rất nghiêm túc hỏi Tô Uyển: “Vừa rồi cậu nói cái gì?”

Ếc, vào giờ phút này Tô Uyển nghĩ đến một câu nói, đó là họa từ miệng mà ra. Trời ơi, vì lời nói của cô mà Diệp Từ hiểu lầm Hiểu Hiểu, trở về cô ấy sẽ không để cho mình sống bình an. “Ặc” Tô Uyển thử phép gương đồng kích tây, nói lảng sang chuyện khác “Vừa rồi mình nói đùa, mình có nói cái gì à?”

Nói xong, Tô Uyển bắt đầu đi nhìn về phía Hiểu Hiểu, cô ấy cũng làm bộ vô tội lắc đầu. Nhưng rồi lại truyền đến một tiếng “Có”. “Mẹ nó!” Tô Uyển nghĩ thầm “Người nào muốn gây khó dễ! Chờ xong chuyện này cô chém người đó!!”

Người đầy oán niệm, Tô Uyển quay đầu lại liếc nhìn người phía sau. Tô Uyển liền hóa đá. Không ngờ người vừa nói những lời này lại là soái ca, không cần phải như vậy chứ. Không thể ngờ lại làm thế với cô.

Bước nhanh đến bên cạnh soái ca, kéo cổ áo cậu xuống để mình và soái ca có khoảng cách gần hơn. Nhỏ giọng nói bên tai Mục Úc: “Soái ca, cậu không gây khó khăn cho mình không được à?” Cuối cùng còn nói một câu: “Cần gì phải thế chứ”.

Trong quá trình Tô Uyển và Mục Úc đang dây dưa, Hiểu Hiểu hướng Diệp Từ giải thích: “Diệp Từ, Trình Kiên là người đàn ông Tô Uyển thích, không có bất cứ quan hệ gì với em....”. Càng về sau âm thanh càng nhỏ, chắc cô ấy cũng biết mình đuối lý.

Thấy vậy Tô Uyển cũng vội vã nói: “Đúng vậy Diệp Từ, là mình thích Trình Kiên, không có quan hệ đến Hiểu Hiểu”. Hiện tại còn có thể lấy công chuộc tội, trước hết phải nói được Diệp Từ, sau này sẽ bàn lại..

Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển nói như vậy, liếc nhìn cô một cái ra dấu: “Coi như vậy có lương tâm”.

Nhưng mà ngay sau đó một âm thanh vang lên từ sau lưng Tô Uyển: “Tiểu Bình Quả, không thể ngờ cậu lại không chọn mình, cậu làm mình rất đau lòng”.

Hả? Cô lựa chọn cái gì khi nào?

Thấy cô thắc mắc, Mục Úc tốt bụng giải thích cho cô: “Cậu vừa mới nói ‘thích Trình Kiên’ mà”.

Ếc 囧~ Lúc này Tô Uyển mới hiểu được cái gì gọi là “Văn hóa Trung Hoa tinh thần bao la”. Cô căn bản không có ý đó, chỉ muốn giúp Hiểu Hiểu hòa giải mà thôi ~ về vòng vòng.... Làm sao tự nhiên soái ca lại muốn đổi nghịch với cô vậy? Nhưng mà với nền tảng EQ cơ bản của Tô Uyển, không nghe được giọng nói chua chát của Soái ca.

Thấy được tình hình như vậy, Hiểu Hiểu quên luôn giải thích, kéo Diệp Từ cùng xem việc này.

Từ nhỏ nhân duyên của Tô Uyển luôn rất tốt, nam sinh thích cô ấy không phải là ít. Nhưng với EQ như thế, không nhìn thấy tâm ý của người ta. Còn suốt ngày oán giận mình không tìm được người bạn trai tốt. Đến thần tiên cũng không cứu được cô ấy! Bây giờ cả hot boy nổi danh học viện cũng đều mắc bẫy của cô ấy. Chắc cũng không có được kết quả tốt, Mục Úc chờ đón bị kịch đi! Hiểu Hiểu vừa cười gian vừa than thở.

Đúng lúc này Diệp Từ nhắc nhở: “Hai người này, tác phẩm COS-PLAY”.

“A!” Lúc này Hiểu Hiểu và Tô Uyển mới tỉnh mộng, mới nhớ phải trở về để chế tác tác phẩm.

Vì thế Tô Uyển quay qua nói với Mục Úc: “Soái ca, chờ mình trở về rồi thêm bạn với cậu ~(^o^)/~ ha ha ha”.

Thấy Tô Uyển cười, mặt Mục Úc ngày càng đen, trí nhớ của cô gái nhỏ này không bằng một con cá nhỏ (Ồ: Dori hay quên ấy p), chẳng bao lâu cô ấy liền quên hết chuyện chẳng nhớ tí nào.

Trở về kí túc xá, hai người liền vào trò chơi, mà Hiểu Hiểu đem nhiệm vụ sửa ảnh giao cho Diệp Từ. Hai người vui vẻ đi đánh BOSS thắng cấp.

Lúc này, một hàng chữ xuất hiện trên kênh thể giới.

【 hệ thống 】Người chơi Nghê Thường đã online.

Ồ trong kí túc xá, Hiểu Hiểu hô to một tiếng với Tô Uyển: “Vừa rồi cậu có thấy nhân vật nữ vừa online không? Là hồ ly tinh! Chờ mình quan sát một chút, xem có phải cô ta online một mình không?” Gật đầu với Hiểu Hiểu. Nếu là oan gia ngõ hẹp gặp nhau, Tô Uyển tuyệt đối sẽ không để cô ta có trái cây tốt để ăn. Haha, để hồ ly tinh ném thư một chút tư vị “trăm phương ngàn kế muốn chết mà không được”.

【 thể giới 】Người chơi Nghê Thường bắt đầu nhiệm vụ Niết Bàn Trọng Sinh.

“Ui a, chắc hôm nay cô ta đang làm nhiệm vụ một mình. Cơ hội tốt, chúng ta đi Túy Nguyệt lâu chặn cô ta lại! Đến lúc đó có thể giết cô ta!” Hiểu Hiểu vừa cười nham nhem vừa xoa xoa tay chuẩn bị làm một trận đánh lớn.

Lúc này cô như nhớ đến chuyện gì, cầm điện thoại di động lên, bấm số điện thoại của Diệp Từ: “Alo, ông xã, em phát hiện ra một chuyện rất tốt, anh mau đến Túy Nguyệt lâu, em chờ anh ~~~~~” nói xong còn không sợ chết người, kéo dài âm thanh làm Tô Uyển nổi hết cả da gà.

Tô Uyển nghĩ mãi không hiểu, vì sao khi Hiểu Hiểu gọi điện thoại sẽ trở thành cô gái quyến rũ, chẳng lẽ tất cả các cô gái đều thế à? Không, ít nhất cô sẽ không như thế. Tô Uyển tự nói với mình.

Cứ như vậy, ba người cùng đến mai phục ở Túy Nguyệt lâu. Quả nhiên không bao lâu thấy một vũ phương chạy qua. Quả nhiên là cô ta. Hahaha, nếu muốn giải mối hận, phải rút kiếm chém kẻ thù! Hiểu Hiểu nói quá đúng.

Nghĩ như vậy, Tô Uyển dùng kĩ năng [Ngân Quang Lạc Nhận] đem cô ta quảng lên không trung. Mà Hiểu Hiểu thừa lúc đối phương chưa kịp phản ứng đánh ra từ bên một chiêu [Lưu Tinh Hồ Điệp Kiếm], thành công đưa máu của Nghê Thường chỉ còn một điểm. Sau đó Quả Quả thuận lợi đánh thêm một kích [Ly Hóa Chi Lưỡi dao] giải quyết cô ta.

Mà lúc này Diệp Từ cách điểm phục sinh không xa, chờ Nghê Thường đi qua. Hừ! Không giết chết người, hai chữ Tô Uyển sẽ viết ngược. Quả Quả và Hiểu Hiểu chạy đến điểm phục sinh đã thấy Diệp Từ đang công kích. Lúc này người bị đánh mới lên tiếng.

【 phụ cận 】Nghê Thường: các người là ai, có biết ông xã ta là ai không? Bây giờ các người đánh ta, sau này anh ấy sẽ báo thù cho ta.

【 phụ cận 】Quả Lạc Hóa Diễm: Cô nói khiến tôi thấy sợ quá cơ!

【 phụ cận 】Quả Lạc Hóa Diễm Hừ! Ngày trước ở cùng một chỗ không nói. Bây giờ tôi không đồng ý, anh ta có thể đánh được tôi sao?

Lúc này Quả Quả đang nói đến PK trong [Phong Vân].

【 phụ cận 】Nghê Thường: Thì ra cô chính là người bị ông xã ta bỏ rơi! Hừ, người ta đã không muốn cô, cô còn da mặt dày đuổi theo đến Cửu Thiên!

【 phụ cận 】Hiểu Hiểu: Mạng cô còn khó giữ, đừng có trách tôi không nhắc nhở cô.

【 phụ cận 】Nghê Thường: Các người tính toán gì, theo ta, các người đang muốn làm âm?

【 phụ cận 】Hiểu Hiểu: Ngại quá, từ khi sinh ra ta không biết tính toán!

Nghê Thường bị Hiểu Hiểu làm cho ghen hờn, không biết nói cái gì, cũng không nói thêm gì, chắc là đi báo tin cho Lăng Từ Long Tâm. Mà lúc này cô ta đang bị Diệp Từ định thân, còn bị Diệp Từ dùng công kích loại thấp mãi từng điểm máu. Nhìn tình huống này, Nghê Thường vốn định liều mạng, cùng lắm thì chờ họ đi rồi làm tiếp lần nữa, dù sao nhiệm vụ này chỉ cần hoàn thành trong thời gian nhất định.

Quả Quả làm sao lại không biết? Suy nghĩ của Nghê Thường hoàn toàn bị Quả Quả thấy được. Vì vậy lúc Diệp Từ mài còn vài giọt máu cuối cùng, Quả Quả tốt bụng dùng kĩ năng [Cải Từ Hồi Sinh], tăng máu cho Nghê Thường, Diệp Từ lại có thêm thời gian để mài máu rồi.

Nghê Thường thấy ba người này cố tình phá cô làm nhiệm vụ Giác Tỉnh, nhưng nếu bây giờ logout, khiến cô tốn RMB và vật phẩm nhiệm vụ. Không còn cách khác, cô phải tìm cách thoát ra.

【 thể giới 】Nghê Thường: Này tên heo nhân yêu kia, Lăng đã không cần người, người còn đến đây muốn bám lấy, thật không biết xấu hổ. Có giỏi chúng ta ra ngoài quyết đấu! Người giết ta làm sao có thể là anh hùng.

Một câu nói của Nghê Thường làm kênh thể giới náo nhiệt hẳn.

【 thể giới 】Má lúm đồng tiền: Tình huống gì thế này? Cuộc tình tay ba sao?

【 thể giới 】cười heo mẹ đung dây điện: Ặc tình huống này có chút nghiêm trọng..

【 thể giới 】Mặc quần cụt qua ngày mùa đông: phía trên, ta phát hiện tên của chúng ta có chỗ giống nhau.

【 thể giới 】Lông mày dài: Ông xã, đây là sự đấu tranh giữa các cô gái!

【 thể giới 】Nghê Thường: Tô Uyên! Chờ ông xã ta tới, anh ấy nhất định sẽ không tha cho ngươi! Hồ ly tinh!

Lau mồ hôi, kẻ trộm hồ bắt kẻ trộm hà? Cô có bản lĩnh lên kênh thể giới, tôi có bản lĩnh trả lời cô.

【 thể giới 】Quả Lạc Hòa Diễm: Nếu như theo lời nói của ngươi, ta là heo nhân yêu, vậy ngươi là heo mẹ à? Còn nữa, ta không biết xấu hổ, ngươi chưa từng gặp ta sao biết ta không biết xấu hổ? Ngược lại ta muốn xem Lăng tới, anh ta có dám PK với ta trước mặt mọi người không?

【 phụ cận 】Nghê Thường: Cô! Có gan to như vậy.

【 phụ cận 】Quả Lạc Hòa Diễm haha, thế nào, không dám lên kênh thể giới rồi?

【 phụ cận 】Nghê Thường: bây giờ Lăng ở trong bảng xếp hạng danh nhân, đến lúc đó cô sẽ bị anh ấy giết không còn mảnh giáp. Cả hai người nữa.

Hiểu Hiểu ở kí túc xá bật cười “xì” một tiếng: “Thật buồn cười, không biết lúc Lăng đến đây thấy 2 đứa mình sẽ có biểu cảm gì”. Cô ấy nói như vậy vì trên bảng xếp hạng Diệp Tử đứng thứ 6 và Hiểu Hiểu đứng thứ 9. Ai cũng là người chơi RMB lợi hại như Lăng.

Tô Uyên mỉm cười đáp lại, lại dùng [Cải Tử Hồi Sinh]. Cô muốn lãng phí hết thời gian làm nhiệm vụ của Nghê Thường.

“Cậu nhìn kia, thể giới lại nổi lên một trận cuồng phong. Chắc là Lăng lên”. Hiểu Hiểu nhắc nhở. Quả nhiên lúc Tô Uyên nhìn thì thấy hệ thống thông báo :

【 hệ thống 】Người chơi Lăng Tử Long Tâm đã online.

【 thể giới 】Đêm Bắc Thần phi : Ai u, nam chính rốt cuộc giá lâm. Lần này có trò hay để xem rồi.

【 thể giới 】Tiểu Nguyệt Nguyệt: Trời ơi, Bắc Thần phi xếp thứ 5 trên bảng xếp hạng cũng tham gia náo nhiệt ! Chuyện này ngày mai sẽ được lên trang nhất !

【 thể giới 】Nghê Thường: Ông xã! Người phụ nữ kia tìm em gây sự ! Anh phải làm chủ cho em

“Nôn.... Thật ghê tởm, lời này cũng nói ra được”. Tô Uyên ở trong kí túc xá nói một câu.

【 thể giới 】Lăng Tử Long Tâm: Uyên Nhi, em không cần dây dưa với anh ! Anh và em không còn quan hệ gì nữa, sao phải tìm đến Nghê Thường gây chuyện.

Tô Uyên nhìn màn hình không nói lời nào, không nghĩ tới Lăng lại nói chuyện vì cô ta.

【 thể giới 】Nghê Thường: Nghe thấy chưa ! Đồ nhân yêu !

Lúc này đột nhiên khoe miệng Tô Uyên nhếch lên, nhập một câu nói vào khung hộp thoại:

【 thể giới 】Quả Lạc Hòa Diễm: Lăng, anh là chim bay, em là cá, cho dù không có cô ấy thì chúng ta cũng không ở cùng nhau được đúng không ?

“Tô Uyên, không ngờ cậu cũng sử dụng chuyện bi tình” Sau khi xem Hiểu Hiểu chắc chắn nói. Mà Lăng thấy những lời này cũng hơi xúc động, hẳn có thể tưởng tượng hình ảnh Tô Uyên nước mắt rùng rùng đáng vẻ vô tội nhìn hắn, trong lòng hiện lên một chút không đành.

Nhưng Nghê Thường lại ở hộp thoại riêng nhắc nhở anh để anh vũ nhục, chê bai Tô Uyên lấy lại mặt mũi cho cô. Suy nghĩ đến sự tức giận của Nghê Thường, anh ở trong hộp thoại đánh chữ.

【 thể giới 】Lăng Tử Long Tâm: Đây cái đồ nhân yêu ! Ta trước giờ không thích ngươi ! Trong lòng ta chỉ có Nghê Thường, là do ngươi đơn phương !

【 thể giới 】Nghê Thường: Trước ngực sau lưng không khác nhau, đồ nhân yêu thôi ! Ngươi đã thấy chưa, chồng ta đã nói trong lòng hắn chỉ có ta ! Hừ !

Nghe nói như thế Tô Uyên càng tức giận! Cô ghét nhất là bị người khác nói cô là sân bay! Vì thế Tô Uyên rất nhanh xuất ra trận pháp [Viên Vũ Trận Tao Nhã] khiến Nghê Thường chết tại chỗ. (ở đây chú ngữ được bỏ qua, về sau lúc đánh BOSS sẽ viết ra)

【 hệ thống 】Người chơi Nghê Thường bị Quả Lạc Hòa Diễm giết chết ở Túy Nguyệt lâu, người chơi Quả Lạc Hòa Diễm tăng 10 điểm tội nghiệp.

【 thể giới 】Hiểu Hiểu: Càng nhiều lời càng vô nghĩa, Lăng, ngươi theo ta P một trận. Nếu ngươi thắng chúng ta dừng tay. Nhưng nếu ngươi thua, đừng để ta thấy ngươi nói xấu Tô Uyên! (Ồ: P chắc là Pk đóa :D)

【 thể giới 】Lăng Tử Long Tâm: P thì P! Ai sợ ai!

【 thể giới 】Diệp Tử: Nếu ngươi động thủ, đừng trách ta không nói đến tình cảm và thể diện.

Tô Uyên thấy Hiểu Hiểu và Diệp Tử đều ra mặt giúp cô, nhanh chóng đánh một câu:

【 thể giới 】Quả Lạc Hòa Diễm: Không cần hai người ra tay, để mình tự đánh. Lăng Tử Long Tâm, ngươi hãy nghe cho kỹ, loại người chơi RMB như ngươi, chỉ làm cho bang hội xấu hổ thôi.

Cô biết mình không làm được, dù sao sự chênh lệch về thực lực quá lớn.

Hiệu Hiểu ở kí túc xá nói với Tô Uyển: “Uyển Uyển, cậu làm được không? Không thì mình đi là được, nếu không thì còn có Diệp Từ!” Hiệu Hiểu cảm thấy rất lo lắng.

Tô Uyển hướng Hiệu Hiểu cười một tiếng: “Chắc là sẽ không chết rất thảm. Nhưng mà cũng phải xem anh ta có dám tiếp nhận lời thách đấu hay không”.

【 hệ thống 】Người chơi Quả Lạc Hòa Diễm phát ra thư mời quyết đấu với người chơi Lăng Từ Long Tâm.

Dùng con chuột kích vào nút [PK], trong mắt Tô Uyển lóe lên một tia giao hoạt. Đây chính là vấn đề khó khăn dành cho Lăng. Nếu như anh ta không tiếp nhận sẽ bị nói là nhớt tình cũ. Mà nếu tiếp nhận, haha, kết quả không cần nói cũng biết.

Mẹ nó, bị cô gái nhỏ này gài bẫy! Lăng ở trong lòng gian nan lựa chọn. Anh nhìn trên kênh thể giới càng ngày càng nhiều người muốn nghe quyết định của anh, cảm giác mình bị cô ấy ăn mất. Trước đây cũng biết là cô ấy rất tinh quái, hiện tại khó khăn đôi đường. Mà Nghê Thường cũng không ngừng phát ra tin nhắn thúc giục anh làm anh càng cảm thấy phiền toái.

【 mật ngữ 】 Nghê thường: Lăng, nhanh giết chết cô ta, không phải anh nói không có tình cảm với cô ta sao? Chẳng lẽ anh gât em?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Chương 7+ ngoại truyện

【 hệ thống 】Người chơi Quả Lạc Hòa Diễm phát ra thư mời quyết đấu với người chơi Lăng Từ Long Tâm.

Dùng con chuột kích vào nút [PK], trong mắt Tô Uyển lóe lên một tia giao hoạt. Đây chính là vấn đề khó khăn dành cho Lăng. Nếu như anh ta không tiếp nhận sẽ bị nói là nhớt tình cũ. Mà nếu tiếp nhận, haha, kết quả không cần nói cũng biết.

Mẹ nó, bị cô gái nhỏ này gài bẫy! Lăng ở trong lòng gian nan lựa chọn. Anh nhìn trên kênh thể giới càng ngày càng nhiều người muốn nghe quyết định của anh, cảm giác mình bị cô ấy ăn mất. Trước đây cũng biết là cô ấy rất tinh quái, hiện tại khó khăn đôi đường. Mà Nghê Thường cũng không ngừng phát ra tin nhắn thúc giục anh làm anh càng cảm thấy phiền toái.

【 mật ngữ 】 Nghê thường: Lăng, nhanh giết chết cô ta, không phải anh nói không có tình cảm với cô ta sao? Chẳng lẽ anh gât em?

Ngay lúc Lăng còn đang đắn đo, Tô Uyển đã chuẩn bị tinh thần để bị giết, nhưng mà cô ấy bỗng nhiên nhớ đến vị đại thần vương tử Piano Ảnh Chi Long Ngâm, vì muốn cho mọi chuyện trở nên thú vị hơn, cô nhắn tin cho anh ta.

【 mật ngữ 】Quả Lạc Hòa Diễm: đại thần ~ cứu mạng..

【 mật ngữ 】Ảnh Chi Long Ngâm: Muốn ta cứu ngươi, cầu xin ta đi.

【 mật ngữ 】Quả Lạc Hòa Diễm: (◕◕)..... Ngươi

【 mật ngữ 】Ảnh Chi Long Ngâm: Ta làm sao? Là ngươi có việc cầu người mà.

Mẹ nó, em gái nhà ngươi! Đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, được rồi, cô đã hiểu, bắt đắc dĩ đành nói: “Đại thần, đại thần, ta cầu xin ngươi đó”

Thấy Tô Uyển trả lời, Trình Kiên hài lòng, sử dụng ngón tay nhỏ đẹp gõ 3 chữ: “Theo ý ngươi”.

Có câu trả lời của đại thần, Tô Uyển lại thêm mắm thêm muối trên kênh thể giới:

【 thể giới 】Quả Lạc Hòa Diễm: Thế nào? Không dám à! Tục cay!

“Tục cay” Tô Uyển nói là tiếng Đài có nghĩa là nhát gan, bởi vì mấy ngày trước phát trên chương trình giải trí, mà trước đó cô có nói với Lăng cho nên bây giờ nói anh ta có thể hiểu được.

Lăng thấy Tô Uyển nói như vậy càng thấy tức giận. Cô gái nhỏ này không biết, không thể hỏi đàn ông ba chữ “Có dám không” à? Không chỉ thế, dư luận trên kênh thể giới và cả áp lực từ Nghê Thường, làm cho Lăng không thể không ăn [Có].

Cứ như thế, Tô Uyển và Lăng được truyền tống đến [Dâng hương u cốc]

【 hệ thống 】trận đấu sẽ diễn ra tại [Dâng hương u cốc] sau 3 giây nữa.

Đang định chuẩn bị PK với Lăng mà Tô Uyên vẫn nghĩ xem Ảnh Chi Long Ngâm có đến giúp một tay thì thấy trên màn hình dòng chữ:

【 thể giới 】Ảnh Chi Long Ngâm: Lăng Tử Long Tâm, bắt đầu từ hôm nay, cô gái này Quy thiếu gia ta quản lý! Nếu như người muốn động đến cô ấy, tốt nhất bước qua cửa ải của ta.

Thấy những lời này, không chỉ Tô Uyên mà cả Hiểu Hiểu và Diệp Tử đều sùng sốt, chỉ khác là nguyên nhân mỗi người không giống nhau. “Anh ta làm sao lại giúp cậu? Chẳng lẽ cậu thấy mọi chuyện còn chưa đủ loạn?” Diệp Hiểu Vũ là bạn với Tô Uyên lâu như vậy, rất nhanh đoán được nguyên nhân.

“Haha, là mình tìm anh ta, nhưng mà” Minh cũng không biết sao anh ta lại nói như vậy, mình cảm thấy thật phiền não. Nửa câu sau Tô Uyên rất vô tội nói trong lòng.

“Chuyện này Diệp Tử cũng bó tay không nghĩ được, mà chuyện gì xảy ra thế (nhỏ giọng) nói cũng thấy lạ, sao Ảnh Chi Long Ngâm lại nói như vậy”.

【 hệ thống 】Người chơi Ảnh Chi Long Ngâm xin vào đấu trường.

【 hệ thống 】Người chơi Ảnh Chi Long Ngâm tiến vào đấu trường thành công, người chơi Quả Lạc Hỏa Diễm rời khỏi chiến đấu.

【 hệ thống 】trận đấu sẽ diễn ra tại [Dâng hương u cốc] sau 3 giây nữa.

Lúc này Tô Uyên vẫn đang ở [Dâng hương u cốc], được quan sát PK trong khoảng cách gần. Nhìn màn hình, cô nhủ mày, không biết trong hồ lô của Ảnh Chi Long Ngâm bán thuốc gì? Tuy vừa rồi chính mình nhờ anh ta “giúp” nhưng mà “thuộc quyền quản lý của anh ta” có quan hệ gì. Đang nghĩ bỗng nhiên màn hình xuất hiện 1 khung đối thoại.

【 mật ngữ 】Satan Du Đăng: tiểu yêu tinh, không ngờ sức quyền rũ của cậu lớn như vậy, cả đại thần cũng ra mặt thay cậu. Không phải là cậu lại dụ dỗ chứ? Lẽ nào chỉ cần là đàn ông thì cậu sẽ không bỏ qua hả?

Tô Uyên nghĩ thầm: Mẹ nó! Đó là ai? Tự nhiên nói một câu như vậy.

【 mật ngữ 】Quả Lạc Hỏa Diễm: Cái gì mà đàn ông đều không bỏ qua? Người cầu xin ta quyền rũ người thì ta cũng không làm! Stop!

Người nào đó ngồi trước máy vi tính nhìn câu trả lời của Tô Uyên, khước miệng khẽ giờ lên. Nhẹ nhàng gõ mấy chữ:

【 mật ngữ 】Satan Du Đăng: Chi hi vọng như vậy.

Tô Uyên muốn điên ... Đây rốt cuộc là ai? Lòng yêu thích cái đẹp ai cũng có, ngay cả công chúa Jollin cũng đã nói: Ai không thích cái đẹp thì trời chu đất đất diệt ! Cô đâu có sai chỗ nào !

Tô Uyên định sau chuyện này sẽ hỏi Hiểu Hiểu xem có biết người kia không, nhưng Tô Uyên lại mắc bệnh hay quên, trong chớp mắt cô không còn nhớ đến chuyện đó. Bây giờ trong đầu cô đều là hình dáng của mỹ nam tử tóc vàng, hoàng tử Piano Trình Kiên!

Nhưng bây giờ đang trong trò chơi không nhìn được mái tóc vàng phiêu dật... Được rồi, nếu đã như vậy phải tập trung tinh thần xem PK. Ai bảo cô ở vị trí VIP quan sát Lăng và đại thần Ảnh Chi Long Ngâm PK, cảm thấy rất xúc động. Được rồi, cô sẽ đảm nhiệm vị trí bình luận viên, nói cho Hiểu Hiểu không thấy trận đấu, hi hi.

“Hiện tại PK đã bắt đầu, ta là bình luận viên Tô Uyên, ta là bình luận viên Tô Uyên” Tô Uyên có ý giả bộ thành bình luận viên thật sự, nhưng mà Hiểu Hiểu liếc mắt một cái và nói thêm một câu: “Cậu nhanh lên một chút”.

Méo méo, Tô Uyên tiếp tục: “Người chơi Lăng Tử Long Tâm nghề nghiệp là đạo thần, Ảnh Chi Long Ngâm là nhạc sĩ”.

“Cậu nói cái này làm gì, đều biết hết rồi”. Hiểu Hiểu bị cô làm cho tức chết.

Tô Uyên lập tức nói: “Được rồi, được rồi, mình biết rồi”.

“Muốn nói thì mau nói, không nói thì tránh sang một bên cho mình” Hiểu Hiểu nổi giận.

“Mẹ nó, ôi chao, ...Lăng sử dụng [Lực lượng chúc phúc] ... bên kia Ảnh Chi Long Ngâm cũng sử dụng kỹ năng [Không chê được]” Hai chiêu cùng thuộc loại trạng thái kỹ năng. “Ảnh Chi Long Ngâm đúng là đại thần, ra tay thật mau! Một chiêu [Ám luật] làm trạng thái của Lăng hỗn loạn Ừ, xem ra Lăng cũng không yếu thế! Anh ta sử dụng chiêu [Thương lang phá nguyệt] (#') Mẹ nó, trùng! Nhưng mà nhờ kỹ năng [Không chê được] nên cũng không quá bị thảm... Lại thêm chiêu [nhạc cảm], đây là thêm hung mãnh đánh? Xem ra muốn một chiêu quyết định thắng thua....”

Lúc này trong trò chơi Ảnh Chi Long Ngâm đang PK kịch liệt với Lăng, không ai nhường ai, tuy nhiên những ai có con mắt tinh đời đều thấy Ảnh Chi Long Ngâm chiếm ưu thế. Lúc này có một người bắt đầu lên tiếng công kích Ảnh Chi Long Ngâm. Vì vậy trên kênh thể giới lại dấy lên một trận bão nhỏ.

【 thể giới 】Raconn mà tôm sống: Đây không phải là lấy mạnh đánh yếu sao! Ảnh Chi Long Ngâm, người ý vào xếp thứ nhất bảng xếp hạng nên bắt nạt Bang chủ chúng ta.

【thế giới】Siêu Nhân Điện Quang Tăng Ca: Nhìn kia, cô gái tên Quả gì đó vẫn đang ở Dâng hương u cốc, chúng ta đi tìm nàng tính số?

【thế giới】Ta là W quân: Đúng! Để ta giết cô ta! Để xem cô ta thù dệt chuyện như thế nào ?

Tô Uyên bắt đắ đi nhìn màn hình nói với Hiểu Hiểu : mình XXX, đây là đang hát tuồng à ?

Tô Uyên muốn tìm đường chạy cũng không được, có mấy người cấp 40, 50. Có một người là Cầm đao (chuyên chức từ hiệp khách), hai từ sĩ (chuyên chức từ đạo tặc), lau mồ hôi, cuối cùng là một nam vũ giả, không biết người này nghĩ như thế nào lại chọn chức nghiệp đó...

“Uyên Uyên, xem cậu cứu vớt thế giới như thế nào”. Hiểu Hiểu ném đá xuống giếng.

“Ông bác nhà cậu, cậu lại giúp người bên ngoài đúng không? Đợi đấy, tí tính số với cậu!” Tô Uyên nói như thế, nhưng mà hiện tại cũng không có biện pháp, không lẽ cứ ở đó chờ chết?

【hệ thống】Người chơi Lăng Từ Long Tâm trong lúc quyết đấu đã thua người chơi Ảnh Chi Long Ngâm, tổn thất 28G, 46324 điểm kinh nghiệm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Ảnh Chi Long Ngâm rất nhanh sử dụng chiêu [Ma âm quán nhĩ], với lại trước đó có dùng [nhạc cảm], thành công giết chết Lăng. Quả nhiên trời không tuyệt đường người! Tô Uyên nghĩ trong lòng. Ảnh Chi Long Ngâm bằng tốc độ nhanh nhất giải quyết Lăng rồi chần trước mặt Quả Quả.

【phụ cận】Ảnh Chi Long Ngâm: Trái cây, đừng sợ, có ta ở chỗ này.

Thấy lời này, Tô Uyên tròn mắt. Người này đem mình làm đại hiệp trong tiểu thuyết Kin Dung viết à? Ảnh Chi Long Ngâm nhanh chóng giải quyết mấy tiểu lâu la.

“Uyên Uyên, những người này xem ra muốn đem vấn đề cá nhân nâng lên thành vấn đề bang phái” Hiểu Hiểu vui sướng khi người gặp họa, muốn nhìn Lăng muốn chết cũng không được. Vì thế cô nói thêm một câu: “Hai ngày nữa là bang chiến, mình muốn nhìn xem anh ta làm như thế nào. Cậu nói cho anh ta biết, có bản lĩnh lúc bang chiến gặp nhau”.

Tô Uyên “Ừ” một tiếng, sau đó nhìn thấy thông báo của hệ thống người chơi Lăng Từ Long Tâm sống lại. Tô Uyên nói một câu trên kênh thế giới:

【thế giới】Quả Lạc Hòa Diễm: Lăng, mọi người làm như vậy xem ra muốn nâng vấn đề thành chuyện bang phái đúng không? Vậy được, chúng ta chờ đến lúc bang chiến gặp nhau.

Tô Uyên vừa nói như vậy, trên thế giới lại nổ tung.

【thế giới】Siêu Nhân Điện Quang Tăng Ca: Mẹ nó, còn không phải do nguoi tìm phó bang chủ của chúng ta gây chuyện, sau đó tìm người giúp đỡ đánh bang chủ của chúng ta. Đều như vậy rồi, ý của nguoi lại đến bang chiến.

À, hóa ra Nghê Thường còn là phó bang chủ, chắc là do Lăng cho đặc quyền! Tô Uyên không nói gì, nhìn mỗi người một câu phê phá cô.

【thế giới】Nghê Thường: Ừ! Đúng, có người giúp nguoi đánh chồng ta, có bản lĩnh thì nguoi đánh bang chiến.

Tô Uyên thấy Nghê Thường cũng ra phụ họa, chẳng những không tức giận mà còn cảm thấy rất chờ mong: rất hợp với ý mình! Nói thế nào trò chơi chính là trò chơi, không nào nhiệt một chút, chơi không vui. Đúng lúc, trên thế giới lại có người cuồng ngôn.

【thế giới】Khinh Vũ Peter Pan: nhất định là trước tiên tìm người ta bàn bạc thật tốt, đến lúc đó tìm bạc thang cho mình. Muốn bang chiến? Hừ, đánh bang tạp chủng của các nguoi dễ dàng như bóp chết một con kiến.

Người nói lời này là Hữ u Hộ Pháp của quyền luyến bang, cô ta chỉ một cái răng nhỏ cấp 80. Đương nhiên đối với Tô Uyên thì hơn rất nhiều. Nhưng mà cô ta kích động nói bừa, quơ đũa cả nắm, rất nhanh sẽ biết cái gì là họa từ miệng mà ra.

Nhìn chuyện náo nhiệt, Tô Uyên nhếch miệng cười, nói với Hiểu Hiểu: “Không biết kích động thế nào lại nói những lời đó, mình muốn xem bang chiến thú vị như thế nào”

“Không cần chờ, hiện tại cũng rất thu vị, nhìn đi” Hiểu Hiểu bộ dạng đang xem kịch vui, kéo Tô Uyên.

【thế giới】Thê Non Hẹn Biễn: Khinh Vũ, khẩu khí của nguoi cũng không nhỏ! Nguoi cảm thấy bang hội của nguoi điểm thực lực cao, nhiều tinh anh? Nguoi có thể nói ra những lời này, nguoi rất can đảm. Ta chờ nguoi ngày kia làm sao có thể giết ta như giết một con kiến.

【thế giới】☆ Cát Tường 伽 y ☆: Wase! Bây giờ là tình huống như thế nào? Ngay cả lời thề giúp bang chủ cũng xuất hiện.

“Cũng hồi” Tô Uyên nói trong lòng. Trên thế giới liên tục có người công kích Khinh Vũ, bắt đắ đi Khinh Vũ cũng bị bức phải logout. Lúc này không biết Nghê Thường nghĩ gì, nửa ngày không có động tĩnh.

Tô Uyên có thể hiểu là chính cô ta ép, đoán chừng ngày mai chuyện này sẽ lên trang nhất. Vốn tưởng rằng như thế rồi sẽ giải tán ngay lập tức. Không ngờ rằng lại có chuyện! Lăng từ điểm phục sinh chạy về phía Ảnh Chi Long Ngâm, muốn đấu một trận nữa với Ảnh Chi Long Ngâm

【 hệ thống 】Người chơi Lăng Tử Long Tâm phát ra thư mời quyết đấu với người chơi Ảnh Chi Long Ngâm.

Chuyện gì xảy ra thế? Đương nhiên Ảnh Chi Long Ngâm không có lý do cự tuyệt, vì thế:

【 hệ thống 】trận đấu sẽ diễn ra tại [Dâng hương u cốc] sau 3 giây nữa.

Mọi người đều rất hiếu kỳ, đều chạy đến nơi nhìn PK. Mà Hiểu Hiểu cũng chạy đến chỗ Tô Uyển xem PK khoảng cách gần. Làm sao Lăng Tử Long Tâm lại trở lại quyết đấu, chẳng lẽ đề đòi lại mặt mũi? Tô Uyển cũng không biết. Trên màn hình Ảnh Chi Long Ngâm đánh liên tiếp xuất hiện chữ MISS, trên thế giới mọi người bắt đầu nói chuyện:

【 thế giới 】Lúm Đồng Tiền: Cái này hình như là

【 thế giới 】Lông mày dài: ông xã, chuyện gì đang xảy ra vậy?

【 thế giới 】Mặc quần cụt qua ngày mùa đông: không thể nào, dám làm loại chuyện này.

Tô Uyển nghiêng đầu nhìn Hiểu Hiểu. Hiểu Hiểu lắc đầu, cô cũng không xác định khó mà nói. Diệp Tử đoán được Hiểu Hiểu sẽ đến chỗ Tô Uyển xem PK , vì vậy nói trong đội ngũ:

【 đội ngũ 】Diệp Tử: anh chắc chắn cậu ta dùng phần mềm hack “né tránh”.

“Quả nhiên tên khốn khiếp này dùng G”. Hiểu Hiểu ở trong kí túc xá mắng to, vừa định đoạt bàn phím của Tô Uyển thì thấy trên màn hình xuất hiện câu:

【 hệ thống 】Người chơi Lăng Tử Long Tâm đường truyền không ổn định, đã đi du lịch. Trận đấu ngừng, người chơi Ảnh Chi Long Ngâm chiến thắng.

Mọi người thấy những lời này biết rằng Lăng dùng G nên bị GM đá ra ngoài. Vì thế không có gì đáng xem mọi người cũng tản ra.

【 thế giới 】Nghê Thường: Đồ Lesbian! Hãy đợi đấy! Ta muốn xem ngươi có năng lực gì đánh với chúng ta!

Nghê Thường không cam lòng, nói thêm một câu trên thế giới rồi cũng logout. Hôm nay cô cũng mất mặt đủ rồi, không biết Lăng muốn làm như thế nào.

Nói đến Lăng, vừa rồi khi nhìn thấy thông báo của hệ thống internet bị cắt đứt, đồng thời nhìn thấy một tin nhắn.

【 mật ngữ 】Satan Du Đăng: Lần sau chú ý một chút.

Lăng rất giận, dùng sức vỗ mạnh vào bàn phím. “Tất tất” ~ Lúc này điện thoại di động vang lên, là Nghê Thường gọi điện tới: “Chuyện gì xảy ra?”

“Bị Satan tố cáo, cậu ta còn nói anh phải chú ý” Sau đó nói không được mấy câu, Lăng liền cúp điện thoại.

“Nhưng mà cho dù là cậu ta tố cáo cũng không nhanh như vậy? Chẳng lẽ cậu ta là GM? Không không, nếu là lời nói của GM, sẽ có trạng thái vô địch (vô địch PK). Chắc cậu ta biết GM”. Lăng tự nhủ.

Hơn nữa nghe câu “Lần sau chú ý một chút” rất quen. Chẳng lẽ Satan là Không nghĩ đến việc lại như này ! Đầu tiên là Ảnh Chi Long Ngâm giúp một tay, sau đó là Satan chặn lại. Tô Uyển, người đã động đến ta, sau này đừng có trách ta làm quá. Ngày kia bang chiến ta sẽ làm ngươi chết không có chỗ chôn !

Chúng ta sẽ nói đến thời điểm Tô Uyển và Hiểu Hiểu là học sinh trung học năm nhất (ở đây là học sinh cấp 2), hai người vẫn còn là những học sinh ngây thơ lãng mạn, thích mỹ thiếu niên. Đương nhiên đây là chuyện không tin được. Bởi vì từ nhỏ,từ lúc đi nhà trẻ hai người đã thiên hạ vô địch, và ở tiểu học có thể đánh hầu hết nam sinh đầu gấu học cấp 2.

Tuy hai người nhỏ vé vóc đáng bình thường, nhưng Tô Uyển là đại lực sĩ, từ nhỏ sức lực lớn hơn nhiều so với người khác. Với lại thân thể có tố chất tốt, phản ứng lại tương đối nhanh nhẹn. Cho nên dù là nam sinh cũng khó đánh lại được cô ấy.

Mà nói đến Hiểu Hiểu, tuy không cao nhưng là đội viên giỏi nhất của đội kiếm đạo. Mỗi lần đội kiếm đạo đi thi đấu đều đạt được chức vô địch. Mỗi lần nhắc tới tên, đối phương sợ mất mặt. Mà nhà Hiểu Hiểu khá giả, ngay cả trường học cũng là nhà cô tài trợ, nhưng mà bình thường cô vẫn che giấu thân phận.

Hôm đó là một ngày đẹp trời, thời tiết rất tốt, trời xanh mây trắng, trên bầu trời vài đám mây trắng trôi, sau đó lúc tan học, hai người vừa ra cổng trường thì nhìn thấy có mấy học sinh lớp trên học trường khác chặn đường các học sinh.

Hai người phớt lờ vòng qua đường khác, đi tới đi lui đến một cái ngõ nhỏ. Tô Uyển hiểu được mình bị bám đuôi. Quay đầu lại nhìn thì thấy mấy học sinh lớp trên.

Tô Uyển bĩu môi, quay đầu đưa lưng về phía mấy người đó hỏi: “Các người muốn như thế nào?”

Tên cầm đầu vừa nhìn vừa cười nói với tên bên cạnh: “A! Con đàn bà này còn rất ương ngạnh, có vẻ là tiểu hạt tiêu”. Mấy người bên cạnh nghe thấy

cười “khà khà” rất vui sướng. Nghe được có người đáp lại, tên cầm đầu nói tiếp: “Không thể nào cả, bọn anh đang thiếu tiền, muốn ...”. Nói xong còn tự cho là đẹp trai, dùng ngón cái xoa xoa các ngón tay khác, rõ ràng là muốn cướp tiền của các cô.

Thế nhưng người bạn nhỏ Tô Uyên buông một câu vô tình: “Không có tiền, đi tìm người khác đi”. Một bộ dạng hoàn toàn không để tên cầm đầu vào mắt.

Tên cầm đầu thấy cô không nể mặt, định nổi giận, nhưng lại chú ý bên cạnh còn có một nữ sinh không lên tiếng. Đưa tầm mắt nhìn vóc người không quá cao của Hiểu Hiểu! Hừ! Ai mà không biết là phải tìm quả hồng mềm để bóp! Nghe cái răng vàng khè nói: “Vậy còn em? Mau lấy tiền ra nếu không anh đây sẽ không để các em đi!”

Hiểu Hiểu ngẩng đầu liếc mắt nhìn tên đó rồi lại chăm chú nghe MP3.

“Hiểu Hiểu, chúng ta đi thôi. Mấy vị kia, không hện gặp lại”. Nói xong Tô Uyên lúi kéo Hiểu Hiểu rời nơi đó.

Tên cầm đầu chưa từng gặp trường hợp này, sững sốt ngạc nhiên vài giây. Nhưng nhìn thấy hai người muốn rời đi, lập tức có phản ứng, khoát khoát tay ở sau lưng, ý muốn nói mấy huynh đệ xông lên! Miệng không được thì ta mạnh tay. Vừa mới chạy đến gần định bắt lấy cánh tay Hiểu Hiểu, nhưng mà Hiểu Hiểu không quay đầu rút một cây kiếm mộc ở sau lưng, nhanh chóng vung về phía sau, người kia liền nằm vật ra đất”. Sau đó cô thu kiếm về, toàn bộ quá trình không quá 5 giây.

Ah, đây là tình huống như thế nào? Tên cầm đầu thấy vậy tức giận hô to: “Tốt, các cô rượu mời không uống muốn uống rượu phạt, mấy anh em cùng nhau tiến lên, đùa cùng các em một chút”. Nói xong, một đám người xông về phía Hiểu Hiểu và Tô Uyên.

“Mẹ nó, muốn đánh nhau thật” Tô Uyên dừng một chút rồi nói: “Hiểu Hiểu cậu bảo phải làm sao bây giờ? Đánh thật à?”

Hiểu Hiểu quăng cặp sách sang một bên, vừa vắn ném trúng một người muốn xông đến, trả lời Tô Uyên: “Tùy cậu, dù thế nào mình cũng sẽ không thu lực” (là cao thủ có thể điều chỉnh lực đạo, lúc đó Hiểu Hiểu mới học nên chỉ biết sử dụng toàn lực)

Cái kẻ bị Hiểu Hiểu ném trúng cặp sách, mắt nổ đom đóm, lao đảo mấy bước rồi tức giận vọt tới chỗ Hiểu Hiểu.

“Hiểu Hiểu, cẩn thận!” Tô Uyên lo lắng hô.

Nhưng ngay lúc đó có người bắt lấy cánh tay cô, âm thanh cũng từ bên truyền tới: “Cô em còn lo lắng cho người khác, hãy chăm sóc tốt cho mình đi”.

Tô Uyên quay đầu nhìn tên đang nắm lấy tay cô, chính là tên cầm đầu. Lắc đầu một cái rồi bĩu môi khinh bỉ.

Động tác này chọc giận tên đó “Ngươi tự tìm cái chết”. Rồi giơ tay lên muốn đánh Tô Uyên. Không ngờ cô gái nhỏ này không bị dọa mà còn nhanh chóng bắt được ngón tay cái vắn một cái, đối phương bị đau liền thả tay ra.

Còn chưa kịp phản ứng Tô Uyên đã nhấc chân đá vào bụng. Hơn nữa lực đạo rất mạnh, tên thủ lĩnh đáng thương bay ra ngoài rơi “bộp” trên đất.

“Ah, cậu không chơi Domino! Đáng tiếc...” Người vừa gây họa còn thành thoi đùa giỡn, rất tự tại.

Lúc này Tô Uyên và Hiểu Hiểu, hai người tựa lưng vào nhau, một người cầm kiếm gỗ, một người dùng sức mạnh, đánh đối phương nằm lăn ra.

“Mẹ nó, đánh cho ta, ta xem hai đứa con gái này lợi hại cỡ nào?” Nói xong còn vuốt vuốt bụng, bò dậy chờ bị đánh. Đúng vậy, là chờ bị đánh!

Toàn bộ mấy tên lưu manh nhanh chóng bò dậy, Tô Uyên còn học tập Sailor Moon nói: “Vì tình yêu và công lý. Ta là nữ chiến binh thủy thủ! Thủy Thủ mặt trăng! Ta sẽ thay trời hành đạo tiêu diệt các ngươi”. (Ồ: đến đoạn này phải mần lại thủy thủ mặt trăng để viết đúng kịch bản :)))

“Ta nhỏ vào! Nếu cô là thủy thủ mặt trăng thì tôi là Tuxedo mặt nạ rồi....! Rốt cuộc là người nào? Các người tên gì ta đây còn không biết, còn ở đó mà diễn tuồng!” Tên cầm đầu phát hỏa nghĩ thầm: “Mẹ nó, không giao phí bảo hộ còn rất phách lối? Không lẽ cha cô ta là Lý Cường?”

Lần này hai người đối thành lời đối hòa tiễn trong Pokemon để làm mất mớ đầu. Hiểu Hiểu: “Nếu các người đã thành tâm muốn hỏi?”. Tô Uyên: “Thì chúng ta sẵn lòng trả lời”. Hiểu Hiểu: “Để đề phòng thế giới bị phá hoại”. Tô Uyên: “Để bảo vệ tôn nghiêm của chúng ta”. Diệp Hiểu Vũ: “Vì tình yêu và chính nghĩa”.

Tô Uyên: “Vừa đẹp trai vừa vĩ đại”. Hiểu Hiểu: “Vừa đáng yêu vừa mê người”. Dừng một lúc, lại nói: “Ta là Hiểu Hiểu”. Tô Uyên: “Ta là Uyên Uyên”. Hai người cùng kêu lên: “Chúng ta là tổ hợp siêu cấp - Hiểu Uyên”

Cả đám người như xem xiếc khi, nhưng mà nếu hôm nay không cướp được đồ, người phía trên sẽ tức giận. Hôm nay không có mưa gió nhưng mà đòi người họa phúc khôn lường. Đi ra ngoài lẫn lộn là phải trả tiền. Cho nên chịu đựng đau nhưng lại xông lên.

Tô Uyên liếc nhìn đồng hồ đeo tay, tay phải đánh vào người tập kích phía bên. Sau đó nói với Diệp Hiểu Vũ: “Nhanh một chút, chúng ta còn phải về thăm mẹ”

Hiểu Hiểu “ừ” một tiếng. Trong nháy mắt hai người giải quyết tất cả, sau đó vỗ vỗ tay, về nhà thăm mẹ.

Cứ tưởng rằng, chuyện sẽ kết thúc như thế. Nhưng mà ngày hôm sau, ở cổng trường có rất nhiều xe mô tô, sau đó có một người có vẻ là đại ca từ trong chiếc xe màu đen bước ra. Thấy thầy thể dục, hắn ta túm lại hỏi: “Ngươi có biết một người tên là Tiểu Uyển? Con mẹ nó, hôm qua đánh vài huynh đệ của ta”.

Thầy thể dục thấy cảnh này đã sợ đến mức tè ra quần, muốn nói không biết, ông muốn đi báo cho hiệu trưởng biết ... Nhưng mà ông biết Tiểu Uyển là ai? Nhưng mà cô bé kia có thể đánh ngã một đám người sao?

Ông vội vàng chạy đến phòng Hiệu trưởng, trên đường thấy Tiểu Uyển và một người bạn đang đi về phía này. Thầy giáo tốt bụng khuyên: “Em không nên đi về phía này thì hơn, bên ngoài có rất nhiều người, nghe nói là em đánh vài huynh đệ của cậu ta ... Trong ba mươi sáu kế chạy là thượng sách”.

Tô Uyển vừa nghe vội vàng an ủi thầy giáo: “À vâng, không sao, ngày hôm qua giải quyết rất nhẹ nhàng! Hôm nay nhất định sẽ không có việc gì! Thầy cứ yên tâm đi!” Nói xong còn mỉm cười, Hiểu Hiểu ở bên cạnh vừa nghe lên vừa vui mừng.

Thầy giáo thể dục nghe Tô Uyển nói, đầu đầy mồ hôi. Nghĩ thầm: “Cô gái nhỏ này đáng đáp rất bình thường mà, tại sao lại có thể đánh được? Chẳng lẽ nhìn người không nên nhìn tướng mạo? Mình nên chạy trước ...”. Nói cũng không nói, khẩn trương chạy đến phòng Hiệu trưởng.

Vì vậy Tô Uyển vẫn tự nhiên đi về phía cửa trường học, thấy bên ngoài một nhóm người đang vây quanh một người ngồi trên mô tô. Người kia đeo một cái kính râm to, dùng xe có đinh tán (không hiểu @@), dưới chân là một đôi giày da lớn. Chắc chắn, xem ra cũng không tệ lắm, nhưng mà khuôn mặt thật sự quá chướng mắt! Toàn hạt mụn lớn...

Tô Uyển vạch đám người ra đi về phía trước, đến trước mặt người nọ. Trong đám người cơ thể trông có vẻ nhỏ bé nhưng lời nói lại không hề nhỏ! Cô nói: “Ta hỏi ngươi là Vương Nhị Ma Tử ở đâu ra! Đừng đứng chỗ này làm xấu hổ! Nghe nói là ngươi tìm ta có chuyện gì sao?”

Ai ngờ tên mặt mụn lại nói: “Mẹ nó, ngươi cũng biết đại danh của ta, lại còn lớn tiếng? Ngươi nên biết ta là người xếp thứ 3 người trong cuộc thi. Bây giờ trước mặt huynh đệ ta, mau nhận sai, ta sẽ bỏ qua cho ngươi. Nhưng mà nhìn dáng người ngươi cũng không tệ, hay là ...”. Nói xong dùng ánh mắt cực kì bỉ ổi nhìn Tô Uyển.

Tô Uyển liếc mắt nhìn hắn, không ngờ có người gọi là Vương Nhị Ma Tử! Còn nói cô có đáng người không tệ? Haha, chính hắn ta mới là đáng người không tệ. Nghĩ đến đây Tô Uyển cười vui vẻ.

Wương Nhị Ma Tử nhìn thấy khó chịu: “Cái đồ xú nữ nhân! Cười cái gì?”

“Haha, xếp thứ 3 trong cuộc thi? Không đùa chứ? Ta chưa từng nghe thấy, có phải là tự tổ chức tranh tài và có 3 người dự thi không?”

Nghe thấy thế, ai cũng cười. Tên thủ lĩnh mặt từ trắng chuyển thành xanh, từ xanh chuyển thành hồng, bọn lâu la thấy thế liền quát: “Ai còn cười! Đứng thành hai hàng cho ta! Nam bên trái nữ bên phải biến thái đứng giữa! Đúng! Ta đang nói người đó”.

Nhưng sau một khắc, một kiếm vung lên, tiếng xương kêu “rắc”, và một tiếng kêu thảm thiết xuyên bầu trời. À, tên đó chọn không đúng người để xuống tay rồi. Tìm ai không tìm lại động đến đại tỉ kiếm đạo. Cái này gọi là giết gà không được còn thành trò cười, mọi người xem càng cao hứng.

“Đồ gái điếm ăn gan hùm gan báo! Ngươi còn dám đánh huynh đệ của ta?” Vương Nhị Ma Tử kêu. Nhưng mà Diệp Hiểu Vũ chỉ hừ lạnh rồi nói: “Đúng thế, đánh thì làm sao, ta không những đánh huynh đệ của ngươi, ta còn muốn đánh ngươi! Ngươi sợ không?”

Tô Uyển cười ha hả trong lòng, Diệp Hiểu Vũ am hiểu nhất là phép khích tướng, có trò hay để nhìn rồi. Nhưng mà là một người trong cuộc, Tô Uyển không thể bàng quang được. Cô nói với Vương Nhị: “Không phải ngươi tới tìm ta sao? Hôm nay sẽ cho ngươi thấy sự lợi hại của Hiểu Uyên”. Tuy nhiên Tô Uyển phát âm Bắc Kinh khá nặng nên nhiều người nghe thành “Sự lợi hại của tiểu Uyển”.

Đám người lại thêm xôn xao, bọn lâu la đang định cười lớn, thì bị Hiểu Hiểu nhảy ra đánh ngã ra đất. “Trình Giáo Kim” lấy tay xoa xoa kiếm gỗ, nói với Tô Uyển: “Uyển uyển cố lên, hạ xong bọn chúng, chúng ta đi ăn”.

Nghe thấy đi ăn ngon, Tô Uyển tinh thần sung mãn, xử xong bọn này có thể đi làm thịt túi tiền của Hiểu Hiểu, nghĩ đến đây Tô Uyển phấn khích nói: “No problem!”. Và nháy mắt với Hiểu Hiểu.

Wương Nhị mặt đỏ thấy tình cảnh này rất không vui: ““chuẩn bị hút từng hơi” là có ý gì?”

Bên cạnh có một tiểu đệ biết chút tiếng Anh, thêm chút mắm muối nói: “Nói đúng là: giết chết anh dễ như ăn cơm...”

“Con mẹ nó, để ta đánh chết ngươi! Để ngươi thấy thế nào là chuyện nhỏ?” Vừa nói vừa quăng kính cho đàn em, chuẩn bị động thủ.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Vương Nhị bên phải đám trắng Tô Uyển. Trong đám người có vài nữ sinh nhất gan che mắt, nếu nữ sinh yếu ớt như vậy bị đánh một quyền không biết sẽ thế nào nên không dám nhìn.

Mà những tên đàn em cười nghĩ thầm: Xem ngươi lợi hại hơn nữa, có lợi hại bằng đại ca ta không? Tại thời điểm mọi người đều suy nghĩ, Hiểu Hiểu nhảm chán lấy điện thoại di động ra. Sặc, bạn bè gặp chuyện, còn có bộ dáng không liên quan đến mình.

Nhưng rồi Tô Uyển liền chứng minh vì sao Hiểu Hiểu không lo lắng. Thân mình Tô Uyển khẽ nghiêng về phía sau, đồng thời bắt được cổ tay phải của Vương Nhị, mượn lực của hắn, để hắn bước về phía trước, theo quán tính đánh hụt Tô Uyển, lại bị hụt chân một bước.

Dù sao hắn cũng có luyện võ, lập tức nâng chân trái xoay người đập về phía Tô Uyển. Tô Uyển nghĩ thầm: Quả nhiên có chút tài mọn. Nhưng với bạn học Tô Uyển của chúng ta đó chưa là gì cả. Chân của Vương Nhị còn chưa chạm đến người cô, Tô Uyển nhanh chóng dùng chân hướng tới đầu gối trái của hắn, trong nháy mắt hóa giải thế tấn công của đối phương.

Vương Nhị bị đau vội vàng thu chân về, lui lại hai bước, ôm chân vuốt vuốt chỗ khớp bị Tô Uyển đá. Quần chúng xung quanh đều tỏ vẻ hoài nghi nhìn hắn: “Tài nghệ như thế cũng xếp thứ ba”. Vương Nhị nghiêng răng: “Tô Uyển, là do ngươi bức ta”.

Mà Tô Uyển lại nghĩ: Quả tốn thời gian rồi, búng đôi lăm rồi, phải nhanh lên còn đi ăn cái gì đó! Nghĩ như vậy, Vương Nhị còn chưa kịp phản ứng, Tô Uyển xông tới, đâm móc về mặt của Vương Nhị. Vương Nhị phản ứng cũng nhanh, vội lấy tay ngăn cản. Nhưng Tô Uyển là ai, sao có thể hành động như người bình thường.

Cô thuận thế hất khuỷu tay, từ bên phải sang bên trái, dùng lực toàn thân đập vào gò má Vương Nhị. Vương Nhị bị đánh bay ra ngoài. Trong đám người bắt đầu có người vỗ tay, mà nữ sinh vừa rồi che mắt cũng bị động tác của Tô Uyển là cho kinh ngạc.

Thấy vậy, Vương Nhị muốn giết chết Tô Uyển, đúng lúc đó, bảo vệ tới, còn có cả Hiệu trưởng và thầy giáo thể dục. Thầy Hiệu trưởng thấy tình hình này chỉ huy đội bảo vệ bắt những người gây rối, giải tán quần chúng. Sau đó nhỏ giọng hỏi Hiệu trưởng: “Hiệu trưởng, cô không sao chứ?”

Hiệu trưởng khoát tay, bắt đầu đi liếc nhìn hiệu trưởng: “Không phải em đã bảo thầy đừng nói nhiều sao? Lần sau thì chú ý đấy?”

Lúc này, thầy giáo thể dục yếu ớt hỏi một câu: “A! Bạn học Tô Uyển, một mình em đánh hết đám người kia!” Thì ra ông cho là một mình Tô Uyển đánh hết.

Tô Uyển đang định giải thích, Hiệu trưởng chen lời: “Cứ như vậy, chuyện này không được lan ra, phải áp chuyện này xuống”.

Hiệu trưởng gật đầu liên tục, còn thầy thể dục vẫn đang chìm trong suy nghĩ. Thì ra Tô Uyển lợi hại như vậy. Sau này giờ thể dục không thể gọi em ấy lên rồi.

Tô Uyển trí nhớ kém, chuyện xảy ra không bao lâu mà cũng bị trường học ép xuống nên qua một thời gian cô quên luôn.

Nhưng khi Tô Uyển và Hiệu trưởng lên cao trung (trường cấp 3 ở Việt Nam), thầy thể dục kể chuyện cho học sinh khóa mới: “Ở trường của chúng ta có một nữ sinh, hiện tại em ấy đã học cấp 3... Đừng thấy đáng người nhỏ bé, em ấy có thể đánh bại một đồng nam sinh cao lớn ... Tên của em ấy là Tiểu Uyển”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Làn bang chiến mong đợi từ lâu (1)

Hôm nay là ngày tốt. Tại sao lại nói như vậy? Bởi vì hôm nay không chỉ là chủ nhật, mà còn có bang chiến Tô Uyển mong đợi đã lâu, lần đầu tiên trong trò chơi mới tham gia bang chiến. Tất nhiên một phần là do Hiệu trưởng kêu gọi, vì thể hiện tại Tô Uyển là một đường chủ ở Âm Dạ bang hội.

Cô đang ở [Trầm Hương Các], cảm thấy chán vô cùng, xung quanh sáng các kỹ năng, cô muốn tăng lên vài cấp nữa. Mấy ngày nay để giúp trong bang chiến, cô vừa đi học về ki túc xá sẽ lên Tuyệt Sắc Cửu Thiên, hy vọng mình sẽ học được thêm kỹ năng. Nhưng mà sự cố gắng của cô, mà không, là sự hi sinh của Diệp Tử và Hiệu trưởng để cô thuận lợi lên cấp 35.

Bây giờ Quả Lạc Hỏa Diễm đã thành công chuyển chức, từ phương sĩ chuyển thành thái sư. Mà nói đến lúc chuyển chức còn làm thành chuyện hài. Bởi vì mỗi nhân vật khi chuyển chức đều có 3 lựa chọn. Ví dụ như phương sĩ: Phương sĩ có thể chuyển chức thành Thái Sư, Trận pháp sư và Thầy bà. Mà ba chức nghiệp này lại có thể chia ra để Giác Tỉnh: Băng Tâm, Càn Khôn và Du Tiên.

Bình thường Tô Uyển rất có chủ ý, nhưng đến thời điểm mấu chốt sẽ do dự. Lúc lựa chọn chuyển sang chức nghiệp gì loạn cả lên: “Hiệu trưởng, cậu bảo chuyển cái nào thì tốt? Mình cảm thấy cái nào cũng rất tốt!”. Tô Uyển nhàn nhã hỏi. Hiệu trưởng bắt đầu đi liếc mắt nhìn Tô Uyển rồi lại tiếp tục đánh bàn phím.

Tô Uyển rất nhàn nhã vì Diệp Tử và Hiệu trưởng đang kéo cô ấy đi phó bản. Là người ăn theo kinh nghiệm, chỉ cần đứng ở cửa phó bản, không cần nhúc nhích. Đến lúc đội trưởng ra lệnh một tiếng có thể rời bỏ rất nhanh. Cho nên trong thời gian thành thạo nghiên cứu tu liệu chuẩn bị chuyển chức.

“Lúc mới bắt đầu cậu có chủ ý rồi mà?”. Hiệu trưởng bỏ đá xuống giếng, rồi tiếp tục nói: “Thực ra mình thấy Băng Tâm được, nhìn đáng rất đẹp! Nhưng mà Trận pháp sư khi vào phó bản ma pháp đọc ra rất khó, mình hơi do dự chỗ đó”. Thầy bà hay cái gì không nằm trong phạm vi suy nghĩ của cô. Nghe tên gọi như tên lừa đảo.

Hiệu trưởng nhìn Tô Uyển rồi lại tiếp tục giới thiệu trò chơi: “Thế này nhé, nhân vật trong [Tuyệt Sắc Cửu Thiên] là sự kết hợp giữa phương đông và phương tây. Giống như nhân vật của cậu: Phương sĩ, so sánh cùng với pháp sư, mặc dù công kích là chính nhưng cơ sở chính của phương sĩ là thuyết ngũ

hành”.

Tô Uyên vừa nhìn bản giới thiệu trên trang chủ vừa nghe Hiểu Hiểu giả thích. Thấy Hiểu Hiểu dừng lại nhìn xuống, Tô Uyên gật gật đầu tỏ vẻ mình đang nghe. Hiểu Hiểu thấy Tô Uyên có phản ứng lại tiếp tục nói: “Như cậu đã biết Phương sĩ có thể chuyển thành 3 loại chức nghiệp. [Thái sơ] là một loại chức nghiệp sử dụng thuần thực ngũ hành, đặc biệt lấy thuyết ngũ hành, hay là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ làm kỹ năng trụ cột cho nghề nghiệp”.

“À, như vậy có phải toàn bộ kỹ năng đều sử dụng các nguyên tố hóa học? Như vậy rất giống như là ‘đại pháp sư’ đúng không?” Tô Uyên thắc mắc hỏi “Không không, mặc dù nhìn thì giống nhau nhưng thực chất kỹ năng của đại pháp sư lấy nguyên tố của phương tây là chính”.

“Mặc dù ban đầu Thái sơ cũng tấn công bằng Thủy, Hỏa ..vân vân.. nhưng mà khác với công kích của đại pháp sư đúng không?” Tô Uyên suy nghĩ một chút rồi nói thêm: “Như vậy phương sĩ thiên về đông phương bát quái các loại à?”. “Đúng” Hiểu Hiểu khẳng định “Ngay cả kỹ năng của Trận pháp sư đều là sử dụng bát quái trận”.

Tô Uyên bị trò chơi này hấp dẫn ở việc nó sử dụng các yếu tố của phương đông, nhưng mà cô vẫn ko biết nên chọn cái gì thì tốt “Hiểu Hiểu, vậy cậu bảo mình chọn Thái sơ hay Trận Pháp sư tốt hơn?”. Hiểu Hiểu không trả lời mà liếc mắt nhìn cô một cái rồi mới nói: “Nếu như cậu cảm thấy làm một người giống người triệu hồn, chỉ cần lúc nào cũng vịn xương không cần làm thao tác gì thì cậu chọn cái thứ hai đi”.

Hiểu Hiểu vừa nói xong, Tô Uyên ngoan ngoãn quyết định mục tiêu là Thái sơ. Vừa hay luyện chức nghiệp này có thể chọn hệ mà cô thích nhất hệ Hỏa! Lên đến cấp 30, Tô Uyên ngoan ngoãn chọn nhiệm vụ chuyển chức Thái Sơ, và bây giờ cô là một Tiểu đạo sĩ đã học được ít kỹ năng (nhân tiện nói: dù có chuyển sang chức nghiệp nào, những kỹ năng cơ bản vẫn có thể sử dụng).

【 hệ thống 】Xin các bang chủ đưa thiệp mời bang chiến cho NPC ở nơi được chỉ định. Bang chiến sẽ được tiến hành sau 30 phút nữa.

Cuối cùng đã đến thời gian bắt đầu bang chiến, trên kênh thể giới cũng rất yên tĩnh, có lẽ mọi người đều đang chuẩn bị chiến đấu! Vậy thì tranh thủ giới thiệu một chút về bang chiến trong Tuyệt Sắc Cửu Thiên:

Bang chiến trong Tuyệt Sắc Cửu Thiên có thể chia thành hai loại là chiến trường và thành chiến! Nói về chiến trường trước: bình thường chiến trường đều ở ngoài các thành trì, hay còn gọi là ngoại thành, ở đây không chỉ có người chơi đối địch mà còn có cả đội quân trung lập quái vật (quái vật NPC). Cho nên trên chiến trường vừa có thể tấn công người chơi ở quân địch, vừa có thể tấn công quái vật. Tất nhiên, đồng thời mình cũng có nguy cơ bị người chơi quân địch và quái vật công kích.

Nếu như người chơi trên chiến trường chiến đấu với quái vật, nếu thắng lợi có thể đạt được chiến công và điểm thực lực tương ứng. Trên chiến trường người chơi đánh bại quân địch cũng có thể nhận được chiến công và điểm thực lực, nhưng nếu đánh bại người chơi nhỏ hơn mình 5 cấp thì sẽ không nhận được chiến công và cũng không gia tăng điểm thực lực.

Tất cả người chơi tham gia chiến đấu đều sẽ đạt được chiến công tương ứng, muốn có thu hoạch nhiều thì phải làm thật tốt: một là đối với kẻ địch, hoặc là đánh lên quái vật để tạo tổn thương (tính theo chiến công tương ứng). Mà con số tổn thương càng nhiều thì càng đạt được nhiều điểm chiến công và điểm thực lực. Nói cách khác con số thương tổn có ảnh hưởng trực tiếp đến điểm chiến công và điểm thực lực.

Thắng lợi cuối cùng trên chiến trường là chiếm được địa khu sản xuất của đối phương để phát triển bang hội và khuếch trương danh tiếng cho bang hội.

Thành chiến lại chia thành công thành và thủ thành, nhân số ngang hàng, thủ thành thường có ưu thế hơn công thành. Ở thành chiến, hệ thống, quy luật và phương thức tính chiến công cũng giống với chiến trường. Nhưng trong thành chiến không có quái vật. Bang hội giành chiến thắng trong thành chiến sẽ có quyền trấn thành.

Mà thu hoạch trong thành, tiền bạc cùng các nguyên liệu khác sẽ cung cấp cho bang hội, những vật phẩm này sẽ do bang chủ phân phối (định kỳ thành trấn sẽ cung cấp các vật phẩm bao gồm tiền bạc, nguyên liệu dùng để chế tạo và cường hóa trang bị, thuốc men cùng các nguyên liệu khác).

Cuối cùng cuộc chiến cũng được bắt đầu. Ám Dạ bang hội do Diệp Tử lãnh đạo vài tiểu đội tinh anh đi sang thành khác công thành, những người còn lại đi theo Hiểu Hiểu ra ngoài thành giết quái vật đoạt chiến công. Tất nhiên Tô Uyên sẽ theo chân Hiểu Hiểu bởi vì cấp bậc của cô không thể thủ thành hay công thành, không thể làm gì khác hơn là vui vẻ đi theo Hiểu Hiểu đánh quái.

Trong tình huống bình thường, các bang phái luôn có các cao thủ ẩn nấp để đánh lén tàn sát người chơi của quân địch, từ đó làm giảm lực chiến đấu của đối phương. Hiểu Hiểu chọn phương pháp này, vì vậy để Tô Uyên làm đội trưởng, đem người ngựa giao cho Tô Uyên.

Nhưng rõ ràng có vài người không hài lòng với quyết định này của Hiểu Hiểu.

【 đội ngũ 】Đội Át Tiên An Cơ Phân Phiến [1]: Bang chủ, mình biết hai người là bạn thân nhưng cậu giao quyền chỉ huy cho cô ấy dễ dàng vậy?

Nghe được tiểu bồ nhào nói như vậy (đội át tiên an cơ phân phiến = đau đến bồ nhào về phía trước, gọi tắt là tiểu bồ nhào), trong đội ngũ cũng có mấy người phản ứng.

Tiểu bồ nhào là một trong mấy cao thủ trong bang, là Tả hộ pháp, nghề nghiệp là trường linh. Nhưng mà mặc kệ là cái gì, mấy loại này đối với Tô Uyên trong Phong Vân, tất cả đều là mây bay thôi.

không ngờ cô lại bị những người này xem thường, nhưng mà chịu thôi hiện tại cô không chứng minh được gì, Tô Uyển nghĩ thầm. Cô biết là Hiều Vũ thiên vị nhưng mà cô rất có năng lực lãnh đạo đây. Mặc dù phần lớn mọi người đều theo ý kiến của tiểu bộ nhào nhưng mà cũng có một số người nói giúp cô.

【đội ngũ】Đây tây tiểu hoàn tử: tiểu bộ nhào, bang chủ làm như vậy là có đạo lý của cô ấy. Mà Quả Quả nhìn cũng có tiềm lực.

Bạn Tiểu hoàn tử cấp bậc cũng tương đương với cô (nữ phi châm cấp 32), nhưng nhân vật mặc quần áo cấp thấp (không thêm thuộc tính quần áo, thường có nhiều người đợi đến cấp 60 mua quần áo cao cấp). Chẳng lẽ cô ấy cũng là người chơi RMB? Nhưng mà có vẻ không giống. Trong mơ hồ lộ ra một cảm giác lạ lạ. Được rồi, mặc kệ thôi, có quan hệ gì với mình đâu, Tô Uyển thầm nghĩ. Lúc này bang chủ Hiều Hiều mới nói chuyện.

【đội ngũ】Hiều Hiều: được rồi, các cậu không cần nói, mình chọn cô ấy là có lý do của mình, các cậu cứ đi theo cô ấy! Mình sẽ sang bên kia để bọn họ hết kiểu ngạo!

【hệ thống】Người chơi Hiều Hiều đã rời khỏi đội ngũ.

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: à, mọi người, mình đành làm vậy. Mọi người chịu khó đi theo mình chịu khó vậy.

【đội ngũ】Đôi Át Tiên An Cơ Phân Phiến: nếu bang chủ đã nói như vậy, thì mình đành để cậu phân công vậy,

Tiểu bộ nhào mặc dù không tình nguyện nhưng nhìn mọi người trong đội, vẫn đồng ý. Còn tiểu hoàn tử vẫn rất ủng hộ cô:

【đội ngũ】Dâu tây tiểu hoàn tử: Quả Quả, cố lên! Mình rất coi trọng cậu!

Thấy Tả hộ pháp cũng đồng ý, mà còn là ý của Bang chủ, nên mọi người cũng không nói thêm nữa. Cứ thế, “bé cù cái” Tô Uyển cấp 30 dẫn các đại ca, đại tỷ của bang tiến thẳng đến chiến trường.

Tuy lực chiến của Tô Uyển không cao nhưng làm đội trưởng, chỉ huy tác chiến dễ như ăn cơm! Dù sao thì cô cũng là một trong những Thiên Vương xoát BOSS trong [Phong Vân]! Cô chỉ huy mọi người, thỉnh thoảng bỏ quai một cái, cứ thế mọi người khí thế ngất trời, đoạt chiến công rất thuận lợi.

Không ngờ không được bao lâu, Lăng Từ Long Tâm xuất hiện ở lãnh địa của bọn họ. Tô Uyển biết nhất định là anh ta tìm cô nhưng ai đã tiết lộ tọa độ của cô cho anh ta? Thôi, không nên nghĩ nhiều, cô sẽ nói cho Hiều Vũ trước nhưng mà nên chọn ai làm đội trưởng đây? Đúng lúc này, tiểu hoàn tử - người vẫn coi trọng cô nhún tin tới:

【mật ngữ】Dâu tây Tiểu Hoàn Tử: Đưa đội trưởng cho mình đi!

Nếu chỉ cần bọn họ rời đi là được, cho nên Tô Uyển suy nghĩ một chút rồi để đội trưởng cho tiểu hoàn tử để cô ấy đưa đội ngũ về thành. Nhưng rồi nghĩ đến cái gì Tô Uyển lại nói:

【mật ngữ】Quả Lạc Hỏa Diễm: Sau đó cậu để tiểu bộ nhào làm đội trưởng. Nhớ, đừng có chạy lung tung đấy!

Sau đó cô sử dụng kỹ năng [Tốc độ Tồn Phong], trên màn hình thông báo “Xin hãy đọc chú ngữ/ tâm pháp”. “Thiên địa vạn pháp, đạo chi chỗ ở, ta tâm sở hướng, nhanh như chớp - Tốc độ Tồn phong!”. Sau khi hệ thống thông báo thành công, nhanh chóng chạy về thành. Quả nhiên Lăng đuổi theo cô.

Tô Uyển biết mình sử dụng [Tốc độ Tồn Phong] cũng không chạy trốn được Lăng Từ Long Tâm, dù sao cấp bậc của anh ta cũng hơn cô rất nhiều. Chạy nhanh đi nhưng thấy khoảng cách ngày càng gần, không chơi trò đuổi bắt nữa, dừng lại, đánh đòn phủ đầu. Nhanh chóng sử dụng kỹ năng [Thiên địa hòa], cũng rất nhanh hoàn thành yêu cầu hệ thống.

Một chiêu này đánh vào Lăng cũng không tốn nhiều máu bởi vì Lăng là một người chơi RMB, có bộ trang bị rất tốt. Nhưng cho dù trang bị của anh ta tốt, cũng sẽ không là đối thủ của đại thần nhân yêu Tô Uyển! Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tô Uyển đã sử dụng luôn một chiêu [Thiên Hòa Phản Thế]. Muốn so tốc độ với cô? Lăng còn kém xa.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Lăn bang chiến mong đợi từ lâu (2)

Một chiêu này đánh vào Lăng cũng không tốn nhiều máu bởi vì Lăng là một người chơi RMB, có bộ trang bị rất tốt. Nhưng cho dù trang bị của anh ta tốt, cũng sẽ không là đối thủ của đại thần nhân yêu Tô Uyển! Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tô Uyển đã sử dụng luôn một chiêu [Thiên Hòa Phản Thế]. Muốn so tốc độ với cô? Lăng còn kém xa.

Cứ như thế đến khi Tô Uyển đánh ra chiêu thứ ba, Lăng mới đánh được chiêu đầu tiên. Nhưng mà vừa sử dụng [Tốc độ Tồn Phong] nên đánh không trúng. Tại thời điểm Tô Uyển tưởng may mắn, Lăng sử dụng nước thuốc tăng hung mãnh đánh, sau đó sử dụng [minh thủy thuần sát], mặc dù đánh bàn

phím không phải là sở trường của anh ta nhưng nhờ thuốc tăng hưng mãnh đánh và lực phát ra không nhỏ nên Quả Lạc Hỏa Diễm vẫn bị đánh trúng.

“Mẹ nó!” Tô Uyển ở kí túc xá mắng to một câu.

“Đánh rồi à? Cậu không có việc gì chứ?” Hiểu Hiểu cũng đang phải chặn người quân địch, không thể phân thân giúp Tô Uyển.

“Em gái nhà nó, lão nương không sao! Nhưng mà bị Lãng đánh trúng cũng khá thảm... Thiên địa chi linh, Đạo Pháp Tự Nhiên, khả năng đã thương, vạn mộc Trường Thanh - Trường Thanh bí quyết!” Tô Uyển vừa trả lời, vừa thêm máu cho mình.

“Giết được cậu cũng không được chiến công, chắc là hai hôm trước trên kênh thể giới bị cậu làm mất hết mặt mũi không nên giận được?” Mặc dù ngoài miệng nói như vậy nhưng trong lòng Hiểu Hiểu đã sớm ghi nhận Lãng là “tiểu nhân”.

“Oh my god! Ai tới cứu mình với!” Tô Uyển hét thảm một tiếng, cô lại bị kĩ năng của Lãng đánh trúng.

Cùng lúc đó trên màn hình xuất hiện màu đỏ nhắc nhở lượng máu (lượng máu trong Tuyệt Sắc Cửu Thiên không khác PS2, đầu tiên cột máu là màu xanh lá cây, khi bị một tổn thương nhất định sẽ biến thành màu vàng, đến thời điểm tử vong sẽ thành màu đỏ, lúc này Tô Uyển đã đến cảnh giới cuối cùng).

Nếu không có ai giúp cô thì cô chắc chắn sẽ chết! Và trời cao đã nghe thấy lời kêu cứu của cô, phái một thiên sứ tới cứu cô.

Nhưng mà thiên sứ ... “Ồi không!” Sau khi nhìn rõ người tới, Tô Uyển kêu lên một tiếng thảm thiết, mẹ nó, hần ta mà là thiên sứ à! Đó là một đại ác ma!!!!

Người đến không ai khác ngoài đại bang chủ của bang hội đệ nhất của khu - Bang chủ Satan Du Đãng (bởi vì bang hội của anh ta tên là ma giáo, tự xưng mình là giáo chủ, ma đạo cấp 118). Nói là đến cứu cô không bằng nói vị địa hiệp này muốn cướp mỗi làm ăn của cô. Satan nhanh chóng sử dụng hai kĩ năng [Tuyệt đối không độ] và [Bạo phong chi nhãn].

Kĩ năng đầu tiên tác dụng [tổn thương do giá rét] lên người Lãng, kĩ năng sau nhanh chóng đặt một bạo long chi nhãn lên người Lãng, sau mười giây sẽ bị bạo long công kích. Khi giao đấu với Tô Uyển, Lãng còn hăng hái nhưng đối mặt với đại giáo chủ thì hoàn toàn không có chỗ đánh.

Tô Uyển gán cho người nay danh hiệu ác ma. Anh ta không chỉ là giáo chủ ma giáo mà còn có tên là Satan, không phải ác ma thì là cái gì? Mặc dù ác ma này không cứu Tô Uyển (đặc biệt là tăng máu) nhưng nói thế nào thì anh ta cũng cứu Tô Uyển trong lúc nguy cấp, làm Tô Uyển nghi ngờ lý do anh ta đến.

Người ta từng nói trên trời không bỗng dưng rơi xuống cái bánh có nhân. Nếu có rơi xuống cũng cẩn thận bị nó đè chết! Tô Uyển có dự cảm không lành. Quả nhiên ác ma vẫn mãi là ác ma! Sau khi giết Lãng, tên bại hoại đó xoay người giáng cho Tô Uyển một chiêu [Thiên Lôi diệt thế], trực tiếp bị đưa về điểm phục sinh.

Một lúc sau, trên màn hình xuất hiện tin nhắn riêng:

【mật ngữ】Satan Du Đãng: haha, xin lỗi, mình cứ nghĩ là không còn ai, vừa rồi mình cứ nghĩ là sau lưng là quái vật nên mới tấn công. Xin lỗi!

“Móa, tên khốn khiếp. Đại phối đàn cấp 3! Dám xem mình như quái vật! Hơn nữa nhìn không có ý muốn xin lỗi!” Tô Uyển tức giận bình thường sẽ không nói tục. Hiểu Hiểu tò mò muốn biết ai và tình huống nào có thể làm cho Tô Uyển nói tục (ở đây là nói tục theo kiểu của Tô Uyển), làm cho cô ấy kích động như vậy.

“(#”) Mẹ nó, chính là cái tên không có việc gì làm! Tên Satan!” Quả nhiên trí nhớ của Tô Uyển rất kém, hoàn toàn không nhớ tới người ta lần trước nói gì với mình. Hiểu Hiểu vừa nghe thấy là cậu ta, cười hi hi, nói: “Mình vẫn còn thích ngược những tên tiểu tử khác”, không để ý đến Tô Uyển. Điều đó càng làm Tô Uyển tức giận, không thể làm gì khác ngoài trút giận lên người vừa đánh cô.

【mật ngữ】Quả Lạc Hỏa Diễm: tôi không biết, anh làm sao có thể coi tôi như quái vật mà tiêu diệt! Anh là đại ác ma!

【mật ngữ】Satan Du Đãng: ác ma ? Cậu tặng tên mới cho mình sao ? Haha, thú vị

【mật ngữ】Quả Lạc Hỏa Diễm: Lão nương không có thời gian đùa giỡn! Tôi ... không tìm được đường. Anh tới dẫn tôi xuống.

Dù sao cũng là vấn đề do anh ta tạo ra, nên phải nhờ anh ta thôi. Hơn nữa nhìn anh ta không giống người xấu. Tô Uyển cố ý tạo ra vấn đề khó khăn cho anh ta. Nếu anh ta nói không quan tâm Tô Uyển cũng hiểu vì dù sao Tô Uyển cũng là quân địch. Nhưng sâu bên trong lại có âm thanh nói cho Tô Uyển biết người này có thể tin tưởng được, cũng sẽ đưa cô đi với anh ta rất an toàn.

Quả nhiên cô nghĩ không sai, một lúc sau ác ma xuất hiện trước mặt cô. Cùng lúc trong trò chơi cô nhận được điện thoại của ác ma, không biết bị thần xui quỷ khiến thế nào Tô Uyển nhận cuộc điện. Sau đó suy nghĩ lại, nếu lúc đó gặp phải người bi ối thì tệ, tất nhiên đó đều là chuyện sau này.

“Tiểu Bình Quả, vừa rồi thật ngại quá”.

Xem ra vận số của Tô Uyển không tệ lắm, âm thanh của người này nghe rất từ tính, không biết có phải là trai đẹp hay không? Tô Uyển nghĩ như vậy nhưng cái miệng nhỏ nhắn cũng không thêm để ý người ta: “Coi như anh biết điều”.

Người ngồi trước máy vi tính nghe nói thế, nhếch miệng lên nói: “Được rồi, vừa nãy là mình sai lầm, để bồi thường mình dẫn cậu đi tàn sát chiến trường

được không?”

Trong điện thoại truyền ra âm thanh từ tính dễ nghe, nhẹ nhàng đọc chú ngữ: “Phong thần vĩ đại! Cho phép ta dùng sức mạnh của người, đưa chúng ta đến nơi cần đến! -- Phong thần đại thuận đi!”. Vừa dứt lời hai người được đưa đến chiến trường.

Quả nhiên thấy Hiểu Hiểu đang đánh với Nghê Thường và Kinh Vũ Peter Pan. Thấy Tô Uyển tới, Hiểu Hiểu vội kêu cô ấy giúp một tay. Tất nhiên Tô Uyển sẽ đánh với Nghê Thường, còn người kia: “Ừ, ác ma, cô gái kia giao cho anh, anh cho tôi xem thành ý của mình đi!”. Tô Uyển không chút suy nghĩ kêu luôn danh hiệu cô đặt cho anh.

Nghe được cô gọi mình, người bên kia điện thoại nhẹ nhàng cười: “Tốt, đang lo không có cơ hội tìm cô ta”.

ngất, bọn họ có ân oán à? Kệ, đánh chết hồ ly tinh Nghê Thường rồi nói sau. Nếu vừa rồi không nhờ có Kinh Vũ Peter Pan giúp thêm giáp thì Nghê Thường đã chết từ lâu rồi. Đối phó với một mình Hiểu Hiểu đã khó, bây giờ còn thêm cả nguy đại thần Tô Uyển, cô ta khó có thể bảo toàn tính mạng.

“Peter Pan vì hôm trước nói sai trên thế giới nên hôm nay mới núp ở vùng phụ cận, chắc là sợ Thẻ non hẹn biển tìm cô ta, thật ra theo thực chiến phải phụ trách đã chiến” Hiểu Hiểu hã hê nói với Tô Uyển.

“Nhưng mà Thẻ non hẹn biển là cái gì?” Tô Uyển tò mò, cái đó rất đáng sợ à?

“Đó là người, không phải là vật gì...” Hiểu Hiểu bắt đầu dĩ nói dĩ, tay cũng nhanh nhẹn sử dụng kỹ năng [sợ hãi], chinh người phụ nữ xấu xa kia, trong bụng không biết tính toán gì.

Lúc này giọng nói đầy từ tính của ác ma nói đến: “Thẻ non hẹn biển xếp thứ 3 trên bảng xếp hạng, nghề nghiệp là hạ thần, thuộc về loại đọc chú ngữ”. Nghe được vấn đề của Tô Uyển, anh tưởng cô đang nói chuyện với anh nên giải thích cho Tô Uyển.

“ừ”. Bởi vì đang cùng ác ma nói chuyện nên Tô Uyển hơi ngại phải đọc chú ngữ trước mặt anh ta. Nhưng rồi Tô Uyển thấy Thẻ non hẹn biển cũng gia nhập đội của Ác ma. Sững sờ hỏi: “Anh đem tọa độ báo cho hắn ta?”

“Ừ!” Ác ma không phủ nhận.

(#') Mẹ nó, ác ma đúng là ác ma. Một người hành hạ một cô gái còn chưa đủ đáng thương, lại còn gọi cao thủ đến cùng đánh. Mặc dù lúc trước cô ta còn nói xấu mình nhưng lúc này Tô Uyển đặc biệt thông cảm với cô ta. Có thể đều là vật hi sinh của ác ma nên sinh ra đồng tình. Tô Uyển tự an ủi mình.

Hiểu Hiểu cũng nhận được điện thoại của Diệp Tử: “Cái gì? Bị người của Ma giáo đánh? Chuyện gì đã xảy ra?” Hiểu Hiểu hét lớn trong kí túc xá, truyền đến tai ác ma.

“Mình về xem đã xảy ra chuyện gì? Sau này sẽ nói! Mình cúp máy”. Tô Uyển không kịp đáp người bên kia đã cúp điện thoại.

Mẹ nó, trong một ngày bị ác ma chinh tới 2 lần, Tô Uyển khó chịu buồn bực trong lòng. “Hiểu Hiểu bên kia thế nào rồi?”. Hiểu Hiểu cũng vừa ngắt điện thoại của Diệp Tử, nói: “Nghe Diệp Tử nói không chỉ có chủ thành bị đánh mà cả đội của cậu cũng bị tấn công ... Toàn đội trừ Tiểu Hoàn Tử cấp thấp, còn lại toàn bộ đều bị tiêu diệt”.

Tô Uyển cảm thấy rất lạ, Ma giáo tấn công bọn họ không có gì là lạ, dù sao hai bang hội cũng không liên minh. Nhưng Ma giáo làm sao có thể biết được điểm yếu của bọn họ. Hơn nữa đội ngũ đó sớm giao cho tiểu bồ nhào, làm sao có thể bị diệt toàn quân? Còn nữa, nếu không có người thông báo, Ma giáo sẽ không biết là chủ thành không có người.

“Tô Uyển (Hiểu Hiểu) chúng ta có nội gian”. Quả nhiên sau khi suy nghĩ, hai người đều đưa ra đáp án của mình. Nhưng mà người đó là ai? “Hiểu Hiểu, những người ở đó có người nào cậu mới tuyển vào không?” Tô Uyển phỏng đoán nói: “Mà Tiểu hoàn tử là ai... Mình nghi ngờ cô ấy!”

“Hiện tại khó nói được, chúng ta không có chứng cứ, làm không tốt có thể hỏng chuyện. Chúng ta về xem tình huống rồi bàn tiếp!”. Vì vậy hai người chạy nhanh về thành chủ. Về đến nơi, Giáo chủ đã hạ lệnh cho người Ma giáo rút khỏi đó, nhưng người Ma giáo đã làm tổn thương rất nhiều. Nhìn thấy thế Tô Uyển nhấn tin cho ác ma:

【 mật ngữ 】Quả Lạc Hóa Diễm: Anh làm cho chủ thành của chúng tôi biến thành như vậy, làm sao bây giờ?

Lần này ác ma trả lời rất chậm, một lúc sau mới nhấn lại:

【 mật ngữ 】Satan Du Đăng: Tiểu Uyển, cẩn thận người trong bang hội cậu, có người bán đứng mọi người.

choáng nặng, sao ác ma lại biết tên cô? Được rồi cái đó không quan trọng, quan trọng là cô bị bán đứng hả? Cẩn thận người trong bang hội? Người nào? Tiểu bồ nhào hay tiểu Hoàn tử?

Lúc Tô Uyển đang không biết nghĩ gì, Hiểu Hiểu đột nhiên nói: “Tô Uyển có việc rồi, mình nghe người trong đội nói là cậu để tiểu hoàn tử làm đội trưởng?”

Tô Uyển không phủ nhận: “Ừ, mình để cho cô ấy dẫn đội, nhưng mà đó cũng là do cô ấy muốn. Với lại mình cũng bảo cô ấy sau phải để tiểu bồ nhào làm đội trưởng mà, chẳng lẽ cô ấy không làm thế? ...”. Sau đó không ai nói gì, hai người còn đang tìm cách. Đúng lúc này hệ thống thông báo, bang chiến sẽ kết thúc sau 3 phút nữa.

Nhìn tình hình này, Ma giáo chắc chắn sẽ xếp thứ nhất. Bây giờ Tô Uyển không để ý đến thứ hạng nhưng vẫn cảm thấy buồn bực, muốn chứng minh cho suy nghĩ của mình:

【mặt ngữ】Quả Lạc Hóa Diễm: Tại sao tự nhiên anh lại tới cứu tôi? Chẳng lẽ có người nói cho anh à?

【mặt ngữ】Satan Du Đăng: Ừ, là tin tức của một người ẩn danh, mặc dù không rõ là ai, nhưng chắc chắn người đó là nữ.

Thấy lời này, Tô Uyển cảm thấy như bị sét đánh giữa trời quang. Tin tức này làm rối loạn suy nghĩ của Tô Uyển, để sự nghi ngờ với Tiểu hoàn tử bị dao động. “Má ơi, Hiểu Hiểu, loạn hết lên rồi! Vừa rồi mình hỏi ác ma ‘có người nói với anh tôi bị đánh’, thì anh ta nói với mình ‘đó chắc chắn là nữ,...’ chết rồi lần này mình làm sao đây? ...”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Satan = lucifer ?????

Thấy lời này, Tô Uyển cảm thấy như bị sét đánh giữa trời quang. Tin tức này làm rối loạn suy nghĩ của Tô Uyển, để sự nghi ngờ với Tiểu hoàn tử bị dao động. “Má ơi, Hiểu Hiểu, loạn hết lên rồi! Vừa rồi mình hỏi ác ma ‘có người nói với anh tôi bị đánh’, thì anh ta nói với mình ‘đó chắc chắn là nam [1], vì trong giọng nói tin tức...’ chết rồi lần này mình làm sao đây? ...”

“Đừng sốt ruột, chúng ta vào kênh bang phái xem có chuyện gì xảy ra rồi nói tiếp”. Hiểu Hiểu an ủi Tô Uyển. Nhưng mà cô cũng thấy kì quái: tiểu hoàn tử không có thù địch gì với Tô Uyển, nhưng trong trò chơi lòng người rất khó đoán. Mà vừa rồi ác ma cũng nói người báo cho anh ta là nữ, không phải nam. Anh ta chắc chắn sẽ không gạt Tô Uyển.

Mà lúc đó có vài cô gái, có thể gọi người đến ngoại trừ tiểu hoàn tử sẽ không có người thứ hai, dù sao không ai sẽ cứu người chi bèo nước gặp nhau (= chỉ thoáng gặp qua, không quen biết). Cho nên nghĩ thế nào cũng sẽ là tiểu hoàn tử. Nhưng bây giờ chưa thể xác định được, đầu tiên phải xem tình hình rồi mới nói tiếp được.

Vì vậy hai người mở kênh bang phái ra, mọi người đều nói đến Tô Uyển. Ác ma nói không sai —— cô bị bán đứng rồi. Trên màn hình khắp nơi đều biết “Quả Lạc Hóa Diễm là tên phản đồ”. “Cô ta có liên hệ với Ma giáo”. Còn có một số câu nói khá khó nghe, có người nói cô muốn nhân cơ hội “Đi ăn mừng khác” sang bên Ma giáo. 囧 Tô Uyển bất đắc dĩ.

Trong lòng Tô Uyển ngoài bất đắc dĩ còn có chút tức giận, nói cô là phản đồ. Nếu nói khó nghe, cho dù cô không mật báo thì bọn họ cũng không thể đánh thắng Đệ nhất bang. Nhưng những người đó nói như vậy làm cô cảm thấy khó chịu. Đánh mạnh lên bàn phím cho hả giận, gõ mấy câu nói:

【bang phái】Quả Lạc Hóa Diễm: Các cậu điên rồi? Nói mình là phản đồ? Các cậu có nhầm không? Tiểu hoàn tử, mình bảo cậu dẫn đội về thành mà? Cậu dám nói là mình không bảo vậy sao?

【bang phái】Đổi Át Tiên An Cơ Phân Phiến: Lúc ấy mình còn tưởng cậu sẽ để mình làm đội trưởng, không ngờ lại để cho một người cấp bậc thấp làm. Chỉ vì lúc đầu mình nói không tin tưởng cậu, cậu không vì đại cục mà suy nghĩ, tại sao không để mình làm đội trưởng?

Mẹ nó, thì ra tiểu hoàn tử không cho mọi người về thành cũng không để tiểu bồ nhào làm đội trưởng. Mặc dù rất khả nghi nhưng mà vừa rồi ác ma đã nói với cô đó là nam vì người đó nói trong tin nhắn thoại. Không biết vì sao Tô Uyển lại tin tưởng lời của ác ma. Bởi vì anh ta nói tên của cô? Hay là anh ta không giống người xấu?

【bang phái】Quả Lạc Hóa Diễm: Tiểu hoàn tử, tại sao cậu không nói câu nào?

【bang phái】Dâu tây tiểu hoàn tử: mình vừa mới thấy. Sau khi cậu đi mình nhắn tin muốn để tiểu bồ nhào làm đội trưởng nhưng cậu ấy do dự. Chưa kịp làm gì thì bọn mình đã bị công kích.

【bang phái】Đổi Át Tiên An Cơ Phân Phiến: Tiểu hoàn tử cậu muốn vu oan cho mình đúng không? Lúc đó cậu tự nhiên đứng lại bất động, tất cả mọi người đều biết. Mình còn không biết lúc đó cậu dừng lại làm gì, bây giờ nghĩ lại chắc là cậu mật báo cho kẻ địch vị trí của chúng ta! Còn nữa, cậu lấy gì chứng minh là đã từng nhắn tin cho mình.

Tô Uyển nhìn thấy lời đó của cậu ta lại có ý khác, ngụ ý muốn nói: dù là cậu có nói nhưng trên kênh thế giới sớm đã bị trôi mất, không có bằng chứng. Vì vậy mục tiêu mà Tô Uyển nhận định lại khá mơ hồ: cả hai người đều rất khả nghi nhưng mà có cảm giác gì đó không đúng. Nhưng mà hiện tại quan trọng nhất là phải rửa oan cho mình đã.

Thời điểm cô muốn giải thích gì đó, bỗng nhiên nghĩ tới một người: ác ma! Tại sao vừa rồi cô lại tin tưởng lời anh ta? Người tấn công bọn họ là Ma giáo đây! Anh ta mới là người đáng nghi nhất! Nhưng mà nếu như vậy sự việc lại càng phức tạp!

Được rồi, cô thừa nhận là cô đã bỏ qua vấn đề này, cứ nghĩ là anh ta vô hại, nhưng mà với tình hình hiện tại thì có lẽ sẽ liên quan đến anh ta ... Nhưng tại

sao anh ta lại biết tên mình? Chẳng lẽ lần trước thấy mình và Lăng Tử Long Tâm nói trên thế giới?

Hay là đầu tiên chắc chắn thân phận của anh ta rồi nói tiếp! Nhưng rồi Tô Uyển lại nghĩ đến một chuyện kì lạ: đó là Hiểu Hiểu bình thường rất nhiều chuyện, lần này lại không hỏi đó là ai? Lần trước gặp được Ảnh Chi Long Ngâm cô ấy lại nhai nửa ngày, lần này lại không nói câu nào! Chắc chắn có chuyện gì cô không biết! Nghĩ thế, Tô Uyển chạy tới chỗ Hiểu Hiểu đang ngồi, bộ dạng như muốn giết người.

“Mình hỏi này bạn học Hiểu Hiểu, cậu dường như rất tin tưởng ác ma! Cậu biết anh ta à?” Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển nói thế, cười thầm trong lòng, nhưng mà cô lại nghĩ, nếu bây giờ nói ra quá sớm thì thật không vui. Vì vậy cô cố nén cười nói với Tô Uyển: “Uyển Uyển, cậu giả ngu hả? Vừa rồi cậu nói chuyện với anh ta cơ mà?”

“Không phải mình đang nói nhầm với cậu, cậu lại không nói gì! Thật là bức mình...” Nhìn mặt Tô Uyển đen thui, Hiểu Hiểu cũng không nói giỡn nữa, mà tình huống hiện tại cũng không cho phép. Cho nên cô quyết định thẳng thắn được khoan hồng. Tuy nói như thế nhưng cô vẫn thích trêu Tô Uyển, gián son để đối bản tính khó đời mà: “Uyển Uyển, ác ma tên gì?”

“Tên là gì cậu tự nhìn được mà! Tên là Satan du đấng! Anh ta tên gì liên quan gì đến anh ta là ai? Tô Uyển phát hỏa, kêu gào với Hiểu Hiểu. ◯__◯ Hiểu Hiểu xấu hổ nghĩ thầm: Tô Uyển cậu đúng là cá không nảo. Ngoài miệng vẫn nói: “Cậu còn nhớ Soái ca của cậu ở lớp học mấy tính không?”

Tô Uyển khẽ nhủ mày nghĩ thầm: “Người nào nhỉ?”. Nhìn biểu tình của cô ấy, Hiểu Hiểu biết cô ấy không nhớ được gì. Bĩu môi nói: “Chính là người chơi cùng một khu ở Tuyệt Sắc Cửu Thiên với chúng ta ấy! Không phải cậu ta nói cho cậu, cậu ta là Lucifer à?”

(◯ ◯ ◯) A, Tô Uyển nghĩ ra: “À cậu nói cậu ta sao, một thời gian dài không đi học mình quên mất người này rồi, cậu vừa nói thì mình nhớ ra rồi. Vừa nói vừa tự nhủ: “Lucifer là Satan, Satan chính là đọa lạc thiên sứ, cậu nói làm mình phải suy nghĩ, thật là...”

Hiểu Hiểu thật không biết nói gì với cô ấy nữa, nghĩ thầm: Mẹ nó, vừa rồi còn kích động như vậy, bây giờ lại có dáng vẻ này, làm sao Tô Uyển lại không được bình thường như thế! Mình cũng nhầm rồi! Sao có thể nói cô ấy thiếu não!!! Ai còn nói cô ấy thiếu não thì mình liều mạng! Chuyện xảy ra như vậy mà còn nói là thiếu não! Dù não có tàn thì cũng có đầu óc của cá (Ôc: đồ mờ mờ-ing, quay đi quay lại chị ám chỉ Uyển tí nào cá @@@)

Lời này cô cũng chỉ dám nghĩ, nếu nói ra thì Tô Uyển sẽ đánh cô tui bự. Được rồi trở lại vấn đề chính, cô là bang chủ cũng nên ra mặt quản lý mọi chuyện. Vì thế Hiểu Hiểu rất uy nghiêm và một chút giả vờ nghiêm chỉnh viết lên thông báo bang:

【 Thông báo bang 】Tục ngữ nói không sai: Có chứng cứ có chân tướng, không chứng cứ không có chân tướng. Mong mọi người dùng chứng cứ nói chuyện!

Đây là một câu đùa giỡn nhưng viết trong thời điểm này cũng có công hiệu! Mọi người yên lặng hơn. Nhưng mà chỉ như thế Tô Uyển cũng không thể suy đoán được! Nói đến Tô Uyển! Cô bé này không bình thường! Không biết suy nghĩ gì, cúi đầu về mặt nghiêm túc.

Cô bé này bình thường rất ồn ào sao bây giờ tự nhiên yên tĩnh vậy? Nhìn có vẻ như vẫn còn đang mất hứng vì chuyện này! Hiểu Hiểu nghĩ thầm vì vậy chột chột Tô Uyển nói: “Cậu đang nghĩ gì vậy? Người xưa đã nói chuyện đã qua đừng nhắc lại, về sau cậu cẩn thận hơn là được. Chỉ là một trò chơi thôi mà, cậu không cần nghiêm túc thế đâu!”

Qua mấy giây, Tô Uyển ngẩng đầu lên về mặt vô tội nói với Hiểu Hiểu: “Nếu anh ta là Soái ca, mình nên đối mặt như thế nào đây?”. “Ông trời của tôi” Hiểu Hiểu còn tưởng cô ấy sẽ nói gì khác, cuối cùng lại nói một câu như thế. Cô bé này muốn làm cô tức chết mới vừa lòng à, quen được cô ấy cô xui xẻo tám đời! Hiểu Hiểu than trong lòng.

Nhưng mà không có cách khác, cô có quan niệm: “Một ngày là bạn, cả đời là bạn”. Cho nên chuyện của Tô Uyển cũng là chuyện của cô. Biết cô gái nhỏ này bị làm khó, nên cô sẽ hỏi chuyện ác ma! Mở hộp thoại nói chuyện riêng, nhanh chóng nhắn cho ác ma: “Cậu làm thế với bọn mình là không được, hãy suy nghĩ chuyện này một chút, mình chờ tin từ cậu”.

Cứ tưởng là phải đợi nhưng ác ma trả lời lại rất nhanh. Cậu ta nói: “Nếu không thì thế này đi, để bồi tội, hai bang chúng ta liên minh đi! Cả quyền quản lí Ma giáo mình cũng giao cho cậu”. Hiểu Hiểu nghĩ một lúc rồi cũng tán thành đề nghị này. Dù sao Ma giáo cũng là đệ nhất bang, dù là thực lực chiến hay thực lực đếm đều đứng đầu, nếu kết liên minh với họ trăm lợi không hại.

Nghĩ như thế nhưng để đảm bảo chuyện không may, Hiểu Hiểu vẫn xác nhận lại với ác ma: “Cậu đã nghĩ kĩ chưa? Nếu thế thì thực lực của các cậu sẽ bị giảm khá nhiều, mà cậu không sợ người trong bang không đồng ý à?”. Đối với bang của cô trăm lợi không hại nhưng đối với Ma giáo sẽ ảnh hưởng lớn! Chẳng lẽ cậu ta vô dục vô cầu? (vô dục vô cầu: không mong không muốn).

“Người bên mình, mình sẽ tự nói được, nhưng mà mình có một đề nghị, mình hi vọng có thể tiến hành cùng lúc với chuyện liên minh”. Ác ma gõ lên những câu này.

“Quả nhiên ác ma vẫn là ác ma, còn muốn cò kè mặc cả? Aiz, nhìn người không thể nhìn bề ngoài mà!”. Hiểu Hiểu nhếch đầu lên, nhìn Tô Uyển đang dựa vào bàn máy tính nhìn cô và ác ma nói chuyện, phát biểu ý kiến của mình.

“Mình muốn xem tên bại hoại này muốn cái gì nào?” Nói xong tiện tay cầm chai nước trái cây Hiểu Hiểu để cạnh bàn uống một hớp.

Ai ngờ Tô Uyển còn chưa nuốt ngụm nước trái cây, ác ma đã viết: “Mình hi vọng cậu giao Tô Uyển qua bên mình, về sau mình sẽ phụ trách cô ấy”.

Nhìn thấy lời này, Tô Uyển làm một chuyện rất tốt: Đem toàn bộ nước cô vừa uống vào phun hết lên màn hình laptop Apple mà Hiểu Hiểu yêu thích nhất, làm cho cái máy tính được tắm nước trái cây miễn phí. Chuyện tiếp theo dùng đầu gối nghĩ cũng biết được

Hiếu Hiếu không kịp trở tay với tình huống trước mắt, gào khóc thảm thiết: “Tô Uyên Uyên, ông đây liều mạng với cậu!” Trong lúc tức giận, “bà” cũng nói thành “ông” rồi. Hiếu Hiếu bị Tô Uyên làm cho tức chết, chắc chắn cô gái nhỏ này là do trời cao phái xuống đây dọa cô. “Tô Uyên! Mẹ kiếp! Mình ở với cậu chả có chuyện gì tốt cả! Cậu có giỏi thì cút đi xa xa một chút! Nhanh lên một chút, cậu mau đi đi!”

Rồi như nghĩ ra cái gì, Hiếu Hiếu nhanh chóng lau nước trái cây trên màn hình, vội vàng gửi cho ác ma: “Được được được, cậu mau chóng đưa cô ấy đi đi, có thể mang đi thì mang đi luôn! Chỉ cần không xuất hiện trước mặt mình là được, mình sắp bị cô ấy làm tức điên lên rồi!”. Mục Úc ngồi trước máy tính thấy được tin này, một tay nâng má, khoe miệng khê giờ lên.

“Tiểu bình quả ngu ngốc, mình cứ tưởng cậu chỉ quyền rũ một mình mình, không ngờ cậu đói bụng ăn quà, không tha cho người nào, đừng trách mình không vui!”. Mục Úc tự nhủ. Hừ! Đến lúc đó mình sẽ ngày ngày bắt nạt cậu! Cậu nghĩ thầm, ngón tay thon dài trắng nõn gõ nhanh trên bàn phím, nhìn cậu như một tinh linh xinh đẹp, nhưng mà tinh linh này có hơi hướng ác ma.

“Tốt, một lời đã định”. Mục Úc nói được làm được, hệ thống thông báo: “Bang chủ Ma Giáo Satan Du Đăng muốn kết liên minh với bang hội của bạn”. Hiếu Hiếu ấn có. Hệ thống lại thông báo: “Bang hội Ma giáo và Bang hội Âm dạ liên minh thành công”. Quả nhiên rất giữ lời hứa, Hiếu Hiếu không thực hiện thì không phải là quân tử rồi! (thực ra thì cô vừa là tiểu nhân vừa là nữ nhân).

[1] trong convert thì là nữ cơ, như chương trước ta cũng dịch là nữ @@~ nhưng sang chương này đoạn sau nó lại là nam. Ta nghĩ nó sẽ là nam vì đang nghĩ ngờ Tiểu hoàn từ nói mà không ngờ giọng nói là nam. Thế nên ta để nam thế này

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tiểu bình quả, biết em, anh thật khổ

“Tiểu bình quả ngu ngốc, anh cứ tưởng em chỉ quyền rũ một mình anh, không ngờ em đói bụng ăn quà, không tha cho người nào, đừng trách anh không vui!”. Mục Úc tự nhủ. Hừ! Đến lúc đó anh sẽ ngày ngày bắt nạt em! Cậu nghĩ thầm, ngón tay thon dài trắng nõn gõ nhanh trên bàn phím, nhìn cậu như một tinh linh xinh đẹp, nhưng mà tinh linh này có hơi hướng ác ma.

“Tốt, một lời đã định”. Mục Úc nói được làm được, hệ thống thông báo: “Bang chủ Ma Giáo Satan Du Đăng muốn kết liên minh với bang hội của bạn”. Hiếu Hiếu ấn có. Hệ thống lại thông báo: “Bang hội Ma giáo và Bang hội Âm dạ liên minh thành công”. Quả nhiên rất giữ lời hứa, Hiếu Hiếu không thực hiện thì không phải là quân tử rồi! (thực ra thì cô vừa là tiểu nhân vừa là nữ nhân).

Hiếu Hiếu vào bang hội, định điều chỉnh lại chức vụ trong bang, nghe thấy Tô Uyên ai oán kêu: “Hiếu Hiếu, cậu đừng bán mình đi được không ...?”. Bây giờ cô là một “nhân viên vệ sinh”, dùng nước tẩy chuyên dùng cho máy tính, lau sạch màn hình và bàn phím cho Hiếu Hiếu. Hiếu Hiếu liếc cô một cái: “Hừ! Mặc kệ!”.

Thấy Hiếu Hiếu không “nhân nhượng” với cô nữa, Tô Uyên vội vàng giả vờ đáng thương: “A! Cậu không có nhân tính! Chúng ta ở chung một chỗ nhiều năm như vậy (bị Hiếu Hiếu trừng mắt lập tức nói lại) bạn bè nhiều năm, cậu lại thấy chết mà không cứu! Bán mình cho một ác ma!”. Nói xong còn ôm lấy tay phải của Hiếu Hiếu, cọ xát vào cánh tay cô ấy.

Hành động này làm Hiếu Hiếu rung mình, vội rút tay của mình về, sau đó đoạt lấy con chuột, sợ rằng chạm một chút lại bị Tô Uyên tóm lấy tay. Trong tiếng kêu sợ hãi của Tô Uyên, Hiếu Hiếu nhanh chóng sửa đổi vị trí đá nạng sang ma giáo. Giải quyết xong!~ Hiếu Hiếu vỗ vỗ tay, bực mình nhìn Tô Uyên: “(#!) Mẹ nó, cậu mau đi rửa tay, nước trái cây dính dính bẩn quá”.

Cứ như thế, Tô Uyên không chỉ là một nhân viên vệ sinh mà còn bị bán sang cho “ác ma” để làm lao động khổ cực, tất nhiên điều sau là do Tô Uyên tự YY (tưởng tượng) trong đầu. Tô Uyên tự an ủi mình: được rồi, tất cả vì sự thịnh suy (lên xuống) của Âm dạ bang hội, cô đành phải hi sinh vì tập thể... Thật ra thì cô đâu có bị thiệt, chỉ bị bán cho một “ác ma” mà thôi, về sau ít tham gia các hoạt động bang hội.

Nhưng mà Tô Uyên nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn cảm thấy mình hi sinh rất lớn! Không được, cô hi sinh vì bang hội như thế, phải có chút thù lao gì chứ? Cô lấy miếng vải từ trong túi xách laptop Apple, lau lau màn hình laptop, đúng như dự đoán hấp dẫn chú ý của Hiếu Hiếu.

“Sao cậu còn ở đó hóng mát, cậu muốn làm trò gì với màn hình máy tính mới mua của mình? Đừng cản trở mình và Diệp Tử làm nhiệm vụ tình lý”. Nói xong bực mình liếc Tô Uyên một cái. Tô Uyên biết lúc này mình đã làm gì nhưng vẫn phải tranh thủ lợi ích cho mình.

“Hiếu Hiếu, cậu và Diệp Tử ngày nào cũng thế, việc gì phải vội ngọt ngào ... (bị Hiếu Hiếu trừng mắt một lần nữa) à không, mình muốn nói là làm nhiệm vụ tình lý, vậy thì không có ai dẫn mình rồi? Mình muốn luyện cấp để còn giúp cho thực lực của bang chúng ta ..”. Hiếu Hiếu nghe nửa câu đầu chỉ như gió thoảng bên tai, nhưng nghe được nửa câu sau rất kích động.

Đúng thế Hiếu Hiếu bang chủ đề ý nhất là bang hội của mình, còn nữa lúc trước thúc giục Tô Uyên thăng cấp, cô ấy còn nhàn nhã nói không gấp, chẳng lẽ hôm nay trúng tà? Chắc là có mục đích gì? (#!) mẹ nó, chắc chắn là có mục đích, nếu không cô ấy sẽ không tốt bụng như thế? Hiếu Hiếu gán cho Tô Uyên danh xấu.

“Nói đi, bên trong cái đầu nhỏ của cậu lại nghĩ cái gì? Không phải thương lượng với mình, mình chắc chắn sẽ không mang cậu về! Hiện giờ cậu đã thuộc về ác ma, mình và Diệp Từ không thể dẫn cậu nữa. Cậu, đi, tìm, cậu, ta, đi!”. Mấy chữ cuối cùng Hiểu Hiểu nhấn mạnh vô cùng rõ ràng. Hừ, dù sao cũng đã giao dịch, mà đưa một đại phiền toái (phiền toái lớn) ném cho ác ma cũng tốt, ít nhất mình cũng được thành thoi.

Tô Uyển thấy không nói được lại chuyển ý đồ: “A, mình nhớ hồi mới chơi cậu nói với mình có một người bạn rất lợi hại, muốn giới thiệu làm sư phụ cho mình? Thế bây giờ có thể giới thiệu sư phụ cho mình được chưa?”.

Hiểu Hiểu lúc này mới nhớ đúng là cô có một bằng hữu định giới thiệu cho Tô Uyển. Nhưng mà suy nghĩ lại, Tô Uyển muốn tìm sư phụ thì tại sao lại chọn tức đến cô? Hừ, mình đã khó chịu thì cậu cũng đừng vui vẻ! Hiểu Hiểu nhanh chóng nói chuyện với ác ma, đưa tọa độ của Tô Uyển cho cậu ta, để cậu ta đến đây.

Tô Uyển đang ở bên cạnh Hiểu Hiểu thì thấy cô ấy đánh dòng chữ: “Bây giờ Tô Uyển đã là người của cậu, cho nên mình muốn làm gì cũng nên lấy sự đồng ý của cậu, mình muốn tìm sư phụ cho cậu ấy, cậu thấy thế nào?”. Tô Uyển thấy những lời này tức giận quát: “Cái gì? Vì sao lại nói mình là người của anh ta, mẹ nó, mình là người tự do, là người tự do”. (thật hả tí?)

Ác ma ở bên máy tính thấy những lời này thì tâm tình rất tốt, hớn hờ nói: “Ừ chỉ cần cậu nói cho mình biết đây là ai thôi!”. Hiểu Hiểu không để ý Tô Uyển đang khóc lóc thảm thiết, trực tiếp trả lời: “OK, mình sẽ tìm anh ta đến rồi lập tổ đội nói chuyện”.

Ác ma không nói lời nào ý ngầm cho phép. Hiểu Hiểu mở danh sách bạn tốt, nhấn tin cho một người là [Gió Lạnh Xào Xạc]: “Có người đẹp muốn giới thiệu cho anh, ở (tọa độ của cô và ác ma)”. Người đó vừa nhận được tin nhắn rất nhanh đã đến nơi.

Tô Uyển nói với Hiểu Hiểu “Chờ một chút” rồi nhanh chóng bò lại chỗ máy tính của mình, dù sao đây cũng là chuyện liên quan đến lợi ích của cô, cô không thể không biết gì được. Mà Xào Xạc vừa chấp nhận lời mời tổ đội đã kêu la: “Người đẹp ở đâu? Người đẹp ở đâu?!!”.

Tô Uyển đỏ mồm hỏi, nếu để một đại sắc ma (rất háo sắc) làm sư phụ mình thì thật không tốt, lúc cô muốn phát biểu ý kiến thì có một người đã phản đối. Ác ma vừa nhìn thấy người đến, trong lòng nói không tốt, vội gõ: “Người này tuyệt đối không được!!”.

Đầu tiên đại sắc ma Xào Xạc không chú ý đến ác ma nhưng cậu ta nói làm lộ mình: “A, đây không phải là tiểu buồn bực à? Chẳng lẽ người đẹp mà Hiểu Hiểu muốn giới thiệu cho ta là cô?”. Có nên ý nghĩ muốn ới, ác ma phản bác: “Tại sao anh còn chưa chết còn nữa, ông đây không phải là cô!!”.

Trời ơi, cái miệng ngu ngốc, mình nói như vậy thì Tiểu Bình quả sẽ cười nhạo mình, làm sao bắt nạt cô ấy được nữa! “Tôi đã nói rồi, ai làm sư phụ của cô ấy cũng được chỉ anh là không được!”. “À, cậu có thành kiến với tôi đến thế cơ à?” Xào Xạc ra vẻ đáng thương, đồng thời nhấn tin mật cho ác ma: “Chẳng lẽ cậu đã quên mọi chuyện rồi?”.

(#) mẹ nó! Lần đầu Mục Úc rất muốn mắng chửi người, nhưng mà cậu cũng không dám xung đột với Xào Xạc. Mà Đại sắc ma là người như thế nào? Chỉ hỏi thế cũng làm cho ác ma rợn tóc gáy! Aiz, chọn nhầm bạn tốt, chọn nhầm bạn tốt! Ác ma thở dài, nói đến Xào Xạc cậu lại nghĩ đến những chuyện bí hiểm từ khi quen anh ta.

Sở Phong Hàn (Gió Lạnh Xào Xạc) là người bạn ác ma quen được ở một diễn đàn hacker nào đó, ở trong Tuyệt Sắc Cửu Thiên anh ta cũng là người hai mặt vừa là người chơi, vừa là GM. Nhưng mà thân phận thật là người sáng tạo ra trò chơi này, hiện tại cũng là kỹ sư thiết kế của [Tuyệt Sắc Cửu Thiên]. Mặc dù làm GM mất đi niềm vui khi PK, nhưng đánh BOSS, xoát quái thì anh ta rất lợi hại.

Để anh ta làm sư phụ của Tô Uyển ở phương diện nào cũng là lựa chọn tốt nhất. Không chỉ giúp cô ấy nâng cao năng lực vào phó bản, cũng giúp Tô Uyển tránh được những PK ác ý hoặc là một chút hành vi trả thù. Nhưng mà! Lần thứ nhất đại sắc ma không may đi vào máy tính của cậu, đã biết được thân phận thật của cậu, mà cũng biết được nhiều bí mật mà cậu không cho ai biết.

Có nhiều bí mật của cậu, không chỉ có những chuyện ngày xưa của cậu, mà đặc biệt trong máy tính còn có những tấm ảnh của Tô Uyển qua các thời kì (mặc dù số lượng không nhiều lắm, bao gồm cả hình người nào đó đang COS). Nhưng mà đối với Mục Úc, không để cho cô ấy biết vẫn tốt hơn....

Không để sau này cô ấy lại nói cậu “muốn cô ấy” (không muốn hả ca :v), như thế thì cậu có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không sạch! Từ lần trước đã có vết xe đổ, dù cậu nói gì thì sau đó cũng bị Tô Uyển làm ghen hờn, cho nên không nên để cho cô ấy biết nhược điểm của mình!

Nhưng mà nhược điểm này lại ở trong tay Đại sắc ma, nếu anh ta ở gần Tô Uyển chỉ sợ bí mật sẽ bị tiết lộ. Nhưng mà Xào Xạc là ai, anh đã sớm biết Mục Úc sẽ nghĩ như vậy, không những không lùi bước mà còn dùng việc này để uy hiếp cậu, đúng là tà ác!

“Chẳng lẽ cậu thực sự đã quên rồi!”....Ác ma không nói gì nếu thế thì để anh dùng áp lực ép xuống vậy! Nhưng mà nghĩ đến Tô Uyển khuôn mặt quá táo đáng yêu, khi cười lên lộ ra đôi răng mèo. Aiz, không nhận cũng không được mà nhận cũng không được.

Không còn cách nào khác, ác ma nói với Đại sắc ma: “Tôi nói cho anh biết, nếu anh dám nói cho cô ấy biết, tôi sẽ làm cho anh muốn chết mà không được. Nếu đã hiểu thì hãy thu cho ấy làm đồ đệ đi!”.

Xào Xạc cảm giác là tiểu tử Mục Úc này yêu cô nhỏ đó? yên tâm đi, anh không có hứng thú với người mà ngực dính vào lưng, anh chỉ hứng thú với những người có vóc người nóng bỏng. Nhưng mà con gái đều không đáng tin, bây giờ anh chỉ có hứng thú với mèo thôi.

【 hệ thống 】Người chơi Gió Lạnh Xào Xạc muốn thu bạn làm đồ đệ, có đồng ý hay không?

【 đội ngũ 】Satan Du Đăng: bài anh ta là sư phụ !

Tô Uyển không hiểu, vừa rồi không phải ác ma là người phản đối đầu tiên sao? Sao giờ lại giục cô? Trong phòng Hiểu Hiểu cũng thúc giục cô mau bài sư, cô “Ừ” một tiếng, rồi ầm “Cổ”.

【 hệ thống 】Người chơi Gió Lạnh Xào Xạc trở thành sư phụ của bạn (sau này sẽ được hưởng kinh nghiệm thầy trò).

【 đội ngũ 】Hiểu Hiểu: Xào Xạc vậy em giao cô ấy cho anh, em và Diệp Từ đi làm nhiệm vụ tình lữ.

【 hệ thống 】Người chơi Hiểu Hiểu rời khỏi đội ngũ.

【 đội ngũ 】Gió Lạnh Xào Xạc: Uyển Uyển, gọi một tiếng “sư phụ” đi.

(#”) mẹ nó, tại sao cả thế giới đều biết tên cô vậy! Cô chưa kịp nổi giận thì ác ma đã nói.

【 đội ngũ 】Satan Du Đăng: Trong trò chơi đừng gọi như thế, có nhiều người biết tên thật cũng không phải là tốt! Anh cũng biết chuyện đó mà!

【 đội ngũ 】Gió Lạnh Xào Xạc: thế anh phải gọi cô ấy là gì?

【 đội ngũ 】Satan Du Đăng: tự nghĩ đi!

【 đội ngũ 】Gió Lạnh Xào Xạc: à, “tự nghĩ đi”, chúng ta cùng đi đánh BOSS nào!

Lời này vừa nói ra, ác ma và Tô Uyển cùng 囧! Đây là một con người như thế nào? Cô thật là xui xẻo. Ác ma và sắc ma dẫn Tô Uyển đi phó bản. Nhưng mà Tô Uyển lại nhớ đến đại thần Ảnh Chi Long Ngâm. Lần trước người ta giúp cô, vậy mà một chút cảm ơn cũng không có, giờ nghĩ lại thì có vẻ không đúng.

Suy nghĩ một lúc, Tô Uyển nhắn tin cho Ảnh Chi Long Ngâm “Lần trước cảm ơn anh đã giúp tôi, tôi còn chưa cảm ơn anh ... Ngại quá, tôi thỉnh thoảng hay quên. Haha!” Tô Uyển nói lời này chính mình cũng cảm thấy rất giả, chắc là người ta cũng sẽ nghĩ như thế.

Nhưng mà Ảnh Chi Long Ngâm đâu phải người bình thường! Đại thần vẫn là đại thần, coi như không có chuyện gì: “À, không sao cả”. Aiz, sao lại lạnh nhạt như thế, chẳng lẽ tức giận cô à? Tô Uyển nghĩ thầm: “A! Lần trước thật ngại quá, nhưng mà tôi không có gì để cảm ơn anh, nếu không tôi lấy thân báo đáp được không?”. Nửa câu sau Tô Uyển nói đùa để Ảnh Chi Long Ngâm vui lên nhưng không ngờ anh ta lại đáp “Tốt”, cô hoàn toàn im lặng. Giờ cô có thể hiểu cái gì là tiền mất tật mang, tự nhiên lại bị hiểu nhầm là thật. Tô Uyển thật không biết nói gì, hôm nay cô đều không biết nhìn người. Hai người im lặng ai cũng không nói gì đến mấy phút.

Tô Uyển đi theo hai người kia cũng lên được một cấp. Đổi chỗ mới, ba người lại tàn sát. Thật ra chỉ có ác ma và sắc ma đánh quái, Tô Uyển tiếp tục nói chuyện phiếm với Ảnh Chi Long Ngâm.

Ảnh Chi Long Ngâm biết Tô Uyển đang nói đùa với anh, nên cũng nói lại: “ ‘lấy thân báo đáp’ thì không cần, nhưng 7 giờ rưỡi tối thứ 6 tuần này, tôi diễn tấu Piano ở học viện âm nhạc XX, hi vọng em có thể đến cổ vũ”.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: Gặp trai đẹp ở hội trường âm nhạc

Nhưng mà Ảnh Chi Long Ngâm đâu phải người bình thường! Đại thần vẫn là đại thần, coi như không có chuyện gì: “À, không sao cả”. Aiz, sao lại lạnh nhạt như thế, chẳng lẽ tức giận cô à? Tô Uyển nghĩ thầm: “A! Lần trước thật ngại quá, nhưng mà tôi không có gì để cảm ơn anh, nếu không tôi lấy thân báo đáp được không?”. Nửa câu sau Tô Uyển nói đùa để Ảnh Chi Long Ngâm vui lên nhưng không ngờ anh ta lại đáp “Tốt”, cô hoàn toàn im lặng. Giờ cô có thể hiểu cái gì là tiền mất tật mang, tự nhiên lại bị hiểu nhầm là thật. ---||| “(๖o๖)” Tô Uyển thật không biết nói gì, hôm nay cô đều không biết nhìn người. Hai người im lặng ai cũng không nói gì đến mấy phút.

Tô Uyển đi theo hai người kia cũng lên được một cấp. Đổi chỗ mới, ba người lại tàn sát. Thật ra chỉ có ác ma và sắc ma đánh quái, Tô Uyển tiếp tục nói chuyện phiếm với Ảnh Chi Long Ngâm.

Ảnh Chi Long Ngâm biết Tô Uyển đang nói đùa với anh, nên cũng nói lại: “ ‘lấy thân báo đáp’ thì không cần, nhưng 7 giờ rưỡi tối thứ 6 tuần này, tôi diễn tấu Piano ở học viện âm nhạc XX, hi vọng em có thể đến cổ vũ”.

Lúc trước, cô và Hiểu Hiểu cũng định đi xem nhưng mà Diệp Từ không thích, có thể cho cô ấy đi không? “Ừ, được rồi, anh không nói tôi cũng định đi xem mà!”

“Ừ, được. Vậy hẹn gặp mặt!”

Lúc 7 giờ tối thứ 6, Tô Uyên, Hiểu Hiểu, Diệp Từ, đợi chút ... Tại sao có cả ác ma? Người này tại sao cũng đi cùng? Được rồi, Tô Uyên, Hiểu Hiểu, Diệp Từ và ác ma, bốn người cùng nhau đến lễ đường của học viện âm nhạc XX. Đầu tiên chỉ có Tô Uyên và Hiểu Hiểu đi, nhưng Diệp Từ khẳng khái muốn đi theo giám sát, chắc là sợ Hiểu Hiểu sinh ra ý niệm không hay với Trình Kiên thôi ㄟ (▽ ㄟ) ㄟ (Hiểu Hiểu: mình có thể có ý niệm không hay gì được? Diệp Từ: giải thích là che giấu, che giấu là sự thật, sự thật là chính xác).

Nhưng mà đây là tình huống gì? Làm sao cả ác ma cũng đến? Diệp Từ đến để giám sát Hiểu Hiểu, còn anh ta? Được rồi, ở trong trò chơi ác ma sẽ trông chừng Tô Uyên nhưng mà ở ngoài thì sẽ khác chứ! Mà nhìn khuôn mặt cũng không giống, khuôn mặt của người này khiến ngàn người thêm thương, vạn người hận dung nhan (do đó bộ dáng xin xỏ cũng không phải là một chuyện tốt), làm cho Tô Uyên cũng trở nên ngoan ngoãn hơn, không tự giác nói tiếng phở thông.

“Tại sao anh cũng đến đây vậy?” Mặc dù Tô Uyên tỏ vẻ ngoan ngoãn nhưng vẫn nói móc theo thói quen: “Người ta không có mời anh đến, cẩn thận không có chỗ mà ngồi đó!”. Nói đến đây Tô Uyên lại nghĩ nếu có hai người đẹp trai như thế đều nói thích mình thì không biết chọn người nào mới tốt! Ác ma cũng có vẻ đẹp của ác ma, còn Ảnh Chi Long Ngâm cũng có nét hơn người. Thật khó để chọn được. Tô Uyên YY-ing~.

“Anh có tiền, anh có thể mua vé”. Nói xong, ác ma còn không quên cầm tờ tiền mặt cho Tô Uyên nhìn, ý muốn nói: anh không tin có tiền không thể mua được! Câu nói này đã thành công kéo Tô Uyên về với thực tế. Ác ma không hồ là ác ma. “Được rồi, vậy anh đi mua vé, em với Hiểu Hiểu đi vào trước”. Cũng tự biết mình đuối lý nhưng cái miệng nhỏ nhắn của Tô Uyên không chịu thiệt với người ta.

Tô Uyên lại lâm vào YY, ác ma mua vé rồi ngồi cạnh cô, sau đó cô đối mặt với hai trai đẹp.... Nghĩ như vậy, Tô Uyên lấy tay che mặt bắt đầu hoa si, để cho Diệp Hiểu Vũ đánh trúng đầu cô: “Này, cậu có ổn không? Cậu phát xuân ở chỗ này thì ai dẫn bọn mình đi vào. Nếu bọn mình không xem được thì cậu cũng đừng hòng xem được!”. Nói xong còn quơ quơ quả đấm trước mặt Tô Uyên.

Tô Uyên xoa xoa đầu, thực ra cô cũng không thấy rất đau nhưng vẫn ra vẻ tội nghiệp để Hiểu Hiểu không có ý định muốn đánh cô nữa, nhưng mà suy nghĩ của cô lại một lần nữa không được thực hiện. Diệp Từ nhìn bộ dạng giương nham múa vuốt của Hiểu Hiểu, vội vàng nắm bàn tay quơ quả đấm của cô ấy, quơ nhẹ nhàng: “Được rồi, nếu không được vào vậy anh cũng phải đi mua vé. Ngoan ~~~”.

Nói một câu khiến Tô Uyên dừng động tác lại, ra vẻ tức giận nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Mẹ nó, hai người không cần như thế, răng của mình cũng rớt hết ra rồi! Mình cũng đã nói mời các cậu, nếu anh ta không cho các cậu vào thì mình sẽ tìm anh ta tính sổ! Hai người chờ mình ở đây cũng đừng có ngọt ngào chết người như thế! Aiz, chẳng lẽ ác ma đi mua vé thật rồi!”

Còn chưa nói xong đã nghe thấy có người nói: “Em nói là anh ta mời tới, tại sao anh còn phải mua phiếu!”. Trời, thì ra là ác ma không đi! Vậy vừa rồi bộ dạng của mình trông rất ... không phải là anh ta đã ... A! Tô Uyên kêu 1 tiếng rồi chôn mặt vào giữa hai tay, không ngờ ai đó quả nhiên là ác ma, tại thời điểm thích hợp sẽ bỏ đá xuống giếng.

Ác ma nhìn Tô Uyên rồi thêm mắm thêm muối nói: “A, Tiểu Uyên sao mặt của em đỏ vậy? Chẳng lẽ thời tiết buổi tối hơi lạnh? Em có cần mượn áo của anh không?”

Tô Uyên đỏ bừng cả khuôn mặt, tức giận kéo Hiểu Hiểu đi về phía trước. Vừa đi vừa nói: “Không, cần, đâu!”. Lúc này mặt Tô Uyên mặt đỏ như tôm luộc, còn Hiểu Hiểu không hiểu gì bị cô ấy lôi đi, nhìn Diệp Từ nhờ giúp đỡ.

Nhưng mà Diệp Từ cũng bó tay, Nữ Ma đầu Tô Uyên nếu tức giận thì cậu cũng không làm gì được. Người đáng bức nhất là ác ma thì đứng một bên, bờ môi kêu gọi khẽ nâng lên rồi nhanh chóng để xuống. Toàn bộ động tác làm liền một mạch, không ai chú ý tới trừ một người đứng nhìn ở ngoài.

Bốn người cứ như vậy cùng nhau đến lễ đường học viện âm nhạc XX. Bởi vì là VIP cho nên được nhân viên dẫn đến hàng ghế trước. Ngồi ở nơi gần Trình Kiên như thế Tô Uyên cảm thấy không thích ứng được. Mà ác ma cũng ngồi bên cạnh mình, Tô Uyên cảm thấy hô hấp của mình trở nên khó khăn, mà Ảnh Chi Long Ngâm còn ở phía sau vẫy vẫy với cô.

Bởi vì diễn tấu chưa được bắt đầu nên Ảnh Chi Long Ngâm vẫn đang chuẩn bị, mà bốn người chán chết liền xem những tiết mục được biểu diễn hôm nay. Thì ra anh ta muốn đàn những bài hát của Clayderman, như bài “Hôn lễ trong mộng”,...

Bởi vì có soái ca ở bên cạnh nên Tô Uyên cảm thấy không được tự nhiên, vì thế tìm niềm vui để dời đi sự chú ý của mình: “Hiểu Hiểu, có một vấn đề mình nghĩ mãi vẫn không hiểu?”. Hiểu Hiểu không phát hiện Tô Uyên đang cười gian, lơ đãng nói: “Cậu nói đi?”. “Nếu dùng quả trứng và tảng đá đánh đầu, thì dùng cái nào sẽ bị thương nhiều hơn?”.

“Cậu ngu vậy! Tất nhiên là tảng đá, ai cũng biết như vậy”. Tô Uyên lại nói một câu rất ản ỷ: “Thật ra thì cái đầu sẽ bị thương nhiều nhất!”. Lúc đó ngoại trừ Hiểu Hiểu, còn Diệp Từ và ác ma hai người đều nở nụ cười (thật ra hai người đều buồn cười nhưng không bật cười, Diệp Từ cười vì câu trả lời của Hiểu Hiểu, còn nụ cười của ác ma chắc là vì đáp án của Hiểu Hiểu”.

==# Hiểu Hiểu dùng ánh mắt giết người nhìn Tô Uyên: “Cậu, cậu, cậu ... mau đâm đầu vào đậu hũ tự tử đi!” Mẹ nó, vừa rồi cô còn kích động nói “ai cũng biết như vậy”, hóa ra là bị Tô Uyên gài bẫy, trong lòng rất khó chịu.

Còn chưa bình thường trở lại, Tô Uyên lại hỏi: “Hiểu Hiểu, cậu bình thường rất thích uống cafe phải không?”

“Cậu lại muốn gì? Chắc chán rồi!”. “À, mình muốn hỏi cậu, bình thường cậu dùng tay trái hay tay phải để quay vậy?”.

Hiểu Hiểu kì quái nhìn Tô Uyển: “Bình thường mình quay bằng tay phải, nhưng nếu phải thêm đường hoặc thêm gì đó thì dùng tay trái ...” Nói chưa xong thì thấy Tô Uyển cười hi hi. “Tô Uyển, cậu cười cái gì?”.

“Haha, mình chỉ thấy cậu thật giỏi, tay phải của cậu không sợ nóng à?”

... sắc mặt Diệp Hiểu Vũ càng ngày càng khó coi, nhưng mà bây giờ dùng vũ lực để giải quyết rõ ràng thì cô là người không có đầu óc rồi! Khẽ cắn răng nhin, cô sẽ không trả lời bất cứ vấn đề nào của Tô Uyển nữa. Không khí đang lạnh, được 2 vấn đề của Tô Uyển hâm nóng lên.

Nhưng mà cô gái nhỏ này lại nghĩ được vấn đề mới, nhìn Hiểu Hiểu, nghĩ thầm: à, cậu không để ý đến mình, mình sẽ không hỏi cậu nữa. Nghĩ như thế cô kéo tay soái ca hỏi: “Soái ca, soái ca, anh nói một cân sắt nặng hay một cân bông nặng. Theo em là một cân bông!”.

Không đợi Mục Úc nói, Hiểu Hiểu vội vàng cướp lời: “Tô Uyển cậu lại không thông minh rồi! Một chút hiểu biết cũng không có, đương nhiên là sắt nặng rồi, làm sao lại là bông được. Thấy Hiểu Hiểu nói như vậy, Diệp Tử không nhịn được bật cười, vỗ vỗ Hiểu Hiểu nói: “Ngu ngốc, em lại bị Tô Uyển lừa rồi!”.

“A!”. Người trong cuộc còn chưa kịp phản ứng. Diệp Tử tranh thủ thời gian giải thích: “Vừa rồi Tô Uyển hỏi cái gì?”

“A, cô ấy hỏi một cân bông nặng hay một cân sắt nặng....”.

“Đúng rồi, hai cái đều là một cân, em sao lại nói là sắt nặng hơn. Em cứ thích vội vàng!” Nghe xong Hiểu Hiểu túm áo Tô Uyển nói: “Cậu, mau, đâm đầu, vào, đầu, hũ, chết đi! Không đúng, cậu mau đâm đầu vào khối bông chết đi!”.

Tô Uyển bỏ tay của Hiểu Hiểu ra, cười lên cười xuống, khiến Hiểu Hiểu nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cậu có gan thì tối nay về kí túc xá, không, mình chắc chắn sẽ không để cho cậu bước và kí túc xá một bước! Mẹ nó, cậu dám ngược mình, lúc về mình sẽ hành hạ cậu ...”.

“O(∩_∩)O Haha, không về kí túc xá cũng không sao, dù sao bây giờ cũng đã giải quyết xong Lăng, mình không chơi Cửu Thiên nữa cũng được...”.

“=||| Ấc, cậu vẫn nên trở về kí túc xá.... Về sau chú ý một chút, không thì mình sẽ làm cho cậu sống không bằng chết!”.

“Được, được, tiểu thư Diệp Hiểu Vũ, diễn tấu bắt đầu rồi, lúc về nói tiếp! O(∩_∩)O Haha~”.

“Cậu ... Thôi nghe nhạc, sớm muộn gì mình cũng sẽ bị cậu làm cho tức chết, mình còn rất trẻ không muốn kết thúc cuộc đời trên tay cậu đâu ~O(∩_∩)O~” Nói xong hai người nhìn nhau cười.

Thần kinh Tô Uyển hoàn toàn không cảm giác được có một ánh mắt vẫn nhìn cô ấy rất lâu không rời, mà cũng không cảm nhận được soái ca ở bên cạnh kỳ lạ. Ai ngờ ngay sau đó soái ca khoác tay lên vai cô, để cô đi chuyển cũng không được, bắt động cũng không. (~~ ừ hiểu?)

Nhưng mà đúng lúc đèn tắt dần, buổi diễn bắt đầu, mà soái ca cũng thu tay mình về. Mặc dù lúc đầu Tô Uyển còn lo lắng khi mình ở cạnh hai soái ca nhưng mà không bao lâu sau cô cũng bị điệu nhạc hấp dẫn.

Trên sân khấu ánh sáng nhu hòa, nhìn Trình Kiên cả người cũng như toát lên một tầng ánh sáng, trừ sân khấu, bốn phía là một màu đen. Đầu Tô Uyển quay tới quay lui nhìn sân khấu.

Nhưng một lúc sau có một bàn tay đặt trên cái đầu nhỏ không nghe lời, đưa nó về vị trí cũ. Tô Uyển oa một tiếng nhìn về phía đầu sỏ làm rối tóc cô - ác ma, không ngờ người đó lại “Hừ!” một tiếng. Trong lòng Tô Uyển không vui nhưng rất nhanh lại bị khúc nhạc hấp dẫn.

Nói đến Trình Kiên, lúc trước trong cuộc thi Dương cầm thanh thiếu niên ở Mĩ đã đạt được giải đặc biệt, hơn nữa có người nói: Trình Kiên rất có thể sẽ là Hoàng tử Piano. Thật ra người nói câu đó là cha của Trình Kiên - thư kí của thị trường.

Mặc dù cha anh ta không phải Lý Cương nhưng anh ta cũng rất “Phách lối”. Ra cửa cũng có bảo mẫu và hộ vệ xung quanh, mà anh ta cũng thích fans gọi anh ta là “Trình thiếu”. Nhưng mà tính cách của anh ta cũng khá dễ chịu, không có chút đáng về nào, đối với fans cũng như đối với bạn bè, nên được nhiều người khen ngợi.

Mà Tô Uyển và Diệp Hiểu Vũ vì điều đó mà “mê luyến” anh ta. Cũng may Hiểu Hiểu có Diệp Tử nên cũng đỡ hơn. Nhưng Tô Uyển thì không giống thế, không có ai bên cạnh nên làm gì cũng có thể tùy ý.

Thoải mái! Như vậy giống như câu nói: “Một người có thể làm chuyện mà hai người không làm được” (Tô Uyển nói ngược lại với cậu “Hai người có thể làm được chuyện mà một người không làm được”). Thời gian vui vẻ qua rất nhanh, không bao lâu sau đã đến thời gian kết thúc.

Bốn người vẫn chưa được thỏa mãn, lưu luyến không rời đi ra từ hội trường. Thật ra chỉ có Tô Uyển và Hiểu Hiểu thôi, còn hai người kia ước gì được rời sớm hơn một chút! Đi tới cửa học viện âm nhạc XX thì đột nhiên có một chiếc xe BMW X5 dừng trước mặt 4 người và hoàng tử âm nhạc Trình Kiên bước xuống.

Anh ta lịch sự cúi người với Tô Uyển: “Tiểu thư Tô Uyển, tôi có vinh dự được đưa em về nhà không?”

Tô Uyển gặp phải tình huống này nhất thời không phản ứng. Cô sững sờ nói: “Haha, ngại quá, tôi đi cùng bạn, không thể để họ như thế mà đi được, xin

lỗi”.

Gãi đầu xin lỗi, sau đó chào Trình Kiên, Tô Uyên vội kéo bọn họ đi khỏi nơi đó. Bởi vì cô sợ một giây sau cô sẽ hối hận vì bỏ qua cơ hội đi cùng xe với nữ nam, tự trách sao lại từ chối lời mời của hoàng tử piano. Nhưng cô không biết mình từ chối là đúng.

Bởi vì sau khi cô đi, Trình Kiên nhìn theo hướng cô đi sau đó chậm rãi lên xe của mình. Trong xe ánh sáng rất tối, Trình Kiên vào trong xe rồi ôm lấy một cô gái rất đẹp, cô gái đó móm rượu cho anh ta: “Cô gái này rất thú vị ...”. Vừa nói xong còn kéo tay cô gái kia hôn xuống: “Xem cô có thể giả bộ đến lúc nào!”. Trong mắt lóe lên một ánh sáng không biết tên.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Sư phụ nói đàn ông biết giữ miệng mới là đàn ông tốt

Trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng Tô Uyên đi làm nhiệm vụ với sư phụ Xảo Xạ, thỉnh thoảng được mọi người kéo theo để thăng cấp. Có mấy lần Tô Uyên mời được đại thần Ảnh Chi Long Ngâm tới, mọi người phải cùng nhau đánh BOSS.

Ngoại trừ ác ma và tiểu Ảnh (tên mới Tô Uyên đặt cho đại thần) thỉnh thoảng có chút xích mích nhỏ thì những cái khác đều rất tốt. Hơn nữa mọi người cùng nhau tạo thành một đội, tên là do Tô Uyên YY gọi là [Hậu cung của Quả Quả]. A ha ha! Cô biến thành một Hoàng thượng.

Nhưng mà sự thật không được như vậy, đội cộng thêm cô mới được 6 người, có hai người đã là một đôi, cho nên chỉ còn ba người, sư phụ Xảo Xạ thì không nghe lời, còn lại hai người bị Tô Uyên dùng quyền đội trưởng ép mang tên XX của Quả Quả.

Mà cái đôi ở trong đội không thèm để ý đến việc của Tô Uyên, vẫn gọi tên của tình lữ. Nhưng mà cái này không ảnh hưởng lớn đến Tô Uyên,... bởi vì Diệp Từ không nằm trong phạm vi của Tô Uyên ~~~ nhưng mà giấc mộng trở thành hoàng đế không kéo dài được bao lâu đã tan vỡ.

Bởi vì gần đây tiểu Ảnh chuẩn bị cho cuộc thi dương cầm Chopin, ở nhà phong bế luyện tập không thể vào trò chơi. Nhưng mà anh ta đã đưa số điện thoại của mình cho Tô Uyên để cô có việc gì có thể liên lạc với anh ta. Thật ra Tô Uyên đã tính cả rồi, để lần sau đi phỏ bản cô sẽ gọi anh ta đến.

Mà Hiểu Hiểu và Diệp Từ thỉnh thoảng đi làm nhiệm vụ tình lữ, còn lại hai người, sư phụ Xảo Xạ còn đỡ, nhưng ác ma thì Người này vào trò chơi sẽ biến thành người khác, bình thường là mình bắt nạt anh ấy, nhưng vào trong trò chơi sẽ bị anh ấy bắt nạt. Rõ ràng những người này không cho cô thực hiện giấc mộng làm hoàng đế.

Trong Tuyệt Sắc Cửu Thiên Tô Uyên đã lên cấp 40 có thể học được kỹ năng. Mỗi người có thể học được hai kỹ năng chuyên nghiệp trong đó bao gồm”

Thu thập: lấy quặng, giải phẫu, hái thuốc (thu thập nguyên liệu, sơ chế và bán lấy tiền)

Chế tạo: rèn (sơ chế quặng thạch chế thành vũ khí và áo giáp), công trình (chế tạo đạn dược, mũ tên, hơn một nửa là học lĩnh trình sát), châu báu (chế tạo đồ trang sức - như dây chuyền, , hạc liên, nhẫn, và có thể khám kim cương, bảo thạch), luyện kim (thật ra là chế dược), may (có thể làm bộ giáp và túi), chế da (chuyên làm áo giáp và đồ bảo hộ).

Cường hóa: phù văn (nâng cao năng lực cá nhân), phụ ma (nâng cao năng lực trang bị).

Ví dụ như Hiểu Hiểu chọn lấy quặng và rèn, sư phụ Xảo Xạ chọn lấy quặng và công trình, đại thần học may và phụ ma, ác ma học phù văn và phụ ma. Tất nhiên đây đều là những lựa chọn thường gặp. Ví dụ như bác sĩ chắc chắn sẽ chọn hái thuốc và luyện kim, như thế sẽ làm cho anh ta/ cô thành Hoa Đà tái thế.

Được rồi, vậy Tô Uyên có thể luyện được cái gì. Cái gì? Các bạn nói còn thiếu Diệp Từ! À, quên mất anh ta. Bởi vì kỹ năng anh ấy luyện không phổ biến cho lắm. Thông thường người ta sẽ luyện thu thập một thứ và chế tạo một thứ. Nhưng mà vì Hiểu Hiểu, Diệp Từ đã lựa chọn kỹ năng hoàn toàn là thu thập.

Lựa chọn trong ba loại kỹ năng thu thập là giải phẫu và lấy quặng. Mặc dù như thế có thể kiếm tiền có thể giúp đỡ nhau rất tốt. Nhưng nếu không có bạn thì không nên làm như thế, sẽ tự gánh lấy hậu quả ...

Mà nói đến kỹ năng chuyên nghiệp của Tô Uyên, đây cũng là lần đầu cô thấy bá sư phụ Xảo Xạ là GM thật là tốt. Nghe theo lời đề nghị của Xảo Xạ, Tô Uyên lựa chọn lấy quặng và châu báu. Cái này luyện sẽ tương đối khó khăn nhưng sau đó chắc chắn sẽ trở thành phú bà (người giàu) -> trích nguyên lời của Xảo Xạ.

Mà nguyên nhân thứ hai là bọn họ có thể giúp đỡ lẫn nhau. Diệp Từ chỉ phụ trách thu thập, Hiểu Hiểu rèn vũ khí, y phục. Sau đó Tô Uyên phụ trách khám kim cương bảo thạch. Dĩ nhiên Tô Uyên cũng có thể cung cấp đồ trang sức, bọn họ sẽ không cần tốn RMB để mua đồ (về sau còn cần phụ ma gì đó cũng có thể tìm ác ma, he he, bọn họ tính toán thật tốt).

Cho nên Tô Uyển tạm thời tin anh ta (Xào Xạc: cái gì gọi là tạm thời!), bắt đầu luyện kỹ năng chuyên nghiệp. Nhưng bởi vì sắp tới Trung Thu, sự phụ vợi vàng làm nhiệm vụ của năm, cho nên ở nhà, mà thực ra là phòng làm việc để làm cho kịp tiến độ.

Gần tới ngày nghỉ, phần lớn các lớp học cũng gần xong, bởi vì Tổng công ty ở nước Anh có chuyện nên Mục Úc đã bay sang Luân Đôn. Hiểu Hiểu và Diệp Tử đi làm nhiệm vụ tình nhân nên chỉ có một mình Tô Uyển đi luyện kỹ năng chuyên nghiệp.

Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển như con mèo nhỏ bị vớt bỏ, làm cho cô muốn cười may mà nhịn được. Bất đắc dĩ nói với Tô Uyển: “Được rồi không phải ra về đáng thương thế đâu. Chờ mình một lúc rồi đi tìm Xào Xạc với cậu. Không biết anh ta đang làm việc hay là tán gái nữa!”.

“Không phải sự phụ đang làm nhiệm vụ đặc biệt sao?”. Tô Uyển còn nhớ Xào Xạc nói xin lỗi “Tạm thời không thể giúp em luyện kỹ năng chuyên nghiệp”.

“Thế cậu cũng không biết nhiệm vụ đặc biệt là gì sao?”. Nói đến nhiệm vụ đặc biệt cả người Hiểu Hiểu cũng kích động, trời mới biết cô thích nhất là có nhiệm vụ “đặc biệt”, giống như cuộc thi COS-PLAY, á, đợi chút.

“À, nói đến cuộc thi COS-PLAY, đã lâu như vậy cũng nên có kết quả. Mình lên trang chủ xem thế nào?”. Nói xong Hiểu Hiểu mở trang chủ, xem giải thưởng. Hiểu Hiểu xem hết trang “Oa” một tiếng, ngạc nhiên mắt muốn rơi ra ngoài.

Tô Uyển thấy thế chạy lại hỏi: “Lại thấy nữ nam đúng không?”

Diệp Hiểu Vũ nuốt nước bọt nói: “Mình đang nhìn nữ nam.... Nhưng mà sau đó mình nhìn thấy tác phẩm của chúng ta đoạt giải thưởng”.

“Cậu nói gì? Đùa mình à? Tác phẩm như thế mà cũng đạt được giải thưởng?”. Người nào không có mắt như vậy ... Câu sau Tô Uyển chỉ dám nói trong lòng. Có lẽ là sự phụ Xào Xạc giờ trở quý! Nếu không tác phẩm của họ như thế làm sao có thể dành được giải thưởng.

“Hiểu Hiểu chúng ta đạt được giải gì?”. Tô Uyển hỏi.

“Giải thưởng có sáng ý nhất (chắc là ý tưởng sáng tạo @@) ... ㄟ, cái này cũng coi là sáng ý à? Có mà Xào Xạc cũng có sáng ý thì có!”. Chắc Hiểu Hiểu cũng nghĩ như vậy. “Đúng rồi, Tô Uyển cậu có muốn biết nhiệm vụ đặc biệt đó là gì không? Mình cảm thấy rất có hứng thú! Hay chúng ta đi hỏi sự phụ cậu đi”.

Thật ra Tô Uyển không có hứng thú lắm với nhiệm vụ đặc biệt. Từ khi giải quyết xong chuyện của Lăng cô cũng không có động lực để ở lại trò chơi, nếu không phải có nữ nam làm bạn cô đã bỏ chơi lâu rồi, đừng nói đến nhiệm vụ đặc biệt. Nhưng mà dù sao cũng là ngày nghỉ, có thể đi chơi một lần.

Tuy nói thế nhưng bọn họ có hứng thú với giải thưởng giành cho tác phẩm đoạt giải, cũng phải hỏi thêm cái này nữa. Vì vậy Tô Uyển và Hiểu Hiểu cùng đi hỏi thăm tin tức. Hiểu Hiểu hẹn Sở Phong Hàn ăn trưa ở quán cà phê XX, anh ta cũng bởi vì có MM (muội muội, em gái) muốn mời cơm, ra ngoài ăn cơm cùng nữ nữ bất chấp chưa hoàn thành nhiệm vụ có thể sẽ nguy hiểm (quả nhiên trên đầu chữ sắc có cây đao).

Hai người đến quán cà phê, Xào Xạc đã chờ ở đó. Bởi vì lúc trước Hiểu Hiểu và anh ta có trao đổi hình nên hai người biết hình dạng đối phương, còn Tô Uyển thì không. Xào Xạc chào hỏi với Hiểu Hiểu xong, cũng hỏi chuyện Tô Uyển.

Nhưng câu nói của anh ta làm người ta bức mình, bởi vì anh ta hỏi: “Hiểu Hiểu, anh không nhớ em nói sẽ dẫn theo một người bạn nam?” Sau đó như thế nào không cần nghĩ cũng biết: Lần đầu gặp gỡ của Tô Uyển và Sở Phong Hàn là có người bị một cước đá bay, thật là bị kịch.

Trở lại vấn đề chính, Xào Xạc nhìn Tô Uyển, cuối cùng cũng nói được một câu: “Đây là đồ nhi ngoan của anh? Uyển Uyển?”.

Tô Uyển xem thường nhìn anh ta: “Ai là đồ nhi ngoan của anh? Tên của tôi là Quả Quả, không ai được gọi là Uyển Uyển. Khó nghe quá”.

“Được được được ...”. Hiểu Hiểu và Xào Xạc cùng nói. Đại tiểu thư tức giận có thể đánh bay hai người, bọn họ nên ngoan ngoãn hơn.

“À phải rồi Xào Xạc lang (sắc lang xào xạc), nhiệm vụ đặc biệt là gì vậy anh?” Hiểu Hiểu nói lang sang chuyện khác.

“Em có thể bỏ chữ lang đi được không? Nghe như là tiểu sắc lang vậy ...”.

“Như vậy mới mẻ mà, để cho anh là xào xạc lang! Vừa rồi không phải anh bỏ chữ tiểu đi sao! Sắc lang!”. Đối với tên mình Xào Xạc khóc không ra nước mắt.

Để tăng thêm hiệu quả của vở kịch, anh còn cố ý dùng ngón trỏ và ngón giữa ở đầu lưỡi dính một cái rồi để vào chỗ hai mắt, trông như có vài giọt nước mắt (Ôc: anh....không còn cách khác sao >.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Lạc đường trong “hốc núi”, gặp được thần y

【phụ cận】Quả Lạc Hỏa Diễm có ai không,... có người mắc kẹt trong sơn cốc! Có ai tốt bụng tổ đội dìu ta với!

(khi có tổ đội, đội trưởng có thể lựa chọn triệu tập thành viên tập hợp gần chỗ đội trưởng, như vậy cô không cần tự sát).

Tin này được đánh lên, thì có người mời cô tổ đội.

【hệ thống】người chơi Kiếm Minh Sương Nguyệt muốn mời bạn về chỗ, có đồng ý hay không?

Mẹ nó, cơ hội tốt như thế này không thể bỏ qua! Vừa chấp nhận lời mời tổ đội Tô Uyên liền được đưa đến chỗ đội trưởng, cô cũng nhìn rõ được người đã cứu mình. Đó là một vị thần y, mặc ý phục màu trắng, nhìn hết sức siêu phàm thoát tục (thoát khỏi trần thế). Mặc dù tên rất khí thế nhưng con người lại rất dịu dàng.

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: đa tạ ân cứu mạng của đại hiệp, tiểu nữ cảm động rơi nước mắt không biết phải báo đáp như thế nào? Chẳng hay tiểu nữ có thể lấy thân báo đáp ân công?

Giọng nói mang chút đùa giỡn, chắc trong lòng Tô Uyên lúc nàng suy nghĩ: nếu kiếm minh này là nữ nam thì tốt quá. Nhưng rồi cô lại nhớ đến lần trước Ảnh Chi Long Ngâm nói “Tốt”, và nhớ đến việc “Phải có sự phòng bị với người lạ”, vội vàng nói:

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: haha, tôi nói đùa thôi.

Ai ngờ thần y nhìn thấy những lời này thì sừng sốt một chút nhưng rồi cũng gõ lên một hàng chữ:

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: Em nói đúng, có ân thì phải báo, bà xã, sau này em phải gọi tôi là ông xã đấy.

Hả? Đây là tình huống như thế nào? Tô Uyên囧, đúng là tiền mất tật mang, vốn định quyến rũ nữ nam, ai ngờ chuyện không như mong đợi, đem mình bán đi. Lần này囧 lớn rồi!. Thấy Tô Uyên không trả lời, thần y còn nói:

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: hóa ra em không biết cảm ơn, là ai đã cứu em ra?

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: Ặc, ông...xã.

Tô Uyên bất đắc dĩ đọc 2 chữ. Nói thế có phải cô đã đem thân tự do đi cho người khác rồi phải không?

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: bà xã ngoan ^^ vậy anh dẫn em đi luyện kỹ năng chuyên nghiệp! Vừa rồi em đi lấy quặng phải không?

Oa, biết cả chuyện này! Lúc này Tô Uyên mới xem kỹ thần y: cấp 120, max level, kỹ năng chuyên nghiệp là hái thuốc và luyện kim đều đạt cấp 7. Oa, tại sao mạnh như thế này không được vào bảng xếp hạng? Tô Uyên mãi không hiểu vấn đề này.

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: bà xã, sao em không nói gì? Không muốn anh đưa đi à?

Nói chuyện vẫn dịu dàng như thế, nhưng Tô Uyên nhận ra thuộc tính nhân vật: đó là một vú em (Ôc: trong tổ đội người này sẽ không ôm boss, đánh boss mà chỉ chịu trách nhiệm buff trạng thái, thêm máu cho cả đội). Suy nghĩ một chút, cô vẫn muốn hỏi:

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: Nhìn anh rất mạnh ... Sao anh không có trên bảng xếp hạng vậy?

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: à, anh bỏ hết toàn bộ nhiệm vụ phụ. Hơn nữa nghề chính là vú em, không có DPS (damage per second - hủy diệt từng giây), MT (main tank - phòng ngự tốt nhất), thì không làm được gì.

Ừ, anh ta nói đúng. Một heal (trị liệu), không có MT và DPS ở trước mặt thì heal cũng không làm được gì, hơn nữa chiêu thức tấn công cũng ít, cho nên nếu đơn độc một mình thì chỉ là phế vật.

Nhưng mà người này có thể luyện max level mà không làm nhiệm vụ cũng rất giỏi. Ừ, quyết định thế, dù sao tên sư phụ sắc lang đó cũng không có ở đây vậy thì để người ta đưa đi làm nhiệm vụ kỹ năng chuyên nghiệp! Nhưng mà trong lòng Tô Uyên rất thắc mắc: đó có phải là nữ nhân không? Nếu đúng như thế thì thật quá hoàn hảo!!

Nói đến nữ nam, Tô Uyên rất háng hái, vừa rồi muốn luyện kỹ năng chuyên nghiệp cũng quên mất, lập tức thay thành mặt sắc nữ, bắt đầu quyến rũ nữ nam theo dự đoán, nói câu: “Chuyện này em nghe theo ông xã là được”.

Tiếp đó đưa thần y theo ý nghĩ của cô: “Ông xã à, em còn không biết anh trông như thế nào? Gửi cho em bức ảnh để em xem!!” Tô Uyên rất kích động ngồi chờ, không biết thần y có thể gửi hình cho cô hay không?

Qua mấy phút bên kia nói:

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: bà xã nghĩ vậy à? Thế cũng được, anh sẽ gửi nhưng mà hi vọng không hù dọa em.

Quả nhiên một lúc sau Tô Uyển nhận được bức ảnh từ thần y. Thấy hình miệng Tô Uyển biến thành chữ O, lúc sau vẫn không lấy lại được tinh thần, làm Kiếm Minh cứ nghĩ là bức ảnh của mình dọa cô gái nhỏ.

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: bị dọa rồi à? Tại sao không nói gì thế? Bà xã, xin lỗi, bộ dạng của ông xã dọa đến em rồi.

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: Ếc ... không phải! Em muốn nói: Thế này mà là người sao?

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: Không phải là người thì là cái gì?

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: ^^~ Ông xã không phải người!

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: Vì ông xã là sói ca đó!

Người này nhìn thật tốt! Đầu con nhím, ngũ quan sắc sảo, rõ ràng, khuôn mặt tuấn mĩ, haha, nhìn có vẻ giống cao thủ trong SlamDuck. Không ngờ số cô sướng vậy! Gặp được ba mĩ nam! O(∩_∩)O ha ha ha (thật ra, sắc lang xảo xạc cũng được coi là nhìn đẹp mắt, nhưng mà anh ta lại dễ râu, Tô Uyển không thích bộ dạng đó).

Thế nhưng ba người có nhiều điểm khác: Long Ngâm có vẻ đẹp hơi u buồn, ác ma là vẻ đẹp yêu nghiệt, còn thần y là vẻ đẹp mà khẽ mỉm cười thì sức quyến rũ sẽ bắn ra bốn phía. Nhìn thần y cười trong hình làm Tô Uyển cảm thấy ấm áp. Nhưng cô có thể thấy trong hình anh cũng không vui.

Tô Uyển nhanh mồm nhanh miệng hỏi thần y: “Trong hình sao em cảm thấy anh không được vui? Bên cạnh hình như còn có người! Tại sao lại bị cật thế? Là ai vậy? “. Chẳng lẽ là mĩ nam đã có chủ? Nếu thế thì cô thăm rồi.

Nhưng mà người này không giống cô bạn gái? Không giống! Bởi vì người ở với bạn gái không cười dâm đãng thì cũng cười tà ác, không giống anh ấy, cười bắt mắt đi và miên cưỡng. Nhưng thần y không trả lời mà đổi đề tài khác.

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: bà xã, anh đưa em đi lấy quặng làm châu báu nhé.

Tô Uyển biết mình đã hỏi điều không nên hỏi, không thể làm gì khác ngoài phải nói sang chuyện khác:

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: ông xã, anh học gì vậy?

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: ngốc, anh đi làm rồi, nhưng mà bây giờ cũng coi như đang học thêm về tâm lý học tội phạm. Anh là một bác sĩ tâm lý. Vậy bà xã đang đi học à?

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: ừ

Không biết Tô Uyển lại tính toán gì.

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: bà xã, sao em lại yên lặng rồi? Chẳng lẽ đang nghĩ “Anh có biết em đang suy nghĩ gì không?”! Haha, anh không biết được đâu!

【đội ngũ】Quả Lạc Hỏa Diễm: anh làm sao mà biết được em đang nghĩ cái gì, như vậy cũng chưa gọi là giỏi?

【đội ngũ】Kiếm Minh Sương Nguyệt: haha, nhưng mà ai nghe nói anh là bác sĩ tâm lý đều hỏi câu đó.

Tô Uyển theo thần y cũng chính là ông xã cùng đi luyện tập kĩ năng chuyên nghiệp. Hiểu Hiểu nói cô nàng này “không chịu cô đơn”, hai đại mĩ nam vừa đi đã quyến rũ được người khác. Mà không chỉ quyến rũ còn bán cả tư đồ của bản thân, không biết lúc hai người kia về sẽ có phản ứng gì! Có kịch hay để xem! Haha! Hiểu Hiểu nghĩ thầm.

Nhưng mà một tuần sau sẽ ra nhiệm vụ đặc biệt, Diệp Hiểu Vụ cũng liều mạng luyện kĩ năng chuyên nghiệp. Cô cũng nghĩ và chuẩn bị sẽ tạo ra thần khí gì (vũ khí tốt), thêm cái gì cho vũ khí? Diệp Tử cũng chăm chỉ đi chuẩn bị ... Trong khoảng thời gian này mọi người đều có vị trí và cương vị khác nhau?

Vào lúc này, lại có một chuyện khác xảy ra. Trong khoảng thời gian này Lăng Tử Long Tâm cũng đang hoảng, ở trong Phong Vân Tô Uyển là đại thần nhân yêu nổi tiếng, ở trong trò chơi này không có danh hiệu “đại thần nhân yêu” nên số rất đào hoa.

Cô gái này ngày càng đào hoa. Bây giờ ở quanh cô có 4 acc nam rồi, có 2 người còn ở trong bảng xếp hạng, có một người thân phận rất khả nghi (thực ra anh ta không biết thần y cũng rất lợi hại), cho nên anh ta cũng tạm thời “Dừng tay”.

Thật ra thì anh ta có một nhân vật cấp nhỏ ở trong bang hội của Tô Uyển (xem lại lần bang chiến trước), cho nên thật ra anh ta chưa muốn “dừng tay”. Nhưng mà còn giữ trong lòng đó là Kinh Vũ Peter Pan. Lần trước bị hai cao thủ đánh hội đồng vẫn còn nhớ mãi. Gần đây lại thấy Tô Uyển đi cùng với một thần y.

Mặc dù đối phương là một thần y max level, nhưng mà so lực công kích thì chắc chắn sẽ không bằng cô. Hơn nữa cô (đây cũng là người chơi RMB) cũng đã qua nhiệm vụ Giác Tỉnh. Bây giờ đi báo thù rất thích hợp! Suy nghĩ một chút, đầu tiên cô gái đó làm hại Nghê Thường - bạn tốt của cô, sau đó lại hại cô rất thảm. Không đánh chết cô ta thì không đúng.

Nhưng mà cô đã tính toán sai, bởi vì cô lại hành động đúng ngày ác ma trở về từ nước Anh. Sau khi anh đi cô còn không đang hoảng! Ngoại trừ Ảnh

Chi Long Ngâm còn có thêm một người nữa. Được rồi, Long Ngâm là một thần tượng nên anh vẫn có thể bình tĩnh, nhưng thần y là ai? Không biết ở đâu ra.

Nhưng mà cũng may hai người chỉ xưng hô mập mờ, anh có thể thấy Tô Uyển không có tình cảm đặc biệt nên anh cũng nhịn. Nhưng mà tâm trạng vẫn không tốt, món quà chuẩn bị cho Tô Uyển cũng không tặng cho cô.

Mà cũng khéo, lâu rồi không lên nên Ảnh Chi Long Ngâm muốn lên nhìn một chút. Đúng lúc Tô Uyển gọi đi phó bản, tập luyện trước khi có nhiệm vụ đặc biệt. Mà anh ta thấy không nói được Tô Uyển nên cũng đồng ý.

Cái kế hoạch này do GM sắc lang Xảo Xạc nghĩ ra để quyến rũ các tiểu MM (muội muội). Có hai nguyên nhân: thứ nhất, anh muốn cho Tô Uyển có thời gian thích ứng với hệ thống phó bản của Tuyệt Sắc Phong Lưu. Thứ hai anh cũng biết Tô Uyển chủ yếu là MT nên để cho cô làm nhiệm vụ đặc biệt sẽ rất vui.

Mà anh cũng vì bồi thường cho lần trước không tiết lộ cho hai người chi tiết nhiệm vụ đặc biệt. Mặc dù Tô Uyển chưa nói với anh nhưng căn cứ kinh nghiệm anh thấy: đối với trò chơi Tô Uyển nghiên cứu kỹ, cả PK và đánh boss.

Dĩ nhiên, thần y Kiếm Minh nhất định sẽ theo bà xã rồi. Haha, bởi vì sự tồn tại của hắn, đại thần và ác ma cũng sinh khí (hồn dỗi) không ít, nhưng mà đó là chuyện sau này, bây giờ sẽ nói đến chuyện đi phó bản. Trong lúc mọi người đang chuẩn bị, Tô Uyển và thần y Kiếm Minh đến sườn núi [Lạc Phượng] chờ, sau đó sẽ đánh quái quanh trấn [Phượng hoàng cổ].

Một lúc sau, Ảnh Chi Long Ngâm online. Tô Uyển thấy và mời gia nhập tổ đội, muốn hắn cùng vào phó bản. Ảnh Chi Long Ngâm thấy Tô Uyển mời không để ý địa điểm cũng đồng ý. Ai ngờ vừa vào đội ngũ thì thấy trong đội ngũ có một người khác.

Trong lòng Long Ngâm cảm thấy khó chịu, với tính bá đạo làm sao anh ta có thể cho phép có bóng đèn (người thừa) trong lúc anh ta hẹn gặp cùng con gái, hay đó là tình địch! Đã khó chịu rồi, còn thấy Tô Uyển gọi người kia là “ông xã”, thì nói với Tô Uyển: “Có người đi cùng em thì đừng gọi tôi”. Rồi thoát khỏi đội ngũ.

Đúng lúc đó Kinh Vũ Peter Pan đội đã lâu bắt đầu ra đánh Tô Uyển. Mặc dù Tô Uyển phản ứng rất nhanh nhưng vẫn là trở tay không kịp. Mà thần y cũng bị tình huống làm bất ngờ, vội vàng tăng máu cho Tô Uyển. Nhưng mà không ngờ cô gái kia lại sử dụng độc được, làm cho Tô Uyển vừa bị mất máu vừa bị trúng độc.

Nếu thần y tự cứu mình thì không đáng nói nhưng có thêm Tô Uyển thì hơi khó khăn. Bởi vì chiêu thức công kích của anh ấy rất ít, mà bác sĩ nếu công kích sẽ rất vất vả, cho nên anh ấy sẽ thiệt.

Mà Tô Uyển đang giải thích với Ảnh Chi Long Ngâm, không chú ý đã bị mất máu và trúng độc. Đem hi vọng gửi vào người ông xã, còn mình thì tiếp tục giải thích với Ảnh Chi Long Ngâm:

【mật ngữ】Ảnh Chi Long Ngâm: phó bản cái gì? Đừng gọi tôi! Có người dẫn em đi rồi còn gì!

【mật ngữ】Quả Lạc Hóa Diễm: không phải đâu, tôi đang chờ anh lên mà...

【mật ngữ】Ảnh Chi Long Ngâm: đừng chờ tôi, em chờ người khác đi.

【mật ngữ】Quả Lạc Hóa Diễm: ... Tôi bị chết~

Trong lúc cô nói những lời này, nhân vật Quả Lạc Hóa Diễm cũng về điểm phục sinh. “Mẹ nó, lại để ta phải chạy. Người không biết ta là dân mù đường à, con mẹ ngươi!”

Nghe được Tô Uyển gào thét ở kí túc xá, Hiểu Hiểu cười cười nói: “Ừ ời, có “ông xã” bảo vệ sao cũng bị giết?, thật khó!”

“Mình bị tiện nhân Kinh Vũ Peter Pan giết rồi. Thật bức mình!” Nghe Tô Uyển nói thế, Hiểu Hiểu thu nụ cười, nghiêm túc nói: “Mình và Diệp Từ đang làm nhiệm vụ tình nhân không thể rời khỏi bản đồ. Vừa rồi đại thần lên! Cậu thử gọi anh ấy thử xem!”

“Ặc ... Vừa rồi có chút chuyện nhỏ, mình sợ anh ấy không cứu!” Nhưng mà đại thần quả nhiên là đại thần, suy nghĩ khác xa với những gì người ta suy đoán. Sau khi thấy Tô Uyển nói cô ấy bị chết, dùng một quyền phi hành trực (quyền trực để di chuyển đến một địa điểm xác định), trong nháy mắt đến bên cô ấy.

Thực ra ác ma cũng đã online từ lâu. Nhưng không ngờ cô gái nhỏ này còn để ý đến ông xã và Ảnh Chi Long Ngâm, không chú ý đến anh làm anh cảm thấy rất khó chịu. Nhưng sau khi mở danh sách bạn tốt, phát hiện Tô Uyển chuyển sang trạng thái linh hồn.

Được rồi, quen cô thật khổ. Sử dụng kỹ năng [Phong thần Đại thuật di] đến chỗ linh hồn của Tô Uyển. Cô bé này là một người mù đường nhất định sẽ không biết đường. Nhưng mà tại sao tự nhiên cô lại bị giết!

Kéo Tô Uyển lên, mặc kệ cô nói gì với anh, đùa giỡn anh, Mục Úc không nói câu nào. Ai bảo cô không để ý đến anh mà lại còn đi quyến rũ người khác. Mục Úc không nói gì chạy thẳng đến chỗ thi thể của Tô Uyển. Chỗ này bây giờ thành một chiến trường. Kinh Vũ Peter Pan bị Ảnh Chi Long Ngâm và thần y cùng nhau vây đánh, mà sau khi nhìn thấy ác ma, cả người liền thấy buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Đoạn nhạc đệm nhỏ trước nhiệm vụ đặc biệt

Kéo Tô Uyên lên, mặc kệ cô nói gì với anh, đùa giỡn anh, Mục Úc không nói câu nào. Ai bảo cô không để ý đến anh mà lại còn đi quyến rũ người khác. Mục Úc không nói gì chạy thẳng đến chỗ thi thể của Tô Uyên. Chỗ này bây giờ thành một chiến trường. Khinh Vũ Peter Pan bị Ảnh Chi Long Ngâm và thần y cùng nhau quây đánh, mà sau khi nhìn thấy ác ma, cả người liền thấy buồn bực.

Đã có chuyện gì xảy ra? Cô đã tính rất tốt, ở bên cạnh cô ta chỉ có một thần y, với chức nghiệp là vú em sẽ không có lực công kích mới đúng! Kết quả gặp phải một đại thần thần y, thế còn đỡ, cùng lắm thì sử dụng RMB mua đạo cụ tốt là được rồi, nhưng ai ngờ đại thần Ảnh Chi Long Ngâm lại xuất hiện.

Ngay lúc cô chưa kịp phản ứng, thì giáo chủ Ma giáo Satan Du Đăng cũng đưa Tô Uyên trở về. Lần này thì thật hay! Kế hoạch mình tính toán thật lâu cứ như vậy mà đổ bể! Hai đại thần một trước một sau xuất hiện! Mẹ nó, rốt cuộc Tô Uyên này là ai?.

Ngay tại thời điểm cô muốn tự sát, thì sắc lang Xảo Xạc cũng xuất hiện. Nhưng chưa thấy người đã nghe thấy âm thanh:

【phụ cận】Gió Lạnh Xảo Xạc: mọi người ở chỗ này làm cái gì vậy?

【phụ cận】Gió Lạnh Xảo Xạc: Chào cô gái đẹp!

Xảo Xạc không rõ sự tình, lên tiếng chào Khinh Vũ Peter Pan, nhưng cô ta vừa nhìn thấy có thêm một nhân vật Giác Tỉnh max level liền tự sát. Nói thì chậm nhưng rất nhanh, Thần y đột nhiên sử dụng [cái tử hồi sinh] cứu nữ nhân trở lại.

Tô Uyên cảm thán trong lòng: Thật lợi hại! Người ta muốn chết cũng không cho! So với sống thì chết sẽ dễ chịu hơn nhiều. Mà đại thần cũng không đứng yên, anh sử dụng [Thiên Âm quân quanh] từ từ rót đầy máu cho Khinh Vũ Peter Pan, sau đó lại sử dụng một chiêu [ma âm xâu tai] đưa đối phương vào trạng thái hỗn loạn.

Lúc Tô Uyên đang xem kịch hay, ác ma lại ra tay. Anh sử dụng một chiêu [Thủy quyền trời], phong ấn tất cả các động tác của cô ta. Trong lúc 3 người đó động thủ, chỉ có Xảo Xạc đứng tán gái.

Vì muốn làm rõ ràng chân tướng sự việc, sắc lang hỏi mọi người: “Sao mấy người lại muốn tấn công cô gái đẹp kia vậy?”

Ba người kia nhìn Xảo Xạc với ánh mắt khinh bỉ. Ác ma rất bình tĩnh nói: “Cô ta khi dễ đồ đệ anh. Chẳng lẽ anh vì nữ mà bỏ rơi đồ đệ à?”.

Xảo Xạc khinh ngạc hô: Cái gì? Nữ sao có thể làm như thế.... Aiz’. Dừng một chút lại nói: “Vậy thì đừng trách tôi... Khoanh tay đứng nhìn”(=)). Lời này vừa nói ra, trừ Tô Uyên, ba người kia đánh anh bẹp di trên đất. Sau đó mới đi đánh Khinh Vũ Peter Pan.

Chỉ có Xảo Xạc đáng thương đứng một bên nói: “Tôi đâu có PK được ... Tô Uyên, con phải tin tưởng vì sư, không phải vì sư không ra mặt vì con ...”. Mà người nào đó còn đi tới, vung một kiếm về phía Xảo Xạc đang nằm dưới đất, làm anh càng bị thảm kêu lên: “Uyên Uyên, em như thế là bất kính với sư phụ, .. bọn họ đánh tôi cũng không sao, sao cả em cũng đánh tôi...”

Lời này nói xong, Tô Uyên lại dùng [Lưỡi đao chi hòa]. Mặc dù tổn thương đối với Xảo Xạc không đáng kể nhưng vẫn làm hắn thương tâm. Hắn rõ ràng là một GM cấp đại thần, thế mà lại bị một nữ sinh đánh phá.

Đúng lúc này, ác ma gọi Tô Uyên để cô dùng vũ khí yếu nhất đánh Khinh Vũ Peter Pan. Lực công kích của phương sĩ vốn không cao, hơn nữa Tô Uyên cũng là cấp thấp, đánh cô ta cũng chỉ mất 1 máu rồi lại 1 máu. Khinh Vũ Peter Pan rất buồn bực.

Nếu lên kênh thể giới, mấy người này thế nào cũng nói chuyện cô đánh lên ra, như thế cô vẫn là ác nhân cáo trạng trước (người gây chuyện lại đi tố cáo chuyện trước). Nhưng mà lại nghĩ, cô bị 3 người cấp đại thần vây đánh, rõ ràng là khi dễ cô! Khó chịu cực độ, nhưng không thể làm gì khác hơn là kêu ở vùng phụ cận:

【phụ cận】Khinh Vũ Peter Pan: Các người cấp cao không nên đánh cấp thấp chứ?

【phụ cận】Ảnh Chi Long Ngâm: chúng ta làm sao?

【phụ cận】Kiếm Minh Sương Nguyệt: Ác nhân cáo trạng trước.

【phụ cận】Gió Lạnh Xảo Xạc: nữ nữ, là cô không đứng trước, cô đánh đồ đệ của ta đó!

Tô Uyên đang định nói một câu, thì lại bị câu nói của ác ma chặn lại:

【phụ cận】Satan Du Đăng: bây giờ chỉ có Quả Quả đánh nguoi, chúng ta cũng ko có động vào.

Tô Uyển cười, ác ma đúng là ác ma, đánh người còn có thể làm cho đối phương không phản bác được. Thấy những lời này, Kinh Vũ Peter Pan tức giận: “Người...” nửa ngày không nói được câu nào. Mà Tô Uyển rất vui vẻ đánh tiếp, so với đánh quái vật còn happy hơn.

Máu thì do thần y phụ trách, mà đại thần và ác ma, một người phụ trợ, một người trói cô ta. Cô ta rất muốn logout nhưng nếu logout kinh nghiệm cô làm nhiệm vụ cũng sẽ mất, Kinh Vũ Peter Pan rối rắm.

Cuối cùng, khế cần rặng, cô lựa chọn trực tiếp kết thúc trò chơi. Thà mất một phần kinh nghiệm còn hơn ở đó để họ khi dễ. Lúc cô ta thoát đi, Tô Uyển chưa kịp phản ứng còn tiếp tục đánh.

Một lát sau, cô mới nói: “A! Người đâu rồi!”. Cô nói xong, mọi người đều cười. “Mẹ nó, mấy người cười cái gì?”. Không hiểu tại sao Tô Uyển bỗng nhiên có cảm giác bang chiến ngày.

Mặc dù hôm đó bọn họ không đạt được thắng lợi nhưng mà đã lọc được một số người trong bang hội. Nếu Ma Giáo không đến đánh thì chỗ đó đã thuộc về bang hội Âm Dạ. Nhưng mà sau đó Ác ma liên minh với bọn họ, cho nên bọn họ cũng không thiệt, bây giờ mọi việc đều do Hiểu Hiểu quản lý.

Sau đó Dâu tây tiểu hoàn tử cũng không login, có lẽ bởi vì cô nghi ngờ cô ấy, nhưng mà chắc cô ấy cũng phải có liên quan? Nhưng Tô Uyển không xác định được có chuyện gì xảy ra. Mà ác ma cũng xác định người hôm đó nói với anh là nam, vì thế sự việc trở nên khó suy đoán.

Tô Uyển nghĩ như thế nào cũng không hiểu, Hiểu Hiểu thấy vậy khuyên cô: “Được rồi, được rồi, dù sao nghĩ cũng không ra, bây giờ cậu đi luyện kỹ năng, biết đâu tự nhiên lại nghĩ ra cái gì đó”. Nghĩ cũng đúng, đó chỉ là một trò chơi mà thôi, mục tiêu của cô khi chơi đó là: trả thù Lăng. Sau khi làm xong, mục tiêu là: quyến rũ mỹ nam. Cô cũng đã hoàn thành xuất sắc, cô không có gì phải bất mãn cả.

Nghĩ đến đó, cô chạy tới chỗ sắc lang Xảo Xạ chém thêm mấy dao, rồi nói: “Chờ một chút rồi em lên đi cày phó bản với mọi người”. Sau đó logout. Tô Uyển tắt màn hình máy tính, ở trong kí túc xá đứng lên đi lại, hoạt động gân cốt, cả ngày không làm gì chỉ ngồi trước máy tính cũng là một loại mệt nhọc.

“Sao cậu không chơi?”. Hiểu Hiểu thấy Tô Uyển tắt máy tính, nghiêng đầu hỏi. “Aiz, cậu có nghĩ mình làm liên lụy đến tiểu hoàn tử không?”. Tô Uyển đi tới bên cạnh Hiểu Hiểu, đưa tay với một cái ghế sau đó đặt mông ngồi xuống.

“Cậu bảo mình sao nghĩ cả ngày cũng không hiểu được chuyện đó!”. Tô Uyển vui mặt trong lòng bàn tay. Hiểu Hiểu biết bạn tốt buồn bực, cô cũng vội vàng bỏ nhiệm vụ, xoay người lại nhìn Tô Uyển.

Vì muốn biểu hiện dáng vẻ mình rất quan tâm, Hiểu Hiểu vỗ vỗ đầu Tô Uyển nói: “Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, mặc kệ chuyện như thế nào nhưng tất cả đều đã qua rồi đúng không? Không phía chuyện nào cậu cũng có thể hiểu rõ được! Chúng ta là người, người thì cái gì cũng có giới hạn cả mà”.

Dừng một chút, cô lại nói: “Thời điểm ác ma điều chỉnh lại bang hội của anh ta, có người lỡ miệng nói, có một người là nam gọi bọn họ đi, cho nên lần này cũng không thể xác định được tiểu hoàn tử là tốt hay xấu. Cô ấy cứu người, nhưng mà hại chết người đi với cậu cũng là cô ấy! Có những thứ, không thể kết luận được đơn giản!”.

Hiểu Hiểu bắt đầu đi vô vai Tô Uyển, khó khăn nói một câu: “Được rồi, Uyển Uyển, đừng quên, cậu muốn làm MT sao.... Bọn mình đều đang đợi để nhìn biểu hiện của cậu”. Vừa nghe thấy cô được làm MT, Tô Uyển cả người phấn chấn. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, cô từ trên ghế của Diệp Hiểu Vũ nhảy dưng về phía máy tính của mình, toàn bộ động tác liền mạch, nhanh đến nỗi Hiểu Hiểu cũng không kịp phản ứng.

Được rồi, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là: thời điểm Hiểu Hiểu nghĩ mình vừa nói gì, không thể không oán niệm! Để cho Tô Uyển làm MT? Vậy thì chờ cả đội bị diệt đi! Nhưng mà cô gái nhỏ chắc chắn tương thật rồi. Thôi, cô cũng hiểu được cái gì gọi là “Họa từ miệng mà ra” rồi.

Cô không thể làm gì khác hơn là nói cho bọn họ biết: “Vừa rồi vì dụ dỗ Tô Uyển, tôi đã đồng ý cho cô ấy làm MT rồi, trước mắt có thể để cô ấy thử xem sao, không được thì sẽ đến lượt tôi.... Mọi người phải để ý nhiều hơn”. Nói xong, cô và Diệp Từ chuẩn bị đi để đi phó bản.

Tất cả mọi người đến đông đủ thành lập đội ngũ [Hậu cung của Quả Quả], sau đó 7 người cùng nhau đi vào sừng núi Lạc Phượng theo lời của Xảo Xạ, quái vật ở sừng núi Lạc Phượng có phần giống với quái vật trong nhiệm vụ đặc biệt lần này. Như vậy giới thiệu qua về quái vật ở sừng núi Lạc Phượng! Đa số được chia thành:

[Liệt diễm điều] (chim liệt diễm): thuộc tính: Hỏa, cấp: 70-77, thuộc tính công kích: Hỏa.

[Khô điệp điều] (chim khô điệp): thuộc tính: Mộc, cấp: 72- 79, thuộc tính công kích: Mộc.

[Cột cát điều] (chim cột cát): thuộc tính: Thổ, cấp: 75-85, thuộc tính công kích: Thổ.

[Băng phách điều] (chim băng phách): thuộc tính: nước/ băng, cấp: 82-90, thuộc tính công kích: nước/ băng.

[Lôi điện điều] (chim lôi điện): thuộc tính: phong/ Lôi, cấp: 95-92, thuộc tính công kích: phong/ Lôi (gió, sấm sét).

Cuối cùng chính là một con quái tương đối hiếm, là thủ lĩnh [Phượng Hoàng Kim]: không biết thuộc tính, cấp: 95-102, quái cấp tính anh, có công kích vật lí và tất cả các thuộc tính công kích khác.

Giới thiệu xong tình huống quân địch, bây giờ cũng phải giới thiệu một chút về thành viên của bên mình. [Hậu cung của Quả Quả] bao gồm các thành viên:

MT: Quả Lạc Hỏa Diễm (Thái Sơ), 2T (phó): Hiểu Hiểu (kiếm khách max level 120), chủ DPS (dame chính): Diệp Từ (Ám Dạ Thánh Sư max level 120); DPS (dame phụ): Satan Du Đãng (Ma giáo cấp 119); Gió Lạnh Xào Xạc (max level cấp 120); trị liệu chính: Kiếm Minh Sương Nguyệt (Thần y max level 120); trị liệu phụ và phụ trợ BUFF: Ảnh Chi Long Ngâm (Nhạc Thánh max level 120).

Bởi vì vừa mới bắt đầu nên quái vật đều là cấp 70, vì thế mấy vị đại thần này đều không để trong mắt, cũng để cho Tô Uyển làm MT, không sợ cả đoàn DPS và trị liệu đều chết. Và lại còn có cả Hiểu Hiểu nguy đại thần, nói tóm lại mục đích chính của bọn họ là rèn luyện cho Tô Uyển.

Cả nhóm người tiến vào sườn núi Lạc Phụng.

Làm MT (Main Tank = đội ngũ phòng vệ), tên như ý nghĩa chính là để làm lá chắn thịt cho DPS (damage per second = đội ngũ hoặc nghề nghiệp gây tổn thương cao). Cho nên dù quái không chỉ cần có kĩ thuật, đó chính là một môn nghệ thuật. Ở trong những phó bản lớn, nếu như không có MT chống đỡ, cho dù trong đội có những người lợi hại đi chăng nữa, vẫn có khả năng cả đội sẽ bị chết.

Cho nên, làm một MT không chỉ cần có da dày, mà da mặt càng phải dày! Bởi vì bọn họ sẽ phải dùng kĩ năng [giữ cột] để đưa toàn bộ công kích lên người bọn họ. Nhưng nếu như MT dù quái không tốt, có thể ảnh hưởng đến sự công kích quái của toàn đội. Những người khác có thể tự cứu hoặc tự buff, như thế chuyện mình cần làm cũng bị rối loạn.

(ở đây có giải thích một chút: BOSS tấn công người chơi dựa vào điểm sát thương mà người đó gây nên cho mình. Cho nên có thể nói, boss đối với người chơi có một độ [thù hận] nhất định, ai làm BOSS bị thương nhiều hơn thì BOSS sẽ hận người đó, và sẽ tấn công người đó. Trong tình huống bình thường, DPS thường là da mỏng, nhưng độ né tránh rất cao. Cho nên MT chủ yếu là người hi sinh lớn nhất! Theo truyền thuyết: MT sẽ là người có vinh dự cao nhất).

Mà 2T, DPS và HEAL, còn có BUFF sẽ tạo thành một đoàn ở xung quanh, không hấp dẫn quái. Mà trong Tuyệt Sắc Cửu Thiên, Hiểu Hiểu luyện nghề nghiệp là kiếm khách, vừa có thể làm T vừa có thể là DPS, thật sự là có nhiều chức năng... Mà Heal và Buff, một là thêm máu, một là thêm trạng thái, không cần giải thích nhiều.

7 người vừa vào trong phó bản, Tô Uyển hứng thú, sử dụng một [Lá chắn Cán Sơn], vọt vào trong đồng quái. Bởi vì vô cùng kích động, Tô Uyển lựa chọn sử dụng Mặc pháp, cũng may kĩ năng này Tô Uyển đã luyện max level cấp 10, đối với cô mà nói rất hữu dụng.

Tô Uyển: “Hi hi, các đồng chí! Mình đỡ, mình né, mình sẽ dùng bản thân để bảo vệ mọi người! Năm, hia hia”. Bọn họ đang chơi trò chơi có cả hệ thống giọng nói, mà Tô Uyển lại kích động hát bài “Ta là MT”.

Hiểu Hiểu ở bên thấy Tô Uyển kích động như vậy, không nể tình nói: “Cậu cũng nên xem lại thân thể tường đồng vách sắt đi.... Mặc bố giáp như thế, cái gì mà MT” (Ồ: không hiểu lắm, hui hui~).

“Mẹ nó! Chính là cái kiểu này!” Tô Uyển chạy sang bên trái rồi lại chạy sang bên phải, toàn bộ quái cũng để ý đến vị khách này. Được rồi, nghịch đủ rồi, cô đứng ở trung gian, sử dụng kĩ năng [trận pháp Vô thương], đây là kĩ năng tạo trạng thái vô địch trong một khoảng thời gian ngắn. Nhân thời gian trạng thái vô địch, Tô Uyển vọt lên sử dụng [Phóng hỏa hàng dài].

Đây là một chiêu kĩ năng quần công, từ kiếm của Quả Lạc Hỏa Diễm toát ra hai con cự long Phong Long và Hỏa Long, tấn công quái trước mặt. Trừ Liệt Diễm điều tổn thương ít hơn thì những quái khác độ thù hận đều gia tăng. Trong một khắc, tất cả như nổi điên, hét một tiếng, tấn công về phía cô, cũng may cô đã chuẩn bị xong.

Nhờ [trận pháp Vô thương], Tô Uyển không bị sao. Đại thần nhanh chóng sử dụng [ma âm xâu tai], làm quái vật tiến vào trạng thái hỗn loạn, tốc độ đánh cũng bị giảm “Trái cây, lên đi, tôi ở đây giúp em”.

Nói xong, quấy lại buff cho Tô Uyển [Không chế được].

Không có cách nào, không thể yên tâm cô gái nhỏ này. Cái gì mà bố giáp chứ, thế mà cũng làm loạn ... Đến cả đại thần cũng bị Tô Uyển tinh quái đánh bại, haha. Nếu đã không có biện pháp thì phải theo cô thôi.

Mà lúc Tô Uyển dụ quái, 3 DPS cũng không ngồi không. Đồng thời sử dụng: [Lư Vân kiếm], [Thiên lôi diệt thế], [lưỡi đao cuồng phong].. Những con điều cấp 70 lần lượt ngã xuống. Tất nhiên, không thể chết hết được, chỉ là gần chết mà thôi.

“Uyển Uyển, thấy không, vì sư cũng là một người rất mạnh đấy!”. Xào Xạc lang cũng không quên quảng cáo cho năng lực của mình. Một câu nói khiến sáu người còn lại lạnh đến buồn nôn, nhất thời, không khí bị lạnh đi.

Trong lúc ba người giết quái, đồng thời Tô Uyển cũng sử dụng [Đầu độc mê trận], mặc dù bị DPS tấn công nhiều hơn nhưng mà thù hận của bọn quái đối với Tô Uyển sẽ cao hơn so với DPS rất nhiều. Sau khi Tô Uyển sử dụng trận pháp, thù hận lại được chuyển qua người cô.

Quả nhiên mấy con quái điều lại tấn công về phía cô. Mặc dù Tô Uyển biết như thế, nhưng lại không chuẩn bị bất kì biện pháp tăng máu nào, dây máu nhanh chóng bị tụt dần xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Mình đã từng nghiệm làm MT

Mà lúc Tô Uyển dụ quái, 3 DPS cũng không ngồi không. Đồng thời sử dụng: [Luru Vân kiếm], [Thiên lôi diệt thế], [lưỡi đao cuồng phong].. Những con điều cấp 70 lần lượt ngã xuống. Tất nhiên, không thể chết hết được, chỉ là gần chết mà thôi.

“Uyển Uyển, thấy không, vì sư cũng là một người rất mạnh đấy!”. Xào Xạc lang cũng không quên quảng cáo cho năng lực của mình. Một câu nói khiến sáu người còn lại lạnh đến buồn nôn, nhất thời, không khí bị lạnh đi.

Trong lúc ba người giết quái, đồng thời Tô Uyển cũng sử dụng [Đầu độc mê trận], mặc dù bị DPS tấn công nhiều hơn nhưng mà thù hận của bọn quái điều đối với Tô Uyển sẽ cao hơn so với DPS rất nhiều. Sau khi Tô Uyển sử dụng trận pháp, thù hận lại được chuyển qua người cô.

Quả nhiên mấy con quái điều lại tấn công về phía cô. Mặc dù Tô Uyển biết như thế, nhưng lại không chuẩn bị bất kì biện pháp tăng máu nào, dây máu nhanh chóng bị tụt dần xuống.

“Má ơi, có cần thế không ...?”. Tô Uyển nhỏ giọng oán trách, nhưng tay vẫn không ngừng cho nhân vật chạy.

“Bà xã, đừng sợ, anh sẽ cứu em”. Thần y nói xong, vừa an ủi Tô Uyển, vừa nhanh chóng gõ [Thuật hồi xuân], trong phút chốc đem toàn bộ máu bị mất hồi trở lại.

Thật không hổ nghề nghiệp là vú em! Tốc độ tăng máu đúng là nhanh! Tô Uyển cảm thán trong lòng. Hiện tại, cô rất hài lòng nhìn cột máu, nhờ sự cứu giúp của thần y, lại một lần nữa biến thành màu xanh vui mắt.

Vì vậy cô nhanh nhồm nhanh miệng, nói ra: “Oa! Ông xã thật tốt!”. Nhưng lời này vừa nói ra, mọi người đều không thể bình tĩnh.

Đầu tiên là Xào Xạc ở một bên oán giận nói: “Uyển Uyển, con có ông xã không cần vì sư sao? ... Chẳng qua là vì sư không luyện nghề vú em được thôi. Con không thể thiên vị như thế!” (Nói xong còn có ý nức nở mấy tiếng, khiến cho Tô Uyển da gà rơi đầy đất).

Nghe những lời nói của Xào Xạc, đại thần cũng có chút khó chịu nói: “Cũng không phải chỉ có hấn giúp em”. Ngụ ý là: Em không nên chỉ khen một mình hấn.

Đối với mấy người này Tô Uyển thật không biết nói gì, còn chưa nghĩ ra cách ứng biến thì đã thấy Hiểu Hiểu và ác ma, một trước một sau kháng nghị với cô.

Hiểu Hiểu dùng giọng nói lớn đến nỗi cả kí túc xá ai cũng nghe được: “Mấy người đang làm cái gì thế hả? Ai làm việc đó không phải là đã xong rồi còn ở đây mà xem náo nhiệt! Trị liệu không phải buff máu thì làm cái gì?”.

“Trong đội quan trọng nhất là MT, mấy người đừng có tạo thêm áp lực cho cô ấy chứ? Ai mà chả có lần đầu tiên đúng không? Nếu có chuyện thì chúng ta cùng nhau chết ở đây. Nếu đã cùng nhau đánh boss thì tất cả phải cùng nhau phối hợp, không thì đừng chơi nữa”.

Tô Uyển vội vàng phụ họa: “Đúng vậy, đúng vậy ... Chờ một chút, mấy người đang nói gì?”. Rõ ràng Tô Uyển không biết người ta đang nói gì nhưng cũng nói phụ họa theo.

Lần này thì bị ác ma nói đúng rồi, MT làm không tốt, quái tấn công đến, thần y là người thứ nhất bị chết. A, ông xã, em thật có lỗi với anh ... Nhìn bốn phía, đúng rồi, còn có Hiểu Hiểu là 2T! Nghĩ thế, Tô Uyển gấp hô to trong kí túc xá, nhờ Hiểu Hiểu giúp đỡ: “Diệp Hiểu Vũ! Diệp Hiểu Vũ! Dụ quái, dụ quái! Chạy!”.

Nghe nói như thế Hiểu Hiểu liếc mắt xem thường nói: “Cái người này sao mà kém vậy, trong hai người chúng ta ai mới là MT hả? Mình chưa gặp ai như cậu! Tránh sang một bên, trước tiên cậu làm 2T đi...”.

Nói xong, đôi tay giống như là tinh linh khiêu vũ trên bàn phím đánh xong kĩ năng [Bộc lộ kĩ năng], kĩ năng này có thể hấp dẫn quái. Toàn bộ các động tác làm liền mạch, không hề là lão tiền bối (người chơi lão luyện) của Tuyệt Sắc Cửu Thiên! Trong lòng Tô Uyển tán dương Hiểu Hiểu nhưng mà không nói ra. Nếu mà cô ấy nghe được cô khen thì cô sẽ không có mặt mũi nào!

“Ừ ...” Tô Uyển ừ khuất (= tui thân) đáp một tiếng, nhưng vẫn nén mắt mắt điều khiển nhân vật chạy ra sau đoàn người. Nhưng lúc cô đang chạy về phía sau, có một chuyện vô cùng bi thống (= bi thương +thống thiết ~> thảm hại :))) xảy ra. Cô vẫn bị quái tập kích, nhưng mà phương thức tập kích làm cho mọi người rất muốn cười..

Có một con chim lớn dùng sức mổ vào lưng của Tô Uyển, nhưng xem trên góc độ khác trên màn hình, lại giống như bị mổ đến PP (=?), mà tư thế chạy của Tô Uyển là một tay cầm kiếm ở sau lưng, nhìn từ phía bên thì giống như cô đang ôm đầu

Như thế giống như “ôm đầu chạy như chuột”.. “Oa, mình không muốn sống nữa, trước mặt soái ca, đại thần và ông xã bị mất mặt như vậy ...”. Tô Uyển nhỏ giọng oán trách, nhưng mà cô lại quên mất Xào Xạc.

“Uyển Uyển, tại sao lại không có vi sư (= sư phụ)?”. Xào Xạc để ý, bắt đầu đi hỏi một câu. “Có ý bỏ qua?”. Tô Uyển tức giận nói ... “Con đối xử như vậy với vi sư, vi sư rất đau lòng ...”. Nói xong còn nức nở mấy cái, khiến mọi người thấy buồn nôn.

Thật ra lý do để Tô Uyển buồn bực không phải chỉ vì soái ca, đại thần và ông xã, ặc ... còn có cả sư phụ Xào Xạc... Mà lúc đó, Hiểu Hiểu cười to ở trong kí túc xá. Vốn đã muốn khóc, Tô Uyển càng tỏ vẻ khóc đến nơi, tức điên lên.

“Em gái nhà cậu Diệp Hiểu Vũ (= mẹ nhà cậu)! Minh vừa nhường cho cậu, cậu làm kiểu gì vậy! Đi chết đi, đi chết đi! Tức quá. Cười em gái nhà cậu ...” Tô Uyển tức giận, một tay đè lên tai nghe Microphone, vừa ở trong kí túc xá kéo cổ Hiểu Hiểu mắng.

“Haha, buồn cười quá, cậu ‘chạy trời chết’. Haha, buồn cười chết mất Còn che cái gì nữa, ai cũng nghe thấy rồi. Không cần phải giả làm thực nữ!”. Cô gái nhỏ này trước mặt đại thần và soái ca sẽ tự động trở nên lịch sự. Nếu Tô Uyển có thể làm thực nữ, để cho người chị em cùng lớn lên từ nhỏ là Diệp Hiểu Vũ chứng kiến được, thì đó là chuyện rất buồn cười! Không, không, phải nói đây là chuyện buồn cười nhất thế kỉ mới đúng.

Được rồi, Tô Uyển quen Diệp Hiểu Vũ cũng khổ, cô ấy là một thần châm chọc (= người rất giỏi châm chọc). Tuy đùa giỡn nhưng cô vẫn không quên sử dụng [giễu cợt] để Hiểu Hiểu không hấp dẫn hết quái. Nếu không làm tốt nhiệm vụ của một 2T, sẽ bị mọi người đá ra khỏi nhóm.

Xào Xạc là người hiểu rõ nhất trò chơi này, nên lên làm Tổng chỉ huy. Anh ta không ngừng đưa ra những mệnh lệnh, nhưng ngoài dự đoán, tất cả mọi người đều ngoan không ai dị nghị gì, ngoại trừ Tô Uyển thỉnh thoảng có kháng nghị nhỏ nhưng đều bị giọng nam của Xào Xạc át đi.

“Thêm máu, thêm máu, anh chăm tốt cho MT ... Bên kia là phụ trợ! Tôi đang nói tiểu Ảnh, đứng rồi, anh quan sát dây máu của trái cây (= chị Uyển) .. DPS ra cửa, mau đánh kĩ năng! Nếu mấy người chậm, tôi sợ Uyển Uyển ngu ngốc sẽ chết!”.

Nghe lời anh ta nói, không ai phản bác gì, trong lòng mỗi người cũng có chung suy nghĩ. Ngoại trừ Diệp Tử, cả ba người kia không biết trong lòng đang suy nghĩ gì.

“Mẹ nó, ai nói nhất định mình sẽ chết! Thật ra mình là một DPS, nhưng vì nữ nam trong hậu cung của mình, mình sẽ liều mạng, tăng bó giáp làm MT, lên thôi ~!” Tô Uyển kích động hô to trong phòng ngủ. Ngoài miệng nói như thế nhưng cũng không dám làm trễ nải mọi người. Cô sử dụng [Đằm lầy không đáy] hút quái lại một chỗ, tạo điều kiện cho mấy người DPS làm việc.

Xào Xạc vừa chỉ huy mọi người, vừa không làm chậm tác của mình! Trong khoảng thời gian có [Đằm lầy không đáy], sử dụng hai kĩ năng [Tâm tiền truy đuổi] (= mũi tên truy đuổi) và [chém cánh] giết được một phần quái nhỏ. Dù sao những con quái này cấp bậc cũng không cao, thật ra chỉ cần da dày (= máu cao, phòng thủ cao) một chút có thể hoàn thành rất nhanh.

Cuối cùng còn hai con Lôi Điện điều, hai con này cấp bậc hơi cao một chút, đánh hơi khó khăn. Nhưng Diệp Hiểu Vũ và Diệp Tử, đôi vợ chồng này không ngồi không. Diệp Tử sử dụng một chiêu [Ám dạ ngân nguyệt], đồng thời Hiểu Hiểu sử dụng [Đầu chuyển tinh di] đưa toàn bộ thù hận của quái lên người mình. Sau đó Diệp Tử sử dụng kĩ năng [Mê tung] khiến hai con quái điều rơi vào trạng thái hôn mê. Hiểu Hiểu thấy đã đến thời điểm thích hợp, xuất ra một chiêu cuối [Chi Xích Thiên Nhai], hai con chim đáng thương liền nói “Say- goodbye”.

Thế công (= thế tấn công) bén nhọn, làm Tô Uyển nhìn choáng váng, ngay cả Xào Xạc cũng khen ngợi: “Ừ ... Có thực lực! Hai người này... Phối hợp không chê vào đâu được”. Diệp Tử lặng lẽ, còn Hiểu Hiểu cười haha: “Cái này là đương nhiên rồi! Tại sao không chứ”.

Sau đó quay đầu lại muốn nhìn phản ứng của Tô Uyển. Nhưng mà vừa nhìn thấy thì bị biểu tình của Tô Uyển dọa sợ kêu “Ôi má ơi”. Cô gái nhỏ này dùng tay ép mặt thành hình vuông, sau đó hai ngón trỏ còn kéo đuôi mắt xuống dưới, nhìn mặt giống “囧”

Hiểu Hiểu tắt tai nghe rồi xông tới chỗ Tô Uyển, động tác này làm Tô Uyển sợ đến lật ghế ngã xuống, nhưng mà Tô Uyển là ai? Có chết cũng phải tìm đệm lưng! Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Tô Uyển bắt được tay áo của Hiểu Hiểu, dùng lực túm Hiểu Hiểu ngã xuống đất.

Hai người sau khi rơi xuống đất cười gian, cười đến ma kêu quỷ sợ, khiến lỗ tai của 5 người con trai còn đang đứng trong phó bản bị phá. Sau đó Tô Uyển đem tai nghe sang một bên “Đồng” một tiếng. Giọng nói trầm đục hoàn mỹ vang lên.

“Tô Uyển, con muốn ám sát vi sư à?” Trong tai nghe truyền đến đến tru của Xào Xạc sắc lạnh. Không chờ Tô Uyển trả lời, bên trong lại truyền đến giọng mấy người đàn ông khiển trách: “Câm miệng, anh nhỏ giọng lại một chút”. Sau đó Xào Xạc cũng phải nhỏ giọng lại...

Mà Hiểu Hiểu và Tô Uyển đang vật lộn, cô gái nhỏ này dám coi cô thành đệm lưng! Hai người trên mặt đất bắt đầu Hiểu Uyển Nhu thuật Brazil Bởi vì hình ảnh rất đậm máu nên chúng ta sẽ dời màn hình về phía trò chơi.

Xào Xạc vừa mới bị mọi người trách mắng, lại còn không ai để ý đến hắn, rất khó chịu. Để hấp dẫn sự chú ý của mọi người, muốn nói một chút tin tức: “Tôi có chính sự muốn nói với mọi người ...”. Kết quả chưa nói xong đã bị mọi người cắt ngang.

“Anh thì có chính sự gì chứ?” Ác ma không hiểu hỏi. “Yên lặng đi BOSS tiếp”. Đại thần nói. “Chính sự? Vậy chờ bà xã trở lại rồi hãy nói”. Thần y cũng không cho anh nói. Cuối cùng Xào Xạc ôm hy vọng với Diệp Tử, nhưng Diệp Tử không nói gì. Sau có người nào đó nổi nóng hô to: “Tuyệt Sắc Cửu Thiên muốn update phiên bản mới! Không ai muốn biết sao?”. Lời này vừa nói ra, hai người vốn đang vật lộn trên đất là Hiểu Hiểu và Tô Uyển nhiệt liệt trả lời. Hai người trở về chỗ ngồi của mình, muốn nghe về update của trò chơi một chút.

Xào Xạc hài lòng thấy hai người về chỗ, hắng giọng một cái rồi nói: “Nếu hai vị nữ nữ có hứng thú, anh liền nói một vài điểm ...”.

Còn chưa nói xong, Hiểu Hiểu gầm lên: “Miễn đoạn đạo đầu! Nói hay không?”. “Có...Tôi nói...”. Ai, đúng là tự vả vào miệng mình.

Được rồi, trở lại chủ đề chính: “Đó là, trước khi bắt đầu nhiệm vụ đặc biệt, chúng tôi sẽ bảo trì trò chơi một buổi chiều, chúng tôi sẽ mở ra hệ thống thú cưỡi và hệ thống súng vật (= thú cưng) (Tô Uyên và Hiểu Hiểu cao hứng hét chói tai), và sau đó chính là kĩ năng sinh hoạt mà mọi người mong đợi đã lâu. Kĩ năng sinh hoạt, hệ thống thú cưỡi và hệ thống súng vật sẽ được giới thiệu kĩ trên trang chủ, mọi người có thể xem ở đó”.

“Vậy còn nhiệm vụ đặc biệt?” Hiểu Hiểu vẫn không quên truy hỏi tin tức của nhiệm vụ đặc biệt.

“À, cái này ... không có. Đã là nhiệm vụ đặc biệt ... Đương nhiên là rất đặc biệt, cho nên sẽ không nói cho mấy người biết. Được rồi, chúng ta đi xoát BOSS tiếp”. Xào Xạc kích động chạy đến cửa phó bản, bỏ lại một đám người đứng tại chỗ hóa đá.

Tô Uyên: “Xem như anh lợi hại”.

Chỉ còn BOSS cuối cùng, Tô Uyên tính đi phó bản xong sẽ đi nghiên cứu hệ thống thú cưỡi và hệ thống súng vật (= thú cưng), và chuẩn bị ít nguyên liệu làm châu báu cho hậu cung của cô. Vì thế cô luyện các kĩ năng chuyên nghiệp đến cấp bậc tương đối cao, như vậy mới có thể xứng với bọn họ. Nghĩ đến việc có thể đưa châu báu do chính mình làm được cho bọn họ, Tô Uyên rất cao hứng, cực kì cao hứng (= vui vẻ).

Đến Boss cuối Tô Uyên lại làm MT, mà Xào Xạc vẫn tiếp tục làm chỉ huy. Bây giờ giới thiệu một chút về con Boss cuối này, đó là [Kim Phượng Hoàng], kĩ năng của nó có thể làm cho mọi con chim thành con rôi, cho nên đây là một con chim quái dị khó đối phó.

Theo kế hoạch cũ, Tô Uyên vào phó bản tập trung thù hận, vừa mới bắt đầu tất cả đều rất tốt. Nhưng mà bỗng nhiên Xào Xạc nhắc đến tác phẩm COS-PLAY của Tô Uyên, tất cả mọi việc trở nên rối.

“Uyển Uyên tác phẩm đó của mọi người dành được giải thưởng, vì sự có thể giúp con lựa chọn hai thú cưng làm phần thưởng”. “Thật sao, thật sao! Tốt quá !!! Tôi thích cừu vì hồ ly! Giống như Naruto, oa, rất đẹp trai!”. Tô Uyên đắm chìm trong YY...” “Chẳng qua tôi vẫn không hiểu làm sao chúng tôi lại nhận được giải thưởng!”.

Ở thời khắc này, bỗng nhiên Diệp Tử mở miệng nói trúng tim đen “Uyển Uyên, anh nghĩ, thú cưng dù em lựa chọn tốt lắm nhưng cuối cùng em cũng không nhận được”. “Vì sao?” Tô Uyên không để ý nhanh chóng sử dụng [Mê hồn của Nữ la sát] khiến boss Phượng Hoàng bị hỗn loạn, công kích chim muông xung quanh nó.

Lúc cô định sử dụng [Trận pháp Vô Thương], Diệp Tử trả lời: “Bởi vì em dùng tài khoản của anh tham gia, em quên rồi à?”. “Aaaaa....” Tô Uyên kích động sử dụng nhầm [Trận pháp Vô Thương] thành [Trận pháp Chấn Lôi].

Trận pháp này là một kĩ năng quần công, lần này Tô Uyên không sử dụng một kĩ năng phòng ngự nào, liền bị quái vật đánh mất hơn nửa máu. Ở tình huống như thế, Tô Uyên nóng nảy quên mất cô vẫn đang ở trong đội, cầm đầu cầm cô dùng [Bí quyết Trường thành] muốn tăng máu cho mình.

Lúc này Xào Xạc bị tình huống bất thành linh xảy ra dọa, nhất thời không có phản ứng. Nhưng mà dựa vào kinh nghiệm của mình, nhanh chóng phân bổ nhiệm vụ cho mọi người.

“Đồ đệ đừng tăng máu! Đừng tiếp tục mang thù hận nữa! Tiểu Ảnh, cậu hãy đảm đương làm HEAL! Thần y, mau tăng máu cho bà xã của cậu, chuẩn bị kĩ năng [Cải tử hồi sinh]. Hiểu Hiểu, em hãy kéo thù hận đi. Diệp Tử, cậu làm DPS chính. Ác ma, mau gọi ma thú ra. Nhanh!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Mình cũng muốn có súng vật

Lúc cô định sử dụng [Trận pháp Vô Thương], Diệp Tử trả lời: “Bởi vì em dùng tài khoản của anh tham gia, em quên rồi à?”. “Aaaaa....” Tô Uyên kích động sử dụng nhầm [Trận pháp Vô Thương] thành [Trận pháp Chấn Lôi].

Trận pháp này là một kĩ năng quần công, lần này Tô Uyên không sử dụng một kĩ năng phòng ngự nào, liền bị quái vật đánh mất hơn nửa máu. Ở tình huống như thế, Tô Uyên nóng nảy quên mất cô vẫn đang ở trong đội, cầm đầu cầm cô dùng [Bí quyết Trường thành] muốn tăng máu cho mình.

Lúc này Xào Xạc bị tình huống bất thành linh xảy ra dọa, nhất thời không có phản ứng. Nhưng mà dựa vào kinh nghiệm của mình, nhanh chóng phân bổ nhiệm vụ cho mọi người.

“Đồ đệ đừng tăng máu! Đừng tiếp tục kéo thù hận nữa! Tiểu Ảnh, cậu hãy đảm đương làm HEAL! Thần y, mau tăng máu cho bà xã của cậu, chuẩn bị kĩ năng [Cải tử hồi sinh]. Hiểu Hiểu, em hãy kéo thù hận đi. Diệp Tử, cậu làm DPS chính. Ác ma, mau gọi ma thú ra. Nhanh!”

Mọi người đều nhận và làm việc của mình. Tô Uyên cũng thôi không sử dụng [Bí quyết Trường thành] nữa mà sử dụng kĩ năng [giểu cột]. Thần y cũng nhanh chóng sử dụng bí quyết [Cải tử hồi sinh] của Hoa Đà trong truyền thuyết để thêm máu cho bà xã.

“Ảnh Chi Long Ngâm không hổ là một đại thần, dù làm làm phụ trợ trị liệu, hay là làm DPS chính đều có thể yên tâm”. Xào Xạc trong lòng đánh giá hẳn ta. Đại thần nhanh chóng sử dụng [chiến khúc], sau đó lại thấy anh ta hát mấy câu [Tặng Hoa Ngâm].

Trong nháy mắt, hai nữ hoa si là Tô Uyển và Hiểu Hiểu thét ầm lên, khiến cho Hiểu Hiểu quên mất phải dụ quái. “Quả nhiên, Nhạc thánh chính là nghề nghiệp thiết kế riêng cho đại thần ~”. Hiểu Hiểu kích động nói.

Mà Tô Uyển cũng không khá hơn ... Cô bỏ qua ông xã thần y, nói với đại thần: “Đại thần, buff tôi một [Thiên Âm lượn lờ] ...”. Đây là một chiêu thức cùng cấp với [Cải tử hồi sinh]. Nhưng nếu ở trước mặt thần y mà trắng trợn nói với Ảnh Chi Long Ngâm, chẳng phải là búa rìu qua mặt thợ ư?

“Mỗi người đều có vị trí và trách nhiệm riêng Hiểu Hiểu, em còn không để ý là Diệp Từ không có động tĩnh gì à?”. Xào Xạc đưa mọi người về với thực tế.

Hiểu Hiểu nghe thấy những lời này thì ngoan ngoãn hơn rất nhiều, chuyên tâm dụ quái. Nhưng mà để ning Diệp Từ, cô ấy buff cho Diệp Từ [chúc phúc vũ khí]. Hy vọng anh ấy có thể bớt giận

Diệp Từ không nói gì, sau đó sử dụng kỹ năng [Từ thần mỉm cười], dọa Hiểu Hiểu run sợ, cô thật không dám hoa si nữa ... Đúng là trên đầu chữ “sắc” có cây đao!

Bỗng nhiên nghĩ đến lúc này Xào Xạc đã nói có thể chọn thú cưng cho cô và Diệp Từ. Có lẽ Diệp Từ nhìn thấy thú cưng đáng yêu có thể sẽ không giận cô nữa (Ôc: *đồ mờ mờ* chị nghĩ anh là con nít à? Hiểu Hiểu: *lườm* im). Vì thế cô hỏi Xào Xạc: “Có phải anh nói bọn em được phép chọn thú cưng phải không?”.

Đúng lúc đó ác ma gọi Ma thú, đó là: [Khế ước Hắc Ma thú] có thể gọi được [Từ thần hoang mạc Sphinx] hoặc [Xà nữ Medusa]. Lần này ác ma chọn [Xà nữ Medusa]. Anh vung tay lên, Medusa vừa xinh đẹp, vừa kinh khủng hiện lên. Những con rắn ở tóc còn hướng về phía những người khác điều vô dương oai.

“Ôi trời... Nhìn thật ...”. Tô Uyển liếc mắt nhìn, không vui bĩu môi.

Thấy phản ứng này, ác ma cười lớn: “Tiểu bình quả, anh còn tưởng em không sợ trời không sợ đất đấy!”.

“Thôi đi, anh có gì không phục à?”. Tô Uyển không hổ là một nhân yêu, nói chuyện cũng tỏ ra như thế.

“Uyển Uyển, em đừng tỏ ra giống con trai như thế được không... (nói với Hiểu Hiểu), còn chuyện đó anh nghĩ chỉ cần mọi người gặp nhau thường xuyên thì có thể thôi”. Vừa nói vừa sử dụng [Thần tiên Phục Ma] làm cho BOSS chỉ cần một phần ba máu.

“A, nếu như thế thì chọn Pikachu được không?” Hiểu Hiểu thuận miệng hỏi.

“Ặc... Cái đó thì có chút khó khăn”. Thật ra là không thể nào, quả nhiên ngay câu nói đầu tiên đã làm Xào Xạc lạnh cả người.

“Không phải vừa nói hằng ngày gặp là được à? Trò chơi này của các anh thật không hay!” Hiểu Hiểu bĩu môi nói.

Xào Xạc nghe Hiểu Hiểu nói như vậy, mồ hôi lạnh tuôn ra, hỏi thêm: “Đợi chút, chỉ là không có Pikachu thôi sao? Làm sao lại nói là không hay?”.

“Diệp Hiểu Vũ, cậu nghĩ đây là trò chơi Pokemon à? Đừng có nằm mơ! Nếu đã chọn thì phải chọn con thú nào tốt hơn chứ!”. Tô Uyển nói.

Nghe được nửa câu đầu, Xào Xạc gật đầu khẳng định: trẻ con dễ dạy. Nhưng mà nghe được câu sau thì bị Tô Uyển làm cho ghen hờn, đồng thời trong lòng thêm chữ không vào trước “dễ dạy”. Thật không hổ là bạn bè thân, nói lời nào cũng làm cho người ta tức giận.

Hiểu Hiểu suy nghĩ, hình như Diệp Từ thích Bạch Hổ, cô thì lại thích Hắc Báo. Cô lại hỏi: “Thế báo và tiểu hổ có được hay không?”.

Xào Xạc sờ sờ râu mình, cười nói: “Bingo! Thật ra hai con này không chỉ có thể làm sủng vật, sủng vật như vậy có thể chuyển hóa thành thú cưỡi được, nhưng mà anh sẽ không giải thích bây giờ, mọi người tự xem trên trang chủ đi”.

“Vậy sủng vật của mình... Mình cũng muốn có sủng vật ...”. Tô Uyển buồn bực.

“Muốn sủng vật? Xin anh đi”. Ác ma đúng là ác ma. Ngoài đời bị Tô Uyển khi dễ bao nhiêu thì đòi lại hết trong trò chơi.

“Đường đường là một đại thần nhân yêu, làm sao có thể vì lợi ích mà tiếp cận soái ca được? Không được, cái này không được?”.

Cô gái nhỏ vì, chết vì sĩ diện. Hiểu Hiểu không nhịn nổi: “Cậu có thích lấy hay không? Đánh BOSS nhanh mình còn đi nghiên cứu bản cập nhật!”. Sau đó, Hiểu Hiểu tập trung dụ quái, chờ DPS giết hết quái.

Cũng may Diệp Từ không vì ghen mà để toàn đội bị nguy hiểm, sử dụng [Người chấp hành bóng tối] phối hợp với [Kiến huyết phong hầu], tiêu diệt BOSS.

Đồng thời hệ thống thông báo: “Chúc mừng đội [Hậu cung của Quả Quả] vượt phó bản sườn núi Lạc Phượng, đạt được 54320000, được”.

Haha, cứ như thế này thì Tô Uyển sẽ rất nhanh lên cấp 48, đến lúc có nhiệm vụ đặc biệt sẽ không làm vướng mọi người. Cô cũng nghĩ mấy ngày nay nếu

rảnh sẽ vào phó bản cùng bọn họ.

Nhưng mà hôm nay làm thế thôi, bởi vì laptop của cô cũng đã sử dụng quá lâu. Vì cô không có thói quen tắt máy nên bây giờ laptop rất nóng cần được nghỉ. Bây giờ cô sẽ tạm biệt những người khác rồi tắt máy tính. Sau đó ngồi cạnh Hiểu Hiểu xem cô ấy đọc thông tin trên trang chủ.

Hiểu Hiểu đã tìm được trên trang chủ tin tức mới nhất về phiên bản sắp cập nhật:

[Kĩ năng sinh hoạt] mà mọi người chờ đợi đã lâu sẽ được cập nhật trong phiên bản này! Ngoài ra còn mở thêm cả hệ thống sủng vật và thú cưỡi! Xin vui lòng chờ đợi!.

Nhìn thấy vậy Hiểu Hiểu chuyển con chuột click vào kĩ năng sinh hoạt, trên màn hình xuất hiện lời giải thích:

Trong lần cập nhật nhân dịp Trung Thu này, Tuyệt Sắc Cửu Thiên sẽ cập nhật [Kĩ năng sinh hoạt] gồm một số kĩ năng chính, đó là [câu cá], [nấu nướng], [thuần thú] và [cấp cứu]. Mỗi người chơi có thể chọn học ba loại kĩ năng trong đó.

[Câu cá]: Tên gọi đúng như ý nghĩa là câu cá, có thể câu cá ở bất kì một nơi nào có chứa nước. Có thể sẽ câu được cá hoặc một số đồ bỏ đi (con người thường có thói quen ném đồ bỏ đi vào nước), mỗi lần câu cá chỉ cần một cần câu, mỗi câu không bắt buộc (Khuong Thái Công câu cá, người nguyên nấc câu). Tất nhiên, nếu sử dụng mỗi câu sẽ tăng tỉ lệ câu được cá (nếu không dùng mỗi câu thì phần lớn sẽ câu phải đồ bỏ đi).

P.s (tái bút): Cá là tài liệu cần thiết dùng cho nấu nướng, cũng có thể làm lương thực cho sủng vật. Cá có thể giao dịch.

[Nấu nướng]: Kĩ năng này cho phép người chơi có thể tạo ra thức ăn, người chơi có hai cách để tạo ra thức ăn: 1. Tự mình tìm hiểu; 2. Mua quyền dạy nấu ăn ở cửa hàng. Người chơi có thể tạo thêm thực đơn dựa trên sự sáng tạo của mình, tạo ra được thành phẩm có thể nhận được phần thưởng lớn đi kèm. Phần lớn tài liệu làm thức ăn người chơi sẽ đạt được từ quái vật. Ngoài ra có thể lột da động vật, có thể thu được một số nguyên liệu nấu ăn ngoài định mức. Tất cả nguyên liệu nấu ăn có thể giao dịch được. Tất cả gia vị nấu ăn có thể mua được ở cửa hàng.

P.s: Hiệu quả kèm theo: cà ri thịt bò đặc biệt có thể tăng thêm 30 điểm lực chiến, 2000 điểm thể lực cho người chơi trong thời gian là nửa giờ.

P.s 2: Thức ăn tạo ra cũng có thể làm lương thực cho sủng vật, nhưng chú ý, nếu sủng vật không thích loại thức ăn đó thì lực chiến đấu của sủng vật sẽ giảm xuống, ngược lại nếu sủng vật thích loại thức ăn đó thì thuộc tính sủng vật sẽ tăng thêm.

[Thuần thú]: Thuần thú được mở ra phục vụ cho hệ thống sủng vật và thú cưỡi. Kĩ năng này giúp người chơi tăng thuộc tính sủng vật, có thể tăng tốc độ di chuyển của thú cưỡi, cũng có thể giúp người chơi vừa cưỡi thú vừa sử dụng sủng vật để chiến đấu, hoặc có thể biến sủng vật thành thú cưỡi.

P.s: Không phải tất cả sủng vật đều có thể chuyển thành thú cưỡi, cũng như không phải tất cả thú cưỡi có thể sử dụng cùng lúc với sủng vật trong chiến đấu. Sủng vật hiếm và thú cưỡi hiếm sẽ không được. Khi người chơi huấn luyện thú cưỡi hay sủng vật sẽ nhận được nhắc nhở: có thể hoặc không thể.

[Cấp cứu]: Người chơi có thể chế tạo ra băng vải. Người chơi có thể sử dụng một băng vải cho một nhân vật bất kì trong một thời gian ngắn là 15 giây có thể hồi lại giá trị sinh mệnh. Nếu quá trình phục hồi giá trị sinh mệnh bị cắt đứt thì sau 30 giây mới có thể sử dụng một lần nữa.

P.s: Cấp băng vải càng cao, giá trị phục hồi càng lớn.

[Sủng vật]: tất cả các nghề nghiệp đều có thể có sủng vật chiến đấu, nhưng trừ thám báo, tất cả người chơi chỉ có thể kích hoạt một sủng vật làm trợ thủ chiến đấu. Người chơi hệ Thám báo có thể sử dụng đồng thời 3 sủng vật, Trường linh và Hai cánh nhiều nhất được hai con. Sủng vật bình thường mọi người đều có thể bắt được, nhưng sủng vật hiếm tỉ lệ bắt được rất thấp. Tuy nhiên Sủng vật hiếm có thể mua được bằng RMB với giá rất đắt.

[thú cưỡi]: Phần lớn động vật đều có thể thuần hóa thành ngựa cưỡi (cần kĩ năng thuần thú), cũng có thể có được thú cưỡi hiếm thông qua phó bản và nhiệm vụ. Tất nhiên, số tiền bỏ ra lớn cũng có thể có được thú cưỡi hiếm.

Lúc bắt thú cưỡi cần có vật phẩm mặc định (lòng sắt, bẫy,) nhưng với Thám báo không cần, bởi vì bọn họ không cần bắt mà sẽ trao đổi với động vật. Phần lớn sủng vật có thể giao dịch, nhưng riêng sủng vật của thám báo không thể bởi vì sủng vật bị bán đi vẫn biết đường chạy về với chủ nhân của mình. Sủng vật và thú cưỡi hiếm không thể giao dịch. Sủng vật và người chơi có độ thân mật cao cũng không thể giao dịch (có thể tự chạy về với chủ nhân).

[Độ thân mật] có thể quyết định sức chiến đấu của sủng vật hay tốc độ cưỡi của thú. Độ thân mật giữa sủng vật và người chơi càng cao thì sức chiến đấu càng lớn

Thay đổi cuối cùng trong phiên bản này là giảm năng lực chiến đấu của hệ nghề Thám báo, đặc biệt là Thần thú (mặc dù nghề nghiệp này không mạnh). (Ồ: thần thú ở đây có thể là nghề nghiệp chuyển chức của thám báo)

Vừa nhìn thấy thông báo phiên bản do Xảo Xạ viết. Tô Uyển suy nghĩ một chút về sủng vật... Ủ! Nếu sư phụ có thể cho Hiểu Hiểu lựa chọn thú cưng nhất định sẽ để cho cô một thần thú! (Ồ: còn thần thú ở đây là thú cưng đặc biệt, thú cưng hiếm có sức chiến đấu cao).

Tô Uyển nói với Hiểu Hiểu: “Không được, mình muốn có sủng vật, đi tìm sư phụ với mình!”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Thì ra các người đều không thuần khiết

Vừa nhìn thấy thông báo phiên bản do Sói cô độc viết. Tô Uyên suy nghĩ một chút về thú cưng....Ừ! Nếu sư phụ có thể giúp bọn Hiểu Hiểu chọn lựa thú cưng, nhất định cũng sẽ cho cô một thần thú!

Tô Uyên không thể nào nuốt trôi được nhưng cũng tin tưởng vững chắc sư phụ của mình chính là Doremon. Tô Uyên nói với Hiểu Hiểu: "Không được, mình cũng muốn có thú cưng, đi tìm Sói cô độc cùng mình đi!"

Vừa nghe Tô Uyên nói như vậy, Hiểu Hiểu đầu tiên là hơi xấu hổ, sau đó dừng một lúc rồi nói: "Uyên Uyên, có lẽ thú cưng kia là của cậu, hơn nữa mình cũng muốn đi tìm Sói cô độc cùng cậu, nhưng mà Diệp Tử hình như có hơi...." "Nói xong hơi đi chuyển con chuột ý muốn nói khung tán ngẫu từ nãy tới giờ vẫn chưa có động tĩnh gì.

Nhìn thấy tình cảnh trở nên như thế này, Tô Uyên hơi mím môi: "Ngay cả cậu cũng không giúp mình! Haiz, cuộc đời thật sự lạnh lẽo nha...." Nói xong, Tô Uyên cầm điện thoại đi động lên, nói tạm biệt Hiểu Hiểu rồi đi ra ngoài.

Hiểu Hiểu nhìn cửa phòng bị Tô Uyên đóng mạnh vào, một lúc sau vẫn chưa có phản ứng: "Này mình nói, một người mù đường như cậu, có thể tìm đến nơi nào!" Nhưng mà khi cô kịp phản ứng thì Tô Uyên cũng không biết đã chạy đến nơi nào.

Quả nhiên, Tô Uyên ngốc nghếch ở trên đường đi chưa được vài vòng liền lạc đường, vốn định gọi điện cho Hiểu Hiểu để hỏi, nhưng lại nghĩ tới vừa nãy cô gái nhỏ này ra sức cười nhạo mình, vì vậy, dù cô có lạc đường cũng không hỏi cô ấy! Nhưng đúng lúc đó đi động đột nhiên vang lên.

Tô Uyên vừa nhận máy, liền nghe thấy một giọng nam rất dễ nghe: "Tiểu Bình Quả, cậu đang ở đâu vậy?" Thì ra là tên ác ma kia, nhưng mà làm sao hắn nhớ tới mà gọi điện cho cô vậy?

"Tôi.....Tôi cũng không biết mình ở đâu nữa!" Tô Uyên nhìn nhìn xung quanh, quả nhiên là mình đi lạc rồi!

Mục Úc vừa nghe Tô Uyên nói vậy, hơi nhíu mày nghĩ: chẳng lẽ cô gái nhỏ này đang giấu giếm chuyện gì? Nhưng lại nghĩ lại đầu óc của cô ấy không khác gì một trái táo, làm sao có thể biết nói dối? Cho nên, Mục Úc đã loại bỏ suy nghĩ vừa rồi.

Theo như tính cách của cô ấy, còn có một khả năng nữa là lạc đường rồi. Nghĩ thế Mục Úc liền hỏi luôn: "Cậu nhìn xung quanh có gì nổi bật không?"

"À,có nhà cao tầng....." Tô Uyên vô tội nói.

"Dừng..... Được rồi, nhà cao tầng thì có rất nhiều, nhưng tên là gì? Còn có đặc điểm nữa, mặt trời chiếu hướng nào cũng nói luôn cho mình biết." Mục Úc vừa nói vừa giải thích, cô gái nhỏ này, thật là một con người phiền toái.

"À, có vẻ như là cao ốc Star, trên nóc còn có một ngôi sao.....Ánh nắng đang chiếu vào phía trước ở bên trái cao ốc. " Tô Uyên dựa theo những gì mình đã thấy để miêu tả.

Hiện tại đang là buổi chiều, mặt trời phải ngả về hướng tây mới đúng. Theo như cô ấy nói, cao ốc kia chắc là hướng về phía nam, hơn nữa theo như năng lực của cô ấy, chắc là vừa ra khỏi kí túc xá liền lạc. "Mình biết rồi. Cậu đứng đó chờ mình, 5 phút sau mình tới đón cậu" Không đợi Tô Uyên kịp trả lời, Mục Úc đã tắt điện thoại, ném lên ghế ngồi ở bên cạnh.

Thì ra là anh đang lái xe, vừa mới đánh xong Boss đang chuẩn bị đi đến công ty lấy điểm, anh bỗng nhớ ra món quà mình chuẩn bị còn chưa đưa tặng cô, vì thế mới gọi điện thoại cho cô, lại không ngờ cô lạc đường.

Không biết có phải là cô gái nhỏ này đang đi tìm mỹ nam không? Nghĩ vậy, Mục Úc hơi cau mày, giọng nói của anh bởi vì tức giận nên hơi âm u: " Vừa mới đánh xong Boss liền muốn thông đồng nữ nam rồi, thật đúng là không chịu ngồi yên....Nếu mà buồn chán, có thể gọi mình PK cùng cậu mà. Như vậy thì cậu có thể nhanh chóng chơi tốt sau đó đi chém chơi." Mục Úc ở trong lòng còn nói thêm, như vậy là có thể ức hiếp cô rồi.

Tô Uyên nghe xong, lập tức phản bác: "Ai đi tìm mỹ nam?"

Lời nói còn chưa dứt, liền nhìn thấy ở trong mắt Mục Úc biểu thị 'cậu không làm thì cần gì phải vội vã giải thích như vậy'.

Thấy vậy, Tô Uyên bất mãn chu chu cái miệng nhỏ nhắn: "Là đi tìm sư phụ ngu ngốc Sói cô độc..... Tôi muốn đòi sư phụ một con thú cưng!" Cô đâu có bụng đói ăn quăng không biết lựa chọn như vậy! Người đẹp nghĩ cô như vậy sao? Nghĩ vậy, đầu nhỏ hơi buồn buồn cúi xuống.

Nhìn bộ dạng này của Tô Uyên, Mục Úc muốn cười nhưng lại thôi, vì thế dùng tay nắm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Uyên, nói: "Mình đưa cậu đi." Nói xong, đưa Tô Uyên vào xe, nhấn chân ga, xuất phát! Mục đích -- phòng làm việc của Sói cô độc.

Bị Mục Úc dùng móng vuốt nắm, Tô Uyển hơi nhe răng, bắt mẩn xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của chính mình, oán giận nói: "Vốn đã mềm như vậy, sao lại còn nắm vào...." Kết quả là sau khi Mục Úc nói: "Không được oán trách người lái xe." liền lập tức không nói gì nữa. Người đẹp nói đúng, nếu hiện tại bị anh ấy vứt ra khỏi xe, cô dù có kêu cha gọi mẹ cũng không tìm được đường về, đến lúc đó, còn bị Hiểu Hiểu cười nhạo nữa, cô vẫn nên ngoan ngoãn đi theo anh vậy.

Thấy cô gái nhỏ ở phía sau đã yên tĩnh, Mục Úc bật lên một bài hát, một bài hát làm cho tâm của người nghe yên tĩnh. Một lúc sau, Tô Uyển mới kịp phản ứng, bài này là thánh ca của Cơ Đốc giáo "Amazing Grace" (âm sùng tuyệt vời)

Cứ như vậy, Tô Uyển bị âm thanh tươi đẹp kia cuốn đi toàn bộ suy nghĩ, mà tầm mắt của cô cũng rơi trên khuôn mặt tuấn mĩ của Mục Úc, thật lâu không có dời, đến nơi rồi mà vẫn chưa kịp phản ứng.

Mục Úc cảm nhận được ánh mắt mê luyến của cô, biết cô cũng chỉ là bị vẻ ngoài của mình hấp dẫn thôi. Tuy rằng không muốn phá vỡ thời khắc tốt đẹp này, nhưng muốn vào phòng làm việc của Sói cô độc cần quẹt thẻ mới đi vào được. Cho nên anh không thể không gọi điện cho Sói cô độc kêu hân xuống dưới.

Nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhắc nhở Tô Uyển hoàn hồn. Tô Uyển sau khi nghe Mục Úc ho khan liền ý thức được chính mình vừa rồi đã háo sắc đến cỡ nào. Ngượng ngùng cúi đầu, nghe được Mục Úc đang gọi điện cho Sở Phong Hàn.

"Mình đưa Tô Uyển đến, cậu mau xuống đây đi."

"A? Đồ nhí bảo bối đến đây! Mình ra ngay." Chỉ nghe được giọng nói trầm thấp của Sở Phong Hàn ở đầu bên kia điện thoại truyền đến.

Quả nhiên, thật đúng là rất nhanh. Người nào đó đi từ lầu hai xuống trong chớp mắt, Tô Uyển vui mừng vì khi ngẩng đầu lên liền thấy được sự phụ sắc lang của cô.

Kết quả là Tô Uyển còn chưa xuống xe, liền nói một câu làm cho Sói cô độc vô cùng đau lòng. Bởi vì cô nói: "Sự phụ, thú cưng của con đâu?"

Ngay sau đó, đầu của Sói cô độc trực tiếp đập vào trên chiếc xe bảo bối của Mục Úc. A đúng rồi, không thể không nói một câu, tiểu mỹ nhân cái gì cũng thật sự rất khí phách a, không chỉ có người đẹp, xe cũng đẹp. Thân xe màu đen giống như hình giọt nước, kết hợp với đèn xe phía trên, đúng là rất hợp với anh. Nghĩ vậy, kẻ tiểu nhân trong lòng Tô Uyển lại háo sắc một chút.

Nhưng mà cô cũng không quên mục đích đi tìm Sói cô độc, vì thế cô thản nhiên mở cửa xe, làm cho Sói cô độc đứng bên cạnh cửa xe đẩy ra." Sự phụ, chúng ta vào trong nói."

Mà Mục Úc cũng vô cùng phối hợp xuống xe khóa xe, sau đó lấy thẻ trên tay Sói cô độc rồi đi đến gần cửa, chỉ để lại một người đáng thương đứng trong gió lạnh..... Ha ha, tình huống hiện tại thật đúng là hợp với tên của anh mà!

Tô Uyển vừa nghĩ như vậy, liền thấy tiểu mỹ nhân ném về phía cô một vật thể màu đen không rõ. Thân thể có tổ chất tốt cùng với tốc độ phản ứng nhạy bén làm cho cô nhanh chóng bắt lấy vật đó. Mở gói đồ vừa nhìn thấy ra! Oa, thì ra là vỏ điện thoại di động có nhiều chức năng đang thịnh hành trên thị trường.

Thì ra là khi Mục Úc đi công tác, đã thấy sản phẩm mới công nghệ cao có thể bảo vệ có thể sạc pin này, tuy rằng rất thích, nhưng mà Tô Uyển sợ dùng không quen. Vì thế, cô thuận tiện hỏi một câu:" Tại sao lại phải bao kín, như vậy khiến tôi không quen."

Mục Úc nghe nói như thế, khóe miệng nhếch lên, trả lời: "Như thế có vẻ an toàn mà."

"Nhìn không thấy nó (chỉ bàn phím), tôi sẽ không yên tâm" Vật này Tô Uyển không thể nhận, vì thế nên lập tức bác bỏ.

"Đầu cần nhất định phải nhìn thấy đâu, cậu cảm nhận không được sao."

Hai người này cứ ngơ ngác một lời ta một lời vừa nói chuyện rất bình thường, kết quả làm cho Sói cô độc phía sau bọn họ nghe được, lập tức bật cười "phốc". "Mình nói, hai người không cần nói như vậy có được không, để cho mình nghe xong đều cảm thấy có hơi.... .."

Nghe thấy hân nhắc nhở như vậy, Tô Uyển mới nhận ra chính mình nói cái gì, mặt bỗng chốc trở nên hồng như quả táo. Cái gì cùng cái gì a, hai cái người không thuần khiết này! Cô vốn là không chú ý tới a! Thật là.... ..

"Nghe hai người nói chuyện làm mình nhớ đến một câu chuyện cười." Sói cô độc vừa đưa Tô Uyển cùng Mục Úc lên tầng vừa nói chuyện với hai người.

Thấy hai người đều không nói gì, Sói cô độc coi như bọn họ đã đồng ý. Vì thế, anh lại tiếp tục nói: "Trước đây, có một chàng trai, hân gọi kĩ nữ về nhà để OOX. Kết quả là làm được một nửa, không muốn làm, tiếp đó hân liền đẩy cô gái kia ra chính mình tự xử. Được rồi, thay đổi thì người ta không vui, hai người đoán cô gái kia nói gì?" Dừng một chút, nói tiếp: "Tôi nói, ngài đây là gọi kĩ nữ bán dâm?"

Khi anh vừa nói xong, chỉ thấy khóe miệng của Mục Úc rõ ràng là hơi cong lên. Thấy vậy, Tô Uyển vốn đang không hiểu gì, sau khi nhìn phản ứng của mỹ nhân lập tức liền hiểu rõ nghĩa thực sự trong đó.... .. Quả nhiên đều là người không thuần khiết a!!!!

"Khụ khụ, mình nói cậu tại sao có thể kể chuyện cười dạy hư tiểu hài tử chứ." Mục Úc nói với Sói cô độc.

"A, cậu không phải như vậy sao?" Bị anh nói, Sói cô độc khó chịu. "Đừng giả bộ, giả bộ bị sét đánh, đừng giả bộ thuần khiết, giả bộ thuần khiết bị người

luân!!!" Nói xong, mở cửa phòng làm việc ra, ý bảo hai người đi vào.

Tô Uyển nghe nói như thế, vừa đi vào trong phòng vừa liếc mắt xem thường sư phụ sắc lang. Sau đó nhìn về phía Mục Úc với vẻ mặt "Cũng là anh tốt."

Nhưng là ngay sau khi cô nghĩ như vậy, chợt nghe Mục Úc nói với Sói cô độc: "Vậy cậu hiểu, yêu cùng cường ép, khác nhau ở chỗ nào sao?"

"Cậu không phải là nói lời vô nghĩa sao? Đương nhiên là một cái tự nguyện một cái không tự nguyện a!"

"Sai!"

"Vì sao?"

"Bởi vì đều cắm vào trong động." Mục Úc mặt không đổi sắc nói ra một câu rất gian ác, làm cho ấn tượng tốt của Tô Uyển dành cho anh hoàn toàn sụp đổ.

"Này! Tôi nói hai người! Đều phải có chừng mực chứ!" Tô Uyển thờ hồn hèn ngồi xuống cái ghế dựa vừa tìm được, sau đó nói với hai người: "Tôi là vì thú cưng mới đến, không phải đến nghe hai người kể chuyện cười.... (nhỏ giọng nói) buồn cười ở chỗ nào..... Thật là."

Lúc này, Mục Úc vì làm dịu không khí, đã nói: "Tiểu Bình Quả, mình cho cậu thú cưng, về sau cậu đi theo mình đi! Mình dạy cậu PK chứ việc này anh ta không giúp được cậu đâu." Bỏ đá xuống giếng, bỏ ngay vào lòng Sói cô độc. Ai bảo hán ở online GM (quản lý game), chính là không thể PK mà!!

"Tốt, cứu vĩ hồ nha!!" Mục đích của Tô Uyển là muốn thú cưng, về phần ai cho, cô mặc kệ.

Sau khi đạt được thỏa thuận, Tô Uyển không nói gì nhìn về phía Sói cô độc, sau đó nói: "Người nói một chút, thú cưng cũng không cho con, PK cũng không thể dạy, đến bây giờ cũng không tặng cho con đồ trang bị.... ..Người nói một chút, người làm sư phụ để làm gì chứ!!!"

Sói cô độc nghe xong, làm thế nào được! Đây không phải là bị đồ đệ từ bỏ sao? Đều là sư phụ không cần đồ đệ, nào có đồ đệ không cần sư phụ? "Uyển Uyển, không cần vứt bỏ vì sư đâu..... Đến, sư phụ nấu cơm cho con ăn nha!"

"Lừa trẻ con nha! Mới hơn ba giờ một chút thì ăn cái gì? Trà chiều a! Buổi chiều cũng phải là hơn bốn giờ..... Hơn nữa con phải đi." Cuối cùng vẫn không quên thêm một câu "Sư phụ thật hẹp hòi." Làm cho Sói cô độc khóc không ra nước mắt cùng với bi thương.....

"Uyển Uyển, vì sư sau này chắc chắn sẽ đền bù cho con.... .. Vì sư giữ lời!!" Nhiệm vụ đặc biệt gì cũng không quan trọng bằng đồ nhi! Sói cô độc hạ quyết tâm, giải thích với Tô Uyển.

"Haiiz, ai biết con còn có thể chờ ngày đó hay không! (đối Mục Úc) Tốt lắm, vậy cậu đừng quên đưa thú cưng cho mình nha!" Tô Uyển nói tới thú cưng, Mục Úc còn tưởng rằng cô gái nhỏ này bắt mình đưa cho cô. Không sao cả, cũng không sai biệt lắm

Cứ như vậy, Sở Phong Hàn vẫy tay nhỏ bé nhìn theo hai người đi ở phía xa, Tô Uyển được đưa đến trường học một cách an toàn. Sở dĩ nói an toàn, đó là bởi vì, khi Mục Úc đi rồi, liền trở nên không an toàn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công sức (1)

Khi Tô Uyển đang trên đường quay về kí túc xá, có mấy người bộ dạng lưu manh chú ý tới cô. "Đại ca, có phải là cô gái này hay không?" Người được gọi là lão đại gật gật đầu.

Người hỏi vừa thấy đại ca khẳng định nói: "Đi, bắt cô ta lại!"

Vừa muốn hành động, lại bị đại ca gọi lại: "Đợi chút, đợi chút, người thuê chúng ta nói muốn hai người, còn có bạn thân của cô ta nữa. Tao không tin hôm nay họ sẽ không đi ra!....Đến lúc đó chúng ta cùng nhau bắt!"

"Vâng!" Nhóm đàn em cùng lên tiếng đáp.

Tô Uyển trở lại kí túc xá, gặp Hiểu Hiểu cùng Diệp Từ đã làm lành, hai người họ thật sự là chứng minh cho câu: Vợ chồng đầu giường đánh nhau cuối giường làm hòa..... Hai người này thật sự là, quên đi, bí từ rồi! Cũng không biết dùng cái gì để miêu tả nữa!

Đi qua vố vố bá vai của Hiểu Hiểu, toàn thân Tô Uyển mang theo oán niệm sâu kín nói: "Gặp lợi quên nghĩa, gặp sắc quên bạn, đứng núi này trông núi nọ..... Tổng kết lại chính là tiện tiện tiện!"

Nghe được Tô Uyển nói như vậy, cô gái nhỏ Hiểu Hiểu này nếu như bình thường nhất định sẽ lật bàn rồi xé cổ áo. Nhưng hôm nay lại vô cùng im lặng, hơn nữa còn có vẻ mặt hết sức ngượng ngùng nói với Tô Uyển: "Uyển Uyển, buổi chiều thật có lỗi, cậu đừng tức giận....Mình mình nói với Diệp Từ, vì bồi thường cho cậu, đêm nay mình sẽ cùng cậu ăn cơm... Ừ! Thật sự!"

Tô Uyển ngoài mặt giả vờ như không chút thay đổi, thật ra đáy lòng lại âm thầm cao hứng. Bởi và sau khi hai người này bắt đầu hẹn hò, thời gian ăn cơm đều là Tô Uyển ăn một mình. Cho nên Hiểu Hiểu lần này chủ động đề nghị ăn cơm cùng với cô, cô thầm vui vẻ còn không kịp.

Nhưng mà vẫn mượn thế để uy phong một phen, cô nói: "Nếu như cậu đã có thành ý như vậy, mình sẽ cố mà ăn chung với cậu một bữa đi ^^" Nói xong lời cuối cùng, Tô Uyển vẫn không thể nào nhịn cười.

Cứ như vậy, Tô Uyển lúc năm giờ đi ra khỏi kí túc xá, chuẩn bị đi sang phía đối diện đường cái mua cơm đem về kí túc xá ăn. Mà mấy người ngồi đối diện nhìn thấy chỉ có một mình cô đi ra, có chút bí thông. Lúc này, một người trong đó nghĩ ra được một biện pháp: "Thì phải là cướp tiền của cô ta, sau đó nói tiền không đủ bảo cô ta gọi bạn của cô ta đến đưa thêm. Đến lúc đó chờ khi cô gái kia tới thì chúng ta bắt lại giao cho người đã thuê chúng ta là được rồi."

Vì thế, ở thời điểm Tô Uyển đi đến bên kia đường, vài người liền vây quanh cô, nói với Tô Uyển: "Cô gái, trên người có mang theo tiền không? Mấy anh không có tiền, không biết em có chịu cho chúng tôi mượn một chút tiền hay không~" Nói xong còn dùng ngón tay cái cọ xát bốn ngón tay khác, bày ra một tư thế đòi tiền.

Tô Uyển vừa thấy trường hợp này, ở trong lòng không khỏi xem thường, nghĩ rằng: ta khinh, bà đây cái trường hợp gì mà chưa thấy qua, các người cho rằng ta bị dọa sợ sao!

Nhưng mà ở ngoài mặt của cô vẫn như trước không biến đổi, chịu thua nói với người cầm đầu kia: "Ai nha, tôi thật sự không mang nhiều tiền, có thể bảo bạn tôi đem tiền đến được không? Cô ấy ở ngay trên lầu."

Vài người thấy cô muốn gọi bạn thân tới vừa vặn hợp với ý của bọn hắn, vì thế người cầm đầu nói: "Được, cô gọi cho cô ta đến đi, nói cô ta đem tiền đến rừng cây nhỏ phía sau căn tin. Cô đi theo chúng tôi, bạn cô đến chúng tôi sẽ thả cô đi."

Cứ như vậy, Tô Uyển liền gọi điện thoại cho Hiểu Hiểu: "Nhóc con, chị không mang đủ tiền, mau đem tiền vào trong rừng cây nhỏ phía sau căn tin đi, ngoài trời rất nắng, đến nhanh một chút." Nói xong Tô Uyển liền cúp điện thoại, có lẽ đối với Diệp Hiểu Vũ tình thương, Tô Uyển vừa nói câu đầu cô liền biết có chuyện gì xảy ra.

Trên lưng đeo một cái túi golf, bên trong có một cây kiếm gỗ, sau đó liền nghênh ngang đi ra khỏi ký túc xá. Mẹ nó, ai bảo người quấy rầy hưng trí ăn cơm của bà đây! Muốn tiền đúng không? Ta cho, người không muốn lấy cũng không được!

Lúc này Tô Uyển đang chờ ở phía sau rừng cây nhỏ, thấy cô gái nhỏ kia còn chưa đến, nhàm chán đi loay quanh. Đại ca thấy cô đi đi lại lại thì vô cùng phiền, muốn lập tức đánh cô ngất xỉu. Kết quả, thân hình Tô Uyển chợt lóe tránh thoát khỏi công kích của đại ca.

Nhìn thấy tình cảnh này, đại ca khó chịu, hừ một tiếng nói: "Ông đây đời này lần đầu bị bại bởi một cô gái! Tuyệt đối sẽ không bị đánh bại lần thứ hai! Xem ra không dạy dỗ cô một chút, thật đúng là không biết mình sao lại thế này đâu!"

Vừa lúc đó, Hiểu Hiểu đi đến, thực tự nhiên nói câu: "Đòi tiền đúng không? Này, đưa tới cho anh rồi. Anh không lấy cũng không được"

"Ha ha, đại ca, cô ta lại còn nói không muốn lấy cũng không được! (nói với Hiểu Hiểu) tiền đâu, cô có đem ra hay không?"

Còn chưa dứt lời, chỉ thấy Hiểu Hiểu rút kiếm gỗ từ sau lưng ra trực tiếp nện trên vai người này, chỉ một lát, người này liền quỵ một gối xuống. "A 'một tiếng hét thâm phật ra.

Tô Uyển thấy cô gái nhỏ kia đến, nghĩ chính mình cũng không cần ra tay. Vừa muốn đi lên phía trước, có một người đàn ông dùng móng vuốt bắt lấy cô, nói: "Đại ca còn chưa cho các cô đi, muốn đi đâu vậy?" Kết quả Tô Uyển nói cũng không nói, cánh tay dùng sức hướng ngón tay cái của đối phương, trực tiếp vung lắc móng vuốt của người nọ, gián tiếp ném người trên mặt đất.

Cọ tay trên quần áo vài cái, Tô Uyển nhìn người bên cạnh bị mình ném trên mặt đất. Khinh bỉ nói: "Có việc bẩm báo, vô sự bãi triều. Có người tìm tôi đã nói, đừng có bày trò vớ vẩn này." Thì ra cô đã sớm nhìn ra, Hiểu Hiểu ở một bên dùng ánh mắt oán hận nhìn cô, như là đang nói: "Cậu, cái cô gái nhỏ này, lại tha mình xuống nước....."

Thấy vậy, người cầm đầu khó chịu nói: "Là có người tìm cô, nhưng mà hôm nay cô đánh anh em của tôi, tôi nhất định phải giải quyết rõ ràng." Nói xong liền chạy về phía Tô Uyển, nhưng mà còn chưa kịp vọt tới trước mặt Tô Uyển, đã bị cô bắt lấy cánh tay tiếp theo quán tính ném một cái qua vai. Đúng vậy, chính là ném, bởi vì cô gái nhỏ Tô Uyển này có sức lực lớn, đối phó với người như vậy chỉ như là một bữa ăn sáng.

"Quấy rầy thời gian ăn cơm cùng nhau của chúng ta, không thể tha thứ!" Nghĩ như vậy, thời điểm đại ca còn chưa kịp đứng dậy, Tô Uyển lại vọt lên. Lần này cô nhảy lên, sau đó dùng khuỷu tay cùng đầu gối đập xuống người hắn. Mà người đáng thương + xui xẻo ngay cả trốn cũng không kịp, đã bị thương nặng..... Mặt trên là mặt, phía dưới ta đừng nói đừng, sẽ bị hệ thống cắt đi.

Mà bên kia, ở lúc Tô Uyển đã xử lý đại ca xong Hiểu Hiểu cũng đã đánh vài người mặt mũi bầm dập. "Bà đây đặc biệt hy sinh thời gian ngọt ngào cùng bạn trai, để lãng phí cho các người như vậy! Muốn chết!" Trong lòng Hiểu Hiểu rít gào.

"Cô nhất định phải chết!" Đại ca một tay ôm □ một bên nhe răng trợn mắt hướng Tô Uyển hô. Cô gái chết tiệt, quả thực là đem tôn nghiêm nam giới của hắn đánh đến không còn chút gì. Không được, mơ có thể nhin, chủ không không thể nhin!! Không đánh cô ta rằng roi đầy đất hắn thật sự không có mặt mũi làm người!

Nhớ năm năm trước hắn đụng phải một cô gái bạo lực, nhanh và gọn giải quyết hắn, điều này làm cho mặt mũi của hắn không biết đặt vào chỗ nào. Vì thế, ngay cả đại ca của hắn cũng hành động, kết quả cũng bị cái cô gái nhỏ kia xử lý, cho nên từ sau đó hắn cũng không thường xuất hiện.

Cái này dĩ nhiên tốt lắm, qua nhiều năm như vậy, lời đồn về nữ ma đầu kia nghe cũng ít, có lẽ là không đang hành động, vì thế hắn cũng "Yên tâm" xuất hiện.

Nói về cô gái thuê hắn bộ dạng thật đúng là khá tốt, thật xinh đẹp, có tiềm chất làm hồ ly tinh, đương nhiên chính mình còn không có ngốc đến nỗi nói ra những lời này, nếu không, tiền phổng chừng là lấy không được.

Nghĩ tới thù lao phong phú kia, hắn lại một lần nữa cắn chặt răng, quán cô là cái quái gì!!! Chỉ cần không phải nữ ma đầu thì mới không sợ cô!!

Nghĩ như vậy, hắn lại không sợ chết tiến lên. Lúc này đây hắn chọn đường tiến công từ dưới! Ai bảo kĩ nữ thối này vừa rồi đánh hắn đau như vậy!

Cứ như vậy, thời điểm sắp tiếp cận Tô Uyển, hắn bắt đầu cúi người chuẩn bị theo quán tính trượt hai chân về phía đối phương, có kế hoạch đợi khi tới gần sẽ hướng chân lên trời đá bay Tô Uyển.

Nhưng mà Tô Uyển há lại là người bình thường? Nhìn tốc độ của cô, thấy đối phương dùng hết tốc lực chạy đến lại không khác gì đang chạy chậm, thế cho nên đối thủ của cô còn chưa tới trước, đã bị Tô Uyển một cước bay lên, vèo một cái đá tới ngoài không gian (cái này hơi khoa trương, cũng chỉ có 2 mét.)

"Đòi tiền đúng không!" Mà ở bên kia, cũng truyền đến tiếng rống giận dữ của Hiểu Hiểu.

"Không.... Không cần....Chị cả, người là chị gái của tôi ~ tôi không.... Không dám!" Một tiểu lâu la bị đánh tề ra quần hô. Nghĩ rằng: cảnh tượng như thế này giống như đã từng xảy ra mà?

"Cho mi đòi tiền! Ta đánh chết mi..... "Hiểu Hiểu phần nộ hoàn toàn biến tiểu lâu la trước mắt trở thành người rơm (dùng làm mục tiêu trong kiếm đạo), đủ loại vung kiếm, miệng còn nói lầm nhảm: "Đòi tiền đúng không? Được, đưa cho mi. Mi không cần cũng không được!"

Lúc này bạn học Diệp Hiểu Vũ, hơi thờ vồ cùng mạnh mẽ. Hơn cả Hattori Hanzo, mắt quỷ Samurai Deeper Kyo năm đó, cô muốn —— chém vạn người. Người không đủ đúng không? Ta đây sẽ chém một người nhiều lần!

Nhóm tiểu lâu la bị cô đánh xong, chỉ cần còn có thể đứng lên đều chạy về phía sau đại ca, vừa chạy vừa kêu: "Đại ca, cùng cô gái đó nói, chúng ta không nhận được không"

"Câm miệng!" Đại ca khó chịu, bọn họ mặc dù là côn đồ, nhưng mà cũng không thể không có nguyên tắc. "Không được lộ ra tin tức của người thuê chúng ta, mày đã quên sao?"

Tô Uyển nghe nói như thế, vốn định dùng "Tất sát kỹ", nhưng là thấy vậy, cũng dừng lại thân hình, cho đối phương một cơ hội phản công.

Chỉ thấy người được gọi là đại ca vọt về phía cô, nhân tiện đâm thẳng. Phần trên cơ thể của Tô Uyển ngửa về phía sau tránh thoát được công kích cũng buộc chặt đùi phải, hung hăng đá vào xương sườn phía trên của đối phương, đại ca đáng thương lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng mà không chờ Tô Uyển thu chân về, một tiểu lâu la liền xông đến sau lưng cô. Mắt thấy nắm đấm bên trái của hắn sẽ đánh tới Tô Uyển, nhưng cô gái nhỏ này cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ. Chỉ thấy cô nghiêng thân thể tới trước, trọng tâm giảm xuống, rất nhanh xoay người, dùng tay trái bắt được cổ tay trái của đối phương, sau đó tay phải rất nhanh đánh ra đấm thẳng, thật mạnh đập vào trên xương gò má của đối phương. Cùng với âm thanh ầm ĩ của một kích kia, còn có tiếng kêu thảm thiết thống khổ của người kia.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 20+ngoại truyện

Người đàn ông cầm đầu sau khi nghe được tiếng chuông điện thoại trong túi áo liền có một dự cảm xấu dâng lên. Vừa định trả lời, liền nghe thấy bên trong truyền đến một giọng nữ chói tai: "Sao dài dòng như vậy a! Bây giờ tôi đã đến căn tin rồi, sẽ đến rừng cây nhỏ bây giờ, xem tôi chính chết bọn họ như thế nào. Hừ!" Nói xong liền cúp điện thoại.

Lúc này, Tô Uyển và Diệp Hiểu Vũ cùng thể hiện vẻ mặt vô cùng đồng tình với người đàn ông cầm đầu kia, mặc kệ là ai, cuộc trao đổi này, hắn ta chắc chắn khỏi nghĩ đến việc thực hiện. Ai bảo hắn đụng phải tổ hợp siêu cấp ---- Hiểu – Uyển chứ.

Mà Tô Uyên thì lại bắt đầu xem xét rốt cuộc giọng nữ trong điện thoại là của ai. Nghĩ đến việc cô luôn làm theo ý mình, tất nhiên là bị rất nhiều người chán ghét. Nhưng là, nếu biết cô như thế nào thì cho dù là vô cùng chán ghét thì cũng không có ai dám xuống tay. Nghĩ như vậy, cũng chỉ có một người phù hợp: Đó chính là Nghê Thường – con hồ ly tinh kia.

Trao đổi ánh mắt với Hiểu Hiểu, Tô Uyên đã đưa ra quyết định trong lòng rồi. Nhưng mà về chuyện nên xử lý như thế nào thì còn phải nhìn xem mức độ nghiêm trọng. Không nói đến chuyện bắt cóc, chỉ riêng cái chuyện này, nếu để Hiểu Hiểu thực hiện, có lẽ tất cả đều ngồi trong đồn rồi.

Nhưng mà cô không thể dễ dàng tha cho Nghê Thường được. Cô ta muốn tìm rắc rối cho bà sao? Bà còn chưa có tìm rắc rối cho cô ta đâu! Đây quả thật là đi mòn giày sắt chẳng tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công sức a! Vừa đúng mực cơ hội của con hồ ly tinh này để cảm ơn cô ta giúp mình “tái tạo” (Ồ trong Tuyệt sắc cửu thiên lập nick mới) a!

Tô Uyên đã có chủ ý, chỉ chờ Nghê Thường đến. Không lâu lắm thì nghe tiếng gày cao gót cùng tiếng nói chuyện điện thoại đi về hướng bọn họ, nhưng giọng nói Nghê Thường rất sắc, thuộc loại âm thanh người bình thường không thể nghe được, cho nên Tô Uyên và Hiểu Hiểu cũng không nghe rõ cô ta đang nói cái gì.

“Em phải bắt được hai người buru hăn ở bên trong, xử lý xong rồi hãy nói. ... Nếu không, em không nhận được.” Nghê Thường oán giận nói với Lăng.

“Như vậy. ... Không tốt lắm đâu” Lăng vẫn là thể hiện thái độ không đồng ý, dù sao người ta là hai cô gái yếu đuối (?) bị một đám đàn ông to lớn bắt nạt, hẳn quả thật cũng cảm thấy bất khoan.

“Anh dám quản em? Dù sao em cũng đã làm rồi! ... Còn nữa, cô gái nhỏ kia sau khi dính vào hoang tử Piano và Hot boy học viện thương mại xong càng thêm trở nên không biết kiêng kị gì. Đúng là đồ hồ ly tinh không biết xấu hổ! (Nếu không phải là Tô Uyên không nghe thấy, cô ta đã bị đánh chết từ lâu) Nếu là không có hai người này làm chỗ dựa, hừ, ở trong trò chơi cái gì cô ta cũng không còn! Em và Anh Đào mỗi người sẽ chăm sóc một người.” Nghê Thường lại đang lên kế hoạch thay thế Tô Uyên nữa. Nói đến chia rẽ họ, thật ra ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Mục Úc cô đã muốn có, vốn dĩ mục tiêu của cô cũng là anh ấy. Bởi vì so sánh với anh ấy, Lăng chỉ là con trai Tổng giám đốc một công ty nhỏ, điều kiện mọi mặt đều không tốt bằng Mục Úc, nếu không phải không có cơ hội, cô đã sớm trở thành phượng hoàng rồi.

“Bảo bối. ... Đừng như vậy, anh biết rất rõ bạn của em, cô ấy thích Trình Kiên, nhưng em thì sao? Chẳng lẽ em nghĩ vứt bỏ anh để tìm tên mặt trắng nhỏ Mục Úc ư?... Hơn nữa, em làm vậy với Tô Uyên cũng không nên.” Lăng vẫn cảm thấy không ổn, hơn nữa tại sao Nghê Thường nhất định đi phá hư người ta vậy? Ban đầu là mình có lỗi với Uyên Nhi, cô ấy như vậy. ... Lương tâm của mình thật bất an a!

“Em thấy anh là đang đau lòng chứ gì! Chỉ là, em sẽ không thu tay lại đâu! Ai bảo cô ta để cho em không còn mặt mũi!” Ngoài miệng nói như vậy, trong lòng thì nghĩ là: chờ tôi có được Mục Úc, anh có thương có đau lòng thì cũng có liên quan gì đến tôi đâu.

Nhưng sau một khắc, Nghê Thường nhìn thấy nền đất bừa bãi, chỉ có hai người Tô Uyên và Diệp Hiểu Vũ đang đứng thì hét lên đặc biệt chói tai. Âm thanh đó khiến cho Lăng vốn có chút đau lòng cũng phải đau lỗ tai. Nhưng cô lập tức ý thức được rằng không thể thu hút người khác tới, bởi vì cô là người đuối lý.

“Bảo bối, thế nào?” Lăng đổi tai tiếp tục nghe điện thoại, mà lỗ tai kia bị tiếng hét của Nghê Thường tàn phá bây giờ đã bắt đầu ù rồi.

“Lăng, Tô Uyên đã quát ngã tất cả mọi người rồi. ... Em em em nên làm gì bây giờ?” Nghê Thường quả thật bị tình cảnh trước mặt làm cho hoảng sợ. Nhưng là, tình huống hiện tại này, cô hoàn toàn mất đi mọi lá bài, làm cho cô gặp đến độ dậm chân, hơn nữa không thể không cầu cứu Lăng.

“Mẹ nó! Anh đã bảo là không được làm như vậy. Em liền dứt khoát chối sạch không có liên quan gì ngay, anh đi tìm em, em liền nói em tình cờ đi tới đó, là cùng anh hẹn gặp mặt” Lăng mặc áo khoác, vội vội vàng vàng cúp điện thoại rồi chạy theo hướng căn tin. Nghê Thường và anh không phải học cùng trường, nên cũng không quá hiểu rõ bên này, cho nên có thể không biết truyền thuyết Nữ Ma Đầu. Nhìn như vậy, Uyên Nhi = Tiểu Uyên: Tô Uyên chính là nữ ma đầu rồi, xem ra chính mình ban đầu lựa chọn thật là đúng.

“Ai nha, ngượng ngùng, ta đi nhầm nơi, quấy rầy các người. Thực xin lỗi. ...”

Nghê Thường thu hồi điện thoại, cười xin lỗi hai người. Cô cũng biết câu Núi xanh còn đó, lo gì không có củi đốt.

“Không quấy rầy, không quấy rầy. Ngọn gió nào đem cậu đến đây vậy hả, Nghê Thường?” Hiểu vừa nhắn tin vừa hỏi Nghê Thường. Trước đây cô đã gặp cô ta và Lăng đi cùng nhau trong trường học, nhưng là hai người họ còn không có nắm tay, cho nên cô cũng chưa tiện nói gì, bây giờ nghĩ lại, lúc đấy hai người đi cùng một nhịp. Cắt điện thoại di động, đem cục diện rồi rầm này ném cho tiêu tử ác ma kia.

(Cảnh khôi hài: Tô Uyên dùng tay chỉ Hiểu Hiểu nói: “Cậu chính là sợ thiên hạ không loạn!” Diệp Hiểu Vũ buông tay ra ٩(͡° ͜ʖ ͡°) ٩ làm bộ không liên quan đến mình, vất đuôi ngồi xem. Tô Uyên lại một lần nữa khó chịu nói: “Làm sai cậu có thể làm cho tớ bộc lộ về mặt thiếu thực nữ trước mặt Vương tử điện hạ chứ! Cậu nói xem, có hoàng tử nào mà không thích công chúa không?” Hiểu Hiểu liếc mắt một cái: “Đầu năm nay có người rất thích rồng lửa (đặc biệt là Diệp tử); hơn nữa, có thể làm nữ vương, bà đây chắc chắn không làm công chúa đâu!”.....)

“Gần đây. cậu có khỏe không?” Tô Uyên cũng cùng bạn tốt một xướng một họa nói theo. “Cậu tìm ai vậy?” Nhìn ngoài mặt, Tô Uyên là loại người đặc biệt dễ lừa trẻ con, thật ra thì không phải, xem thường cô ấy, hừ! Xương cũng chẳng còn! “Tớ đi đây, có mấy người quen, không biết cậu có biết không nhỉ?” Không đợi Nghê Thường trả lời, Tô Uyên lại nói tiếp.

“Làm sao tớ biết được.” Không đợi Tô Uyên nói xong, Nghê Thường liền vội vã tỏ vẻ không quen. Điều này làm cho người khác thấy càng khả nghi hơn.

Lúc này, người đàn ông cầm đầu đang được lâu la nâng dậy hỏi: “Vị đại tỷ này, dù sao cô cũng đã gặp được người rồi, cũng nên trả tiền cho tôi chứ?”

“Ông, ông, ông là ai? Tôi không biết ông; tôi, tôi, tôi đây là tôi tìm chồng tôi...” Cái này còn tốt hơn, còn chưa kịp bỏ đã bị người ta tìm tới rồi. Nghe Thường ra sức nháy mắt với người cầm đầu, ý bảo đối phương để sau này nói.

Nhưng người ta không nghĩ vậy, còn tưởng rằng cô muốn quỵt nợ đấy. Muốn mạng của hần, hần có thể cho; muốn lấy tiền của hần? Không có cửa đâu! “Vậy thì chờ chồng cô tới đem tiền trả lại, nếu không thì cô cũng không phải đi nữa!” So sánh với tiền, cái gì cũng là mây bay!

Nói xong, tên cầm đầu bước lại gần Nghe Thường, Nghe Thường cũng từng bước một lui về phía sau. Má ơi, lần này xong rồi, nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền a! Nghe Thường vội vàng cúi đầu mở ví tìm tiền...

Diệp Hiểu Vũ ở bên cạnh lạnh lùng nhìn mọi việc, đột nhiên nói một câu: “Đây gọi là ‘ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo’!” Nói xong, cắt dao gỗ của mình vào túi đánh Gôn, xem như màn hỗn chiến này cũng nên kết thúc. Kế tiếp giải quyết đôi câu nam nữ này như thế nào liền đem giao cho ác ma là được, tên kia cũng không phải là kẻ mềm lòng.

Khi Nghe Thường vẫn còn lật ví tìm tiền lẻ, Lăng đã đến nơi. Thấy chồng tới đầu tiên, Nghe Thường vội vàng chạy tới, thì ra vừa rồi cô gái này một mực trì hoãn thời gian a!

“Chồng à, em không biết đường đi trong trường của các anh, đi nhầm nơi... Kết quả liền gặp hai người này, bọn họ bắt nạt em thì chớ, còn bảo người của họ đến cướp tiền em! Chồng à! Anh nói, thiên lý ở đâu a!” Mẹ, người ác cáo trạng trước đúng không?

Thấy vậy, Lăng cũng không tiện tố giác Nghe Thường cái gì, dù sao hiện tại hai người cũng đang là châu chấu đậu cùng sợi dây thừng. Vì vậy, hần nói: “Các cậu nếu là thiếu tiền thì cứ nói sớm, không cần phải lén lút lút như vậy chứ? Hôn nữa, trước đây các cậu bắt nạt Nghe Thường trước mặt tôi như vậy còn chưa đủ sao? Trong trò chơi cũng đã thâm như vậy, chẳng lẽ trong thực tế cũng không bỏ qua sao?” Chiêu bỏ đá xuống giếng này, không phải chỉ có cô mới biết đâu Diệp Hiểu Vũ à.

“Uỷển Uỷển, chuyện của họ cứ để họ tự giải quyết đi, hai ta đi ăn cơm thôi.” Diệp Hiểu Vũ kéo Tô Uỷển đi, mấy tiểu lâu la xung quanh bị cô dọa sợ cũng liền tiếp nhường đường. Dĩ nhiên, lão đại kia vẫn còn đang nghiên cứu xem Nghe Thường định lúc nào thì trả tiền nên cũng không có để ý đến hai người.

“Này! Hai người các cậu muốn đi? Không có cửa đâu! Chuyện cướp tiền này tôi muốn báo cảnh sát, các người đừng hòng trốn thoát!” Nghe Thường muốn chơi lười rách cá chết, cho là nhắc tới “chú cảnh sát” thì hai người này sẽ sợ.

Nhưng sự thật là hoàn toàn ngược lại, Tô Uỷển và Diệp Hiểu Vũ hai chị em này cũng không phải là dễ hù dọa. Kết quả là, một cuộc chiến cứng đối cứng bắt đầu:

“Cậu tự tin vậy à.” Tô Uỷển nói.

“Có giỏi thì cả đời này cậu đừng đi máy bay! Cậu mà đi thì tôi có bản lĩnh cho cậu không hạ cánh nổi.” Diệp Hiểu Vũ trả lời. Nhà cô thầu tất cả các chuyến hàng không, nói cách khác, chỉ cần Nghe Thường muốn đi máy bay, cô sẽ có cách hại chết cô ta.

Chỉ một kẻ nhỏ bé Nghe Thường mà muốn náo loạn với bọn ta? Cái miệng cũng không được! Dù sao thì, Hiểu Hiểu cũng được giải đặc biệt trong cuộc thi viết văn XX, hôn nữa còn là đại biểu khoa Văn. Mà Tô Uỷển thì lại càng không dễ chọc rồi, không chỉ là công việc văn học (đoán xem nàng làm gì?) mà từ nhỏ đã không ai cãi thắng cô, trừ một ác ma ~~~ cho nên nói, Nghe Thường chỉ có thể nhận thua!! Quả nhiên, Nghe Thường bị hai cô gái nhỏ nói đến không phản bác được.

Nhưng vào lúc này, một chiếc xe hơi màu đen dừng ở ven đường. Tô Uỷển lập tức nhận ra đó là xe Mục Úc vừa đưa cô về ký túc xá. Liếc sang nhìn Hiểu Hiểu ngay bên cạnh, Tô Uỷển chợt thấy một màn vừa diễn ra thật vô cùng buồn cười....

“Mau đưa tiền đi, xe của anh ta chắc chắn sẽ thu hút chú ý của nhiều người, đến lúc đó cả anh và em đều không chịu nổi!” Lăng vừa thấy Mục Úc tới, nhanh chóng nói với Nghe Thường.

Nhưng người kia hoàn toàn không nghe lời hần nói, ngược lại, lại đi đến trước xe Mục Úc, không đợi Mục Úc xuống xe liền bắt đầu vì mình biện hộ nói: “Em biết anh là người thấu tình đạt lý, vậy anh công bằng xem xét chuyện này hộ em. Em vốn là tới đây tình chồng, nhưng lại không cẩn thận đi lạc đường, gặp Tô Uỷển và bạn... Sau đó họ liền bắt nạt em!”

Mục Úc đứng lại, nhìn một vòng, cuối cùng đem tầm mắt dừng lại ở trên mặt Tô Uỷển, làm cho cô gái nhỏ này chợt dạ chỉ nhìn xuống đất. Không để ý tới Nghe Thường đang nói cái gì, anh đi thẳng tới bên cạnh Tô Uỷển, lấy tay nâng cằm cô lên, làm cho cô nhìn thẳng vào mặt anh.

“Ồ đây, tại sao lại bị thương?” Nói xong, Mục Úc còn dùng tay sờ lên vết thương trên trán cô, trong mắt lộ ra vẻ bất mãn.

Nói đến vết thương trên mặt, Tô Uỷển lại khó chịu, vòng tay trước ngực, chu miệng lên nói: “Tự em làm!” Không biết vì sao, vừa nhìn thấy ác ma này, Tô Uỷển liền muốn cùng anh cãi cọ.

“Hôm nay, có một đám người, uh... chính là đám người không có mặt đằng sau đây, muốn bắt em và Tô Uỷển cho một cô gái nào đó. Tất nhiên là không thành công, mà sau khi kẻ cầm đầu nhận được điện thoại thì bọn em liền thấy Nghe Thường. Chuyện đại khái là như vậy.” Diệp Hiểu Vũ ở bên vội vàng hòa giải. Nói xong vẫn không quên nháy mắt với Tô Uỷển một cái, “Bây giờ không phải là lúc cãi nhau, được không?” Kết quả là bị Tô Uỷển liếc mắt một cái.

Mục Úc còn chưa kịp sắp xếp lại lời nói của Diệp Hiểu Vũ, tóm lại một câu, có người làm Tiểu Bình Quả bị thương! Nghĩ đến mình cũng chỉ dám ở trong trò chơi bắt nạt cô một chút, tự nhiên bị người khác đánh lên mặt, mặt mũi bị thương thì sao? Mà người này cũng không để ý trên mặt bị thương, thật là không biết cách chăm sóc mình mà.

Lúc này, anh mới quay đầu lại, liếc nhìn Lăng với Nghê Thường bị xem nhẹ đang ở đằng sau, nói một câu nhẹ đến không thể nhẹ hơn: "Tôi đã bảo các cậu lần sau chú ý rồi, không nghe thấy à? Vậy cũng đừng trách!"

Khi cùng Ảnh Chi Long Ngâm PK ngày đó, Lăng còn nhớ rõ Satan đã cảnh cáo hần như thế nào.

"Lần sau chú ý một chút." Trước lúc đó, Lăng chợt nghe thấy có người nói những lời này.

Lúc vừa mới quen biết với Nghê Thường, cảm thấy cô --- mới là đáng về một người vợ trong cảm nhận của mình, so với Tô Uyển còn tốt hơn nhiều.

Tuy nói tiêu chuẩn nữ tính của thời đại mới có vẻ cao: muốn lên được phòng lớn, phải xuống được phòng bếp, giết được ngựa gỗ, trở mình thành tường che, mua được xe tốt, mua được nhà tốt, từng đấu với tiểu tam, đánh thắng được lưu manh, bình định được mẹ chồng, đập chết được gián... Tuy rằng Nghê Thường cũng không hoàn toàn đạt tới tiêu chuẩn, nhưng Tô Uyển một chút cũng không đủ tư cách!

Hơn nữa chỉ mới mời Tô Uyển đi ăn cơm vài lần cộng thêm cùng nhau đi chơi trò chơi, cũng không có "đặc biệt" thổ lộ, nên Lăng cảm thấy đây không thể tính là một chân đứng trên hai thuyền! (Cũng chính anh cho là thế.)

Vì thế, anh cố lấy dũng khí, hẹn Nghê Thường cùng anh đi chơi thật lâu, cùng ăn cơm trưa ở tiệm cà phê ngoài trời gần trường. Vào thời điểm đó, Tô Uyển vừa mới đến nhà bạn tốt Diệp Hiểu Vũ của cô để chơi, mà bản thân cũng đã nói với cô là sẽ đến một nơi gần thành phố S, cho nên đã chuẩn bị sắp xếp tất cả, chuẩn bị chiếm lấy cô gái nhỏ Nghê Thường này!

Ngày đó, Nghê Thường mặc một bộ âu phục màu đỏ thắm, để lộ dáng người duyên dáng không thể nghi ngờ của cô. Tuy rằng trước đó đã xem qua ảnh chụp, nhưng Lăng vẫn nhìn không được mà cảm thấy: cô thật sự rất xứng với mình.

Trên mặt lộ ra một nụ cười hạnh phúc, Lăng lịch thiệp, dùng hết khả năng để biểu lộ vẻ tao nhã khi đi đến dưới cây dù che nắng chỗ Nghê Thường đang đứng.

Thật ra cũng không phải anh tới muộn, anh đã sớm mua hoa tươi đến chỗ hẹn để lấy lòng giai nhân. Nếu đối phương không đến, bản thân lại đem một đóa hoa ngồi một mình, không phải sẽ rất dọa người sao? Cho nên anh cũng đã lên kế hoạch hoàn hảo cho việc này.

Nghĩ đến danh hiệu học sinh xuất sắc hệ tin học của anh cũng không phải chuyện đùa ~ trí óc của anh cũng không phải là cái nắp vung! Tuy thao tác trò chơi đối với anh mà nói có vẻ không tốt, nhưng mà, nói về chuyện kết nối máy tính, chế tác trang web,... tại trường học thật đúng là không ai có thể so được với anh! Có thể đây cũng là mục đích duy nhất khiến Tô Uyển tìm đến anh! (Bất chúc nụ cười khuyếch thành, lúc này đang thịnh hành kiểu nam sinh học tin học...)

Quên đi, không đề cập tới yêu quái kia, nói đến thật xui! Nào có loại nữ sinh giống nàng, bộ ngực giống cái sân bay! (Tô Uyển: Lão nương có B cup, mẹ nó, chỉ là không muốn độn lên được chưa! Anh cho là ai cũng giống như hồ ly tinh kia, dùng miếng dán ngực lại dùng áo ngực 1/2 cup, thật sự giống nước trong miếng bọt biển ~ độn như thế, làm sao được!) hơn nữa cao đến 170 cm! Mình mới có 178 cm, nếu mang giày cao gót, cho dù không thể cao bằng mình nhưng lúc đó chẳng phải tăng thêm áp lực cho mình sao! (Tô Uyển: Lão nương vì sao phải mang giày cao gót, mấy thứ đồ con gái mang, tôi không thích!! Diệp Hiểu Vũ: Con gái mặc? Cậu không phải?)

Không nghĩ không nghĩ nữa, nếu có thể tóm lấy Nghê Thường, mình có thể cùng Tô Uyển không rõ là yêu nhân hay là gay sẽ say goodbye! (Lời bộc bạch: Chuyện này phát sinh trước khi Lăng chia tay với Tô Uyển.)

Thay đổi điệu bộ tươi cười mà anh tự nhận là có thể mê chết người mà không đền mạng, anh tao nhã đến trước mặt Nghê Thường, nhẹ nhàng chào, anh vẫn giữ tốt mặt mũi.

"Thật ngại, anh đến muộn, đây xem như lời xin lỗi của anh dành cho em." Nói vậy, anh đem bó hoa đã được chuẩn bị tốt từ phía sau ra, hơn nữa còn quỳ một gối xuống, đem hoa tươi dâng bằng hai tay. Quả nhiên là muốn hạ gục cô ta ~ Tác giả đằng sau khẳng định: Đúng là vậy đó!

Hơn nữa hoa cũng là hoa thủy tiên vừa mới chọn, hoa thủy tiên tiền thân được xem là người đẹp trong thần thoại Hy Lạp, bởi vì quá đẹp... nên biến thành hoa thủy tiên! Hoa đẹp như vậy, người đẹp như vậy (Chỉ đến truyện thần thoại Hy Lạp), nhất định xứng với Nghê Thường. (Tô Uyển: Cái ý tưởng quái dị gì đây?)

Đúng như Lăng nghĩ, Nghê Thường rất vui khi thấy Lăng đưa cho cô hoa thủy tiên, hơn nữa cô cũng rất thích hoa thủy tiên. (Tô Uyển: Quả nhiên là một cặp con nít đặc biệt, đều biến thái như nhau.) Cứ thế, sau khi Nghê Thường mỉm cười nhận hoa, Lăng khom người, ngồi xuống vị trí đối diện với Nghê Thường.

Đằng sau, anh để ý thấy, ngồi ở đằng sau anh là một người có mái tóc dài mềm mại như lụa. Sở dĩ không biết giới tính, là vì dù là nam hay nữ, cũng thật sự rất đẹp. Chỉ xem từ phía sau, đã cảm thấy đây là một tiểu mỹ nhân.

Không chỉ có mái tóc phiêu dật, anh / cô còn có làn da tốt đẹp như ngọc dương chi tốt, làm cho người ta yêu thích... Dừng! Nghê Thường còn ở đây, tại sao mình có thể mơ mộng tới một người còn chưa xác định được giới tính! Nghĩ đến đây, Lăng đi nhanh, đặt mông ngồi trên ghế đối diện với Nghê Thường.

Hai người sau khi nói chuyện xong, lập tức gọi bồi bàn, bắt đầu dùng cơm. Trong lúc đó, Lăng còn không ngừng nghĩ rằng: Bộ mặt của người kia nhất định là [Nhìn đằng sau thì muốn phạm tội, nhìn đằng trước lại muốn tự vệ]* để an ủi mình.

Cứ như vậy, anh vui vẻ nói chuyện với Nghê Thường. Trong lúc này Lăng còn thử thăm dò vài câu, cảm giác được Nghê Thường không phải không có cảm giác với mình. Được đáp lại như vậy, Lăng mười phần vui vẻ bắt đầu kế hoạch để giảm bớt nỗi yêu nhân Tô Uyển.

Ở thời phút tuyệt vời này, Tô Uyển đột nhiên gọi điện đến, thật ra cô cái nhỏ này ban đầu muốn hỏi về vòng trung khảo của trận PK, nhưng trong mắt Lăng lúc này, rõ ràng là muốn phá hư thời phút ngọt ngào của anh cùng Nghê Thường!

Muốn tắt máy nhưng vì thấy mình là người đuối lý, không còn cách nào khác, đành phải đưa tay ra hiệu với Nghê Thường, sau đó Nghê Thường cũng mười phần nhu thuận (Tô Uyển: Là giả! Tuyệt đối là giả!), ung dung thản nhiên ngồi ở một bên chờ Lăng nói chuyện điện thoại xong.

Trước đó Lăng có đề cập qua với cô, Tô Uyển là một nữ sinh mà anh biết được trong game Võng Du [Phong Vân], nhưng nhắc đến cô, một chút cảm giác con gái cũng không có, cho nên gọi là nữ sinh đã là coi trọng cô.

Nói đi phải có nói lại, không phải nữ sinh cũng không thành vấn đề, cô gái này hoàn toàn không chỉ không biết xấu hổ, lại còn vô liêm sỉ không có chút danh dự! Lăng rõ ràng không cùng cô làm cái gì, vì sao còn muốn bám lấy Lăng không tha? (Tô Uyển: Đó cũng là giả!)

Thấy không, Lăng vừa thoát khỏi hang hùm, mới thanh nhàn được vài ngày, đã bị cô gái nhỏ này gọi điện truy tìm, thật đau đầu. Xem xem, nét mặt của Lăng lúc này mười phần rối rắm, giống như ăn phải tú đậu (một loại kẹo đường lớn, không biết có nhân hay không, chưa ăn qua...), cả khuôn mặt tuần tú đều nhăn nhó.

Thấy vậy, Nghê Thường thầm quyết định, nghĩ kỹ làm sao để về sau chinh cô gái nhỏ Tô Uyển này. Nhưng mà không nghĩ tới cô ấy lại mạnh mẽ vượt qua trí tưởng tượng của cô, nhưng mà đây là chuyện sau này.

"Chuyện PK tuần sau, anh chuẩn bị thế nào rồi?" Nếu không phải vì trò chơi, Tô Uyển sẽ không gọi cho anh đâu.

Lại nói thêm, dạng người như Lăng, không phù hợp với thẩm mỹ của cô đâu! Cô vẫn khá thích mỹ nam tóc vàng như Trình Kiên!

Nhưng sau khi nhìn thấy Mục Úc tóc đen mắt đen, cô cảm thấy: người này chỉ trên trời mới có, không ngờ lại thật sự xuất hiện trong thế giới của cô. Đồng thời cũng làm cho cô không khỏi muốn đến hỏi: Anh, anh xuyên qua đến đây sao? Đương nhiên, chuyện thất bại của cô, cũng là nói sau.

"À, anh... Anh còn chưa chuẩn bị trang bị xong." Điều Lăng nói là thật. Cái gọi là làm trang bị của anh, thật ra là tiêu tiền mua lại đồ rồi cường hóa một loạt. Anh vẫn có thể tự hiểu, nếu biết mình có trình độ, liệu mạng hợp lại còn có thể xưng là dũng cảm; nếu cũng biết mình không thể, nếu không chuẩn bị, thực đúng là dấn độn.

"Vậy em giúp anh báo danh tham dự PK bang hội à?" Tô Uyển lại hỏi.

"Không cần không cần, em chơi là được rồi." Giờ phút này Lăng thầm nghĩ nên sớm thoát khỏi cô.

"Vậy... tại sao gần đây số lần anh đăng nhập cũng ít, hơn nữa cũng không tham gia thi đấu PK thế?" Gần đây thật khác thường, thông thường, trước kia anh hầu như ngày nào cũng đăng nhập. Gần đây thật quá khác thường... Rốt cuộc là tại sao vậy? Tô Uyển trầm bẻ khó hiểu.

"Gần đây anh bị sao vậy? Anh đang ở đâu?" Tô Uyển thuận miệng hỏi, thật ra muốn tìm chủ đề nói chuyện. Kết quả Lăng lại nghe xong lại nghĩ là: Còn chưa có được danh phận bạn gái mà bắt đầu trông đông nôm tây với anh. (Tô Uyển: Tốt, anh xong đời rồi. Lăng: Chỉ là đã từng! (Sau khi Tô Uyển trừng mắt nhìn một lúc) Từng... Thương hải nan vi thủy*!)

"Anh... Anh không phải đã nói với em, ở thành phố S sao? Chẳng lẽ Uyển nhi không tin anh sao?" Lời này của Lăng khá chua xót, Tô Uyển lập tức ngậm miệng.

"Em chưa nói không tin. Nhưng sao em nghe thấy chỗ anh ở lúc này có chút giống vùng phụ cận của trường? Có thể là em nghe nhầm..." Câu cuối cùng Tô Uyển nhỏ giọng nói.

"Vậy, nếu không có việc gì anh cúp máy nhé? Chờ anh quay lại tìm em được không? Đến lúc đó anh với em cùng đi phở bản làm nhiệm vụ ~" Lăng lúc này thầm nghĩ nên sớm thoát khỏi yêu nhân Tô Uyển này! Nghĩ đến anh dịu dàng như vậy, sự dịu dàng cả đời đều dùng trong... giờ phút này.

Nhưng ngay lúc đó, đột nhiên xuất hiện một Trình Giảo Kim. Chỉ nghe thấy tiếng mỹ nhân đằng sau Lăng đột nhiên nghe điện thoại.

"Ừ, anh ở quán cà phê Vương Tử bên cạnh trường học, em muốn tới tìm anh sao?" Giọng nói trầm thấp mà tràn đầy sức hút vang lên.

"Uyển Uyển, trước tiên cứ vậy đi, đến chỗ anh đi..." Trời ạ, một câu của người phía sau trực tiếp phá hỏng nước đi của anh rồi.

Nhưng câu nói kia, giọng nói kia lại hấp dẫn sự chú ý của Nghê Thường đối diện anh. Giọng nói này, hình như là... của hoàng tử Mục Úc mình ngưỡng mộ đã lâu! Hơn nữa nhìn từ sau cũng rất giống! Một mái tóc dài như lụa kia, có lẽ xúc cảm nhất định không tệ? Lúc này vội vàng trang điểm lại, không chú ý đến anh ta.

Hóa ra anh cũng là học sinh của trường này! Nếu có cơ hội dụ dỗ anh, nửa đời sau của cô sẽ không phải lo. So sánh với Lăng, hừ, cùng lắm chỉ có thể

làm cho cô vui vẻ vài năm mà thôi. Trước tìm một chỗ nghỉ ngơi, sau đó cô còn phải hướng lại mục tiêu để tấn công!

"Anh rốt cuộc đang ở đâu?" Quả nhiên Tô Uyển cũng nghe thấy giọng nói trầm thấp mà đầy sức hút của người ngồi sau kia. Hóa ra người này lừa cô! Hẳn ngại mạng sống quá dài sao?

"Không có, anh thật sự ở thành phố S, đây chỉ là một chi nhánh của cửa hàng thôi... Việc này, có thời gian anh sẽ đưa em đến xem, thật đấy, thật đấy!" Lãng không chú ý đến mình đã "giấu đầu lòi đuôi", nếu còn để cô ta phát hiện thêm sự thật, chắc chắn cô ta sẽ lật tẩy màn nói dối của mình. Cuối cùng, không đợi Tô Uyển trả lời, anh đã nói bye bye, sau đó tắt di động.

Cười ngượng ngùng với Nghê Thường, Lãng bắt đầu vò tóc tỏ vẻ áy náy của mình. Rồi sau đó Nghê Thường cũng chỉ mỉm cười, khiến cho Lãng cảm thấy về vợ tốt mẹ hiền của cô! (Sự thật là: Thật ra đang sắp xếp kế hoạch để cưa Mục Úc.)

Mặc kệ nói thế nào, hứng thú của Lãng đều bị yêu nhân Tô Uyển khuấy rầy nên hầu như không còn gì nữa, đang lúc định sẽ nói Nghê Thường đi đến địa điểm ngọt ngào tiếp theo, người phía sau đột nhiên đứng lên, đi về phía cánh cửa.

Ngay khi đi qua bàn của bọn họ, một ánh mắt lạnh lùng phóng về phía Lãng, hơn nữa Nghê Thường cũng bị mê hoặc đến mù mịt đầu óc bởi khuôn mặt tuấn mỹ không tỳ vết kia. Cuối cùng, giọng nói trầm thấp mà đầy sức hút lại vang lên.

"Lần sau chú ý một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cho anh biết như thế nào là trăm phương ngàn kế, muốn chết cũng không được...

Mục Úc còn chưa kịp sắp xếp lại lời nói của Diệp Hiểu Vũ, tóm lại một câu, có người làm Tiểu Bình Quả bị thương! Nghĩ đến mình cũng chỉ dám ở trong trò chơi bắt nạt cô một chút, tự nhiên bị người khác đánh lên mặt, mặt mũi bị thương thì sao? Mà người này cũng không để ý trên mặt bị thương, thật là không biết cách chăm sóc mình mà.

Lúc này, anh mới quay đầu lại, liếc nhìn Lãng với Nghê Thường bị xem nhẹ đang ở đằng sau, nói một câu nhẹ đến không thể nhẹ hơn: "Tôi đã bảo các cậu lần sau chú ý rồi, không nghe thấy à? Vậy cũng đừng trách!"

Vừa dứt lời liền vừa nắm tay Tô Uyển vừa gọi Diệp Hiểu Vũ, ba người đi ra khỏi rừng cây. Thấy vậy, Nghê Thường càng vội. "Đừng, đừng đi ra!" Cứ thế đi thì cô còn làm người kiêu gì. Đây không phải là chỉ "Thuê kẻ giết người" thất bại mà còn là quyền rũ bạn trai người khác không được... Thật là tiền mất tật mang, trộm gà không được còn mất năm gạo mà.

"Hà? Vậy cậu muốn như thế nào?" Mặc Tô Uyển đang làm nhảm, Mục Úc vẫn kéo cô dừng lại, anh thật muốn xem hai người này còn có biện pháp giải quyết nào tốt hơn không. Nhưng Lãng đã bị câu nói vừa rồi "Vậy cũng đừng trách!" dọa sợ. Nếu nói là trước đó không sợ là vì không biết thân phận thật của anh. Bây giờ đã biết, vậy, nếu mà còn dám đối lại, chắc, hẳn sẽ chết thảm cho coi.

Anh ta biết, Mục Úc hoàn toàn có đủ khả năng để làm cho mình muốn sống cũng được muốn chết cũng không xong, nếu nói dựa vào sản nghiệp của nhà mình hoặc công ty, tất cả đều là bởi vì có Mục Thị bảo đảm. Nói một cách khác, bây giờ toàn bộ Mục Thị đều là do CEO Mục Úc quyết định, chọc giận hẳn? Nhà mình coi như không có cách nào buôn bán.

Vì thế, Lãng không thể không nhỏ giọng nhắc Nghê Thường: "Chính em giải quyết chuyện của mình cho rõ ràng, đừng có kéo cả anh xuống nước, hiểu chưa?" Nói xong, lại nói với Mục Úc là: "Cô ấy sẽ xử lý hết mọi chuyện, về sau cũng sẽ không phát sinh chuyện gì cả, tôi bảo đảm!"

Nghê Thường thấy Lãng cả giận, mình cũng không thể làm gì hơn là phụ họa theo, chỉ là trong lòng cô cũng có tính toán của riêng mình. Cơ hội tốt như thế này, có thể cùng Mục Úc tạo dựng quan hệ, cô như thế nào lại có thể nhẹ nhàng buông tha đây?

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi, là em quá lỗ năng rồi." Nói xong rút từ trong ví ra một tập tiền, ném cho tên cầm đầu, người kia cầm được tiền liền chạy, căn bản cũng không muốn liên quan đến những chuyện khác.

"Nếu là em có thể đưa tiền sớm một chút thì cũng sẽ không xảy ra chuyện như vậy." Thấy người mình thuê chạy đi, Nghê Thường lại sửa lời.

"Thật ra chuyện cũng không phải giống như hai cô ấy nói, em cũng không nghĩ tới hôm nay sẽ gặp phải chuyện như thế này. Chẳng qua em cũng không biết khi đi tới đây lại vừa lúc gặp cảnh có người khi dễ hai cô ấy, không, phải nói là hai cô ấy đang dọn dẹp những người đó... Chuyện hôm nay đều là em sai, là em éch ngồi đấy giềng, không biết lấy đại cục làm trọng, thiếu gia Mục Úc thiếu gia, xin phép được gọi như vậy, nếu anh không ngại, liệu có thể tiếp nhận lời xin lỗi của em không?"

Thấy Nghê Thường nói thành khẩn như vậy, Mục Úc mà không chấp nhận chẳng phải là rất tiểu nhân sao? Có thể nói được như vậy, cũng nên vỗ tay

khen ngợi cô ấy rồi.

“Tiểu thư Nghê Thường, cũng xin phép được gọi cô như vậy, chuyện hôm nay tôi sẽ xem như chuyện cũ mà bỏ qua, có lẽ cô nói đúng rồi, tôi tạm thời tin cô một lần.” Nói xong, khẽ nhếch môi, chiều này của Mục Úc gọi là dẫn xà xuất động.

Vừa nói vừa quay sang Tô Uyển đang la hét bên cạnh “Không công bằng, anh cư nhiên lại tin con hồ ly tinh kia” nhẹ nhàng nói một câu “An tĩnh một chút, ngu ngốc”, nói xong cô gái này lập tức liên yên lặng, bị Mục Úc nhét vào trong xe. Ngay sau đó, Diệp Hiểu Vũ cũng leo lên ngồi ghế sau, Mục Úc lái xe đi, mặc kệ Lăng và Nghê Thường hai người vẫn ngăn người tại chỗ.

Một lúc, Diệp Hiểu Vũ liền nói: “Chuyện này không phải là em không xử lý được, nhưng mà bởi vì có liên quan đến Tô Uyển, nên là em muốn giao lại cho anh.”

Mục Úc liếc nhìn Diệp Hiểu Vũ qua kính chiếu hậu, không lên tiếng, coi như là đồng ý. Mà Tô Uyển ngồi bên cạnh vẫn còn đang buồn buồn không vui. Nghĩ thầm: Tiểu mỹ nhân (Leod: cái này là gọi Mục Úc a~) lại không tin lời mình nói? Cái cô Nghê Thường kia thì lại tin? Thật là, nếu Tiểu mỹ nhân không tin mình, vậy thì thật không có gì để nói rồi.

Diệp Hiểu Vũ không rõ chân tướng còn tưởng rằng Tô Uyển đang bởi vì không có tự tay xử lý đôi câu nam nữ kia mà buồn buồn không vui, suy nghĩ một chút liền nói với Tô Uyển: “Uyển Uyển, đừng không vui nữa, chúng ta không phải là không xử lý anh ta... Đánh? Như thế thì quá tiện nghi rồi! Đối phó với loại người như thế, nên để cho anh ta trăm phương ngàn kế muốn chết cũng không được mới là vương đạo!”

Vốn là vẫn còn đang buồn bực, Tô Uyển nghe Diệp Hiểu Vũ nói xong câu cuối cùng thì “Phốc” một cái, vui vẻ ra mặt. Thấy vậy, Diệp Hiểu Vũ cũng yên lòng, không biết là thật ra Tô Uyển còn đang cho là Tiểu mỹ nhân ghét nàng, không tin nàng....

Tô Uyển cứ như vậy bị Mục Úc kéo đến bệnh viện gần đó, chỉ là vết thương nhỏ thôi mà, cần gì phải lao lực như vậy? Muốn giãy vò cô đến chết a! Thật là, ghét cô thì cũng không cần thiết phải như vậy mà.

Chưa hết, đến lúc bôi thuốc, Tiểu mỹ nhân còn cố ý dùng rượu còn miên hoa chà mạnh vào miệng vết thương, làm cho cô đau đến há mồm. Tô Uyển thầm nghĩ: Thù này kết lớn! Mục Úc là kẻ khó chịu, kiêu ngạo giả vờ thuần khiết. Quả nhiên vẫn là người con trai tóc vàng, mắt màu bạc trong Long Ngâm dịu dàng hơn mà. Nghĩ tới đây, ánh mắt Tô Uyển lại biến thành hình trái tim~~~

Lại nói, mấy ngày nữa chính là cuộc thi tranh tài dương cầm Chopin rồi, đến lúc đó Trình Kiên có thể sang Ba Lan một vòng... Hơn nữa, hiện tại đang là kỳ nghỉ, chỉ cần cô và Hiểu Hiểu nói là nhất định có thể lấy được vé, hơn nữa, cô với Diệp Hiểu Vũ nhất định không thể bỏ qua cơ hội gặp mỹ nam này chứ? Tô Uyển quyết định, bị Tiểu mỹ nhân đá kích rồi, nàng quyết định phải tấn công mỹ nam tóc vàng. Nghĩ như vậy, khóe miệng cũng bắt gặp mỉm cười.

“Á, anh nhẹ một chút có được hay không.” Tô Uyển bất mãn kêu, nghĩ thầm: từ lúc này giờ cứ tỏ vẻ khó chịu, chỉ có lúc nói chuyện với Nghê Thường thì mới cười một chút, chẳng lẽ Tiểu mỹ nhân thích Nghê Thường sao? Tô Uyển lại một lần nữa phát huy trí tưởng tượng Thiên mã hành không của mình, nghĩ ra sự tình ngày càng nguy.

Tiểu mỹ nhân sao có thể thích Nghê Thường được đây.... Ặc, hồ ly tinh kia, chẳng lẽ đẹp đến mức đó? Nghĩ tới đây Tô Uyển không khỏi hừ nhẹ một tiếng. Cùng với đó là trung ra vẻ mặt oán phụ, Mục Úc còn tưởng rằng mình quá mạnh tay, thật sự làm đau cô gái nhỏ này, lại không biết rằng một loạt hành động vừa rồi bị Tô Uyển hiểu lầm.

Cô gái nhỏ này, lại có thể không chăm sóc mình như vậy, để cho anh lo lắng muốn chết. Anh cũng không biết phải nói gì với ý nghĩ này của chính mình, chẳng lẽ, mình rất dễ ý cô gái nhỏ kia sao? Cô ấy có thể gọi là yêu nhân Tiểu thiếu nữ cũng được mà. Mặc dù có lúc cô rất đáng ghét, rất ồn ào, chỉ là không thể không thừa nhận, cô, rất đặc biệt, đặc biệt đến mức ngay lần đầu gặp mặt đã khiến anh khắc sâu ấn tượng.

Nhìn Tô Uyển đang cùng Diệp Hiểu Vũ thảo luận chừng nào thì đi Đông Âu ngắm trai đẹp, Mục Úc chính mình cũng không nhận thấy được khóe miệng đang khẽ giờ lên.

Quả nhiên, ba ngày sau, Tô Uyển, Diệp Hiểu Vũ cùng Diệp Từ (tên này sợ vợ chạy theo người khác mà) cùng nhau tới sân bay Vác-xa-va. Rất nhanh, bởi vì quan hệ của Diệp Hiểu Vũ, ba người đã đến một khách sạn 5 sao.

Nghĩ đến ngày mai sẽ là ngày thứ nhất cuộc thi đàn dương cầm Chopin rồi, ba người, không đúng, phải nói là trừ Diệp Từ ra, hai cô gái nhỏ hết sức kích động.

Diệp Hiểu Vũ thực ra cũng biết đàn dương cầm, nhưng mà từ nhỏ đến lớn, bởi vì mối quan hệ gia đình, mỗi lần đi thi, mặc kệ là đánh thật tốt hay kém, cô luôn được giải nhất, điều này làm cho đại tiểu thư khó chịu, cho nên sau này liền nhất quyết không đi thi. Thật ra thì lúc mới bắt đầu, Trình Kiên cũng là như vậy, chỉ là vẫn cứ thế kiên trì tiếp tục.

Về phần Tô Uyển nha, còn là vì thuần túy thưởng thức, Ặc, âm nhạc cổ điển, hắc hắc.... (Diệp Hiểu Vũ: cậu học thổi sáo còn không được, nói gì đến âm nhạc cổ điển. Ngắm trai đẹp thì cứ nói thẳng đi! Tô Uyển: mẹ nó, còn không phải là giống cậu hay sao! Diệp Hiểu Vũ: Suyt! Diệp Từ mà nghe thấy thì cả tở và cậu đều không xong! Diệp Từ: Hai người nói gì thế? Diệp Hiểu Vũ và Tô Uyển: không có việc gì, không có việc gì....) Mặc dù cô đã từng học qua thổi sáo, múa bale gì đó, đều không liên quan đến dương cầm, nhưng mà dù sao thì cũng là liên quan đến âm nhạc rồi O(∩_∩)O~ Công lực hồ giáo man triền của Tô Uyển quả thực không phải là người bình thường có thể so được.

Được rồi, tạm thời bỏ qua không nói đến chuyện của cô, mặc kệ nói thế nào thì hiện tại hai cô tới là để nhìn Trình Kiên. Bởi vì đây là cuộc thi đẳng cấp số 1 thế giới, cho nên nữ sinh hâm mộ mà xuất ngoại đến xem cũng không có nhiều. Chỉ riêng chuyện xuất ngoại này, liên hệ cũng không phải dễ dàng, nếu muốn gặp được anh ấy, thật đúng là chỉ có chờ sẵn sau cuộc thi thôi.

Lại nói Diệp Hiểu Vũ chuyện gì cũng rất thoáng, chỉ riêng việc sống chung trước hôn nhân là kiên quyết không chịu. Dĩ nhiên Diệp Từ cũng là người con trai tốt, chưa bao giờ tạo áp lực với cô về vấn đề này. Sống chung trước khi cưới bây giờ càng ngày càng phổ biến, sống chung sau khi cưới thì lại càng ngày càng ít. Nhưng là đối với Diệp Hiểu Vũ, chuyện này là không được.

Vì vậy, Diệp Từ vui đùa thì cũng coi là anh tự nguyện đến ở phòng bên cạnh thôi. Mà Diệp Hiểu Vũ cùng Tô Uyên thì đúng như dự đoán đã chọn xong phòng ngủ bên trong. Bởi vì không có việc gì làm, Tô Uyên, Diệp Hiểu Vũ cùng với Diệp Từ liền mở laptop, bắt đầu vào Tuyệt sắc cửu thiên. Dĩ nhiên, hậu quả là có thể đoán trước! --- Đó chính là kéo dài rất lâu.

Không có cách nào, hai người không thể xoát đồ thì cũng không thể làm gì khác ngoài việc kêu Diệp Từ cùng với Hàn phong xào xạc đi đào quặng. Tô Uyên đã lên kế hoạch tốt lắm, chờ đầy đủ tài liệu, cô liền làm cho mỗi người một món trang sức.

Đại thần ư, hẳn là sẽ thích bông tai chứ? Bởi vì Trình Kiên ngoài đời có một cái khuyên tai nho nhỏ. Ông xã thần y thì sao, hẳn là sẽ thích vòng tay gia tăng nhanh nhẹn và phòng thủ nhỉ! (Nguyên nhân: Thần y da mỏng, nhanh nhẹn và phòng thủ có thể giảm bớt khả năng bị đối phương miểu sát). Về phần Hàn phong xào xạc, dù sao thì người này cũng là sự phụ của mình, không thể PK đã rất thảm, vậy thì tặng anh ấy dây chuyền tăng khả năng giết quái khi vào phó bản cũng được. Còn mấy ngày trước cái người Mục Úc không thể tin cô là ác ma, hừ! Cô đại nhân đại lượng không cùng anh ấy so đo, vậy thì tặng anh ấy cái nhẫn có thể gia tăng ma pháp là được. Chỉ là một chiếc nhẫn mà thôi, Hiểu Hiểu cười nhạo cái suy nghĩ này của Tô Uyên thật lâu.

Mặc kệ bị cười, Tô Uyên vẫn cứ bắt đầu chế tạo. Bởi vì treo máy không ảnh hưởng đến chế tạo, hay là nói chế tạo thì không ảnh hưởng đến treo máy.

Làm xong, Tô Uyên lại phải đi xem Hiểu Hiểu và Diệp Từ lấy quặng rồi. Nhưng chẳng được bao lâu, mạng đột nhiên có vấn đề, ba người họ đều mất mạng internet rồi. Hiểu Hiểu nổi giận, cô lấy được một nửa quặng rồi! Về phần Tô Uyên, bởi vì đang treo máy nên không có chuyện gì.

Mất thấy đại tiểu thư sẽ phải đi tìm quản lý tới chất vấn, Tô Uyên vì tránh đi lửa giận mà xung phong nhận việc chạy xuống hỏi thăm tình hình bên dưới (nếu hỏi tại sao không gọi điện thoại? Tô Uyên không biết nói tiếng Ba Lan... Chỉ có thể đi xuống lễ tân hỏi thăm bằng tiếng Anh!). Vậy mà đang lúc chán chết chờ thang máy, đang tính toán xem ngày mai quyền rũ trai đẹp như thế nào, cửa thang máy mở ra, ngay khi nhìn thấy người ở bên trong, Tô Uyên còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

“Đại, đại thần? Tại sao anh ở đây?”

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Một người phóng khoáng lạc quan mạnh mẽ

Thấy đại tiểu thư muốn tìm quản lý đến để chất vấn, để dập tắt lửa giận của cô nàng, Tô Uyên xung phong nhận việc chạy lên sân khấu hỏi tình hình bên đó. Nhưng ngay khi cô đang vừa buồn chán chờ đợi bên cửa thang máy, vừa tính toán làm sao để dụ dỗ mỹ nam ngày mai, thì cửa thang máy mở. Ngay khi nhìn thấy người bên trong, Tô Uyên còn tưởng rằng mình đang nằm mơ.

"Đại, đại thần? Sao anh lại ở đây?"

Trình Kiên nhìn cô gái với khuôn mặt dán vài cái lego, thật giống như một người..."A, em là... Quà Từ?"

"Oa, đại thần ~ Anh cũng ở nơi này sao? Thật khéo..." Không chờ đối phương trả lời, Tô Uyên lại tiếp tục nói, "Nhưng mà, chắc anh đang muốn đi diễn?" Tô Uyên gãi gãi đầu, khó hiểu nhìn về phía đại thần: "Em nghĩ không ra có chuyện gì làm anh cố gắng thực hiện như vậy?"

Thời gian: Một giờ trước.

Địa điểm: Ở phòng Trình Kiên.

Sự kiện: Nhận được cuộc gọi từ một cô gái tự xưng là Anh Đào.

"Alô?"

"Xin chào, em là Anh Đào, xin lỗi đã làm phiền anh." Một giọng nói tuy rất ngọt ngào nhưng không mấy mềm mại truyền từ đầu dây bên kia.

"Tìm tôi có việc gì?" Trình Kiên nói chuyện theo cách dừng lại một chút sau hai chữ đầu để biết được ý đồ thật sự của người ở đầu dây bên kia. "Tôi nghĩ, tôi không biết cô." Đại thần không chút do dự khẳng định ngay lập tức.

"Ha ha." Một trận cười thanh thúy như tiếng chuông gió vang lên, "Không cần xác định quá sớm nha." Thấy đối phương không đáp lại, giọng nói ngọt ngào kia tiếp tục kể ra ý đồ của mình: "Nếu nhắc tới hai cái tên "Tuyệt Sắc Cửu Thiên" và "Thảo Mồi Tiểu Hoàn Từ", hẳn là có thể khiến cho anh nhớ ra tôi?"

Trình Kiên không nói, xem như chấp nhận lời của người kia. Song, anh đang thầm nghĩ: Cô gái này chỉ mới nói chuyện với mình vèn vèn có một lần, tại sao lại tìm mình? Nghĩ vậy, anh lại nghĩ đến chuyện bang chiến xảy ra ngày đó.

Ngày đó, tất cả những người mà anh biết đều tham gia bang chiến, ngay cả Quả Từ - cô gái vừa mới quen biết. Nhớ đến mấy ngày trước, cô ta còn nửa đùa nửa thật muốn anh cùng ngao du với cô ta, à, có lẽ là từ lúc anh cùng bạn trai cũ của cô ta PK. Kê kia, trước khi đánh trông vô cùng khí thế, sau khi nghĩ lại, cô ta nói đúng, hẳn chỉ là một cái bao cò! Nhưng đây không phải chuyện chính, đoạn hồi tưởng này lược bớt đi vậy...

Đến ngày bang chiến, vì không có bang hội, đành một mình đi đánh quái và luyện chức nghiệp phụ...

Nhưng đột nhiên, một đại thần oai phong một cõi như anh bỗng cảm thấy cô đơn, cô đơn, thật buồn cười! Nhớ lại ngày đầu tiên chơi game, không phải anh cũng một thân một mình mà chơi sao? Nhưng khi trong đầu anh xuất hiện cái tên của một cô gái không có chút hình tượng thực nữ nào đó, anh tự nhiên có một ý tưởng kỳ quái.

Quên đi, không nghĩ tới cô gái kỳ quái kia nữa. Có lúc cô ta cuồng nhiệt theo đuổi, có khi lại thờ ơ hời hợt, thật sự khiến anh không hiểu nổi! Mà nhắc đến cô ta lại khiến anh cảm thấy kỳ lạ, không hiểu rõ tâm tình của bản thân! Cái loại nữ sinh cả ngày làm trò lạt mềm buộc chặt, anh không phải đã quá quen thuộc sao, tuy rằng hầu hết những nữ sinh theo đuổi anh đều dùng cách bám dính, nhưng cũng có khối người làm như vậy. Cô gái này, đến tên anh còn chẳng biết, so với những người kia cũng không mấy khác lạ. Làm sao lại có thể khiến cho anh cảm thấy đặc biệt rất nhiều so với mấy nữ sinh đó?

Được rồi, lại lạc đề... Nào -- chúng ta trở về với chính sự. Lại kể đến ngày hôm đó, khi anh đang luyện Khi anh đang đi phó bản để luyện chức nghiệp phụ của mình thì nhận được tin nhắn của một cô gái.

"Đại thần, xin lỗi đã quấy rầy anh... Khi này, lúc chúng ta đang đánh tự do thì Lăng Từ Long Tâm đột nhiên xuất hiện, bây giờ, vì Quả Quả muốn dẫn hẳn ta rồi đi nên đã giao chức đội trưởng cho em rồi rồi đội... Lần trước em có thấy anh cứu cô ấy, lần này anh cũng giúp luôn đi!"

Nghe vậy, phản ứng đầu tiên của anh là: người này chắc là người mới, nếu không thì tại sao lại không biết rằng không thể tham gia hoạt động lần này mà không có bang hội? Nhưng nghĩ lại, lấy cứng đối cứng với cô gái nhỏ Quả Từ kia, hẳn là sẽ chết vô cùng thảm?

Nghĩ vậy, vào lúc mờ bóng xếp loại, ngay khi con chuột vừa mới dừng lại tại cái tên bên dưới, người này lại đổi ý, gửi cho cô gái khi này một biểu tượng cảm xúc, đồng thời đáp lại rằng:

"Xin lỗi, tôi không có bang hội nên không thể tham gia giúp cô làm sự kiện này. Nếu có gì khó khăn, đến tìm bang chủ Ma Giáo đi."

Thật ra khi vừa nói xong, anh cũng không biết trong bang hội Âm Dạ xuất hiện một nội gián, kẻ này lại đúng lúc đang tìm người của Ma Giáo để nhào loạn, tuy nhiên đó lại là chuyện sau này.

Đây là toàn bộ ấn tượng của anh về người tên là Thảo Mồi Tiểu Hoàn Từ kia...

"Mặc dù kẻ kia hại tôi trở thành phản đồ, nhưng sau đó tôi lại nhận ra việc này là do Nghê Thường sắp đặt." Dừng một chút, cô nói tiếp: "Đúng vậy, Nghê Thường chính là bạn gái của Lăng Từ Long Tâm kia, cũng là bạn tốt của tôi."

Tại thời điểm đó, khi Trình Kiên nghe thấy cô gái tên là Anh Đào nói trong điện thoại rằng mình là bạn của hồ ly tinh Nghê Thường đã từng ức hiếp Quả Từ (Câu này thật dài...), anh đột nhiên muốn đập điện thoại di động, cảm thấy lòng mình có chút đau. Nguyên nhân tại sao ư? Anh cũng không rõ... Rồi rồi, nếu không có lý do, đành tiếp tục nghe điện thoại vậy. Trình Kiên đã dùng suy nghĩ này để thuyết phục bản thân cầm lấy cái điện thoại vừa bị mình ném lên giường (Xét cho cùng cũng có "đập" một chút).

"Tuy nhiên, cũng bởi vì mấy chuyện này, Tô Uyển kia càng thêm thành công để dựa dẫm vào ngọn núi lớn Mục Úc. Anh hẳn cũng không mong muốn nhìn thấy điều đó mà, phải không?" Thấy Trình Kiên không đáp lại, Anh Đào thấp giọng hỏi. Cô hoàn toàn tin tưởng mình có thể hấp dẫn sự chú ý của Trình Kiên, nên cả câu nói cuối cùng kia, tuy là hỏi, nhưng giọng điệu chắc chắn như đang khẳng định.

"Thế thì đã sao?" Trình Kiên vẫn muốn làm rõ mục đích cuối cùng của người này là gì

"Hiện tại không phải quan hệ giữa Quả Từ với Mục Úc... rất tốt sao?" Giọng nói của Trình Kiên mang theo chua xót và một chút lạnh nhạt mà đến cả bản thân anh cũng không nhận ra. Anh định nói rằng hai người bọn họ quan hệ vô cùng tốt, nhưng mà, khi lời vừa ra khỏi miệng, anh mới cảm thấy thâm tâm có chút co rút và đau đớn. Tuy là không muốn để ý, không muốn quản chuyện, nhưng anh vẫn thay đổi lời khác để diễn đạt ý của mình.

"Mấy ngày hôm trước đã xảy ra một vài chuyện khôi hài... Chi tiết của việc đó, nếu anh có hứng thú, tôi sẽ nói. Nhưng hiện tại chúng ta đang nói đến kế hoạch của Nghê Thường, có liên quan đến Quả Từ - người mà anh đề ý." Ngừng một chút, thấy Trình Kiên im lặng, Anh Đào tiếp tục nói: "Nghê Thường bảo, cô ấy sẽ chịu trách nhiệm đối phó với Mục Úc. Đối với kế hoạch này, anh có hứng thú không?" Anh Đào tiếp tục nêu lên điều kiện hấp dẫn Trình Kiên, sau đó yên lặng chờ đối phương đáp lời.

"Làm sao tôi biết những điều cô nói có phải sự thật hay không?" Trình Kiên bắt đầu đấu tranh tư tưởng. Nếu là trước đây, anh sẽ không nói hai lời mà kết thúc cuộc gọi, xem như chưa từng nghe qua. Dù sao anh cũng là -- Trình Kiên thiếu gia. Đã qua nhiều năm, anh chưa từng bôi chuyện gì mà cố gắng thực hiện. Nói khó nghe hơn một chút là, anh cũng chưa bao giờ vì một cô gái mà đích thân ra mặt. Tuy nhiên, kể từ khi gặp Quà Từ, cũng chính là Tô Uyên, anh...

Được rồi, anh đồng ý rằng cảm tình đúng là rất kỳ quái, rõ ràng là hai người xa lạ, rõ ràng không quen biết nhau, thế mà anh và cô lại có thể chạm mặt nhau ở khắp nơi. Mấy cuộc gặp gỡ này giống như sao băng lướt qua trước mắt, vội vàng biến đi, nhưng lại có thể làm người ta thay đổi. Anh, từ khi gặp Quà Từ, không lâu sau lập tức thay đổi. Chẳng hạn như trước kia, khi buồn bực, anh nhất định sẽ gọi vài cô gái xinh đẹp cùng nhau uống một ly rượu đỏ trước khi đi ngủ. Nhưng từ khi gặp Quà Từ, dù cho những ý nghĩ không vui cứ lượn quẩn trong đầu, anh lại lựa chọn một mình lẻ loi đi tới Warsaw để... trốn thoát khỏi những suy nghĩ kia.

Nếu đã không thể trốn tránh, vậy thì cứ đối mặt đi. Anh đồng ý đến nơi cô gái kia ở để bàn thêm về vấn đề này.

"Oa, đại thần ~ Anh cũng ở đây sao? Thật trùng hợp..." Không chờ đối phương trả lời, Tô Uyên lại nói tiếp "Nhưng mà, anh thật sự muốn đi biểu diễn à?" Tô Uyên gãi gãi đầu, khó hiểu nhìn về phía đại thần: "Em nghĩ mãi không ra, điều gì có thể khiến anh đích thân nỗ lực để đạt được vậy?"

Anh nghiêng người, kéo Tô Uyên vào thang máy: "Anh... Anh đi để... -- Em đến đây làm gì?" Tim không ra lý do, lại không thể nói thẳng mọi chuyện, Trình Kiên liền trực tiếp đem vấn đề đó lại lên người Tô Uyên.

"Em sao? À, em đang muốn đi xuống sân khấu dưới lầu để hỏi một số vấn đề về mạng Internet. Vừa rồi em ở Cửu Thiên, sau đó..." Tô Uyên có chút ngưng ngững. Vẫn còn quá sớm để nói về chuyện tặng trang sức, thế mà cô đã khai hết rồi. Nhưng cũng chính bởi vì cô nói quanh co khiến cho Trình Kiên hiểu nhầm thành cô muốn ở cùng Mục Úc, cũng có thể cô đang muốn đi gặp thần y phụ quân của mình. Nghĩ tới điều này, anh càng thêm quyết tâm đi gặp Anh Đào.

"Vậy sao, vậy anh đi thôi (thực ra trong lòng muốn nói: Đi tới địa ngục đi ~), một lúc nữa em cũng sẽ đăng nhập Cửu Thiên, vậy chút nữa gặp lại." Vừa dứt lời, tuy rằng cửa thang máy vừa mở ra, Trình Kiên lập tức bước ra ngoài, rất nhanh liền biến mất ở cửa thang máy, mà Tô Uyên không kịp phản ứng, thấy bóng dáng của đại thần biến mất, cũng đành phải đi một mình đến sân khấu. Thật sự là lãng phí một cơ hội tiếp cận tốt! Tô Uyên thảm nhủ.

Lúc này, Anh Đào đang ở C'est La Vie - một nhà hàng tiêu chuẩn. Tên của nhà hàng này được viết bằng tiếng Pháp, là câu ngạn ngữ nổi tiếng "Đây là cuộc sống!". Nghĩ đến những chuyện đang diễn ra, cô cảm thấy, có lẽ, đây mới chính là cuộc sống!

Ở một góc trong nhà hàng C'est La Vie, có một cô gái tóc màu hồng phấn, mặc váy liền. Nhờ sở hữu một gương mặt đáng yêu nên mái tóc hồng phấn quái dị của cô thoát nhìn cũng rất bình thường. Hơn nữa, cô còn có một đôi mắt xanh lục xinh đẹp, mà tổ hợp nổi bật này lại không khiến cho người ta chán ghét. Lúc này, cô đang uống ly sô-cô-la đen yêu thích của mình. Đường như cảm giác được sự xuất hiện của Trình Kiên, cô gái phát tay gọi anh tới.

"Ồ đây. Tôi chính là Anh Đào." Sau khi người kia đã ngồi vào chỗ, cô gái bắt đầu tự giới thiệu.

Trình Kiên vuốt cằm nhẹ, xem như đã biết.

"Nghê Thường thật sự muốn thực hiện kế hoạch kia. Cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để ép Mục Úc quyết định." Sợ người đối diện không tin, Anh Đào liền chớp chớp đôi mắt màu lục to tròn của mình mà nhìn thẳng về phía đối phương.

"Chứng minh cô nói thật đi." Trình Kiên một lần nữa lặp lại ý nghĩ của anh.

"Tôi có thể thề với anh, những lời tôi nói đều là sự thật!" Nói theo cách của Lâm lão tiên sinh chính là: Không nói bất cứ lời nói dối nào, cũng không nói ra đầy đủ sự thật. Cô chỉ nói đến kế hoạch của Nghê Thường mà không nói tới mục đích của bản thân thôi, cũng không phải là lừa gạt người ta.

"Được rồi, tôi tin tưởng cô." Trong mắt Trình Kiên vẫn lộ ra vẻ hoài nghi.

"Không cần nhìn tôi như vậy, giúp anh tôi cũng có lợi. Biện pháp này vẹn cả đôi đường." Đúng vậy, nếu Mục Úc bị Nghê Thường nắm trong tay, cô ở giữa giúp Trình Kiên, nếu làm không tốt, khiến hai người bọn họ ghét nhau, đương nhiên là tốt nhất "Tuy nhiên, nếu anh muốn hiểu rõ tâm tư của cô gái nhỏ kia, tốt nhất nên nghe lời tôi đây"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23

“Được rồi, vậy tôi dành tin tưởng cậu”. Ánh mắt Trình Kiên còn lộ ra vẻ hoài nghi.

“Không cần phải nhìn tôi như vậy, giúp cậu tôi cũng chả được lợi gì. Đây chẳng qua là một phương pháp xử lý vẹn toàn cho cả hai bên thôi mà.” Đúng vậy, nếu Mục Úc được Nghê Thường nhận định, trong khi anh ta trợ giúp Trình Kiên thì ma sát ra lửa đương nhiên là việc không còn gì tốt hơn. “Chỉ là, nếu cậu muốn lấy lòng cô bé kia thì phải nghe lời tôi a~”

“Xin hỏi, ở đây có người nào biết tiếng Anh không?” Tô Uyển đứng trước đài rụt rè hỏi.

“Em biết! Có chuyện gì chị có thể tìm em.” Lên tiếng là một cô bé tóc vàng kim, lông mi dài dài cong như cánh quạt. Giọng nói khác biệt, Tô Uyển thờ dãi trong lòng.

Giống như vừa nhận được lệnh ân xá, Tô Uyển vội vàng chạy tới, cùng cô bé nói về vấn đề Internet vừa rồi gặp phải. Ngay lúc này, cô rất cảm ơn ông thầy già đầu hói bụng bìa có kiểu phát âm kỳ quái ở trường học. Nếu không, với vốn tiếng Anh sứt sẹo của cô thì không biết đến ngày tháng năm nào mới có thể giải thích rõ ý của mình.

Cuối cùng, sau khi hỏi thăm rõ ràng xong, Tô Uyển bắt chước chữ viết của Diệp Hiểu Vũ một mạch ký xuống tên tuổi Diệp Hiểu Vũ ở phòng phục vụ Internet, như vậy coi như xong (dù sao người nước ngoài nhìn chữ Trung Quốc cũng không phân biệt được). Hiện tại rốt cuộc có thể suy nghĩ xem nên ra hiệu như thế nào cho đáng yêu với hậu cung mỹ nam của cô.

Nhưng vừa mới vào cửa, Tô Uyển liền phát hiện tình hình có chút không ổn. Chỉ thấy đại tiểu thư Diệp Hiểu Vũ đang giờ tay ngọc lên, cũng may Diệp Từ nhanh tay lẹ mắt nhanh chóng bắt lấy quả đấm của cô, sau đó vẫn đề tay ở trên đầu Diệp Hiểu Vũ. Rất tốt, tay không đủ dài, người không đủ cao, không đánh đến. Đánh một hồi, đại tiểu thư mệt mỏi liền thôi.

Thấy tình cảnh này, Tô Uyển lại một lần nữa hóa thân làm 囡 . Thật là tiến cũng không được mà lùi cũng không xong, cô chỉ đành phải đứng yên ở cửa ra vào, nhìn hai người đó im lặng ngồi chung một chỗ. Bất chợt, cô gái nhỏ Diệp Hiểu Vũ dường như nhớ tới còn có Tô Uyển trên đời nên mới ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa.

Lại nữa, bị phát hiện rồi. Ngay lập tức Tô Uyển giờ tay lên chào hai người trong phòng, tỏ vẻ “Tôi không nhìn thấy gì cả”. Ngay sau đó, khi cô còn chưa kịp phản ứng gì liền bị kẻ bạo lực Diệp Hiểu Vũ ném ra ngoài phòng.

--- -----

Thời gian: Giai đoạn câu huyết nhất trong ngôn tình

Địa điểm: Đài phun nước trước cửa Khán phòng Vác-xa-va (Warsaw Philharmonic, Vác-xa-va, Ba Lan)

Nhân vật: Diệp Hiểu Vũ, Tô Uyển

Kịch bản: Đây là cái gì?

Một trong những điều kiện tốt nhất khi ở khách sạn năm sao chính là đi bộ 3 phút có thể đến được Khán phòng Vác-xa-va hoa lệ nhất thủ đô Vác-xa-va.

“Hiểu Hiểu, sao hai người lại giận dỗi rồi hả?” Thật là trăm năm khó gặp nha! Nửa câu sau là Tô Uyển tự nói trong lòng. Nghĩ đến từ khi cô và Hiểu Hiểu bắt đầu quen biết, không, không nên nói là từ cô, là từ khi Diệp Hiểu Vũ cùng Diệp Từ bắt đầu quen nhau, hai người họ căn bản là chưa từng cãi nhau. Theo sơ đồ quá trình phát triển yêu đương thì cô ấy và Diệp Từ nên thuộc loại bạn bè – thường ở cùng nhau – thích – thăm men – giã giũa – thỏ lỏ - thành công – yêu A (phía sau còn chưa có xuất hiện đâu)! Chẳng lẽ là bởi vì Trình Kiên?

“Diệp Từ nghe nói là Trình Kiên cũng ở trong khách sạn với chúng ta, liền nói là do tớ sắp xếp trước.... Cậu cũng biết ~ nếu không phải hôm đó ở bệnh viện cậu bảo muốn đến Ba Lan thì thật ra tớ cũng không nghĩ đến việc sang đây....”

Nhận được ánh mắt khinh bỉ kèm theo hoài nghi của Tô Uyển, Hiểu Hiểu lại đổi giọng nói: “Có phải hai người cấu kết với nhau không?”

“Không phải, tớ cũng đang không hiểu được, làm sao anh ấy biết được chứ?” Tô Uyển thắc mắc.

“Cậu còn dám hỏi! Còn không phải cậu ở trong hành lang hô to ‘đại thần ~~~~’ ợc..... Cậu thấy chưa hay không chưa a!” Diệp Hiểu Vũ tức giận nhìn cô bạn tốt kiêm đồng đảng vô số lần chọc phải phiền toái.

Dừng một chút, Hiểu Hiểu tiếp tục oán trách: “Chỉ là, Uyển Uyển cậu nói xem, cậu coi như là hiểu tớ đúng không? Nghĩ đến tớ đây sao nhiều năm nay chưa từng làm cho một người đàn ông tổn nhiều tâm tư như vậy.... Ai cũng thích cái đẹp, sao tớ không được thích trai đẹp chứ? Cũng không biết tại sao từ khi anh ấy biết đại thần là Trình Kiên xong liền bắt đầu đối với tớ nghi thần nghi quỷ, cậu nói coi.... Tớ nên làm như thế nào cho phải đây?”

Không để ý Diệp Hiểu Vũ nói nhảm, Tô Uyển đi thẳng tới bên cạnh suối phun, sau đó còn gọi Hiểu Hiểu: “Tớ bảo, cậu có mang theo tiền xu không?” Hiểu Hiểu suy nghĩ một chút rồi lấy từ trong túi ra một đồng đặt vào tay cô bạn nhỏ, vẫn tưởng rằng như vậy là xong, lại thấy Tô Uyển đưa tay ra, cho đến khi Hiểu Hiểu đưa hết ba đồng xu trong túi cho cô, cô mới dùng tay phải cầm tiền xu ném qua vai trái bay vào trong hồ, ngay sau đó lại ném thêm hai lần nữa. Ba đồng xu dưới động tác của Tô Uyển, cô gái có té bào vận động siêu cấp tốt, vũng vàng rơi vào trong hồ.

Thấy động tác này của cô, Hiểu Hiểu không hiểu hỏi: “Tớ bảo, người ta đều mỗi người một đồng, cậu ném ba đồng là muốn thế nào? Đốt tiền hả?”

“Cát! Cậu chưa nghe nói qua truyền thuyết suối ước nguyện à?” Tô Uyên vừa mỉm cười hạnh phúc, vừa nhỏ giọng lầm bầm ước nguyện.

Thấy Tô Uyên nói xong tâm nguyện, Hiểu Hiểu lại phản bác: “Nói nhảm, bà đây có thể chưa từng nghe sao? Nhưng cái đó không phải là ở Rome, Ý sao? Cậu nói ở Vác-xa-va, Ba Lan thì lấy đâu ra suối ước nguyện! Thấy buồn cười không à...”

“Ha ha, cậu chưa từng nghe thấy câu này sao? Chỉ cần thành tâm thì sẽ được đền đáp. Chỉ cần ta tin tưởng, liền nhất định sẽ thực hiện được!” Một khắc kia, Diệp Hiểu Vũ đột nhiên cảm thấy bộ dáng tự tin của Tô Uyên rất chói mắt, đôi mắt trong sáng kiên định chợt lóe lên ánh sáng. Điều này không khỏi làm cô nghĩ tới mình trước kia.

Lúc đấy cô đã thích Diệp Từ từ lâu rồi. Có một ngày, Tô Uyên nói với cô: “Cái cậu họ Diệp kia có cái gì mà tốt? Bất luận cậu cầu trời như thế nào còn không phải là không được sao? Buông tha đi, nghĩ coi đại tiểu thư như cậu, điều kiện rất tốt, chẳng lẽ không tìm được một người đàn ông sao?” Tô Uyên lúc bé khuyên người khác rất có khí thế đại tỷ.

“Không, Uyên Uyên, tớ sẽ không từ bỏ. Cậu phải biết, thích một người nên vĩnh viễn tiếp tục giữ vững. Hơn nữa, tớ tin chắc: chỉ cần tin tưởng, liền nhất định sẽ thực hiện được! Một ngày nào đó, tớ nhất định sẽ ở bên cạnh Diệp Từ, nắm tay anh ấy đi qua đường đấy!” (Nửa câu sau nói gì mọi người liền bỏ qua là được...)

Thì ra mình cũng đã từng nói như vậy! Không trách được câu này nghe quen tai thế! Nghĩ đến chỗ này, Diệp Hiểu Vũ thấy vui vẻ hơn, vỗ vỗ bả vai Tô Uyên nói một câu: “Thật không hổ là mặc chung một cái váy lớn lên, cậu còn nhớ rõ lời của tớ, thật là cảm động a!” Đang lúc Tô Uyên chưa hiểu được cái gì, Diệp Hiểu Vũ đã chạy tới bên cạnh suối phun, nhặt lên cả ba đồng xu Tô Uyên ném xuống, làm cho người phía sau nổi thêm vài tuyến đen trên đầu.

“Ba đồng xu có nghĩa là gì? Nói tớ biết coi.” Diệp Hiểu Vũ bây giờ quay lưng về phía suối phun, chuẩn bị sẵn sàng có thể quăng tiền ra phía sau bất kỳ lúc nào.

“Đồng thứ nhất nghĩa là tìm được người yêu, đồng thứ hai nghĩa là thật lòng yêu nhau, đồng thứ ba là hạnh phúc mỹ mãn.” Tô Uyên giải thích.

“A, vậy tớ không cần ném đồng thứ nhất...” Nói xong, đem đồng xu mình vừa định ném qua cho Tô Uyên, sau đó ném hai đồng còn lại vào trong hồ.

“Tớ囧..... Đại tỷ, cậu còn tính như vậy ư?” Suy nghĩ một lúc, Tô Uyên còn nói: “Cậu không phải là lại định nhất tiền cảm về chứ?”

Quả nhiên, cô đoán đúng. Căn cứ nhiều năm hiểu rõ Diệp Hiểu Vũ, cô gái nhỏ này quả thật lại một lần nữa chạy tới bờ hồ nhặt lại hai đồng xu của mình. Cuối cùng, ngay cả đồng ở trong tay Tô Uyên cũng không quên lấy lại, lại một lần nữa bỏ vào trong túi áo, giống như một màn vừa rồi kia căn bản chưa từng xảy ra.

Nhìn cảnh tượng trước mắt này, Tô Uyên ở trong lòng đối với Diệp Hiểu Vũ hạ xuống vô số lần định nghĩa thần thú cấp hai (Xem lại bức vẽ ở

“Đi~~ trở về tìm Diệp Từ thôi!” Không để ý đến Tô Uyên ngốc tại chỗ, Diệp Hiểu Vũ lại một lần nữa kéo cô trở về khách sạn.

Thời gian khi ba người cùng nhau thăng chức và nghiên cứu kỹ năng sinh hoạt trôi qua thật nhanh. Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Diệp Hiểu Vũ và Tô Uyên liền kích động không ngủ được. Nhưng là họ không dám tạo ra tiếng động quá lớn, sợ ông bác ở cách vách tỉnh dậy lại tìm Hiểu Hiểu than phiền, thật ra thì cũng chính là gián tiếp khiến cho Hiểu Hiểu tìm Tô Uyên than phiền. Cho nên, hai người lén lén lút lút mở máy vi tính ra tra xem chương trình ngày hôm nay.

Ai biết vừa mới mở máy vi tính ra Tô Uyên liền nghe thấy có người gõ cửa bên ngoài. Cô quay sang nhìn Diệp Hiểu Vũ với vẻ mặt sợ hãi và đau khổ. Mà người sau cũng cực kỳ không chắc chắn lắc đầu một cái, tỏ ý mình đối với việc lần này không biết gì cả.

Một lát sau, lại vang lên tiếng gõ cửa. Tô Uyên nghĩ đến người kia biết rằng người trước mặt đã dậy, nếu không cũng không thể kiên trì gõ cửa như vậy. Suy nghĩ một chút, đưa bữa ăn sáng thì cũng phải sau nửa giờ nữa, vậy người này là ai đây?

Vì vậy, được bạn học Diệp Hiểu Vũ nhắc, Tô Uyên liền rón ra rón rén đi đến cửa, dùng mắt mèo nhìn ra ngoài.

“A.....” Tiếng hét này của Tô Uyên, may mà che miệng nên mới không truyền xa vạn dặm. Sau đó cô đưa tay hướng về phía Hiểu Hiểu làm khẩu hình nói: “Diệp Từ ở bên ngoài!”

“Anh ấy? Sao anh ấy lại dậy sớm như thế?” Hiểu Hiểu cũng bắt đầu ra dấu hỏi.

“Tớ không biết a!!! Tớ chỉ nhìn thấy anh ấy gọi tớ qua mắt mèo” Tô Uyên giống như bị kinh sợ, nếu không phải là nhận được lời đồng ý mở cửa của Diệp Hiểu Vũ thì đoán chừng sẽ bắt đầu gio chân.

Mở cửa, nghiêng người cho Diệp Từ đi vào. Lúc đóng cửa lại, Tô Uyển không khỏi liếc mắt nhìn sắc mặt của Diệp Từ, ai nha nha, xem ra không tốt... Càng đen! (nhưng thật ra là không bật đèn, nên có vẻ vậy) xem ra Diệp Hiểu Vũ lại muốn Game Over rồi.

“Dậy sớm như thế, tối qua nghỉ ngơi có tốt không?” Diệp Từ bình tĩnh nói ra những lời này, nhưng vào tai Tô Uyển, đây tuyệt đối là Diệp Từ giương đông kích tây nhắc nhở Hiểu Hiểu tốt nhất nói thật.

“Tất nhiên rồi, khách sạn năm sao ngủ mà không ngon thì em thành Thái Thượng Hoàng rồi hả?” Hiểu Hiểu trêu ghẹo nói. “Tại sao lại là Thái Thượng Hoàng?” Tô Uyển ở một bên xem náo nhiệt, nghe được Hiểu Hiểu nói câu này liền tò mò.

“Thái Thượng Hoàng chính là cha của Hoàng Thượng, cái này cậu cũng không biết ư?” Hiểu Hiểu bĩu môi, xem ra là cơ hội tốt để hòa nhau một ván!

“Nói nhảm, tớ tất nhiên là biết. Tớ nói là tại sao ngủ không ngon lại là Thái Thượng Hoàng rồi hả?”

“Vậy cậu có biết Hoàng Thượng bình thường đều lên ngôi như thế nào không?” Tô Uyển a Tô Uyển, cậu cũng có ngày hôm nay, để cho cậu ngày ngày nói tớ kém thông minh, bây giờ cậu cũng tự nhận đi! Tạm ngừng, Hiểu Hiểu còn nói: “Bởi vì cha của ông ấy chết rồi. Ha ha ha...”

Tô Uyển sau khi nghe xong nhất thời cảm thấy rét lạnh, sau đó dùng tay xoa xoa mồ hôi không tồn tại trên đầu. Đang lúc cô suy nghĩ “Cái người này dám nói tớ như vậy, để coi tớ có giúp cậu nói tốt với Diệp Từ không”, Diệp Hiểu Vũ lại nói một câu, làm cô an tâm. Chỉ nghe cô nói:

“Người đang yêu quả thật trí thông minh là giảm sút a!”

Tác giả có lời muốn nói: Sơ đồ quá trình phát triển tình yêu trong truyện thuyết:

Loại trừ những điểm liên quan đến tình cảm ~~~ Sau đó xem những việc cần phát triển trở thành nhiệm vụ đặc biệt.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đại thần thổ lộ

Tô Uyển sau khi nghe xong Diệp Hiểu Vũ nói như thế, nhất thời cảm thấy một trận lạnh giá, vội lấy tay xoa xoa giọt mồ hôi không tồn tại trên đầu mình.

Ngay tại lúc cô đang lo lắng, "Thằng nhãi này nói mình như vậy, mình sẽ không giúp hắn nói tốt với Diệp Từ", Diệp Hiểu Vũ nói một câu, làm cho lòng cô càng thêm kiên định. Chỉ nghe cô nói:

"Người đang yêu nhau, quả nhiên chỉ số thông minh bằng không!" Nói xong, người nào đó còn lộ ra một bộ biểu tình "Cậu có thể làm khó để được tớ sao", khiến cho Tô Uyển kiên định và tin tưởng vững chắc rằng mình lựa chọn không giúp cô là chính xác.

"Trí tuệ của cậu cũng bằng không đó! Cái đồ đàn độn ngu ngốc cấp ba!" Tô Uyển không chút nghĩ ngợi mà bắt đầu phả kích bạn cùng giường + bạn bè tốt của cô.

"Ha ha ha, có lý có lý, không bằng không chẳng lẽ lại là số âm sao? Oa ha ha." Diệp Hiểu Vũ bên cạnh rất vinh dự được trêu chọc, ngay cả Diệp Từ đang đứng trước mặt cô cũng đã bị cô khinh thường.

Tô Uyển vốn định chặn đứng một lần phản kích của đối phương, lại nghĩ đến lúc này, vừa rồi cô gái nhỏ này nói cái gì? Người đang yêu... Cô giống như đang yêu sao? Tô Uyển sờ sờ mặt của mình, lập tức lại chau mày, bắt đầu đi bĩu môi sau đó nhìn về phía Diệp Hiểu Vũ.

Mà Hiểu Hiểu cũng bị hành động này của cô chọc cười, sau đó bát quái đến bên cạnh Tô Uyển, hỏi: "Nói xem, cái biểu tình nhử mày của cậu vừa rồi, tớ đã biết cậu nghĩ đến ai đó. Nói ~ để cho tớ nhìn xem tên may mắn này rốt cuộc là ai!" Nói xong vẫn không quên tặng thêm hai chữ may mắn, đây không phải đang châm chọc Tô Uyển hay sao?

"Ngừng, nhìn cái bộ dạng trẻ con này của cậu, tớ vẫn không nói cho cậu thì hơn." Lại châm chọc tớ, tớ sẽ không nuốt trôi con tức này! Cậu cùng Diệp Từ đang rất tốt? Kỳ thật tớ cũng... Khụ khụ, sẽ không quá kém có phải hay không? Nghĩ vậy, Tô Uyển cũng thấy mình cũng có phần không đúng.

Nhưng vừa nghĩ tới khuôn mặt vừa mới hiện lên trong đầu, khóe miệng Tô Uyển hướng về phía trước, nhẹ nhàng gọi lên, chắc hẳn trong lòng cũng đang hạnh phúc.

Diệp Hiểu Vũ càng thấy càng hồ đồ, đột nhiên cảm thấy câu nói kia của mình hình như đã "chó ngáp phải ruồi", lúc này, hoàn toàn gọi lên mối quan tâm của đại tiểu thư nhà cô!

"Tớ nói này Tô Uyển, đây là cậu không đúng chứ. Lão nương làm gì có náo loạn, xem như là cùng cậu mặc một cái váy mà lớn lên, cộng thêm từ nhỏ đến lớn cũng chưa bắt nạt cậu (hai người đánh nhau kẻ tám lạng người nửa cân), cũng chưa từng hại cậu (đây là sự thật), tiểu nha đầu như cậu thích

người khác cũng không thông báo trước với tớ một tiếng, cũng chỉ là chuyện người thích người thôi. Tốt xấu gì năm đó tớ đã thích..." Đầu tiên Diệp Hiểu Vũ vốn muốn kéo giọng bắt đầu dạy Tô Uyên "Khóa học coi trọng nghĩa khí", nhưng sau này vừa nói đến lúc mình thích Diệp Từ, trên da mặt dày trong truyền thuyết của Diệp Hiểu Vũ cũng xuất hiện một tầng đỏ ửng khả nghi.

"Ô ô, cậu đang thích ai hả? ~ Nói mau, tại sao cậu không nói? Không giống tính cách của cậu nha!" Thấy vậy, Tô Uyên cũng vui vẻ, đôi đề tài, cũng bắt đầu dụ dỗ bạn tốt Diệp Hiểu Vũ trước mắt đang tạm thời chìm trong thẹn thùng.

"Mẹ nó!" Diệp Hiểu Vũ xám xịt khó chịu quăng ra một câu này, kết quả là gặp phải ánh mắt thâm thúy của Diệp Từ.

"Anh muốn biết năm đó là khi nào?" Diệp Từ vẫn rất ngạc nhiên về vấn đề này, vì Diệp Hiểu Vũ nói là sau khi cô thích thì lập tức theo đuổi anh, nhưng chiếu theo tình huống hiện tại mà xem xét, hình như là sớm hơn một chút ~ Nghĩ vậy, trong mắt lại phát ánh sáng không tên.

"À, không có, chính là năm đó... Học kỳ đầu của năm cuối cấp ba thì phải ~ đột nhiên, đúng đúng, đột nhiên thích anh." Thật ra cô đã sớm thích Diệp Từ - người đã khiến cô cảm nhận được cái gì gọi là nhất kiến chung tình, đúng vậy, quen biết không bao lâu cô liền phát hiện ra tình cảm của mình đối với Diệp Từ rất khác. Tuy nhiên... cô sẽ không nói cho anh biết đâu! Nếu cho anh biết một chị hai oai phong một cồi thích một người con trai suốt 8/9 năm (từ 12 tuổi thích Diệp Từ mãi cho đến hiện tại), mặt mũi của cô biết để đâu! Tuyệt đối không thể nói, đúng, đánh chết cô cũng không nói!

"Tô Uyên Uyên, có đúng là thế không?" Diệp Từ đột nhiên đem mũi lao chỉ hướng Tô Uyên.

Lúc này cô gái nhỏ lập tức liền hoảng, không biết nên nói thật hay không nói thật. Nhưng thấy bạn bè luôn luôn nháy mắt với cô, ở góc độ Diệp Từ nhìn không tới mà khoa tay múa chân thủ thế đối đáp, mang tâm tình vô cùng lo lắng thì khoe miệng Tô Uyên hơi nâng lên, nói với Diệp Từ: "Đương nhiên không muộn như thế!" Nói xong vẫn không quên cố ý nở một nụ cười ngọt, khiến người chết không đến mạng với Hiểu Hiểu.

Ngay tại lúc Tô Uyên vừa dứt lời, trong phòng lập tức phát ra sát khí nồng đậm. Trong lúc nhất thời, Tô Uyên cảm thấy cả người giống như bị cứng ngắc. Lại nhìn hướng Diệp Từ và Hiểu Hiểu, hai người này không hẹn mà cùng mang theo một loại đắc ý có thể gọi là mỉm cười thật tươi, nhưng đáng sau lại có vẻ oán giận đang biến thành màu đen giữa hai hàng lông mày...

"Đúng... Đúng vậy ~ Bởi vì, Hiểu Hiểu cậu ấy... Từ lúc anh là một trong top mười học sinh tam hảo* đã thích anh!! Đúng thế!" Thấy biểu tình như muốn ăn tươi nuốt sống vừa rồi của hai người, Tô Uyên đành phải thay đổi thời gian, hai bên đều không thể đổ lỗi cho nhau.

Nghe thấy cái đáp án sau, Diệp Từ cũng tin là thật, vỗ vỗ bả vai của Hiểu Hiểu mà nói: "Này, đã sớm thích anh tại sao không nói, hại anh chờ em lâu như vậy." Ấy! Rốt cuộc hôm nay sao lại thế này, không ngờ lại tuôn ra nhiều tin tức như vậy... Bởi vì não của tác giả bị ngắn đi!

(Chờ chút, lúc này không phải đã đưa chuyện của bạn học Diệp Hiểu Vũ phơi bày ra ánh sáng rồi sao? Bây giờ đã nói ra hết, ngoại truyện về sau còn cái rắm mà xem! Tác giả: Nói rất đúng, chúng ta chuyển đến cảm tình của Tô Uyên đi thôi!)

Sau khi được tác giả đồng ý, Diệp Từ thành công đem đáp án của mình che giấu tốt, bắt đầu cùng Hiểu Hiểu "chất vấn" người trong lòng Tô Uyên là ai. Đối với hành vi này của Diệp Hiểu Vũ, Tô Uyên cười lạnh một tiếng, chuyển sang nói với Diệp Từ: "Vừa nãy em nói..." Còn chưa nói xong, đã bị Hiểu Hiểu đánh gãy.

"Chúng ta đừng ở chỗ này nói những chuyện nhỏ nhặt râu ria mà chậm trễ, tốt hơn nên xem trận đấu hôm nay đi!" Quả nhiên bị tác giả dùng bàn tay vàng đem chuyện này cứ thế mà trở thành bức tranh yên lặng tuyệt đối.

Có nhiều người tham dự trận đấu kém hơn anh. --- Đây là ấn tượng đầu tiên của Tô Uyên đối với giải thi đấu lớn Chopin Piano lần này. Thật ra là bởi vì hôm nay tổng cộng có 1000 tuyển thủ dự tuyển thi đấu, mà đại thần lại xếp ở vị thứ 825.

Các tuyển thủ đàn đủ loại nhạc, có bài của Beethoven, có bài của Mozart, trên thế giới có danh khúc nào đều bị đem ra chà đạp. Nhưng hai cô gái nhỏ đặc biệt tự tin ở đại thần, chỉ là thi đấu dự tuyển, đại thần sao có thể không qua được? Hắc hắc. (Mặt Diệp Từ trong lúc diễn ra trận đấu càng ngày càng đen.)

"Tuyển thủ số 0825, Trình Kiên." Cuối cùng, vào lúc lỗ tai đã bị hủy hoại đến mức không còn như lúc đầu, Tô Uyên cùng Diệp Hiểu Vũ cũng đã nghe được âm thanh đó, nghe được giám khảo gọi tên đại thần mà bọn họ nhớ nhưng.

Vào giờ phút này, hai cô gái nhỏ vô cùng vui vẻ, hoàn toàn quên chàng trai mặt đen vẫn luôn ngồi bên cạnh Diệp Hiểu Vũ là Diệp Từ. Tình cảnh lúc này chính là hai cô gái háo sắc đang bất chấp tất cả đặt hết tình cảm lên trên sân khấu, kể bên là một chàng trai có mây đen trên đầu, vạch trắng trên trán.

"Đừng âm ỉ nữa Diệp Hiểu Vũ, cậu đừng quên bên cạnh cậu còn có một người à nha ~" Tô Uyên có lòng tốt nhắc nhở Hiểu Hiểu, ai ngờ người sau hoàn toàn không nhận phản tình cảm đó.

"Ai nha nha... em biết anh còn chưa chết... Em đâu có dễ dàng gặp được thần tượng đáng để học hỏi như thế này, anh còn không muốn để em vui vẻ một tý sao?" Diệp Hiểu Vũ thề, lời cô đang nói hoàn toàn không có cảm tình gì khác, thuần túy chỉ là vì muốn nhìn theo tấm gương của đại thần.

Nhưng những lời này rơi vào lỗ tai của Diệp Từ đang ngồi bên cạnh lại thành ý vị khác. Lắc đầu, không có biện pháp, ai bảo chính mình không có cách giữ cô lại đâu ~ Nhìn Hiểu Hiểu nở nụ cười sáng lạn, cùng với Uyên Uyên cao hứng hét lớn lên để nói chuyện. Nữ sinh như vậy, thật sự hiếm có. Thôi, tùy cô đi thôi ~ Lập tức, Diệp Từ nhìn Hiểu Hiểu cãi cọ với Tô Uyên, khoe miệng nâng lên, trên mặt hiện lên nét cười dịu dàng.

Bởi vì ba người trước giờ căn bản là không hiểu tiếng Ba Lan, ngoại trừ chàng trai toàn năng Diệp Từ hiểu được chút ít, hai cô gái háo sắc kia nghe cái gì cũng không hiểu. Kết quả là, các cô đã đem toàn bộ tinh lực của chính mình để quan sát nhất cử nhất động của đại thần. (Sở Phong Hàn: Anh học qua chút ít loại ngôn ngữ châu Âu rồi!!! Tiếng Ba Lan của ta khá tốt, các em nên mang anh đi... Tô Uyên: Đừng tới quấy rầy khi bọn em đang xem mỹ nam!)

Chỉ thấy, đại thần đặc biệt yêu cầu một cái microphone. (Bạn hỏi làm sao tôi biết được? Đương nhiên là dùng ánh mắt xem! Nghe không hiểu cũng không phải là chưa nhìn thấy, chưa ăn thịt heo còn có thể thấy heo chạy! Bạn chưa từng thấy heo chạy sao! Hừ...) Nhìn đến đây, hai người kích động, cho rằng đại thần muốn ca hát gì đó.

Kết quả sau khi bắt đầu, các cô liền tự mình cảm nhận được cái gì là: Lý tưởng và sự thật vĩnh viễn cách nhau bằng một bức tường nam! Nhưng mà, đại thần đang dùng tiếng Ba Lan nhắc tới cái gì? Vì sao các giám khảo đều tràn đầy một loại nụ cười tên là hạnh phúc vậy?

À à ~ Vừa nãy quên nói, đại thần biểu diễn một trong những khúc Beethoven hay nhất mà mọi người đều biết --- Thứ gửi Elise. (Bởi vì lúc trước, có người đánh đàn vô cùng nhanh... Ừ, bạn hiểu mà.) Phối hợp với thần khúc hay như vậy, đại thần cũng mang khuôn mặt tươi cười ngậm khế, hình như là thơ gì đó:

Giọt mưa sẽ biến thành sương sớm,

Hạt giống sẽ nở thành hoa hồng,

Lữ hành là một loại ước hẹn,

Ly biệt để cảm thấy trống vắng

Không phải không có người ở bên cạnh,

Chỉ đơn độc uống cà phê mãi không say,

Đường vừa đi đã mệt,

Mưa vừa chạm đã tan,

Chỉ có người vẫn hoàn mỹ như cũ.

(Trên đây là bản dịch của tác giả có bàn tay vàng cho các độc giả xem, hai cô gái nhỏ Tô Uyên và Hiểu Vũ không hiểu tiếng Ba Lan.)

"Diệp Hiểu Vũ, người nghe có hiểu không mà làm ra vẻ hiểu được lí lẽ vậy?" Tô Uyên khinh bỉ đưa mắt nhìn Hiểu Hiểu, con nhãi này tuyệt đối sẽ không biết tiếng Ba Lan, còn giả bộ cái gì.

"Thật hay, đáng để tặng cho Elise, thật giống như đang thổ lộ với người yêu nha ~~~~" Không để ý đến Tô Uyên đang kêu gào, Hiểu Hiểu như trước đắm chìm trong thế giới mà cô tin tưởng. Nhưng mà, lần này, cô thật đúng là chó ngáp phải ruồi.

"Anh chỉ hiểu câu nói cuối cùng kia, ý là 'Chỉ có người vẫn hoàn mỹ như cũ...' Diệp Từ ngượng ngùng nhìn về phía vợ, nếu mình có thể bắt chước vài ba câu tiếng Ba Lan, có lẽ Hiểu Hiểu bây giờ sẽ lại say mê nhìn mình chứ?

"Tô Uyên nghe thấy không! Chàng trai của tớ nói 'chỉ có người vẫn hoàn mỹ như cũ', những lời này nhất định là lời thổ lộ! Ha ha ha, tớ là vô địch thế giới, vũ trụ vô song (bỏ bớt một ngàn từ)... làm sao có thể bị tiếng Ba Lan gây khó! Nhưng mà nói lại, cô gái này là ai, tớ rất tò mò!!" Hiểu Hiểu say mê bản thân một nửa, lại muốn nói đến điểm chính của sự tình. "Không phải là cô gái nhỏ Tô Uyên người chứ?"

"Dừng, làm sao có thể! Nhưng mà nói lại, ngày hôm qua lúc đang nhìn đại thần, tớ hỏi anh ấy đi đâu thì anh ấy lại nói quanh co. Chẳng lẽ... Anh đang đi gặp người trong lòng của mình sao?" Tô Uyên bắt đầu bát quái về những chuyện không liên quan đến mình.

"Cậu chắc chứ?" Hiểu Hiểu bày ra bộ dáng không tin, cô trước giờ vẫn cảm thấy đại thần yêu thích Tô Uyên, lần đại hội âm nhạc trước cũng rất rõ ràng à nha! Nhưng mà... Về phần cô gái nhỏ Tô Uyên này ~ hẳn là cũng thích đại thần!!! Đây không phải là người có tình ý sẽ thành người nhà trong truyền thuyết sao ~ Nhưng mà, tên ác ma kia thì sao bây giờ... Hình như anh cũng rất thích Tô Uyên... Nhưng mà làm bạn bè của cô, hẳn là nên theo ý nghĩ của cô mới đúng!

Diệp Hiểu Vũ quyết định giúp Tô Uyên theo đuổi đại thần, cô nói với Tô Uyên: "Thật là một thời khắc tươi đẹp! Tớ tuyệt đối sẽ giúp cậu!" Cứ như vậy, Tô Uyên còn chưa kịp hiểu rõ tại sao lại thế này, đã bị Hiểu Vũ suy tính thiết kế kế hoạch thật tốt cho cô.

Xem ra sau khi Diệp Hiểu Vũ can thiệp như vậy, đường tình của Tô Uyên lại càng thêm nhấp nhô ~~~

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Kể từ đó, Diệp Hiểu Vũ thường xuyên tạo cơ hội để Tô Uyển và Trình Kiên ở cùng một chỗ, trên danh nghĩa là giúp đỡ bạn tốt. Tô Uyển lại đang dựa vào việc đó để tránh khỏi mối quan hệ mập mờ với đại thần, khiến cho Diệp Từ vô cùng khinh thường (ý của cô là muốn đòi đi sự chú ý của Diệp Từ...)

Về phần Tô Uyển, cô thật ra có thể ở nơi diễn tập của đại thần để nghe những bài diễn tấu của mỹ nam tóc vàng mà mình sùng bái từ lâu. Nhưng lúc này, mỗi khi rảnh rỗi, Tô Uyển thường hay hỏi thăm đại thần về “một người khác” để nghe ngóng thật nhiều tin tức về người này. Có điều, trong mắt Trình Kiên, Tô Uyển đang giả vờ “lạt mềm buộc chặt” cái gì đó. Tóm lại, trong đoạn thời gian này, quan hệ của hai người họ trên mức bình thường rất nhiều (Chỉ có Tô Uyển ngu ngốc mới không nhận ra được biến hóa trong tình cảm của ai đó, cô còn nghĩ rằng mình thật vinh hạnh khi được đại thần chọn làm bạn tốt ...).

Cuối cùng trận chung kết cũng diễn ra! Ở những trận đấu trước, đại thần lúc nào cũng trở hết tài năng (Tô Uyển và Diệp Hiểu Vũ: Điều cô nói thật quá vô nghĩa! Dù cho Đại thần Piano này không sở hữu Bàn Tay Vàng thì cũng không có ai bì kịp được!) Mà hôm nay cũng là lần mua bán cuối cùng, thành giao xong lập tức kết thúc.

Hôm nay, đại thần chọn một ca khúc có độ khó cao - "Ông mặt bay". Diệp Hiểu Vũ nói, ca khúc này cô đã luyện vài năm không ngừng nghỉ, cô cũng có thể biểu diễn à nha. Nhưng cô rất nhanh bị câu nói "Nếu có bản lĩnh thì lần sau cậu tới tham gia buổi biểu diễn này đi" của Tô Uyển làm cho ngậm miệng. Xét tổng thể, ca khúc này vẫn có một độ khó nhất định, ví dụ như tiết tấu rất nhanh, muốn biểu diễn cho thật chuẩn xác cũng không dễ dàng. Kỳ thật, so với ca khúc này, đồng diễn nhạc cụ vẫn khó hơn một chút, Tô Uyển năm đó phải sử dụng ống sáo, còn có cả kèn clarinet, kèn hai lá gió, vân vân. Nhớ lại năm đó, vào lúc Tô Uyển thi thối sáo cấp năm cũng từng nhờ bài "Bản khiêu vũ của côn trùng" mà thành công sở hữu lời phê "Xuất sắc" khi thông qua.

Được rồi, bây giờ chúng ta hướng màn ảnh về phía đại thần Trình Kiên bên này thôi ~

Chỉ thấy anh hơi gật đầu, bàn tay đặt trên piano đột nhiên chuyển động, giai điệu đầu tiên theo những ngón tay của anh mà tuôn chảy, tiết mục này đúng thật là bản "Ông mặt bay" mà lúc trước đã được giới thiệu. (Diệp Hiểu Vũ: Nói vô nghĩa quá đi! Chẳng lẽ còn có thể giới thiệu sai? Tô Uyển: Có thể lắm mà!) Không thể không nói, dưới bàn tay của đại thần, bản nhạc này hay hơn mấy phần, những âm thanh hoa lệ khiến cho mọi người phải yên tĩnh mà chuyên tâm thưởng thức tài đánh đàn của anh. Chỉ thấy ngón tay đặt trên phím đàn của anh khi đến cao trào giống như đang bắt đầu khiêu vũ; thân thể của anh cũng dong đưa, say mê theo từng giai điệu lên xuống, những giọt mồ hôi của sự nhiệt tình làm ướt mái tóc vàng trước trán anh... (chảy nước miếng ing~)

Khán giả nào ở đây cũng đều bị nhạc khúc của anh bao phủ, lầm tưởng rằng bọn họ đang được thưởng thức một hội thi âm nhạc tầm cỡ chứ không phải chỉ đang xem giải đấu Chopin Piano bình thường. Mọi người đều bắt đầu không thể tự kiềm chế được, như si như say hăm sâu vào đoạn cao trào của bản nhạc. Khi tiếng đàn đã ngưng, hai cô gái nhỏ Tô Uyển và Diệp Hiểu Vũ vẫn còn đang chảy nước miếng, mắt tròn xoe, toàn thể hội trường cũng vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Chốc lát, mọi người mới hồi phục tinh thần, vỗ tay như sấm. Xem ra đại thần đã lấy được lòng của khán giả rồi ~~~ (kích động cái gì, người cho điểm là giám khảo chứ đâu phải người xem tự tuyển chọn...)

Lúc này không chỉ có tiếng huýt sáo vang dội, mà có người còn kêu thét đòi nghe lại... Đại thần, anh đúng là dù ở nước ngoài cũng vẫn bốc lửa nhất đi! Xem xem, có biết bao tiểu cô nương mê say anh kìa! Tô Uyển lúc này đang thầm tự nhủ. Nếu nói ra miệng, bị Hiểu Hiểu tưởng nhầm thành cô đang ghen thì phiền to.

Cuối cùng cũng tới phần chấm điểm. (Tiêu chuẩn chấm điểm tác giả đã giới thiệu ở mấy chương trước)

Đại thần được toàn hội trường nhất trí khen ngợi nên chiếm được giải nhì. Cái gì? Tốt như vậy mà không giành được giải nhất? Oa oa oa, hóa ra là không có giải nhất, cũng thật khó trách. Xem ra kỹ năng đánh đàn của đại thần, trong mắt các chuyên gia thế giới, vẫn cần phải luyện tập nhiều hơn.

Như vậy, hội thi Chopin Piano năm năm diễn ra một lần cùng với những hiểu lầm của Tô Uyển và Trình Kiên đã khốn đốn hạ màn. Vì thế, ba người bọn họ ngày hôm sau liền cuốn gói về thành phố A (về phần đại thần sao, xế chiều ngày hôm đó liền đi máy bay riêng về nhà, nghe nói ba của anh kêu anh về nhà để... nói chuyện này ~).

Qua mấy ngày, cuối cùng cũng đến gần ngày cập nhật dữ liệu. Sau khi trở về, vì không có chuyện gì làm nên đại thần cũng đi theo các cô xuống FB đánh quái đào quặng, cuộc sống tịch mịch vô cùng ~ (Đây không phải là bài văn làm ruộng ~ là chuyện hài! Chuyện hài!) Tuy nhiên ~ Có Sói Cô Độc cùng ở, cuộc sống quả thật như mây bay!

"Uyển Uyển, em rất thích sùng vật sao?" Đùng đùng Sói Cô Độc này ngu ngốc, bình thường tuy hai mắt chỉ chăm ngắm người mỹ nữ, thật ra vẫn luôn cất giữ đồ nhĩ bảo búi trong lòng.

"Ừ, đương nhiên rồi!"

"Được, tốt lắm, chờ đến lúc đó anh mở hệ thống sùng vật trước!" Sói Cô Độc nhắc chuyện này khiến cô nghĩ đến thần thú siêu cấp trong trò chơi mà cô ao ước đã lâu (cụm từ "siêu cấp" là tự cô thêm vào, kỳ thật năng lực cơ bản của thần thú nào cũng giống nhau, bởi vì giá tiền giống nhau cả.)--- --- cứ

vĩ hồ màu bạc. Chờ hệ thống sùng vật bên này mở, cô phải tìm ác ma đi đòi tiền mặt mới được! ~

Chẳng qua không biết người này gần đây bận bịu việc gì, có lúc còn không thèm để ý đến cô. Hơn nữa, hồ ly tinh Nghê Thường thường hay nói chuyện với hân trong game, khiến cho Tô Uyển khi nhìn thấy liền có cảm giác tuyến đen, tuyến trắng đầy mặt.

Cô đang làm tặng nhóm mỹ nam vài bộ trang sức, tuy không có sắc lang sư phụ chỉ bảo, nhưng lại có đại thần Hiểu Hiểu trông coi, thuộc tính không chỉ rất tốt, hơn nữa còn được cô thiết kế rất đẹp mắt! Tô Uyển định vài ngày nữa sẽ đem lễ vật tặng, coi như báo đáp khoảng thời gian bọn họ bỏ ra để giúp cô thăng cấp.

Nhưng không hiểu vì sao ngoại trừ Sói Cô Đơn luôn hi hi ha ha cười toe toét cả ngày, những người khác dường như có chút thay đổi. Ác ma tâm tư khác thường, cô không hiểu rõ. Đại thần... không hiểu vì sao từ sau khi trở về lại có dáng vẻ như đang bị mất hứng? Mà phu quân thân y của cô hình như có tâm sự gì đó, chẳng lẽ là vừa chia tay với bạn gái sao?

Vì không dám quấy rầy hai người đàn ông đang buồn rầu đau thương, Tô Uyển đành phải nói chuyện với thân y phu quân của cô để thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình.

"Phu quân, sao gần đây anh trông có vẻ không vui?" Tô Uyển cũng nên quan tâm đến vị phu quân trên danh nghĩa của cô ~

"Ừ." Anh không phủ nhận, quả thực tâm trạng lúc này không tốt lắm. Nhìn trên màn ảnh máy tính, thấy cô mặc bộ trang phục màu xanh lục có được từ nhiệm vụ, nghe giọng nói bên kia lạnh lạnh như chuông bạc, lại cảm thấy rất xa xôi.

"Sao?"

"Hiện tại không có chuyện gì làm, em có muốn nghe anh kể chuyện xưa không?" Quách Gia Dịch cảm thấy bản thân thật cầu huyết khi làm chuyện tầm thường thế này, nhưng chuyện hiểu rõ nhất chính là chuyện người ta làm để thành công nhất.

Tô Uyển không nói gì, chờ nghe phu quân kể chuyện xưa.

Giọng nói tràn ngập sức hút của anh kể về một câu chuyện nghe có vẻ cầu huyết nhưng thực chất còn hơn cả thế:

"Có một cậu bé, cha là tổng phụ trách của một công ty đa quốc gia tại khu vực Trung Hoa, mẹ làm việc bên ngành luật, tạm xem như xuất thân từ một gia đình giàu có. Khi đứa bé còn rất nhỏ, cha mẹ nó đã hứa hôn cho nó với một đại tiểu thư xuất thân từ một gia đình làm trong giới quân sự.

Cô bé tiểu thư và cậu bé từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên, được xem như thanh mai trúc mã, nhưng cậu bé chỉ xem cô bé như em gái. Một ngày nọ, cô bé tiểu thư nói với cậu bé về hôn sự định sẵn giữa chúng. Từ lúc biết được điều này, cậu bé lập tức cho rằng đây là thủ đoạn của cha mẹ để đem lại lợi ích riêng cho bản thân. Vào một hôm, cô bé tỏ tình với cậu bé.

Nhưng cậu bé không có loại tình cảm như vậy đối với cô bé, vì thế đã quyết đoán cự tuyệt đại tiểu thư này, dù sao thì, cứ kéo dài sẽ không tốt cho cô bé. Nhưng mà, vì cha mẹ cưỡng bức dụ dỗ, lại thêm bản tính thiện lương và nhiều năm cảm tình với cô tiểu thư kia nên cậu bé quyết định nhượng bộ.

Nhưng cậu bé có một điều kiện: Nếu có thể trong vòng 5 năm tìm được người trong lòng của mình, hơn nữa còn cùng người đó kết giao, đính hôn thì cuộc hôn sự này không được diễn ra nữa. Đáng tiếc, cậu bé lúc nào cũng phải sống trong một nơi gò bó, mà ở nơi đó, không thể tìm thấy người mình thích, nên đành thử chơi game trên Internet để tìm nửa kia của mình.

Có vui sẽ có buồn, vui là vì cậu bé cũng tìm được người đó, buồn là vì, cô bé kia đã có người khác trong lòng, mà người kia lại không phải là cậu bé. Tuy rằng cậu bé có thể dùng mọi thủ đoạn để giữ cô bé làm người của mình, nhưng cậu bé đã không làm như vậy. Cậu không muốn cô bé kia giống mình, trở thành chim trong lồng..."

Còn chưa nói hết, Quách Gia Dịch chợt nghe thấy tiếng hít thở đều đều của người con gái ở đầu dây bên kia. Quách Gia Dịch khẽ cười, nghĩ rằng cô cũng sẽ không nghe được câu cuối này. Sau đó, anh chậm rãi nói với chính mình câu cuối ấy: "Cô bé này, tên là Tô Uyển."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Làm việc điên cuồng

Còn chưa nói xong, Quách Gia Dịch chợt nghe có tiếng hít thở đều đều của con gái bên tai. Gia Dịch khẽ cười, nghĩ rằng cô cũng sẽ không nghe được câu cuối này. Sau đó hân chậm rãi nói với chính mình câu cuối: "Cô bé này tên là Tô Uyển."

Đúng như dự kiến, đối phương không có phản ứng gì, đáp lại anh chỉ có tiếng hít thở đều đều của cô gái. Tuy rằng anh cũng chưa thấy diện mạo của Tô Uyển, nhưng anh luôn cảm thấy, cô hẳn phải là một người con gái có gương mặt vừa thanh tú vừa đáng yêu. Giờ phút này, trong lòng Quách Gia Dịch đang phác thảo một cảnh tượng rất đẹp, giữa khung cảnh ấy, có mộ cô gái say ngủ trước máy tính, nơi khóe miệng còn đang treo một nụ cười hạnh phúc.

Thời gian như muốn dừng lại. Quách Gia Dịch suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định không lay tỉnh cô. Nhưng có một người đã ra tay hành động trước cả anh.

"Tớ bảo cậu này, muốn ngủ thì làm ơn lên giường mà ngủ đi!!! Không sợ bị cảm lạnh sao!!!" Vốn đang mơ đến lúc sắp được chạm vào người mỹ nam, Tô Uyển lại bị Hiểu Hiểu lớn giọng đánh thức. Nhưng Tô Uyển không trách cô ấy, trái lại cảm thấy có chút ấm áp trong lòng. Người này từ trước đến nay khẩu Phật tâm xà, nếu nói lời quan tâm với cô, chẳng phải là rất đáng sợ sao!

Trên mặt tràn ý cười, Tô Uyển không hề để ý hình tượng há miệng ngáp, chống lại ánh mắt xem thường của Diệp Hiểu Vũ, bĩu môi nói: "Làm sao? Có chuyện nói mau! Không có chuyện gì thì mau lăn đến chỗ Diệp Tử nói lời đường mật đi~"

"Uyển Uyển, tớ trân trọng nói cho cậu tin này --- Hệ thống trò chơi đang cập nhật! Nếu cậu không logout, toàn bộ tư liệu trò chơi của cậu có thể không cánh mà bay ~ đến lúc đó ---" Hiểu Hiểu cố ý kéo giọng, "Ngay cả Sói Cô Độc cũng không giúp được cậu đâu ~ Nếu đã biết thì lăn đi ngủ đi! (Nhỏ giọng nói) Mấy ngày nay còn chưa tỉnh táo sao? Thật vô dụng..."

Tô Uyển không ghét cái gì cả, nhưng kì quái là cô lại đặc biệt ghét máy bay... Rời khỏi máy bay đã lâu như vậy mà cô vẫn cảm thấy choáng váng đầu óc... Có điều, nhắc đến trò chơi, Tô Uyển mới nhớ tới --- a! Khi nãy nàng còn đang cùng thần y phu quân nói chuyện mà ~~~ Tiêu rồi tiêu rồi, hình tượng của cô lại bị sụp đổ thêm một lần nữa... (Ác ma Hiểu Hiểu: Hình tượng sao, cậu từ trước tới giờ vốn chưa từng có. Thiên sứ Hiểu Hiểu: Uyển Uyển, từ từ rồi sẽ có thôi. Nhưng người như cậu, ít nhất cũng phải tám, chín năm nữa mới có nha ~ Tô Uyển: Tớ ngà! Cậu là ác ma khoác áo thiên sứ thì có!)

"Phu quân... Hóa ra anh còn ở đây ~~~" Tô Uyển nưong ngừng ngừng kêu một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: tốt nhất là không có ở đây.

"Ừ". Quách Gia Dịch tùy tiện lên tiếng.

"À ~ Anh mới nói đến chỗ nào vậy?" Khi nãy cô ngủ nên không nghe được đoạn sau, chỉ nhớ anh có nói muốn tìm một nửa của mình trong vòng năm năm ~ Nếu có thể, cô cũng muốn giúp anh!

Nghe Tô Uyển bảo thế, Quách Gia Dịch không biết nên vui hay buồn, nhưng anh chợt nghĩ đến một câu dùng để dụ dỗ Tô Uyển: "Nương tử, anh cam đoan sẽ yêu em thật nhiều, tuyệt đối không bắt cả hai tay ~ em theo anh đi!"

Nghe Quách Gia Dịch nói những lời này, nếu là trước kia, Tô Uyển sẽ cười gian mà đáp: "Thật tốt quá ~". Nhưng hôm nay, Tô Uyển đột nhiên ngắt ngang cả người, mở miệng rồi lại ngậm miệng, nửa buổi không nói tiếng nào.

Quách Gia Dịch thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ, tự nhủ: Chỉ khi con gái nhận ra mình thích đối phương mới có thể cùng người đó công khai quan hệ; mà thật ra con trai cũng như vậy, xem ra mình vẫn chưa là gì đối với cô ấy. (Mọi người còn nhớ không ~ Người này đang học ngành tâm lý học...)

"Nương tử, sao lại không nói gì? Phu quân khi nãy chỉ nói đùa với em mà ~" Không muốn tăng thêm áp lực cho cô, Gia Dịch đành phải giả bộ ngớ ngẩn để lừa cô. Mà đầu óc của cô gái nhỏ Tô Uyển có chút tri trệ trong chuyện tình cảm nên không hiểu người ta đang nói thật hay giỡn.

"Hi hi, em biết ngay mà ~~~ Phu quân thật thích nói đùa... Còn cả... để cập nhật trò chơi, hai giờ sau chúng ta gặp lại đi ~ Đến lúc đó có thể tranh đi phó bản mới, chuẩn bị cho nhiệm vụ đặc biệt ~~~"

"Được, chút nữa gặp lại."

Tô Uyển tắt máy tính, lúc này bỗng dưng muốn gọi điện thoại cho Mỹ Nhân Nhân. Ha ha ha, nguyên nhân sao ~~~ Đương nhiên là vì sủng vật! Đợi đến lúc lên thêm một cấp nữa là đã có thể dùng sủng vật, thật tuyệt ~ Cứ thế, Tô Uyển ôm tâm trạng chờ mong gọi điện cho Mục Úc.

"Là Mỹ Nhân Nhân phải không? Em là Tô Uyển!" Vì đang kích động nên giọng nói của Tô Uyển nghe qua thật êm tai.

"Ừ." Lúc này Mục Úc đang họp ở công ty. Tuy rằng về ngoài có vẻ lạnh nhạt, nhưng trong thâm tâm vẫn rất vui mừng.

Bằng chứng chính là, người nào đó trước kia luôn luôn điên cuồng làm việc, vậy mà hôm nay lại nghe điện thoại trong giờ làm. Sau đây là cảnh tượng trước đó:

"Reng reng reng ~~~"

Mục Úc nhú mày, nghĩ rằng: Ai có lá gan lớn như thế, dám để nhạc chuông ở trong hội nghị của anh! Chờ đấy, anh nhất định phải khiến kẻ đó đẹp mặt!

"Reng reng reng"

Được lắm, còn không mau tắt điện thoại, người này nhất định tiêu đời rồi!

Nhưng những người đang ngồi bên dưới đều mang vẻ mặt vô tội nhìn về phía anh, giống như cuộc điện thoại này không hề liên quan gì đến họ.

Mục Úc bị ma xui quỷ khiến, đưa tay sờ túi quần của mình... Rất tốt, đúng là bọn họ không có liên quan, bởi vì tiếng chuông phát ra từ điện thoại của anh! Nhưng anh lại nghĩ đến, trong danh bạ của anh, chỉ có một người không chú ý giờ giấc của anh mà gọi điện quấy nhiễu.

Vì thế, anh ra hiệu bảo mọi người không được lên tiếng, sau đó chậm rãi nhận cuộc gọi. Dĩ nhiên, những người đang ngồi ở đó thấy thế liền nhìn về phía giám đốc. Thấy trong mắt giám đốc mang theo ý cười mà nhận cuộc gọi, bọn họ càng cảm thấy kỳ quái...

Người kia là ai? Chẳng lẽ là boss lớn của công ty? Có thể khiến giám đốc không la mắng khi bị gọi điện quấy nhiễu một hội nghị quan trọng như vậy, còn có thể khiến giám đốc sắt thép của bọn họ lộ ra một bản mặt chưa ai từng thấy - tươi cười, người này nhất định là một nhân vật tầm cỡ!

Quả thực người này đúng là một nhân vật tầm cỡ, hơn nữa còn là một "boss", vì cô chính là --- Boss Tô Uyển oai phong một cõi trò chơi... (Tô Uyển: Thật là một hàng miếu tả khiến người ta đau lòng... Tác giả, vì sao các nhân vật chính trong những bộ truyện khác đều có ngón tay vàng, còn bàn tay vàng của ta đâu? Hồ Ly: Không có, đây là truyện của ta, không có ngón tay vàng thì đã sao ~ Mặc kệ, người tiếp tục ngoan ngoãn cho ta...)

"Là Mỹ Nhân Nhân phải không? Em là Tô Uyển!" Vì đang kích động nên giọng nói của Tô Uyển nghe qua thật êm tai.

"Ừ." Lúc này Mục Úc đang họp ở công ty. Tuy rằng về ngoài có vẻ lạnh nhạt, nhưng trong thâm tâm vẫn rất vui mừng.

"Mỹ Nhân Nhân sao lại lạnh nhạt như vậy? Hôm nay có cập nhật hệ thống đó ~"

"Ừ, biết rồi." Dừng một chút, Mục Úc còn nói thêm: "Nếu không có việc gì, anh tắt máy đây. Lát nữa gặp." Không để cho Tô Uyển có cơ hội phản bác, Mục Úc trực tiếp tắt máy.

Trong lúc cô bạn nhỏ Tô Uyển bất mãn vì bị anh đối xử lạnh nhạt qua loa, ở tầng cao nhất của tập đoàn Mục thị, các nhân viên đang họp với Mục Úc đều nghĩ: Hôm nay thời tiết thật tốt, không ngờ giám đốc không hề tức giận! Hơn nữa còn nói nhiều như vậy! Có thể thấy được đây nhất định là một khách hàng quan trọng ~ (P/s: Giám đốc của bọn họ khi gặp tổng giám đốc cũng sẽ không chủ động nói nhiều như thế đâu! → Ngoại trừ vợ của tổng giám đốc ~~~)

Tô Uyển không biết rằng, Mục Úc vì lần cập nhật này mà tranh thủ chấm dứt hội nghị này sớm, sau đó anh còn có việc phải làm nữa. Hơn nữa anh cũng không quên hôm nay có thể dùng súng vật, trước đây anh đã cùng Sói Cô Độc chuẩn bị tốt cho chuyện này. Tuy nhiên, vừa rồi, khi anh nhận được điện thoại, khoe miệng không thể kiềm được mà hơi nhếch lên. Anh sẽ không nói cho bất cứ người nào rằng, bởi vì anh đột nhiên nghĩ "Cô gái nhỏ Tô Uyển này có phải đang nhớ hân không" nên mới như vậy, nếu không, nhất định anh sẽ rất mất mặt!!!

"Hiểu Hiểu~ Cập nhật xong rồi nha!" "Hiểu Hiểu, đây là súng vật của ta này!!"

Diệp Hiểu Vũ lúc này đang muốn dùng dao gỗ đánh bay Tô Uyển đến một nơi nào đó. Lúc trò chơi sắp cập nhật xong theo dự tính cũng là khi Tô Uyển bắt đầu lớn tiếng hò hét... Quen biết với cô thật đúng là thiết thời cho Diệp Hiểu Vũ. Thấy cô như vậy, Diệp Hiểu Vũ mở miệng:

"Uyển Uyển à, cậu có biết cứ đi tới đi lui sẽ khiến mỡ bị tiêu hao không! Cậu xem cậu gầy như vậy rồi ~ sao còn dám lãng phí mỡ?" Thật là, cứ đi qua đi lại như vậy khiến cô tức chết. Sinh lực của Uyển Uyển hình như có lấy cũng không hết, dùng cũng chẳng cạn.

"Phải ha! Vậy tớ ngồi xuống nghỉ một lát..." Bị Diệp Hiểu Vũ nhắc, Tô Uyển nhanh chóng ngồi xuống. Sau khi ngồi xuống, cô vẫn không quên cúi đầu nhìn trước ngực. Nếu cô cứ đi đi lại lại mãi, cái thứ này không phải sẽ mất hết sao... ㄟ Chết mất thôi!

Thấy cô gái nhỏ Tô Uyển đã yên lặng, Diệp Hiểu Vũ bắt đầu đăng nhập vào Thượng Quan. Chờ đến lúc có thông báo hoàn thành việc cập nhật, cô sẽ lập tức đăng nhập bắt súng vật. (Hào tâm nhắc nhở: Trước kia, Tô Uyển và Diệp Hiểu Vũ có tham gia thi đấu cosplay do Tuyệt Sắc Cửu Thiên tổ chức, không ngờ cũng đạt giải. Giải thưởng là hai tọa kỵ có tư chất cao --- Bạch Hổ và Hắc Báo.

Khi Tô Uyển sắp ngủ, cuối cùng quản trị trò chơi cũng phát thông báo (Tô Uyển biết được là nhờ tiếng hét chói tai của Hiểu Hiểu). Hơn nữa, bạn học Diệp Hiểu Vũ còn được Sở Phong Hàn gọi tới, bảo hai người bọn họ và Diệp Tử mau chóng đăng nhập để nhận thưởng là kỹ năng sống --- Nếu chậm trễ, khắp màn hình sẽ chỉ toàn người với người.

Sau khi đăng nhập, Hiểu Hiểu nhanh chóng nhận được tin nhắn phần thưởng từ【Hệ thống】do Sói Cô Độc gửi đến - [Thần thú Hắc Báo], mà cùng lúc Diệp Tử cũng nhận được [Thần thú Bạch Hổ]. Vì thế, ba người lập tức cùng nhau đến chỗ NPC dạy kỹ năng sống để tiến hành lựa chọn kỹ năng. (Nói một chút: Trong 4 kỹ năng sống chỉ được chọn 3 cái.)

Tô Uyển lựa chọn các kỹ năng [thuần thú], [cấp cứu], [câu cá]. Sau khi hệ thống cập nhật, vì muốn có súng vật, Tô Uyển liền chọn kỹ năng thuần thú, để bảo vệ bản thân, cô chọn kỹ năng cấp cứu. Kỹ năng cuối cùng, cô tính chọn nấu nướng, nhưng vì sự phụ Sói Cô Độc "chỉ bảo" (nói đúng hơn là lừa gạt hại người đó mà ~) cô cũng bắt buộc chọn kỹ năng câu cá. Lý do Sói Cô Độc chọn kỹ năng này là vì, bởi không thể PK GM nên câu cá sẽ giúp giết thời gian ~

Hiểu Hiểu lựa chọn kỹ năng [thuần thú], [nấu nướng], [câu cá]. Chọn kỹ năng thuần thú vì Diệp Hiểu Vũ cảm thấy đây là kỹ năng sống duy nhất có tác dụng trong 4 kỹ năng. Kỹ năng nấu nướng là cô bắt buộc Sói Hiu Quạnh mà chọn. Cuối cùng, nhờ có Tô Uyển "chỉ bảo", cô chọn kỹ năng câu cá.

Diệp Từ lựa chọn các kỹ năng [thuần thú], [cấp cứu], [câu cá]. Lý do chọn kỹ năng thuần thú chắc không cần phải giải thích nữa, cũng giống với Diệp Hiểu Vũ. Muốn làm một người đàn ông dịu dàng tốt tính của thời đại mới, đương nhiên phải biết săn sóc cho vợ mình, vì thế, cấp cứu là kỹ năng không thể thiếu. Bởi vì vợ muốn học kỹ năng nấu nướng, nên anh cam tâm tình nguyện làm người cung cấp nguyên liệu nấu nướng. (Tô Uyên: Thật là một người đàn ông tốt nha! Nghĩ mà xem, trong chức nghiệp phụ lúc trước, vì Hiểu Hiểu mà Diệp Từ chọn chức nghiệp chuyên về thu thập, cô sẽ đưa tay đánh trống cổ vũ cho anh, ủng hộ cho cặp đôi này ~~~ Hiểu Hiểu, cậu đi theo Diệp Từ đi!)

Lúc này, Tô Uyên đột nhiên nhìn thấy một yêu cầu giao dịch trên màn hình:

【Hệ thống】Người chơi [Satan Du Đãng] muốn cùng bạn giao dịch.

Tô Uyên chọn [đồng ý]. Súng vật ơi là súng vật, cuối cùng em cũng thuộc về chị!!!

Quả nhiên, Tô Uyên nhận được thần thú có tư chất còn cao hơn so với súng vật của Hiểu Hiểu và Diệp Từ đến 3.14 điểm--- [Thần thú quý hiếm - Cừu Vĩ Hồ (màu bạc)]! Thấy thế, Tô Uyên vô cùng kích động! Cô quên mất bản thân còn đang ở trong trò chơi, cũng đã quên đổi kênh tán gẫu [thế giới] thành kênh [mật] (muốn đổi chế độ tán gẫu mật cần phải nhấp vào biểu tượng đầu nhân vật của đối phương, nhưng vì Tô Uyên quá kích động nên quên mất...), trực tiếp đăng một câu lên kênh thế giới:

【thế giới】Quả Lạc Hóa Diễm: Người đẹp, ta yêu người chết mất! Thật sự đó ~~~

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: You are my angel

Quả nhiên, Tô Uyên nhận được thần thú có tư chất còn cao hơn so với súng vật của Hiểu Hiểu và Diệp Từ đến 3.14 điểm--- [Thần thú quý hiếm - Bạch Cừu Vĩ Hồ]! Thấy thế, Tô Uyên vô cùng kích động! Cô quên mất bản thân còn đang ở trong trò chơi, cũng đã quên đổi kênh tán gẫu [Thế giới] thành kênh [mật] (Muốn đổi chế độ tán gẫu mật cần phải nhấp vào biểu tượng đầu nhân vật của đối phương, nhưng vì Tô Uyên quá kích động nên quên mất...), trực tiếp đăng một câu lên kênh thế giới:

[Thế giới] Quả Lạc Hóa Diễm: Người đẹp, ta yêu người chết mất! Thật sự đó~~~~

Tô Uyên kêu xong liền phát hiện ra là kêu nhầm rồi, mà Diệp Hiểu Vũ cũng ngay lập tức chú ý đến. Mặc dù cô biết Mục Úc đối với Tô Uyên không tệ, nhưng mà lúc ở Vác-xa-va cô ấy không phải đã cùng đại thần xong rồi hay sao? (Tô Uyên: Hiểu Hiểu tôi xin cậu đấy, còn không phải là tại cậu dỏ trở quỳ sao!) vì vậy cô bắt đầu nói luôn một câu: Cậu không phải là có đại thần sao, đừng có mà thủy tính (nhận ngay một cái liếc mắt của Tô Uyên) --- nhưng không dương hoa được không?”

“Mẹ nó, mình tại sao lại ở lúc này... lại đi nói thế này, làm sao bây giờ a?” Tô Uyên đã bị cảnh tượng trước mắt làm hoa cả mắt. Bởi vì lúc trước cô và Lăng vừa ở trên thế giới kêu gào nên cũng không ít người biết mặt, hơn nữa biết được một chút chuyện xấu của cô và Lăng, sau đó lại thêm đại thần vào giúp đỡ, còn thêm bang chiến tranh đấu, Tô Uyên cũng coi như cả giận một phen. Trình độ đó, ở trong Cừu Thiên tương đương với Tiểu Nguyệt Nguyệt.

Vậy nên, cũng bắt đầu có nhiều người vào bát quái.

[Thế giới] Mặc quần đùi qua ngày mùa đông: Lâu ngày không gặp, không biết kêu người đẹp là đang nói người nào a~~~

Rất nhiều lời nhạo báng tương tự như vậy xuất hiện trước mắt Tô Uyên, làm cho cô gái nhỏ này nhất thời không phản bác được. Đang khi cô tay chân lúng túng, có người nói hộ nàng một câu, cũng chính câu này làm thế giới bạo phát ra một màn song gió, người này chính là người vừa mới đi gây sự với Tô Uyên - Nghe Thường.

[Thế giới] Nghe Thường: Nói không chừng người ta gõ nhầm rồi, nên làm cái gì thì làm đi.

Một câu nói này, không chỉ có người trong Cừu Thiên kinh ngạc, Lăng Từ Long Tâm kinh ngạc, mà ngay cả Tô Uyên cũng phải kinh ngạc. Hai người phía sau dù sao cũng được tính là nửa người trong cuộc chứ? Nghe Thường cư nhiên thay đổi hành động ngày thường châm chọc chế bai Tô Uyên, ngược lại lại giúp nàng nói chuyện! Đây... Rất nhiều người có phản ứng đầu tiên là xem xem hôm nay mặt trời mọc hướng nào. Là mọc hướng Đông á, không sai. Vậy đó là tại sao???

Tô Uyên bị những lời này của Nghe Thường dọa sợ không nhẹ, ngược lại nhìn về phía Hiểu Hiểu, mặt lộ vẻ khó xử. Mà người sau dĩ nhiên cũng nhìn thấy lời nói của Nghe Thường trên Thế giới. Trợ giúp Tô Uyên thì cô ta có lợi gì sao? Cô ta không phải vẫn luôn muốn dồn Tô Uyên đến chỗ chết sao? (có lẽ không có khoa trương như vậy rồi) Lúc này cô đột nhiên nhớ đến, ngày tên côn đồ các kẻ kiếm chuyện chơi, khi Mục Úc vừa xuất hiện, Nghe Thường ngay lập tức thay đổi thái độ. Chẳng lẽ... Nói ra tình trạng bị thương của mình cũng không phải là tốt, trong lòng Diệp Hiểu Vũ có giới hạn, chỉ là nàng không xác định, hiện tại cũng chưa phải lúc nói ra.

Mà Tô Uyên lại đang nghĩ tới những chuyện kinh khủng, ví dụ như Nghe Thường trước tiên là giúp cô, sau đó..... về sau.... Cuối cùng hại... chết nàng như thế nào (cao cấp hơn thông minh nghĩa là trí tưởng tượng quá phong phú...) chỉ là xem trên [Thế giới] mọi người bàn luận càng ngày càng xa, sắc

mặt Tô Uyên cũng càng ngày càng khó coi.

Nhưng ở nơi Tô Uyên không thấy được (là mặt thật không thấy được), có một người khác sắc mặt càng khó coi hơn. Trình Kiên nhìn đám người trên kênh [Thế giới] lại nhai thật đáng ghét, trong con tức giận mở ra một cái loa (Trong Cửu Thiên có loa là nói chuyện được a~~~~)

“Các người, cũng muốn chết sao??” Có thêm đại thần đặc sắc uy hiếp, hai chữ trước dừng lại, khiến tim mọi người cũng thót lên tới cổ họng, kết quả nửa câu sau vừa ra, mặc dù có một nhóm người, đặc biệt là fan nữ của đại thần, cũng ngoan ngoãn từ trên Thế giới đi xuống. Bởi vì ở trong mắt mọi người, Ảnh Chi Long Ngâm vẫn là cái người đại biểu cho khiêm tốn mà hoa lệ, đối với lần này khác thường, tin tốt ~ quả nhiên là bị gán lên Tô Uyên.

Thấy vậy, Tô Uyên rất bất đắc dĩ gửi tin nhắn cho Xảo xác lang, loại chuyện như vậy để sự phụ GM đi làm thật tốt. Ngày mai sẽ là ngày nhiệm vụ Trung Thu đặc biệt, đến lúc đó cô cũng sẽ làm xong đồ trang sức cho mọi người ~ O(∩_∩)O haha~ tất cả đều thuận lợi như vậy đây.... Nghĩ như vậy, Tô Uyên đã thoát game, chuẩn bị sắp xếp một chút rồi đi siêu thị mua sắm (định ngày mai ở nhà cả 24 tiếng cây phở bản a~~~~), không biết lại gặp phải một cái chuyện tình khiến cô có cảm giác “Sớm biết hôm nay vậy chẳng làm”.

Mua xong đồ đặc, Tô Uyên đang rảo bước vui vẻ trở về ký túc xá, kết quả cô lại thấy một bóng dáng quen thuộc cạnh quán café ngoài trời bên đường. Lấy tay dụi dụi mắt, không nhìn lầm a! Đó không phải là Người đẹp sao~ Tô Uyên vừa kích động định nhào qua Người đẹp lại phát hiện Mục Úc đang ngồi đối diện một người khác, cô gái kia, nhìn thế nào mà lại thấy giống Nghê Thường....

Người đẹp đang làm gì đây a? Đang ở Tô Uyên suy nghĩ xem có nên đến gần hay không, thân mình đã không tự chủ được tiến lại gần hai người họ.

“Nói như vậy, nếu em chia tay Lăng thì anh sẽ suy nghĩ đến em sao?” Nghê Thường hỏi.

“Nha.” Người đẹp đây là ý gì? Chẳng lẽ là đồng ý ư!!! Mục Úc, anh thì ra là loại người như vậy. Tô Uyên tức giận nghĩ.

“Vây em coi như anh đồng ý rồi.” Trong mắt Nghê Thường lóe tia hài lòng mà giáo hoạt, nhưng mà bởi vì Tô Uyên đang ở phía sau hai người, nói cách khác, Nghê Thường đang quay lưng về phía Tô Uyên, cho nên Tô Uyên cũng không nhìn thấy vẻ mặt cô ta. Nhưng mà, chỉ dựa vào tiếng nói, Tô Uyên cũng biết cô ta kích động và vui vẻ đến cỡ nào.

Mục Úc không nói lời nào. Liếc nhìn Nghê Thường xong lại cúi đầu, tóc rơi trên trán cùng lông mi dài hợp thành một, hòa thành một thể. Máu đen cùng máu đen, vừa lúc chặn lại mọi vẻ mặt của anh, như vậy lại càng làm Tô Uyên luống cuống, cô chưa từng thấy Mục Úc như vậy.

Nghĩ như vậy, Tô Uyên nhất thời kích động, đôi tay nắm chặt túi đồ ăn vặt, hơi sức quá lớn, cho tới lúc một bọc khoai tây chiên trong đó bị quái nữ Tô Uyên trực tiếp bóp nổ. “Phanh”. Nghe thấy tiếng vang trong dự liệu, sau đó Người đẹp và Nghê Thường cùng hướng về phía tiếng vang nhìn, Tô Uyên bại lộ.

Đang lúc Tô Uyên muốn tỏ vẻ là người rộng lượng, giả vờ là chính mình cũng chẳng thèm chào hỏi coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên bị hất chân, Tô Uyên cả người và đồ ăn vặt ngã lăn ra đất, trong lòng liền thầm nghĩ ít nhất sau khi Người đẹp nghe thấy thì cũng phải an ủi cô một chút chứ?

“Mặc kệ đi”. Giọng nói của Người đẹp lạnh như sông băng vậy, không mang theo bất kỳ nhiệt độ nào. Tô Uyên không ngờ là kết quả nhận được lại hoàn toàn trái ngược với điều vẫn chờ mong. Thậm chí cô còn bắt đầu nghi ngờ lỗi tai của chính mình, chẳng lẽ hàng ngày nghe rock to quá nên bị ảnh hưởng sao? Nhưng chỉ sau một khắc, cô lại nghe thấy tiếng Nghê Thường ở bên cạnh đồ thêm dầu vào lửa, họa vô đơn chí, vốn đã cười khổ mặt trắng như ngọc, nay lại càng thêm trắng bệch.

“Ừ, mặc kệ cô ấy. Vừa rồi chúng ta đang nói đến đâu rồi nhỉ?” Nghê Thường nhận ra có chút ánh sáng trong mắt Mục Úc khi nhìn thấy Tô Uyên nhưng chỉ thoáng qua rồi biến mất. Cổ tình không chú ý, trong giọng nói liền tỏ vẻ bất mãn, giống như là đang muốn tuyên bố quan hệ giữa hai người bọn họ.

Hừ, cái cô Tô Uyên này, ngay từ đầu đã thấy không vừa mắt rồi. Dáng người không có, cũng chẳng xinh đẹp xuất chúng gì cả, sao lại có số may mắn như vậy chứ? Không phải là chơi game giỏi chút thôi sao! (Tô Uyên: loại người như cô làm sao hiểu nổi tôi như thế nào cơ chứ!) Tại sao ông trời lại bất công như vậy? Nghĩ tới đây liền mỉm cười. Không, Thượng đế như vậy là rất công bằng rồi, cho nên cô mới có cơ hội giành lấy hai người trong lòng của cô ta chứ. Nếu vậy, cô cũng thôi, coi như nể mặt Mục Úc.

Không thèm suy nghĩ thêm nữa, Tô Uyên chẳng thèm quay lại nhìn, cứ thế nhặt đồ đặc lên rồi bỏ đi. (Tô Uyên: Cái gì? Để đấy không nhặt lại? Như vậy chẳng phải là phí tiền sao! Không phải tiền của người nên người đừng có mà nói không cần...)

“Theo cô ấy đi”. Còn chẳng có tình cảm nào... Lúc đó, cô chỉ hy vọng là thịnh lực của mình không tốt đến vậy, điếc cũng được, ít nhất là cô cũng sẽ không cảm thấy tổn thương như hiện tại.

Nghĩ đến Người đẹp bây giờ nói thêm một chữ hay nhìn cô lâu hơn một chút cũng không được. Theo hoàn cảnh vừa rồi, có lẽ là hai người kia đang muốn nói chuyện riêng với nhau... Còn cô thì sao? Không phải Người đẹp vừa mới tặng sủng vật cho cô hôm nay sao? Tại sao đột nhiên lại có thể tốt với cô gái khác. Chẳng lẽ lại là cô tự mình tưởng bở? Mà người khác còn chưa tính, thế nào lại chọn chính người đã cướp mất Lăng Tô Uyên nhất thời cảm thấy lạnh từ đầu đến gót chân, hơn nữa thật nặng nề cảm thán một câu: thì ra khi khổ sở, tìm, sẽ cảm thấy rất đau...

Đang ở lúc suy nghĩ của cô chưa đi quá xa, Mục Úc bỗng nhiên đứng bật dậy, hơi nhú mày, nhìn Tô Uyên mang theo loại cảm giác bị phá hủy tình cảm chạy đi, tim của anh cũng vậy, giống như là bị người ta dùng lưỡi dao sắc bén đâm bị thương thật sâu.

Thật xin lỗi.... Mục Úc nói thầm trong lòng. Thật xin lỗi, thật xin lỗi... sau này anh sẽ đền bù cho em --- món quà của chúa, thiên thần của anh! Anh

nhất định sẽ dùng nửa đời còn lại để bồi thường cho em (xém tí viết thành nửa người dưới, chỉ là, hình như cũng không khác mấy...) (Leod: cái bên cạnh là của tác giả nhé :v), bởi vì, ngày hôm đó, là em đã dùng nụ cười sáng chói của mình, đem kẻ sắp chết là anh, kéo trở lại. Coi như là em quên mất, nhưng anh sẽ nhớ mãi!

Tô Uyên vừa về đến ký túc xá liền bắt đầu khóc ầm lên, không biết là vừa rồi bị té đau hay là vì đau lòng, dù sao đi nữa thì mặc kệ Diệp Hiểu Vũ gắng hỏi thế nào cô cũng không nói lý do.

“Mẹ nó, là đứa đáng chết nào dám chọc vào Tiểu Uyên của chúng ta chứ. Nói cho tớ, tớ nhất định sẽ giúp cậu giết chết hắn!” Hiểu Hiểu ngồi bên cạnh giường Tô Uyên, nhìn Tô Uyên ném đồ đạc lung tung rồi cắn gối khóc, mà cô, Đại tiểu thư thế mà chỉ có thể giúp Tô Uyên xếp mấy thứ đồ bị ném vào chỗ cũ, rồi lại chờ bạn nhỏ Tô Uyên ném chúng thêm lần nữa... Không còn cách nào khác, ai bảo cô là Diệp Hiểu Vũ tốt bụng! Không có gì quan trọng hơn bạn bè! Vì vậy, cô vừa nhặt đồ vừa an ủi bạn:

“Tớ không hỏi gì nữa nha, tóm lại một câu ~ nói cho cậu biết, dưới gầm trời này thật sự là không có gì qua được nhẹ nhàng cả. Nếu không có chuyện thì thôi, có chuyện liền một đồng. Cậu tốt nhất là nên nghỉ ngơi đi.”

Bạn tốt không nói gì nữa, Tô Uyên cũng liền ngoan ngoãn đắp chăn lên, vùi mặt vào gối. Nghĩ nghĩ lại, Hiểu Hiểu vẫn có thể nghe được tiếng của Tô Uyên, hẳn là đang núp ở trong chăn mà khóc đây. Không lâu sau, trên giường liền truyền đến tiếng hít thở nhẹ nhàng, có lẽ là cô bé này khóc mệt đến ngủ luôn. Diệp Hiểu Vũ đành bất đắc dĩ than thở, sau đó thay Tô Uyên đóng cửa, rồi đi lại chỗ máy tính bấm điện thoại.

“Ác ma, có phải anh đùa hơi quá hay không? Tô Uyên cô gái nhỏ kia vừa về đến ký túc xá liền gào khóc, em không thêm lửa với anh, cực kỳ thâm hiểm ~ hỏi gì cũng không nói. Sau đó em mới nghĩ là có liên quan đến anh, anh nói xem, làm gì mà khi dễ cô ấy vậy?” Hiểu Hiểu nói liên tiếp một tràng, hoàn toàn không hề cho Mục Úc cơ hội chen vào.

“Rồi cô ấy sẽ hiểu”. Mục Úc cũng không giải thích gì thêm.

“... Được rồi, nếu vậy em cũng không nói nhiều nữa. Chỉ là tại sao anh lại nói cho em biết chuyện này chứ?” Hiểu Hiểu đột nhiên nhớ tới lúc ở Vác-xa-va Mục Úc kể với cô chuyện này. Nhưng mà vẫn không nghĩ ra tại sao lại nói với mình mà lại không nói với người trong cuộc kia chứ?

“Nói cho em biết em còn mắng anh. Nếu không nói thì em giết anh rồi còn đâu.”

Ặc, Hiểu Hiểu nghe xong hoàn toàn không còn gì để nói. Suy nghĩ một lúc xong lại hỏi: “Vậy tại sao anh lại không cho em nói với Diệp Từ?”

“Không nói cho cậu ấy, không có việc gì thì thôi, nói cho cậu ấy biết cả anh và em đều sớm chết” Nghe nói như thế, khoe miệng Diệp Hiểu Vũ giật giật, chỉ một câu nói cũng có thể nói trúng điểm nàng lo lắng. “Đường đường là người thừa kế công ty hàng không XX, mò mẫm trên chôn quan trường sang trọng, chỉ mấy chuyện nhỏ này làm sao làm khó anh được? Anh mà không muốn nói, chẳng ai biết được.”

“Em hiểu rồi, nếu như anh mà khiến Tô Uyên gặp chuyện bất trắc, em nhất định sẽ cho đầu anh dọn nhà!” Bỏ lại một câu đe dọa tàn nhẫn, đại tiểu thư chuẩn bị cúp điện thoại.

“Không cần em dạy, anh tự có chừng mực” Nói xong liền tự động cúp luôn.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Sự yên bình trước cơn bão táp

"Ta đã biết, nếu người thật sự làm gì Tô Uyên, ta nhất định phải chuyển nhà cho cái đầu của người!" Sau khi quăng ra một câu tàn nhẫn, đại tiểu thư chuẩn bị gác điện thoại.

"Không cần người dạy dỗ, ta tự có chừng mực." Nói xong, trực tiếp tắt máy.

Diệp Hiểu Vũ nhìn điện thoại, bĩu môi, hừ một tiếng, Mục Úc cũng một bộ dạng như vậy. Chỉ có điều, một lát sau, cô tắt máy tính, sau đó cũng trở về phòng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, khi Diệp Hiểu Vũ vừa rời giường đã thấy Tô Uyên đang ngồi trước máy tính. Thế mà bộ dạng trông cứ như chuyện gì cũng chưa từng phát sinh, còn vẫy tay với cô, khiến cho cô nghĩ lầm rằng mình còn chưa tỉnh ngủ, vội vàng dụi dụi mắt. Ôa, đúng là sự thật.

"Hắc, nhóc con, sao người dậy sớm thế?" Diệp Hiểu Vũ cố ý làm cho giọng điệu của mình có thể thoải mái một chút. Nhưng mà Tô Uyên ra vẻ giống như cái gì cũng chưa từng phát sinh, ngoại trừ hai con mắt bị sưng vù giống như quả hạch đào, hoàn toàn nhìn không ra tối hôm qua cô gái nhỏ này đã

khóc cả đêm. Tô Uyên, cậu thật lợi hại, cậu đúng là diễn viên trời sinh! Diệp Hiểu Vũ thầm nhủ.

"Hôm nay có nhiệm vụ đặc biệt, hơn nữa sư phụ còn đồng ý đem tớ đi làm nhiệm vụ đặc biệt - nhiệm vụ Ẩn Tàng." Tô Uyên nói, không nhanh không chậm.

"Đồ nhi ngoan, đây là lần đầu tiên em không có chút ý đồ gì mà kêu vì sư thành 'sư phụ' đó! Vì sư thật sự là cảm động muốn khóc rống lên!!!" Kết quả, bên kia đường dây điện thoại đột nhiên truyền đến tiếng kêu sợ hãi của Sói Cô Đơn, đáng sợ tới mức, cô trực tiếp ném điện thoại đi. Giọng nam hùng hồn của Sói Cô Đơn quanh quẩn giữa ký túc xá của hai người, rất lâu sau cũng chưa phân tán...

"Ai dám có ý đồ với Sói Cô Độc anh chứ! Hừ, trừ phi bà mẹ già này tai điếc mắt hoa, đầu bị kẹt cửa mới có ý đồ với ông chú đoan mạng vẻ ngoài chính trực như anh." Tô Uyên như trước, nhanh nhẹn miệng nói mấy câu, khiến Sói Cô Độc chỉ có thể trả lời là "Được rồi".

Diệp Hiểu Vũ thấy vậy, cũng nhanh chóng chạy qua mở máy tính, bắt đầu một ngày chơi Cửu Thiên của cô. Lúc này Tô Uyên đang đi theo Sói Cô Độc, đi tới [Khu rừng cổ Thần Nông nằm sâu trong thị trấn cổ xưa], chỗ [Ẩn giả - Duyên Minh Xứ]. Vì cô gái nhỏ này là người mù đường, hiểu rõ bản thân nhất định sẽ đi lạc, nên hoàn toàn sử dụng kỹ năng [Đi theo], hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị bỏ mặc ~

Thừa dịp máy đang khởi động, Diệp Hiểu Vũ chạy đến chỗ máy tính của bạn tốt, muốn xem thử là nhiệm vụ đặc biệt gì.

Vì lời thoại quá nhiều, Diệp Hiểu Vũ cuối cùng tổng kết bằng một vài câu: Trong khu rừng cổ Thần Nông nằm sâu trong thị trấn cổ xưa, ẩn giả Duyên Minh Xứ thấy ánh trăng đột nhiên biến mất, làm mất đi sự cân bằng giữa trời đất. Để phòng ngừa tình thế nghiêm trọng hơn, Duyên Minh Xứ hi vọng người chơi, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm cho ánh trăng xuất hiện lại ở Thiên Không. Duyên Minh Xứ cũng đồng ý sẽ tăng cao thiên phú của người chơi nếu người chơi có thể hoàn thành nhiệm vụ này, giúp người chơi có thể tăng ba kỹ năng đặc biệt (vũ khí/ nguyên tố...), cũng sẽ cho người chơi một cơ hội thăng cấp lập tức. Nếu đã đạt tới cấp cuối, cấp bậc sẽ không đổi, nhưng sẽ nhận được hiệu quả như khi thăng cấp. Ngoài ra, khi hoàn thành nhiệm vụ này, người chơi còn nhận được 5000 kim và 3120000 kinh nghiệm cùng một danh hiệu đặc biệt. (mỗi sever tối chỉ được hoàn thành nhiệm vụ này tối đa 10 lần)

Sao chứ, chỉ có thể hoàn thành 10 lần à, bản thân đúng là không nên hi vọng nhiều, nếu không ngoại trừ Sói Cô Độc là không cần làm nhiệm vụ đặc biệt này, bọn họ có tổng cộng 6 người, chẳng phải là sẽ đập tan sự cân bằng giữa các sever sao. Nghĩ đến đây, Diệp Hiểu Vũ lập tức hạ quyết tâm sẽ không đi theo để quấy rối, nhưng vẫn nhìn không được mà muốn xem thử cái danh hiệu đặc biệt vừa rồi mới nhắc tới. Nháy mắt, bên cạnh hiện ra một lời giải thích thuyết minh trong khung chữ:

Danh hiệu đặc biệt: Người bảo vệ lẽ trời, thời gian phục hồi kỹ năng giảm 5%, thương tổn do kỹ năng cần có thời gian để ra chiêu và kỹ năng ra chiêu ngay lập tức sẽ tăng 5%.

Nhìn thấy vậy, ánh mắt của Diệp Hiểu Vũ lập tức sáng lên, đây,,, thuộc tính này thật tốt quá! Nhưng mà lại nghĩ, hay là thôi đi. Sau đó, nói với Tô Uyên: "Uyển Uyển, chúng ta tiếp nhận chức vụ trước đi. Sau đó, khi người tới đồng ý thì đi đánh quái."

Vì vậy, Tô Uyên, Diệp Hiểu Vũ, đương nhiên có cả Diệp Từ, dưới sự dẫn dắt của Sói Cô Độc, bắt đầu tiếp nhận chức vụ. Có lẽ là vì đang trong lúc rảnh rỗi, Tô Uyên không ngờ lại có thể xem hết thuyết minh về nhiệm vụ đặc biệt rồi, hơn nữa lời thoại của nhiệm vụ đặc biệt đều do sư phụ của cô - Sói Cô Độc chuẩn bị đó ~ Lúc xem lời thoại, Tô Uyên đột nhiên cảm thấy sư phụ của mình - Sở Phong Hàn thực sự rất khổ, phải viết ra nhiều thứ như vậy (bên dưới bỏ đi ngàn từ)...

Hôm nay vốn đúng là đêm trăng tròn, nhưng tại sao đến ánh trăng cũng không thấy? (Tô Uyên: Không biết cái tên Sói Cô Độc kia đang muốn làm trò gì? Sở Phong Hàn: Không phải ta muốn làm trò ~ là BOSS!)

Sau khi Tô Uyên được Sói Cô Độc gợi ý, tìm được [thành Long Thủ] trong [Quan Tinh Thái], cũng tìm được [[i]Đại ti không*/[i] - Bạch Việt]. Cô nhanh chóng lựa chọn [Nhiệm vụ đặc biệt - Nguyệt Chi Nguyên] sau đó nhấn xác định, cùng NPC trên màn ảnh tiếp tục đối thoại.

[Đại Ti Không - Bạch Việt]: Trăng tròn trên trời chẳng biết tại sao lại biến mất? Mời người vào thành tìm hiểu một ít tin tức về việc này. Sau khi xong việc, sẽ được thưởng 20 kim và 5000 kinh nghiệm.

Được rồi, đang trong lúc rảnh rỗi, Tô Uyên lập tức lôi kéo Hiểu Hiểu cùng Diệp Từ cùng nhau đi tìm hiểu tin tức, dò đi sự chú ý.

Sau đó, được Sói Cô Độc gợi ý, Tô Uyên tìm được [thành Long Thủ] [Tứ lâu Trích Tinh Các], qua lời của tiểu nhị biết được, ở phía tây có một thứ gọi là Nguyệt Chi Nguyên, có thể tìm ra một ít tin tức.

Tô Uyên lập tức trở lại, nhanh chóng báo cho đại ti không. Đại ti không lập tức yêu cầu người chơi đến phương tây tìm kiếm Nguyệt Chi Nguyên, thăm dò tìm hiểu chân tướng sự việc.

Đến đây, Sói Cô Độc sống chết cũng không chịu nói thêm gì nữa, Hiểu Hiểu và Tô Uyên cũng đành từ bỏ. Đợi mấy người khác đến, không lâu sau, thần y phu quân đã tới rồi. Mà hai đại thần cấp độ biến thái kia, đợi đến lúc Diệp Hiểu Vũ muốn nổi điên lên mới chạy đến.

Kể ra thì nguyên nhân thật sự khiến Diệp Hiểu Vũ muốn nổi điên là: Bình thường bạn tốt Tô Uyên vẫn luôn huyền ảo, hôm nay chưa từng nói gì nhưng vẫn cứ mỉm cười, rõ ràng là đang dúc sức nhịn xuống, không khóc! Điều này khiến Hiểu Hiểu thấy mà đau lòng, cô nghĩ rằng: Mục Úc, nếu anh thật sự làm cho cô gái nhỏ này đau khổ, tôi nhất định cũng khiến anh phải khổ đau.

Cứ thế, đoàn người yên lặng không nói đi đến phía tây bản đồ --- Rừng Hàn Châu Quế. Bởi vì Sói Cô Độc vô cùng chuyên nghiệp nên cái gì cũng không chịu nói ra, cho nên dưới sự suy đoán của Mục Úc (sở dĩ không phải là Đại Thần, là vì đại thần chưa bao giờ chú ý chuyện không liên quan đến anh), mấy người bọn họ sẽ đến đây.

Dĩ nhiên, khi tiến vào nơi tụ tập hoang dã của quái này, không thể thiếu sự hợp tác của đoàn đội! Trước đó, bởi vì Tô Uyển cùng bọn họ, dưới sự chỉ đạo của Sói Cô Độc, đã trải qua một cuộc tập luyện nho nhỏ. Mà hôm nay, trái với trước kia, Tô Uyển vô cùng im lặng, chuyên tâm rất nhiều, nên để cho cô làm MT là một sự lựa chọn rất tốt. Thật ra cũng do Diệp Hiểu Vũ thấy bạn bè mình đang buồn như vậy nên muốn dỗ dành khiến cô được vui vẻ thôi. Cứ như vậy, dưới sự dẫn đầu của Tô Uyển và sự chỉ huy của Sói Cô Độc, tiểu đội cùng nhau vào rừng cây Hàn Châu Quế! (thật ra là Sói Cô Độc đến để có cơ hội giết quái. Không thể PK, giết quái lập tức trở thành niềm đam mê của anh.)

Bây giờ giới thiệu một chút về rừng Hàn Châu Quế. Đương nhiên, không phải là giới thiệu về cảnh vật chung quanh, mà là giống người chơi giới thiệu về quái vật ở nơi này, chia thành vài loại bên dưới:

[Thù Lâm Nhân]: Không có thuộc tính, hình dạng con người, cấp 80~87, công kích vật lý.

[Hộ Lâm Nhân]: Không có thuộc tính, hình dạng con người, cấp 82~89, công kích thuộc tính.

[Quẻ Mộc Lâm Tinh]: Thuộc tính hệ mộc, sinh vật thuộc hệ nguyên tố, cấp 85~95, công kích thuộc tính.

[Hàn Châu Lưu Phi]: Không có thuộc tính, hình dạng con người, cấp 92~100, công kích vật lý.

[Đội trưởng Hàn Châu Lưu Phi]: Cấp 95~102, hình dạng con người, không có thuộc tính, công kích vật lý.

[Thù lĩnh Hàn Châu Lưu Phi]: Tinh anh, cấp 100~106, hình dạng con người, không có thuộc tính, công kích vật lý + công kích thuộc tính.

Còn phần bên ta, cũng giống như lúc luyện tập trước khi làm nhiệm vụ đặc biệt này, chẳng qua Tô Uyển đã thành công đột phá cấp 60:

MT (Tank chính): Quả Quả Hỏa Diễm (Thái sơ cấp 62)

2T (Tank phụ): Hiểu Hiểu (Kiếm khách mẫn cấp 120)

DPS chính (Sát thương cao): Diệp Tử (Ám dạ thánh sứ mẫn cấp 120)

DPS (Sát thương cao): Satan 0 Du Đăng (Ma đạo mẫn cấp 120), Sói Cô Độc (Song dực mẫn cấp 120)

Trị liệu chính: Kiếm Minh Sương Nguyệt (Thần y mẫn cấp 120)

Trị liệu phụ + Buff phụ trợ: Ảnh Chi Long Ngâm (Nhạc thánh mẫn cấp 120)

Bởi vì đây là nơi để tự luyện cấp, cho nên không giống như trong phó bản, quái xuất hiện ở khắp bốn phía. Vì vậy, nếu muốn thu phục quái trong một lần, hoặc muốn MT Tô Uyển này ra tay, đầu tiên phải kéo quái đến đây, sau đó để nhóm DPS nhanh chóng giết sạch.

Vì thế, sau khi Sói Cô Độc ra lệnh, Tô Uyển liền xuất đòn sát thủ [Xá Nữ La Sát Mê Hồn Trận]. Một đòn này không chỉ hấp dẫn quái vật trong phạm vi ba dặm xung quanh mà còn khiến chúng gặp phải trạng thái hỗn loạn trong vòng 30 giây, đến nỗi chúng đang tự giết lẫn nhau trong lúc này.

Lần trước hai người Diệp Tử và Hiểu Vũ thật sự rất nổi bật, làm cho mấy người còn lại ghen tị đến thiếu chút nữa là xông vào cắn một ngụm, đương nhiên đây là chuyện không có khả năng. Nhưng mà đối với vấn đề hai người làm náo động, những người kia cùng nhất trí với quan điểm đối với Sói Cô Độc, đó là: "Lần sau không được mà thế nữa". Diệp Tử nghe vậy thì dùng sự trầm mặc im lặng để ứng đối với những người không có hảo ý, khiến cho mọi người cũng không biết nên đáp trả làm sao. Còn về phần Diệp Hiểu Vũ, cô chỉ chăm chú nhìn vào bạn tốt họ Úc, vô cùng đau lòng, vì vậy cũng không hề phản bác ý tứ của mọi người. Thế nên trong lúc giết quái hôm nay, trong hệ thống chỉ có tiếng nói của một mình Sói Cô Độc.

Cứ như vậy, thấy Tô Uyển rầu rĩ không vui, tâm tình của Diệp Hiểu Vũ cũng kém đi. Nhìn nhóm quái trước mắt, cần gì phải dùng đến cả MT lẫn 2T, toàn bộ trực tiếp công kích là ok rồi ~ Vì thế, Diệp Hiểu Vũ hô hào trong hệ thống: "Ta bảo này, chỉ có vài con quái nhỏ như vậy, tất cả chúng ta đều làm phụ giúp đi, để cho Tiểu Uyển một mình làm DPS như thế sao được?" Cô nói như vậy, chủ yếu là hy vọng có thể khiến cho cô gái nhỏ Tô Uyển này cao hứng một chút, dù sao mình cũng là một người hiểu tình đạt lý, không thể giết cái kẻ vừa là ác ma vừa là hồ ly vừa là sói đang giả dạng người tốt kia được...

Sau vài giây đồng hồ, tất cả mọi người đều không có phản ứng gì, không biết đang nghĩ đến chuyện gì. Điều này khiến cho đại tiểu thư Diệp Hiểu Vũ không vui, không ngờ lại không có người nào hưởng ứng lời của nàng! Ngay tại lúc nàng muốn gửi một MMS nhắc Diệp Tử chống đỡ giúp mình, giọng nói tươi mát không tạp chất của Đại Thần nhẹ nhàng phát ra từ hệ thống.

"Được rồi, cứ như vậy đi."

Vừa lúc đó, bên trong lại truyền đến giọng nói mê người nhưng lại để lộ một chút bức bối: "Tiểu Bình Quả, anh không quan tâm người khác nói thế nào. Em muốn thế nào? Nói cho anh biết, anh sẽ nghe lời em. Nếu em nói muốn xông pha chiến đấu, anh sẽ giúp em; nếu em muốn tiếp tục làm MT, anh cũng sẽ ở đại đoàn (đại đoàn bắt nguồn từ 2T, DPS, gồm người trị liệu và phụ trợ, phụ trách trợ giúp MT) giúp đỡ em."

Nếu bảo giọng nói của Đại Thần tươi mát như bạc hà; giọng nói của Mục Úc sẽ là trầm thấp mà đầy sức hút, như có ma lực bên trong.

Nhưng mà, nghe được lời này của tiểu mỹ nhân, Tô Uyển đột nhiên cảm thấy ánh mắt có chút ẩm ướt. Thật là, đã cùng cô gái khác chạy trốn, tại sao còn tỏ vẻ ân cần hỏi han đối với cô? Thật đúng là càng nghĩ càng khổ sở. Nhưng nếu tức giận sẽ gây trở ngại, chia rẽ nội bộ nên Tô Uyển không thể tức giận được. Bởi vậy, cô nhìn đến mức bị nội thương.

Diệp Hiểu Vũ nhẹ nhàng ngửi vài cái liền cảm nhận được trong không khí có mùi gì đó giống như mùi thuốc súng. Xem tình hình này của bọn họ, hẳn là hai người này đang muốn bộc phát. Nhưng mà, đương nhiên không phải vào lúc này, bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc. Nhưng mà, lời nói của hai người này vẫn còn đang ở mức không ai nhường ai.

"Quả Tử, bạn của em nói rất đúng. Không cần quản loại người nhân hạ này đâu."

Một câu này của Đại Thần lập tức khiến cho mấy người khác bất mãn. Thần Y căn bản không muốn so đo với đứa nhỏ như Đại Thần, rõ ràng sẽ không nói chuyện. Sói Cô Độc tuy rằng cũng rất bất mãn, nhưng vẫn cố ý vui vẻ về hòa giải.

Nhưng Mục Úc là ai? Là ác ma điện hạ tiếng tăm lẫy lừng! Làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy! Vì thế, hắn dùng chiêu tứ lạng bạt thiên cân.

"Tiểu Bình Quả, cậu ta nói rất đúng: Không cần - quản - loại - người - nhân - hạ - này. Em cứ nói lên suy nghĩ của [mình] là được"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 29: Cuộc đời khổ đoản, cần tận hưởng lạc thú trước mắt...

Diệp Hiểu Vũ nhẹ nhàng ngửi mấy cái, giống như là người thấy trong không khí có mùi thuốc súng vậy. Dựa vào chỉ số EQ của cô mà xét, hau người này là đang muốn gây chuyện rồi. Chỉ là, đương nhiên không phải vào lúc này, bọn họ cũng không phải là kẻ ngốc. Nhưng mà, lời nói của hau người này vẫn còn đang ở mức không ai nhường ai.

"Quả Tử, bạn của em nói rất đúng. Không cần quản loại người nhân hạ này đâu."

Một câu này của Đại thần lập tức khiến cho mấy người khác bất mãn. Thần Y căn bản không muốn so đo với đứa nhỏ như Đại thần, rõ ràng sẽ không nói chuyện. Sói Cô Độc tuy rằng cũng rất bất mãn, nhưng vẫn cố ý vui vẻ hòa giải.

Nhưng Mục Úc là ai? Là ác ma điện hạ tiếng tăm lẫy lừng! Làm sao có thể dễ dàng bị lừa như vậy! Vì thế, hắn dùng chiêu tứ lạng bạt thiên cân.

"Tiểu Bình Quả, cậu ta nói rất đúng: Không – cần – quản - loại – người – nhân – hạ - này. Em cứ nói lên suy nghĩ của mình là được"

Mục Úc dùng nguyên lời của Đại Thần đem tất cả mọi người trừ Tô Uyển ra trở thành những người nhân hạ, dĩ nhiên cũng bao gồm chính Đại Thần, làm trong hệ thống nhất thời không nghe thấy tiếng Đại Thần nữa, chắc là bị Mục Úc đại ác ma này làm tức đến bị nội thương luôn đi!

Hai người trong lúc vô tình đã khai chiến, nếu như máy vi tính là vũ khí chiến đấu, thiết nghĩ máy tính của hai người này cũng đã bị đốt cháy dưới ánh mắt nóng rực rồi.

Lúc này, người trong cuộc Tô Uyển đột nhiên lên tiếng: "Tớ nói, khó có được nhiệm vụ đặc biệt, các câu nháo cái gì a! Hơn nữa... tớ có thể làm MT, vì sao lại phải tự tiện rời đi a?" Nói liền một hơi, nhưng lại thấy giống như là giúp Mục Úc, Tô Uyển lại cảm thấy không ổn, vì vậy lại đổi lại lời nói: "Nhưng là khó có được cái cơ hội nổi tiếng này, tớ làm sao mà muốn buông tay?" Nói như vậy, coi như là đồng ý với ý kiến của Hiểu Hiểu, nhưng là lại có chút cảm giác giấu đầu lòi đuôi.

Nghe được Tô Uyển nói như vậy, Mục Úc đột nhiên cười lớn, tin tưởng là nếu ở trước mặt Tô Uyển, chắc chắn cô sẽ biết là đang bị dụ. Thôi đi, cô mới không phải là người háo sắc như vậy. Tô Uyển ở trong lòng tự mình biện giải.

Chỉ là thật sự khó có được nhiệm vụ đặc biệt, sẽ không cần bởi vì chút chuyện liên đầu lòng đến mức bỏ qua thời gian tốt nhất, vì vậy Tô Uyển quyết định, trước khi đến cửa khẩu Nguyệt Chi Nguyên cô cứ ý thế có một nhóm bằng hữu cường hãn đại thần cấp bậc hỗ trợ, mình thì làm DPS sung sướng! Nói đến đó, cô còn có thể làm phụ trợ trị liệu cái gì đây này ~ cùng lắm thì sẽ làm người thế mạng thôi.

Theo Tô Uyển đánh ra một cái chiêu thức có diện tích sát thương lớn, từng chiếc tiểu quái cứ thế bị hạ. Ngay lúc này, đoàn người Tô Uyển đột nhiên gặp được hai thủ lĩnh giặc cướp Hàn Châu, đây chính là hai quái tinh anh a! Nhất là khác biệt cấp bậc với Tô Uyển, đây chính là tương đối lớn a! Vì vậy, bắt đầu đi không thể làm gì khác hơn là khôi phục hình thức đoàn đội lúc trước.

Tô Uyển cúp [Trận pháp Vô Thương] xong, liền dẫn tới thù hận, Đại Thần mặc dù vừa mới bị ác ma làm tức đến mức không thở nổi cũng liền lập tức

khôi phục lại. Nay thôi, tăng cường cho Tô Uyên [Không chệ vào đầu đờc], cừng cho mình thêm [Âm luật] cừng [Cảm giác cao hứng], đờng tác liờn mạch, như nước chảy mây trôi.

Mà Hiều Hiều cừng căn cứ vết xe đổ trong lần diễn tập trước, kéo thù hận đờng thời cừng không quên tận dụng, thêm [Vũ khí chúc phúc] cho mấy đờng chí DPS.

Cừng lúc đó, Sói Cô Đờc cừng dùng [Tập trung tinh thần] đờng thời thả ra [Mưa tên].

Lần này, Thần Y thấy tạm thời không cần phải cứu Tô Uyên nên trước hết hướng về phía hai quái cấp tinh anh kia xuất chiêu [Phân cân thác cốt thù], khiến hai tiều boss hảo hảo thể nghiệm cái gì gọi là chia năm xẻ bảy, kinh mạch đứt đoạn.

Lúc này, trong hệ thống đờng nhiên truyền đến giọng nói đầy từ tính: “Cách đó xa Cực Hàn là nơi ngủ đờng của băng tuyết Ma Thần, nghe theo tôi tiến về phía trước. Đờng băng tất cả Bạo phong tuyết màu đen a! Đem mọi thứ hóa thành Bạch Tuyết đi! – băng kết phong diệt trận!” Không thể không nói, ác ma người này thật đúng là có danh tiếng. Mấy người khác vì tiết kiệm thời gian đều lựa chọn im lặng, chỉ có anh ta, giống như là đang lấy le cái gì. Tô Uyên buồn buồn nghĩ.

Thấy vậy, Tô Uyên cừng là lần đầu tiên ở trước mặt mọi người đờc chú ngữ: “Thiên địa vạn pháp, đạo chi sở hành, [cát bay đá chạy], diệt ta cừu địch!” Đây là Thái Sơ cừng với Băng Tâm là kỹ năng công kích mạnh nhất của hệ Thổ, lúc này xuất ra, chắc là sẽ trở thành DPS. Chi là không quản đờc nhiều như vậy, Tô Uyên tiếp tục làm theo điều mình muốn. Có lẽ, cô rất tùy hứng, có lẽ, cô có tình gây sự; nhưng là, để cho cô đờc tùy hứng một lần đi, để cho cô có tình gây sự một lần đi! Không làm đờc lần này, Mục Úc sau này nói không chừng cừng không tìm cô chơi nữa, dù sao lần này hẳn cừng đã đờng ý với mình, không phải vậy sao..... Thôi, dùng sức lác lác đầu, Tô Uyên muốn cho mình tỉnh táo một chút, kết quả lại làm mình ngất luôn.

Nhưng Tô Uyên là ai? Dù sao cừng là nhân vật chính a! Cho nên nếu cô ngất, các người hai cái tiều boss cừng phải ngất theo. Trong một khắc kia, Tô Uyên chó ngáp phải ruồi lựa chọn [Mình lỗi]. Đây là một chiêu thức có thể khiến cho những người nhìn thấy tiến vào trạng thái ngất xỉu, cho nên nói, Tô Uyên rốt cuộc sử dụng bàn tay vàng tác giả ban cho, may mắn ở chỗ ra tay ngay trước khi hai con quái khỏi phục trạng thái bình thường.

Kế tiếp là Diệp Tử đánh ra [Đạp nhanh vô ích] tiếp theo liền xuất sử đại chiêu [Ám Dạ Ngân Nguyệt], nghĩ đến Ám Dạ Thánh sử chính là bởi vì tốc độ của bọn họ nhanh đến mức trong đêm đen thì ngay cả bóng dáng cừng không thấy đờc, như ngọn gió vậy; thời điểm duy nhất có thể nhìn thấy đờc, chính là khi bọn họ dùng kiếm trong tay, dưới ánh trăng lóe ra Đạo quang kiếm ánh thời điểm, dĩ nhiên, dưới tình huống bình thường, người thấy đờc cừng đã không còn sống.

Trở lại chuyện chính, hai cái tiều Boss này rốt cuộc cừng đầu hàng trước nỗ lực của mọi người. Mà lúc này, Tô Uyên đờng nhiên cảm thấy mệt mỏi, liền lựa chọn đi theo Hiều Hiều, mình chẳng làm gì. (Bọn họ bây giờ đang tìm đường đi, không cần đánh quái) Hiều Hiều nhìn về phía bạn tốt đang ngồi trên ghế, xem ra Tô Uyên là “tâm mệt mỏi” a~ không biết trí tưởng tượng Thiên mã hành không của cô ấy có phải hay không lại muốn phát huy a?

Rốt cuộc, thông qua gần một nửa giờ đi dạo lung tung không chút đầu mối (Người kín miệng nào đó: Liờn tính tôi có biết ở đâu cừng không dễ dàng nói ra, như vậy làm sao vui cơ chứ), cừng với Tô Uyên cừng trở lại điều khiển nhân vật, mọi người rốt cuộc tìm thấy cạnh cái bảng hiệu viết:” Trung thu chi dạ, cả nhà đoàn viên” một cái không gian truyền tởng rất khó kiếm.

Cứ như vậy, ở phía tây rừng quê Hàn Châu, nhóm người Tô Uyên tìm đờc Nguyệt Chi Nguyên trong truyền thuyết. Mà trước khi tiến vào Nguyệt Chi Nguyên, mấy người gặp đờc người phụ trách vận hành các chòm sao [Ngọc Hành thượng quan], Ngọc Hành nói với người chơi: Ở trong Nguyệt Chi Nguyên, Thường Nga chẳng biết tại sao lại bày ra tất cả kết giới, khiến trắng sáng không có biện pháp vận hành bình thường. Ngọc Hành hy vọng người chơi cừng với đờng đội của mình cừng nhau tiến vào Nguyệt Chi Nguyên, tìm cách giải quyết tất cả vấn đề, tiêu trừ kết giới, sau đó Ngọc Hành sẽ làm cho trăng sáng một lần nữa xuất hiện ở trên trời.

Sau đó thường thêm một thanh vũ khí đặc biệt, 500 Vàng cừng với 1.390.000 điểm kinh nghiệm

Tiến vào không gian truyền tởng xong, bảy người bị truyền tởng đến một vùng quê hoang vu, bản đồ biểu hiện: Ngân Sắc Nguyên Dã. Ở bảng chỉ đờng bên cạnh còn có đôi câu quảng cáo, vừa nhìn chính là do Sói Cô Đờc viết: “Nguyệt Cung rất nguy hiểm, du ngoạn cẩn thận”. Một câu khác là: “Đêm Trung thu đoàn viên, đừng có chơi trò chơi, đoàn tụ cừng người nhà thôi”. Đờc xong, mấy người bắt đầu cảm thấy giận, nhưng vẫn là trước hết tĩnh tâm quan sát chung quanh.

Đạp vào mi mắt là mấy cây ngân hời có cừng màu đất, dĩ nhiên còn có một đờng lớn quái di chuyển chung quanh (quái nơi này đều là chủ đờng công kích), đến lúc này mọi người (trừ một GM) mới hiểu ra là đã đến Nguyệt Chi Nguyên, hay là muốn mình tìm cửa vào Quảng Hàn cừng thì thù mới thêm hận cũ ngay lập tức theo tâm tình tức giận lúc thấy quảng cáo phát tiết hết lên một người nào đó.... Vì vậy, mấy người khác cừng nhau, đem một cái vô cừng phụ trách GM hạ gục xong mới bắt đầu không có chút đầu mối nào di chuyển xung quanh, tìm kiếm cửa vào.

Y theo lệ thường giới thiệu một chút Nguyệt Chi Nguyên, Ngân Sắc Nguyên Dã quái vật tình huống:

[Cây quẻ nghiến] Thuộc tính Mộc, tinh anh cấp 103~105, vật lý công kích, công kích có chứa hiệu quả định thân.

[Cây quẻ tinh] Thuộc tính mộc, tinh anh cấp 108~110, công kích Đờc thuộc tính

[Cây quẻ thủ vệ] Thuộc tính Mộc, tinh anh cấp 107~109, vật lý công kích, có khả năng làm chậm lại

[Cây quẻ chi linh] Thuộc tính Mộc, tinh anh cấp 109~111, vật lý công kích, ma pháp phóng đờc

[Nguyệt Chi thủ vệ] Thuộc tính Thổ, tinh anh cấp 110~112, vật lý công kích, máu dày phòng thủ cao

[Ngọc Thổ yêu] Không có thuộc tính, tinh anh cấp 110~112, các loại thuộc tính công kích

[Nguyệt thổ tinh] Không có thuộc tính, tinh anh cấp 111~113, các loại phạm vi công kích

[Boss Ngô Cuồng] Không có thuộc tính, tinh anh cấp thủ lĩnh, cuồng bạo công kích, da dày nhiều máu, phạm vi công kích lớn, có thể triệu hồi lượng lớn Cây quế thủ vệ

Bởi vì quái ở đây đều là chủ động công kích, nên là mấy người vừa mới chạm đẩy liền bị quái dồn dập bao vây, nhìn đồng lõa thổ này, xem ra Sói Cô Độc bọn họ cũng là vì phối hợp với năm thổ mà lựa chọn đi.

Lúc này, hệ thống đột nhiên truyền tới tiếng Đại Thần: “Ta thích thổ nhất, ta muốn bắt một con về làm sủng vật”. Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều sửng sốt, khoảnh khắc, chỉ có Sói Cô Độc nói một câu: “Nhóm này thuộc tính không tốt, để sau vào Quảng Hàn cung rồi bắt đi!” Kết quả là nhận được khi dễ của mọi người. Mọi người nghĩ thầm: cậu một lát lại nói Quảng Hàn cung cái này, một lát cái kia, kết quả cậu còn không nói cho chúng ta biết chính mình tự đi, cái này gọi là chuyện gì a!

Vì vậy, mấy người vừa mới trải qua vết xe đổ, liền cùng quái vật tiến hành đánh nhau liều chết. Mà một cái thổ khổng lồ đại thần, cũng nể mặt người nào đây là GM, tạm thời tin Cô Độc câu kia “tốt đều ở phía sau”~

Nói đến sủng vật, Tô Uyên không khỏi nghĩ đến bảo bảo Cữu Vĩ Hồ của mình, vẫn còn đang ở trong túi đeo, chưa có mở ra. Mỗi lần nhìn thấy đều chảy nước miếng, yêu thích không buông tay cũng không bỏ được mở ra. Nhưng là theo tình huống bây giờ, Tô Uyên thật là có điểm không muốn mở ra. Bởi vì chứng kiến tới hai người bắt đầu đàm luận quan hệ sau, cô gái nhỏ này đã cảm thấy mình không nên lại tiếp nhận bất kỳ ý tốt của người nào, cho nên là càng thêm không chịu mở ra.

Mà người kia đưa đồ cho nàng xong, dường như cũng không có phản ứng gì, thấy Tô Uyên không sử dụng đồ mình đưa, cũng không nói gì, coi như thật không có chuyện gì xảy ra. Ai, liếc nhìn một cái, bọn họ đã chơi hơn 2 giờ. Lúc này Tô Uyên cảm giác mình có điểm bị thống rồi. Không, hoặc là nói Sói Cô Độc cái người vẫn tận chức thủ vai người xấu này sẽ phải bị thống rồi.

“Cậu nói một chút, PK không thể dạy, trang bị cũng không đưa, hiện tại ngay cả điểm nhắc nhở cũng không cho, cậu nói ---- tớ muốn cái người này làm sự phụ đề làm gì?” Tô Uyên bắt đầu sử dụng đòn sát thủ của mình – Phép khích tướng. Thủ pháp này trăm thử không chán, này thôi, Sói Cô Độc vừa nghe thấy đồ nhi bảo bối nói không cần mình, lập tức cho ra nhắc nhở: Cây.

Mọi người dùng mắt nửa tội xong, lại bắt đầu tìm kiếm. Lúc này, Thân Y tỉ mỉ phát hiện trên cây đều có dấu hiệu rất nhỏ bé, không cẩn thận phóng đại lên nhìn thì căn bản không thấy được. Vừa nghe nói thế, nghĩ đến Sói Cô Độc sau khi mình uy hiếp vậy xong cũng không có khai hết, Tô Uyên tức giận cực độ, tại chỗ quyết định một tuần tới một ngày ba bữa: một mao không nhà!

Cuối cùng, mấy người theo lời nhắc nhở, tìm được cửa vào làm bằng đá vụn, tiến vào một hành lang dài, cuối đường chính là cửa chính Quảng Hàn cung, cùng với boss giữ cửa Ngô Cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hóa ra tất cả mọi người đều là nhân tài toàn năng, trên thông thiên văn dưới rành địa lý

Sau khi chịu đựng ánh mắt lảng nhục của mọi người, đại gia bắt đầu tìm kiếm theo đoàn thể. Lúc này, thần y vốn cẩn thận tỉ mỉ đã phát hiện ra dấu hiệu rất nhỏ trên cây, nếu không tỉ mỉ phóng lớn ra thì hoàn toàn không thể nhìn thấy. Vừa nghe nói như vậy, nghĩ đến chuyện lúc mình bị uy hiếp, Sói Cô Độc cũng không thêm xông ra, Tô Uyên vô cùng tức giận, lập tức quyết định sau này cứ một ngày ba bữa đều tự nhủ: Phải kiện cả nhà mèo này!

Cuối cùng, nhờ cái gọi là gợi ý, mọi người tìm được vật phẩm do một cửa hàng bán đá vụn nhỏ chế tạo, sau đó đi vào một hành lang dài, cuối hành lang dài chính là cửa của cung Quảng Hàn, BOSS giữ cửa là Ngô Cuồng.

Đi vào cung Quảng Hàn, đập vào mắt là một đại điện vắng lặng tràn ngập khói xanh, Sói Cô Độc nhắc nhở, nơi này có rất nhiều cơ quan mà không người nào có thể tưởng tượng ra. Nghe vậy, hai người Tô Uyên và Diệp Hiểu Vũ ở ký túc xá nhìn nhau cười, dùng ánh mắt trao đổi: "Ta không ngại đánh quái, ngại cả đánh người, ta cũng không ngại ~" vì vậy mấy người xem lời nhắc nhở của Sói Cô Độc như gió bên tai.

Đáng thương cho Sói Cô Độc không thể làm gì khác hơn là đổi đề tài để hấp dẫn sự chú ý của mọi người, dĩ nhiên là giới thiệu phân loại quái vật của cung Quảng Hàn:

[Ngân Sắc Nguyệt Thổ Tinh] (không có thuộc tính, tinh anh cấp 115~117, am hiểu nhiều loại thuộc tính công kích giới hạn)

[Kim Sắc Nguyệt Thỏ Tinh] (không có thuộc tính, tinh anh cấp 115~117, sử dụng các loại công kích vật lý)

[Nghiễm Hàn Thị Nữ] (không có thuộc tính, tinh anh cấp 116~118, các loại thuộc tính công kích, làm suy yếu kẻ thù)

[Nghiễm Hàn Nữ Tỳ] (không có thuộc tính, tinh anh cấp 117~119, có thể khôi phục thể lực bên phe mình, mạnh về công kích tầm xa)

[Nghiễm Hàn Thị Vệ] (không có thuộc tính, tinh anh cấp 116~119, có thể cuồng bạo, mạnh về công kích cận chiến)

[Nghiễm Hàn Tử Sĩ] (không có thuộc tính, tinh anh cấp 115~117, công kích tầm xa và cận chiến, sau khi chết sẽ tự bạo)

Mấy người cùng nhìn, nào, đều thờ phào. Cái này... cũng không sao ~ Sói Cô Độc nghĩ.

Nhưng khi thấy được Nguyệt Thỏ Tinh tinh anh, con thỏ này không ngừng thu hút ánh mắt người khác. Dĩ nhiên đây là phán đoán thông qua âm thanh, dù sao mọi người đều không nhìn thấy vẻ mặt của người khác.

Chỉ nghe thấy giọng nói của hắn hưng phấn đến run rẩy: "Nói đi, làm sao để bắt nó?" Sói Cô Độc bắt đầu nhìn chữ trên màn ảnh, nghĩ rằng người này thật đúng là những chuyện không liên quan đến mình sẽ không để ý đến. Vì thế lại một lần nữa tận tình giảng giải: "Có thể mua công cụ..." Lời còn chưa nói xong, đột nhiên nghe thấy hệ thống thương thành xuất hiện thông báo: "Chúc mừng ngài có được một [Bộ Bẫy Thú Đặc Biệt] ! Xác suất thành công 90%." Hóa ra người này đã đi mua... Xuống tay thật đúng là nhanh đó.

Quả nhiên, dưới sự chỉ đạo của Sói Cô Độc, đại thần thành công bắt được một Ngọc Thỏ Tinh màu bạc, lúc này lại nhận ra rằng không thể cất bảo bối vào trong túi đồ. Khiến cho Diệp Hiểu Vũ và Tô Uyên mở rộng tâm mắt... Dù rằng các cô không mang theo.

Về chuyện giết quái gì gì đó cũng chỉ rập theo một khuôn, vì vậy, chúng ta hãy cùng theo bước Tô Uyên, tìm tòi nghiên cứu cơ quan không tưởng theo như lời của Sói Cô Độc!

"Bịch..." Đây là tiếng rụng cảm xuống đất của mọi người.

"Cái gì? Tại sao lại hỏi về cách làm bánh Trung Thu, còn có cả thiên văn học và những thứ có liên quan đến chuyện học tập chứ? Oh no ~ tại sao khi ta muốn vui vẻ chơi trò chơi trong kì nghỉ lại làm vậy, tại sao lại có thể như vậy..." Tô Uyên vẫn im lặng cuối cùng cũng thốt lên một câu như vậy. Trong chốc lát, cô gái nhỏ này lại khôi phục bình tĩnh, bổ sung một câu: "Tớ nhất định phải nói thêm một chút, thật ra khi còn ở trung học, tớ không có copy bài..."

(Cơ quan ra các câu hỏi khác nhau cho mỗi người, mỗi câu hỏi chỉ có 10 giây để trả lời)

Đề thứ nhất:

Các loại bánh Trung Thu cả nước được chia ra làm năm loại lớn, gọi là: Bánh trung thu Kinh Thức, bánh trung thu Quảng Thức, bánh trung thu Tô Thức, _____ và _____?

A. Bánh trung thu Điền Thức, bánh trung thu Tân Thức

B. Bánh trung thu Triều Thức, bánh trung thu Hồ Thức

C. Bánh trung thu Tân Thức, bánh trung thu Triều Thức

D. Bánh trung thu Điền Thức, bánh trung thu Hồ Thức

Má ơi, người Tô Uyên làm "đội trưởng" như Tô Uyên đây, từ nhỏ đến lớn chỉ biết đã từng ăn bánh trung thu, chưa từng nghiên cứu về lịch sử của bánh trung thu nha! Nhìn lại, trong mấy người này, kẻ tương đối hiểu biết về mấy thứ này cũng chỉ có Sói Cô Độc, nhưng anh ta là người ra đề, nếu anh trả lời, chẳng phải là không được sao! Vừa định mắng anh một tràng, nhưng đã có người đi trước một bước.

"Sói Cô Độc, không ngờ lần này anh lại làm ra mấy đề mục biến thái như vậy." Mục Úc đùa giỡn nói. Dừng một lát, anh nói với Tô Uyên: "Tiểu Bình Quả, giao cho anh đi."

Nguyên nhân anh nói như vậy là vì, đề mục này biến thái ở chỗ, chỉ có thể chọn ra một người đại diện cho cả đội để hoàn thành tất cả đề mục. Nói cách khác, mặc dù người khác có thể giúp đỡ thông qua hệ thống nói chuyện, nhưng chỉ trong vòng 10 giây ngắn ngủi, ngay cả thời gian thảo luận cũng không có! Không thể không nói, Sói Cô Độc quá gian xảo... Nhưng Tô Uyên không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể vội vàng sử dụng quyền lợi của đội trưởng, giao quyền trả lời đề mục cho Mục Úc.

Vào giờ phút này, đại gia cũng không kịp phản bác thêm gì, bởi vì ai cũng không tự tin bằng Mục Úc, tin chắc rằng mình có thể trả lời đúng hết, cho nên, những người khác cũng chỉ có thể lùi bước nhường đường cho người tài. (Về phần Diệp Tử á à, thấy vợ mình hôm nay không ra sức đề cử mình như mọi khi, lấy khả năng hiểu biết bình thường của mình đối với Hiểu Hiểu, thoạt nhìn có vẻ như đã xảy ra chuyện gì đó. Mắt đẹp nhú lại, bạn học Hiểu Vũ tuy cách anh một cái màn hình máy tính cũng cảm thấy chuyện tình hơi nghiêm trọng...)

Mặc dù mỹ nhân làm cô đau lòng, nhưng Tô Uyển vẫn tin tưởng như trước, rằng đại ác ma này sẽ giúp bọn họ trả lời đề mục! Đây là một kiểu tin tưởng, cũng là một kiểu phụ thuộc. Khi Tô Uyển giao quyền trả lời đề mục cho Mục Úc, cô cũng giao phó tìm mình cho anh. Đối với chuyện này, người đằng sau cũng không phải loại người ngu ngốc, làm sao có thể không biết được?

Vì vậy, ở nơi mà Tô Uyển không nhìn thấy được, trên mặt Mục Úc lại thay đổi nét mặt, chính là vẻ mặt mà khi trước, dù cho mấy trăm năm trôi qua, cũng chưa từng thấy xuất hiện lấy một lần --- vẻ mặt mỉm cười hạnh phúc. Nhưng anh phát hiện ra rằng, thời gian không cho phép anh suy nghĩ nhiều, chỉ đành chăm chú trả lời đề mục. Khi Tô Uyển giao quyền trả lời đề mục, hệ thống cũng đã bắt đầu tính giờ. Mặc dù có chút không chắc chắn, nhưng căn cứ vào ấn tượng về thứ mình đã nhìn thấy trong quyển bách khoa, anh xác định, phải là hai cái kia mới đúng! - Bánh trung thu Tân Thức, bánh trung thu Triều Thức!

Bingo ~ Đề thứ nhất đáp đúng rồi, khi hệ thống đang công bố kết quả, tiếng hoan hô của hai nữ sinh cũng đồng loạt vang lên. Sói Cô Độc khích lệ: "Oa, thắng nhóc, trả lời không tệ nha! Tiếp theo, đừng cô phụ lòng kỳ vọng mà Uyển Uyển dành cho nhóc đó ~" Đây rõ ràng là có ẩn ý trong lời nói! Tô Uyển bắt đầu hừ một tiếng, nhưng cô không muốn khiến mình trông có vẻ kỳ quái, vì vậy, cô làm bộ ho khan mấy tiếng, kết quả lại là bị sắc nước miếng, hại cô "lâm giả hóa thật", đùa mà thành thật. Một tiếng hừ nhẹ kia, đương nhiên khôn tránh khỏi lỗ tai của đại ma vương chuyên phụ trách thanh nhạc trong truyền thuyết, mà sau đó, Tô Uyển từ ho nhẹ thành ho khan, anh làm sao nghe không thấy? Xem ra lần này, cô gái nhỏ này cũng ghi hận anh lắm đây... Nghĩ đến đây, khóe miệng Mục Úc lại bắt đầu nâng lên. Tần suất nhếch môi này, khiến cho anh cũng hơi xấu hổ.

Nhưng bây giờ không phải là lúc suy nghĩ lung tung, cãi và hay nói chuyện phiếm, Mục Úc vội vàng nhấn nút [Đề mục tiếp theo], tiến vào câu hỏi tiếp theo.

Đề mục thứ hai:

"Vỏ bánh xốp giòn, thơm mùi bơ, có nhiều tầng nhiều lớp, nhiều dầu mà không ngấy, nhân bánh gồm năm loại, là một loại bánh đậu, ngọt hơn những loại bánh trung thu khác." Xin hỏi câu này đang nói về loại bánh trung thu nào?

A. Bánh trung thu Điền Thức

B. Bánh trung thu Hồ Thức

C. Bánh trung thu Quảng Thức

D. Bánh trung thu Tô Thức

À há, cái này thì anh biết ~ nhớ trước kia, anh rất thích ăn bánh trung thu nhân đậu, với đề mục lần này đương nhiên có hiểu biết rồi. Anh nhanh chóng chọn đáp án theo suy nghĩ của mình --- không ngoài dự đoán, lại nghe một tiếng Bingo ~ Đề mục lần này anh lại trả lời đúng rồi!

Thấy mỹ nhân lợi hại như vậy, Tô Uyển cũng bỏ qua tất cả những tâm tình không vui hôm nay, hô to một tiếng: "Mỹ nhân, anh thật giỏi!" Nhưng lại nghĩ, từ này đến giờ đại thần vẫn chưa từng lên tiếng, lại thêm chuyện thần y phụ quân của mình hôm nay cũng không gọi mình là nương tử nữa, không phải mình đang muốn tự đào hố mà nhảy xuống sao.

"Ừ, ừ..." Đề mục này là do anh chọn bừa, không ngờ lại có thể kết nối hai kẻ ngu ngốc này ~ Sói Cô Độc khẳng định chuyện này có triển vọng.

Nếu lúc này đại thần không nói gì thì có vẻ không phù hợp với tình tiết vở kịch ~ không sai, anh không chỉ nói chuyện, còn thể hiện sự bất mãn mãnh liệt với người khác. "Nếu, chân chính tính ra ~ hẳn phải là bánh trung thu Quảng Thức chứ? Bánh trung thu nhân hạt sen trắng mới đúng là mỹ vị nhân gian." Đại thần quả không hổ danh là đại thần, vừa nói thế, lập tức được mọi người (trừ Mục Úc) đồng tình. Cô gái nhỏ Tô Uyển lại nghĩ đến, mỗi lần mình mua bánh trung thu cũng sẽ mua rất nhiều bánh trung thu nhân hạt sen trắng đó ~ Mặc dù cô cũng thích bánh đậu, ha ha...

Thấy vậy, Mục Úc cười khẽ một tiếng, tiếng cười của anh trầm thấp mà đầy sức hút, khiến cho tất cả mọi người như mê như say. Sau đó, anh nhẹ nhàng đưa chuột lên nút [Đề mục tiếp theo]. Phải nói rằng, tiếng cười kia khiến cho người khác cảm giác như gió thoảng ba hồi qua, có chút ám áp ~ Điều này khiến Tô Uyển lập tức liên tưởng anh với mỹ nam cổ đại ôn nhuận như gió...

Nhưng thấy Mục Úc nửa ngày rồi vẫn chưa chọn đề mục kế tiếp, Tô Uyển có chút nóng nảy. Cô không thể không vút đi ân oán "vốn có" của mình và mỹ nhân, sau đó thực hiện chức vụ của một đội trưởng trách nhiệm: "Mỹ... Cái đó, người kia ~ Anh mau trả lời đề mục tiếp theo đi, chúng ta vẫn còn đang chờ để đi vào đây..."

"Ha ha, người kia? Là đang nói tôi sao?" Mục Úc cố ý hỏi, nhưng sau khi không nghe được tiếng đáp "Là anh" của Tô Uyển, khóe miệng không tự chủ được mà nâng lên. Nhưng mà, bây giờ còn chưa phải là lúc, Tiểu Bình quả nói rất đúng, hiếm khi có được một nhiệm vụ đặc biệt, làm sao có thể lãng phí đây! Nghĩ đến đây, Mục Úc nhanh chóng chọn đề mục tiếp theo.

Đề mục thứ ba:

Bánh trung thu Quảng Thức chia thành ba loại lớn: Vỏ bánh phủ nước đường, vỏ bánh phủ bơ, vỏ bánh đông lạnh. Xin hỏi loại bánh trung thu nào xuất hiện trước?

A. Vỏ bánh phủ nước đường

B. Vỏ bánh phủ bơ

C. Vô bánh đồng lạnh

Vấn đề ngu xuẩn như vậy mà còn hỏi? Cũng chỉ có tên sắc lang chỉ biết giao toàn bộ trái tim tư tưởng lên người mỹ nữ và mèo như Sở Phong Hàn mới có thể đặt ra câu hỏi ngu ngốc như vậy, đương nhiên là vô bánh phủ nước đường rồi! Anh không cần suy nghĩ chút nào, vội lựa chọn câu A, không ngờ dự đoán, lại bingo~

Lúc này, có một cô gái nhỏ nào đó muốn biểu đạt tâm tình vừa hâm mộ, vừa ghen tị, lại vừa tiếc hận, nhưng vừa nghĩ đến cái ngày mà mỹ nhân ngồi chung một chỗ với hồ ly tinh Nghê Thường, cô liền cảm thấy mất hứng. Hừ! Hai loại tình cảm bắt đầu giao chiến trong lòng Tô Uyển, khiến cho cô có muốn nói cũng không thể nói, thiếu chút nữa đã bị nội thương! Thật không đáng giá.

Lần này, Mục Úc không nói gì, lập tức chọn đề mục tiếp theo. Bởi vì anh nghe được hô hấp nặng nề của Tô Uyển truyền tới từ hệ thống âm thanh, anh biết rằng, có lẽ tâm tình của cô gái nhỏ này lại đang dao động gì đó, anh tốt nhất không nên nghịch lửa, kéo lại bị lửa đốt!

Đề mục thứ tư:

Đoán đúng sai: Thứ tự khoảng cách từ gần đến xa giữa tám hành tinh lớn với mặt trời là: sao Thủy, sao Kim, Trái Đất, sao Hỏa, sao Thổ, sao Mộc, sao Thiên Vương, sao Hải Vương. Đúng hay sai?

Nhìn đề mục này, Mục Úc khinh thường nhìn vào máy tính, sau đó không chút nghĩ ngợi, một bên lựa chọn nút [Sai], một bên nói với Sói Cô Độc: "Anh nói thử xem, đến cả vị trí của sao Thổ và sao Mộc mà anh còn sai cho được ~ Tôi đoán năm đó anh đúng là thủ khoa!"

Mục Úc đang cố ý trêu chọc Sở Phong Hàn, không ngờ rằng tên lại làm ra biểu tình như thể vừa nhìn thấy tri âm tri kỷ, nói với anh: "Tiểu Úc Úc! Làm sao chú biết thế! Nhớ năm đó anh là thủ khoa của môn sinh vật và môn hóa học, nhưng sau này lại nhận ra hai môn này không kiếm được công việc nào tốt, liền đổi nghề làm thiết kế máy tính, như vậy, còn có thể chơi trò chơi, còn..." Người này còn chưa nói hết lời, Mục Úc đã nhấn chọn đề mục tiếp theo, rõ ràng xem như không nghe thấy người này đang nói gì.

Sói Cô Độc ủy khuất chuyển đề tài sang đồ đệ bảo bối của anh: "Uyển Uyển..." Kết quả là khi chưa nói hết câu đã bị Tô Uyển đáp "Không đáp án thì đừng nói nữa" khiến cho câm nín. Haizz, bây giờ anh đã cảm nhận được cái gì gọi là "Trời làm bậy còn có thể sống; tự làm bậy, không còn đường sống" rồi!

Đề mục thứ năm:

Đoán đúng sai: Sao Thiên Lang là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Đúng hay sai?

Hôm nay nhất định là ngày đầu tiên trong cuộc đời mà Mục Úc không để ý đến hình tượng, trọn mắt khinh thường nhiều lần nhất! Nhìn màn ảnh một chút, lại nhìn Sói Cô Độc đang ngồi yên một góc, ủy khuất vẽ vòng tròn, Mục Úc nhất thời hiểu được một câu nói: Có tiện nghi mà không biết chiếm là kẻ khốn kiếp! Kẻ ra đề ở đây, nếu không hỏi thì thật lãng phí! Suy nghĩ một chút, Mục Úc nhếch miệng, nghĩ ra một cảm nang diệu kế rồi ~

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Chuyện tình cảm, không có người nào có lỗi với người nào. .

Đề mục thứ năm:

Đoán đúng sai: Sao Thiên Lang là ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Đúng hay sai?

Hôm nay nhất định là ngày đầu tiên trong cuộc đời mà Mục Úc không để ý đến hình tượng, trọn mắt khinh thường nhiều lần nhất! Nhìn màn ảnh một chút, lại nhìn Sói Cô Độc đang ngồi yên một góc, ủy khuất vẽ vòng tròn, Mục Úc nhất thời hiểu được một câu nói: Có tiện nghi mà không biết chiếm là kẻ khốn kiếp! Kẻ ra đề ở đây, nếu không hỏi thì thật lãng phí! Suy nghĩ một chút, Mục Úc nhếch miệng, nghĩ ra một cảm nang diệu kế rồi ~

"Tiểu Bình Quả, em cảm thấy hằng tinh nào sáng nhất?" Anh dù bận nhưng vẫn ung dung mà hỏi.

"Anh nói lời vô dụng làm gì, đương nhiên là mặt trời rồi!" Nghe anh ta hỏi như khiêu khích, Tô Uyển không vui. Mẹ nó, coi như lão tử không biết nguyên tắc và quy tắc trong khoa học, nhưng cũng không thể ngay cả vấn đề này cũng không biết!" Chưa từng nghe bây giờ một đứa bé cũng biết hát "Tôi yêu Thiên An Môn ở Bắc Kinh. Quảng trường Thiên An Môn vào Mặt trời mọc ' sao? !"

Nghe Tô Uyển tùy tiện dùng giọng Bắc Kinh hát bài này, mấy anh không nhịn được, bật cười. Xào Xạc lang lúc này ngồi trước máy tính cười ra nước mắt, lau khóe mắt, nói: "Uyển Uyển, đề mục này không bao gồm mặt trời" Nhưng vừa nói xong, anh phát hiện mình trúng kế của tiểu tử Mục Úc.

Nếu như anh để ý lời nói, nhất định có thể thấy đôi mắt người nào đó sáng loáng, ngoài miệng treo yin cười —— dĩ nhiên không khoa trương như vậy

rồi. Chỉ là nghe Xảo Xạc lang tiết lộ đề mục thứ nhất, Mục Úc ở chỗ đáp án lựa chọn [chính xác], không ngoài dự đoán, câu trả lời đúng rồi.

Nghe tiếng Bingo, sự đối chọi trong lòng Tô Uyển cuối cùng cũng kết thúc, hai mắt cô tức khắc biến thành hình trái tim, trong lòng hô to "Tiểu mỹ nhân vạn tuế!" Dĩ nhiên chỉ trong Tuyệt Sắc Cửu Thiên thôi, cái này không liên quan tới Mục Úc ngoài đời——Nhưng cũng chỉ là Tô Uyển đang tự lừa mình dối người thôi, thật ra lòng cô đã sớm nghiêng về tiểu mỹ nhân, chỉ là cô không thừa nhận thôi. Ngay lúc cô đang chìm đắm trong thế giới của mình thì nghe thấy giọng nói không vui của đại thần truyền đến từ hệ thống.

"Bình thường thôi. Toàn bộ những vấn đề này đúng là để phục vụ cho tài năng của người thiết kế, nói như vậy. . . . không chừng có cả học sinh trung học." Đây rõ ràng là đang chửi Mục Úc chỉ có trình độ của học sinh trung học, nhưng anh hoàn toàn quên, khi anh nói như vậy, thì người làm ra nhiệm vụ lần này —— bạn học Xảo Xạc lang cũng trở nên chỉ có trình độ của học sinh trung học.

Vì vậy, đại thần vừa dứt lời, đã làm cho bạn học Diệp Hiểu Vũ không vừa lòng. "Tôi nói này, có người hình như ngay cả trình độ của học sinh trung học còn không có đâu!"

"Cô."

"Cô cái gì mà cô! Có bản lĩnh anh cũng trả lời đi, ở đây châm ngòi thổi gió sao được coi là anh hùng hảo hán!". Diệp Hiểu Vũ sùng bái đại thần, Trình Kiền, nhưng mặc kệ là ai, chỉ cần gây chuyện ở trước mắt cô, cô nhất định không nhìn được! Cuối cùng, vẫn không quên thêm một câu: "Chỉ nói mồm không có kỹ năng!"

"Nếu như anh cảm thấy đề như vậy quá đơn giản, thì có thể không làm nhiệm vụ này! Tôi không có ép anh." Vừa rồi nếu không phải Diệp Hiểu Vũ giành trước, anh cũng muốn nói. Anh vất vả hao phí bao nhiêu sức lực như vậy mới chuẩn bị xong nhiệm vụ đặc biệt, không có công lao thì chỉ ít anh cũng đã tận lực làm việc rồi! Người ta dựa vào cái gì mà đòi giảm lên anh? Anh không thể nhịn được.

Sau đó, thần y bình thường không nói chuyện cũng lên tiếng: "Thực ra, 6 người cũng có thể tổ chức thành đội. Có thể anh đơn độc xoay quai, pk rất lợi hại, nhưng bây giờ là thời điểm cần cả đội phải hợp tác, nếu như anh tiếp tục như vậy. Vậy tôi cũng chỉ có thể nói tôi có thể làm HEAL một mình." Không ngờ, một câu nói của đại thần, khiến thần y bình thường hết sức dè dặt, chưa bao giờ gây chuyện cũng đứng ra phản bác. d.đ.l.q.đ

Không thể nói anh ta rất ghét Ảnh Chi Long Ngâm, cũng không thể nói anh ta ưa Satan 〇Du Đăng và Gió Lạnh Xảo Xạc. Câu nói kia nói như thế nào nhỉ? Súng bắn chim đầu đàn, chỉ có thể trách Long Ngâm, anh ta phô trương quá mức rồi.

Sau khi mọi người ai cũng nói một lời, Tô Uyển mới phản ứng được, vội vàng ra ngăn cản: "Cái đó, đại thần, trước đừng nói những điều này. Nhiệm vụ đặc biệt gì gì đó, thật vất vả mới có một lần, vậy cũng là —— cơ hội mất rồi sẽ không trở lại! Làm sao có thể bỏ qua ~ đúng không!" Tô Uyển cố điều chỉnh giọng của mình nhẹ chút, nhưng cô căn bản không biết gì, Long Ngâm vào giờ phút này, căn bản không phải bởi vì cái gọi là đề mục khó khăn, rõ ràng chính là nhắm vào Mục Úc! Hai hồ tranh nhau tất có một bị thương.

Mặc dù bọn tranh cãi rất sôi nổi, nhưng dù sao thời gian cũng không đợi ai. Tuy rằng Mục Úc không nói gì, nhưng mà bởi vì mọi người cứ tranh cãi đi tranh cãi lại làm phân tâm, nên đề mục trước mắt bởi vì hết thời gian mà sai hết. Thấy vậy, không chỉ anh ta nóng nảy, mà cả Xảo Xạc lang cũng gấp. Không nói nhiệm vụ cá nhân như thế nào, nhưng anh đã đồng ý mang Tô Uyển đi thăng cấp, qua nhiệm vụ; mà anh cũng hết sức tin tưởng Mục Úc có thể thuận lợi thông qua mấy cơ quan này, nhưng không nghĩ tới, thật là nửa đường nhảy ra một Trình Giảo Kim.

Nghe Tô Uyển uyển chuyển khuyên can mình trình kiện, đầu tiên là không kịp phản ứng. Ở trong lòng hẩn định nghĩa Tô uyển hẩn là cùng bản thân "Đang phát triển", sao có thể không nể mặt hẩn như vậy, trước mặt nhiều người như vậy tạt nước lạnh vào hẩn? Có lẽ từ nhỏ hẩn kiêu ngạo thành quen, có lẽ từ nhỏ hẩn giống như một tiểu hoàng đế người và của ở bên cạnh anh đều một dạng cung kính anh, sẽ không ai dám cãi lại hẩn. Vào giờ phút này, hẩn thật sự cảm thấy Tô Uyển chơi lạt mềm buộc chặt quá lâu rồi, nhưng hẩn hoàn toàn quên mất, kẻ trong cuộc thì mê, hoàn toàn đắm đuối đắm vào trong vực sâu, không thể tự thoát ra được —— Đúng vậy, hẩn hoàn toàn hiểu lầm Tô Uyển, trong cơn giận dữ, hẩn điều chỉnh hệ thống giọng nói, nói với mọi người một câu: "Các người, đều muốn chết sao?"

Có lẽ hẩn có năng lực này, có lẽ hẩn thật có thể làm được, nhưng mà vào tai bốn vị nam sĩ khác, thật sự rất giống như một đứa bé bị chiều hư. Nhất là Sở Phong Hân, căn bản không muốn cùng loại tiểu nam sinh này so đo. Nhưng đúng lúc anh vừa định đứng ra nói chút gì đó, chủ trì đại cục, một âm thanh đã lấn át toàn bộ âm thanh khác, ở trong hệ thống giọng nói, hướng mọi người quét tới.

"Tôi nói này Trình Kiền, anh điên rồi sao? Anh muốn người nào đi tìm chết? Thật tốt, nhiệm vụ đặc biệt đầu tiên, anh làm cái gì vậy? Ban đầu là anh đồng ý với tôi, nói muốn cùng nhau tổ chức thành đoàn thể đây! Là nam nhân, sao anh có thể nói chuyện mà không tính toán gì hết, lật lọng phản lời à? Đã là lời nói của một nam nhân, thì dù trời sập xuống anh vẫn phải gánh vác! Nào có như anh vậy? Gia đình bạo ngược sao? Anh có bản lĩnh thì đừng tìm chúng ta phát tiết! Anh ở đây ra vẻ anh hùng hảo hán làm quái gì? Chỉ anh có tâm tình không tốt? Lão tử còn tâm tình không tốt hơn! Hoặc là lưu lại tiếp tục chơi, nếu không muốn chơi, anh cút sớm cho tôi! Còn chưa đủ ăm ỉ đây à!"

Tô Uyển một hơi đem tâm tình không vui đã nhen lâu của mình phát tiết ra toàn bộ, hơn nữa cảm giác không vui lúc thấy Mục Úc đi cùng với con hồ ly tinh Nghê Thường cũng phát tiết lên người trình kiện. Nói ra, cô thoải mái hơn nhiều, nhưng cô cảm thấy có chút có lỗi với trình kiện, cư nhiên lại mượn đề tài để nói chuyện của mình, đem ân oán cá nhân của mình gia tăng trên người hẩn. Nhưng mà, lời nói ra, tựa như tát nước ra ngoài, vô luận như thế nào cũng không thu về được. Tô Uyển không có biện pháp khác, chỉ có thể nhắm mắt chờ phản ứng của đối phương. Hiện tại cô có thể chân chính hiểu: cái gì gọi là nước đổ khó hốt rồi.

Đúng vậy, khi trình kiện nghe Tô Uyển mắng hẩn, hẩn sợ hết hồn. Mặc dù biết nha đầu Tô uyển này bình thường cũng không phải thực nữ gì, nhưng như hôm nay, hô to gọi nhỏ với hẩn vẫn là lần đầu tiên. Trong nháy mắt, Trình Kiền cũng hoảng hốt: Hẩn cũng không biết nên đối mặt như thế nào.

Chỉ là trong khoảnh khắc, hẩn lập tức hồi phục tinh thần. Coi như mình có ý đối với cô, nhưng hẩn cũng không thể cho phép người khác đối với hẩn như

vậy! Vì vậy, trong tình huống lòng tự trọng bị đã kích, trình kiến trực tiếp thoát ra khỏi trò chơi, lưu lại mọi người đang bị đã thương tình thần.

Tất cả mọi người không nói lời nào, nhưng đối với Tô Uyển, xem ra, vậy thì giống như im lặng khiển trách, cô có chút cảm giác uất ức, nhưng lại cảm thấy mình là ngọn nguồn của sai lầm, thêm nữa cô có trí tưởng tượng phong phú, nên đang lúc mọi người đều không nói chuyện, đột nhiên Tô Uyển gạt ống nghe, "Oa" một tiếng khóc lên. Lần này tốt rồi, Diệp Hiểu Vũ nhất thời luống cuống chân tay cộng thêm đi theo làm tùy tùng an ủi Tô Uyển, vỗ lưng Tô Uyển.

Mặc dù Tô Uyển bỏ ống nghe ra rồi mới khóc, nhưng âm thanh Hiểu Hiểu chạy đi cùng âm thanh Tô Uyển ô ô, khiến Mục Úc lập tức hiểu. Có lẽ Diệp Hiểu Vũ nói rất đúng, anh đùa giỡn có chút quá đáng Chỉ là, thứ cảm tình này, có ai đúng ai sai không? Còn nữa đã nói rồi, anh cũng không có lỗi gì, chỉ là đoán chừng hiện tại có giải thích gì, cũng không được chấp nhận đâu! Không phải là không báo, cơ hội chưa tới ~ đến lúc đó chân tướng sẽ rõ ràng! Bây giờ có nói, Tiểu Bình Quả, cũng chỉ đành để em uất ức chút!

Lúc hiện trường còn đang hỗn loạn, là người hiểu biết sâu rộng. Xảo Xạc lang phản ứng đầu tiên, anh nói với Mục Úc: "Tiểu buồn bực, anh trả lời bài thi, Hiểu Hiểu, đồ đệ của anh giao cho em!"

Mặc dù Diệp Hiểu Vũ không hài lòng đối với câu nói sau cùng của anh ta, giống như anh ta quen thuộc với cô gái nhỏ Tô Uyển hơn vậy, nhưng mà bây giờ không phải lúc nghĩ những thứ như này. Hiểu Hiểu một bên an ủi Tô Uyển, một bên quan sát tiến trình nhiệm vụ trên màn ảnh hình, cái này hẳn gọi là mắt nhìn 6 phương tai nghe 8 hướng!

Đề mục thứ tám

Người có điệu múa nổi tiếng triều Đường là?

A. Đỗ Thập Nương

B. Dương Quý Phi

C. Công Tôn Đại Nương

D. Lí Thanh Chiếu

Trên màn hình xuất hiện đề mục thứ tám, bởi vì lúc Tô Uyển và Long Ngâm cãi vã hai đề ở giữa đã không cánh mà bay rồi. Cho nên, kể từ giờ khắc này, Mục Úc cần chuyên tâm đáp đề rồi.

Nhưng anh thực sự có chút mờ không ra đề mục trước mắt. Bởi vì ở cơ quan này, quá ba đề mục bị sai sẽ bị ném ra, từ đó chỉ có thể phá cơ quan lại từ đầu, cho nên chỉ cần Mục Úc không xác định được có thật chính xác không là có chút không dám xuống tay.

Mất thấy thời gian đang trôi qua từng giây (từng giây từng phút vừa nghĩ vừa viết, tổng cộng mới 10 giây), đang lúc Mục Úc mơ hồ muốn chọn [Dương Quý Phi], Xảo Xạc đột nhiên lên tiếng: "Đáp án là C!" Mục Úc nghe thấy, trong nháy mắt nhanh chóng lựa chọn C, thành công nghe thấy tiếng Bingo~

"Xem ra Xảo Xạc lang cũng không hẳn là sĩ diện hão!" Ở bên cạnh Tô Uyển, Diệp Hiểu Vũ một bên an ủi Tô Uyển một bên nhìn màn hình máy tính, thở dài nói. Kết quả đối lấy ánh mắt đầy khinh bỉ của Tô Uyển, khiến Diệp Hiểu Vũ bất đắc dĩ chép miệng. Thật là, sao cô cảm giác mình soi gương bên trong là Trư Bát Giới, trong ngoài không được lòng người đây.

Nghĩ đến, trong khoảng thời gian này thực sự là có quá nhiều chuyện đã xảy ra rồi, đầu tiên là Lăng phản bội cô, tiếp đến cô vì đòi công bằng cho mình mà tiến vào Tuyệt Sắc Cửu Thiên không ngờ lại gặp một ác ma cùng một đại thần. Vốn cho là trả thù Nghê Thường xong thì kết thúc, kết quả giúp bang chiến lại bị Lăng thông suốt, hơn nữa còn mặc danh kỳ diệu thành người phụ thuộc vào ác ma. Sau lại bãi sư phụ, kiếm được phu quân là thần y, cuộc sống gia đình trôi qua tạm ổn, ai biết trong trò chơi không có kết thúc, Nghê Thường lại chạy đến làm cho nàng trở về hiện thực. Thật khó chịu. đến Warsaw chơi một vòng rồi trở lại, dường như tự do của mình không biết đi đâu rồi. Mỗi lần thấy Diệp Hiểu Vũ cô tựa như cảm thấy một câu: biết người biết ta trăm trận trăm thắng! Người này tới "Nội chiến" trực tiếp bắt được cô. Sau đó là ngày hôm qua thấy hình ảnh Mục Úc đi cùng với Nghê Thường, bị thương thật lâu, tưởng rằng hôm nay xoát nhiệm vụ đặc biệt sẽ vui vẻ, kết quả lại đụng phải đại thần cáu kỉnh, cô thật đúng là bị thông! Tô Uyển à! Cuộc đời của người quả thật chính là phòng bếp, bên trong tràn đầy dụng cụ, cốc chén cùng đồ ăn! !

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Thật ra Tô Uyển vô tội

Editor: Mai Tuyết Vân

Nói là làm nhiệm vụ đặc biệt cũng cách đây một vài ngày rồi. Ngày đó mặc dù có được sự giúp đỡ của mọi người, còn nói Tâm Nghi và cô đã làm xong nhiệm vụ từ lâu. Thực ra, hai người các cô để ý người khác, cũng bởi vì nguyên cớ do cô. Cô không muốn suy nghĩ cũng không dám nghĩ đến. Hành vi bị trừng phạt nghiêm khắc, cô cũng không phải lên tuyệt sắc cửu thiên, có lẽ chỉ là tạm thời, nhưng mà cho dù là tạm thời cũng tốt, ít nhất để cô

được yên tĩnh một chút.

Mấy ngày nay, bởi vì ngày nghỉ còn chưa kết thúc, ở túc xá không chơi game cũng không có chuyện gì để làm, vì vậy Tô Uyển thường hay chạy đến phòng làm việc của Tiêu Sát Lang, quấy rầy công việc của sư phụ cô, cộng thêm việc ăn chực chút cơm, cuộc sống của tiểu sinh cũng coi như dễ chịu. Từ sau lần đó, cô hoàn toàn không liên lạc với hai người Mục Úc và Trình Kiên, cũng vì đang trong thời gian nghỉ, không lên mạng, không có số điện thoại liên lạc thì vốn không thể tìm được cô.

Diệp Hiểu Vũ thỉnh thoảng sẽ gửi vài tin nhắn trả lời Mục Úc, do đôi khi anh sẽ gửi tin nhắn hỏi thăm tình hình của Tô Uyển. Còn về phần Trình Kiên bên kia, Diệp Hiểu Vũ nghĩ cũng không muốn, phải đi kể ra. Chỉ là một trò chơi cần gì phải nghiêm túc như vậy, không để ý đến hợp tác tập thể. Mặc dù Tô Uyển chính là nguyên nhân, nhưng dù sao cũng là do anh bắt đầu khơi mào trước. Hơn nữa chỗ quan trọng nhất là: Tô Uyển vẫn còn là một cô bé, anh đã là người lớn còn đi giận dỗi với một cô bé làm gì? Nghĩ đến đây, Diệp Hiểu Vũ càng không thích Trình Kiên, cũng không ủng hộ Tô Uyển cùng với anh ta nữa.

Ngược lại cô gái nhỏ Tô Uyển này ngoài mặt lại mang bộ dạng không sao cả, nhưng Hiểu Hiểu quen biết cô đã nhiều năm cũng biết, Diệp Hiểu Vũ biết, dưới vẻ bề ngoài không sao cả kia, một trái tim cần có bao nhiêu mạnh mẽ. Mặc dù nhìn Tô Uyển tiếp tục như vậy cô sẽ rất lo lắng, nhưng cô cũng hiểu được, nói nhiều cũng vô ích. Hiện tại cô gái nhỏ này cần được an ủi, mà hai người trong cuộc kia đều không thích hợp; vốn phụ quân thần y của cô không có ở đây; thế này xem ra chỉ còn “Tình yêu thừa lại” sư phụ của Tô Uyển.

"Hôm nay ăn cái gì?" Tô Uyển nhàm chán đến chết nằm sấp trên bàn làm việc của Sở Phong Hàn, lười biếng hỏi một câu như vậy.

"Cà ri" lời này Tiêu Sát còn chưa nói hết, đã bị Tô Uyển ngang ngược ngắt lời.

"Cà ri em gái anh ~ ngày nào cũng đều là cà ri, anh xem em ăn mãi sắp thành cà ri rồi!" Làm cái gì gọi, coi như có ăn là được, cũng không thể suốt ngày làm cà ri cho cô được!

"Được rồi, hôm nay anh làm cho em cá dầm đường được không? Về phần vấn đề món cà ri Anh muốn nói, nó không phải là em gái của anh?" Vừa mới dứt lời, đã bị Tô Uyển quay đầu trừng mắt liếc một cái, "Em đi nấu cơm, anh cứ từ từ chơi. . . ."

Tô Uyển liếc nhìn bàn chân bôi dầu của Sở Phong Hàn, khoe miệng nhếch lên mỉm cười. Ở chung với anh ấy thời gian qua, thật đúng là thú vị mà ~ nghĩ như vậy, Tô Uyển quay đầu, tiếp tục nhìn sư phụ cô đang chơi trò chơi trên máy vi tính —— không dám lên tuyệt sắc cửu thiên

Cùng lúc đó, Mục Úc ở đây cũng đang tiến hành kế hoạch của mình.

"Úc, người ta đã chia tay với Lăng, rốt cục cũng bỏ cái tên đàn ông huênh hoang khoác lác ấy lại đằng sau rồi ! Bây giờ có thể rồi hả?" Ở bên trong giọng nói của Nghê Thường, xen lẫn sự hưng phấn, kích động, nhưng cũng có một tia ưu thương nhàn nhạt . Bởi vì, nghĩ lại trước kia lúc ở cùng một chỗ với Đồng Lăng.

Vui vẻ, thật sự rất vui vẻ.

Nhưng mà không còn cách nào khác, cô có một người mẹ luôn luôn nói với cô rằng: "Con gái à~ con nhìn xem, mẹ sinh con ra có sắc có hương, chính là vì có thể gả con cho người có tiền. Như vậy, tâm huyết cả đời của mẹ cũng xem như không uổng phí công sức! Con không thể phụ lòng mẹ nuôi con lớn khôn như vậy được " Đúng vậy, bởi vì năm đó ba của cô không có nhiều tiền, mẹ của cô mới ly hôn với ông ấy. Cho nên từ nhỏ mẹ của cô đã lấy việc gả cho người có tiền có thể làm mục tiêu sống của cô. Cái điều mà bà gọi là “Quang tông diệu tổ.”*

* Quang tông diệu tổ : làm rạng danh tổ tông

Nghĩ rằng nhiều năm như vậy cô cũng mưa dầm thấm đất rồi, thời gian trước khi, tìm được lăng cũng coi như là mong muốn thực tâm của cô. Lăng đối xử với cô rất tốt, hơn nữa cô đối với anh ấy cũng là dùng tình cảm chân thật. Nhưng mà, mỗi khi cô về nhà nói chuyện với mẹ mình về Lăng, không biết do mẹ cô yêu cầu quá cao hay Lăng thật sự không phù hợp với cô, tóm lại mẹ của cô liên tục phản đối.

Bản thân cô đối với mẫu đàn ông như Mục Úc cũng không có quá nhiều ý kiến, dù sao thì người ưu tú, hoàn hảo cũng so sánh với cô được sao? Hơn nữa, người ta có quyền có thể, tại sao lại tìm người có hoàn cảnh gia đình bậc trung như cô thế này? Trước đây lần đầu tiên cô nhắc đến Mục Úc với mẹ, mẹ cô giống như người không ăn thịt nhiều ngày nhìn thấy một con gà, đôi mắt sáng hết cả lên. Cho nên, nói cái gì cũng phải ép cô bắt lấy Mục Úc. Mặc dù mới có chút không cam lòng, nhưng mà, làm một người mẹ, một mình nuôi dưỡng cô lớn lên cũng không hề dễ dàng, vì thế mà lần này, cô muốn bỏ đi tình cảm của chính mình, vì mẹ cô thử sức một lần.

Nhưng mà, cô vốn không biết rằng, Mục Úc làm như vậy, hoàn toàn là vì một kế hoạch, kế hoạch vì một người con gái khác! Cho nên, hiện tại cô vẫn cho rằng vì cô có thể thỏa mãn những điều kiện mà Mục Úc đề ra

"Ừ."

"Bây giờ em chính là bạn gái của anh rồi sao ?" Lúc này, trong lòng Nghê Thường mang theo một chút vui mừng, một chút kích động, nhưng mà, lại có một cảm giác đau xót nồng đậm mà chính cô cũng không thể nói rõ.

"Ừ." Vẫn một chữ như cũ không mang chút tình cảm nào. "Không cần tìm anh, có thời gian anh sẽ liên lạc em." Giống như nhớ ra cái gì đó, Mục Úc bổ sung thêm một câu sau đó rồi khỏi quán cà phê hai người đang ngồi.

"Đã mấy ngày cô ấy không xuất hiện rồi?" Ngữ khí báo đạo, giọng nói rõ ràng này tất nhiên phải là Trình Kiên thiếu gia rồi. Mà cô ấy trong lời của hắn,

tất nhiên đã rất lâu rồi không lên trò chơi, Tô Uyển đang trốn tránh mọi người rất lâu rồi.

"Hồi thiếu gia, đã một tuần rồi."

"Thật sự không biết cô ấy làm sao vậy, người bị gào thét chính là ta! Tại sao cô ấy lại giống như tức giận rồi trốn đi? " Bộ dạng của hần như đang làm bầm, Mục Úc nhỏ giọng nói, sau đó hần lại ra một mệnh lệnh cho thuộc hạ: "Đi thăm dò kiểm tra xem, xem thử mấy ngày nay cô ấy đang làm gì."

"Chuyện này..." Giọng nói có chút chần chờ, dù sao đi điều tra sự tình của người khác không tốt lắm đâu? Nhưng khi nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của thiếu gia lúc này, hần chỉ có được trả lời: "Đi làm ngay"

"Sao? Anh đặc biệt nói lại cho lão nương nghe!" Giọng nói bá đạo này, ngoại trừ Diệp Hiểu Vũ ra, thật sự không thể nghĩ ra người thứ hai.

"Đại đại..."

"Tôi không phải đại đại của anh, anh vượt thẳng đầu lưỡi rồi hãy nói!" Giọng nói vẫn như cũ.

"Đại... Tiểu thư! Tôi vừa rồi nói, có... Có người điều tra cô!"

"Mẹ kiếp, Mary cách vách! Ai vậy hả? Chẳng lẽ lại có người muốn tới giết tôi rồi sao? Không thể nào..." Dừng một chút, rồi nói với thủ hạ: "Làm sao anh phát hiện ra?" "Diệp Hiểu Vũ không hổ danh là đại tiểu thư tiếp nhận gia nghiệp từ bé, sự phán đoán cùng với tư duy lo-gich đều vô cùng tốt. Việc này xem ra còn có chỗ kỳ quái, cô nhất định phải tìm hiểu dò xét một lần mới được."

"Ta thấy vài ngày nay có mấy người, ngồi ở nhà trọ gần kề nhà của cô, còn lấy cả ống nhòm ra." Còn chưa nói xong đã bị Diệp Hiểu Vũ liếc mắt trừng một cái, chỉ có thể tiếp tục tự thuật: "Không sai, sau đó bất luận là cô hay bạn của cô... toàn bộ hành động đều bị ghi chép lại!"

Diệp Hiểu Vũ nghe lời thủ hạ báo cáo, không nói lời nào, sau đó đột nhiên nghĩ đến một chuyện: Những người này có khả năng chỉ biết là muốn điều tra người kia tại phòng này, hoặc là một trong hai người, nhưng lại không biết cụ thể là người nào. Cô suy nghĩ, người nào phái người đến điều tra mà lại không nói rõ ràng? Chỉ có một loại khả năng, đó chính là những người này không phải được mời đến làm thuê, mà là thủ hạ nhà ai đó.

Đoán chừng người kia cũng không phải tìm cô, dù sao nếu là người trong nghề có người nào không biết Diệp Hiểu Vũ cô sao? Như vậy xem ra, chỉ có thể tìm Tô Uyển rồi. Ngắm lại những người xung quanh cô gái nhỏ này, có thể có năng lực, cộng thêm có hứng thú đối với cô ấy, thì chỉ có bốn gã đàn ông mà thôi?

Đầu tiên, phu quân thân y không có ở bên cạnh cô, là có khả năng nhất, nhưng trước đây hần cũng không có làm như vậy, xem ra không có khả năng là hần. Tên Tiêu Sát Lang kia à? Hình như mỗi ngày đều giúp đỡ Tô Uyển, còn phải điều tra? Thăng nhải này có bệnh đặc biệt sao? Chuyện này ... người tên Mục Úc này, có năng lực, cũng có sự hứng thú, đúng là trên cơ bản hần đều hỏi thăm tin tức của Tô Uyển qua cô, cho nên nói hần lên lút điều tra, không có khả năng này. Còn phải nói, hai nhà Diệp Mục là bạn làm ăn buôn bán, thủ hạ của hần làm sao không hiết đại tiểu thư Diệp Hiểu Vũ chứ?

Như vậy xem ra cũng chỉ có tên Trình Kiên kia thôi! Tô Uyển, cẩn thận một chút đi!

"Tổng giám đốc Mục, có điện thoại của anh, đối phương nói là vô cùng khẩn cấp." Bộ dạng của người thư ký, đầu nghĩ đến nguy có bị "Tiêu diệt" chạy tới phòng họp. Cô to gan lớn mật như vậy là vì trong điện thoại người kia nói, có vấn đề gì cô không cần đáng nổi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32-2: Thật ra Tô Uyển vô tội (2)

Mục Úc hoàn toàn vô dụng gần từng tiếng, ánh mắt nhìn thẳng, dọa sợ cô thư ký đến mức cô ấy suýt nữa tự đâm phải chân mình. Nhưng cô vẫn nuốt nước bọt, cắn chặt răng, kiên trì nói một câu: "Tô Uyển. . ."

Kết quả nói còn chưa kịp nói xong, Mục Úc đã lập tức đứng lên khỏi chiếc ghế trong phòng họp. Sau đó dùng giọng nói vô cùng lo lắng hỏi:

"Cô ấy làm sao?"

"Tô Uyển... Uh'm... Có người muốn..." Hành động kia đã dọa sợ cô thư ký, cô cúi đầu nhìn đất kể lại một cách chậm chạp, ngay cả nói chuyện cũng trở nên không lưu loát nữa.

Tức chết người đi được, nói chuyện chỉ nói một nửa cũng đủ phiền rồi. sau khi hung hăng trừng mắt nhìn cô thư ký, không đợi người khác chuyển lời giúp nữa, Mục Úc trực tiếp chạy ra khỏi phòng họp, đến văn phòng thư ký.

"Này?" Mục Úc cứ tưởng rằng Tô Uyển gọi đến, cho nên giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

"Mục Úc, tôi là Diệp Hiểu Vũ."

Sau khi nghe được người trong điện thoại là Diệp Hiểu Vũ, sắc mặt của Mục Úc nhanh chóng sa sầm. Chính bản thân anh vừa rồi làm sao vậy, sao lại có thể vừa nghe thấy tên của cô ấy đã kích động như vậy, lập tức đánh mất luôn cả khả năng phân tích! Thật sự là buồn cười ~ ngược lại suy nghĩ một lát, bản thân anh cũng đã rất lâu rồi không được gặp cô. Đồng thời anh cũng nghĩ, số điện thoại anh đưa cho Tô Uyển không cần phải phiền phức gọi đến phòng thư ký, vốn dĩ nếu cô muốn gọi đến thì không cần thông qua người khác. Hơn nữa về mặt vô vị của người thư ký lúc này, khẳng định người gọi đến đến có lại lịch không nhỏ. Nếu là Tô Uyển mà nói, đoán chừng chưa kịp gọi đến đã bị bắt chờ máy.

Chẳng qua đến cùng thì Diệp Hiểu Vũ đã nói cái gì? Có thể làm cho cô thư ký luôn biết điều cũng dám chạy tới phòng họp khi anh đã nghiêm lệnh cấm, còn dám lên tiếng quấy rầy cuộc họp của anh? Ngắm lại biểu hiện vừa rồi của người ở đây, xem ra các thư ký đều đã xem anh là Ngoại Tinh Nhân, chẳng lẽ bình thường anh nghiêm khắc như thế sao?

"Mới vừa rồi cô đã nói cái gì vậy hả?" Anh vẫn rất tò mò, vì thế đã đưa ra câu hỏi.

"À... ~ là như thế này!" Dưới đây là tái hiện hoàn cảnh.

"Mục tổng của các người đâu? Tôi là Diệp Hiểu Vũ."

"Cô vẫn khỏe chứ, Diệp tiểu thư! Tổng giám đốc đang có một cuộc họp quan trọng, chờ ngài ấy vừa xong tôi sẽ lập tức đến thông báo cho ngài ấy!" Thư ký này thật đúng là có đầy đủ tác phong chuyên nghiệp.

"Đợi một chút... Từ từ, tôi có việc gấp."

"Việc gấp? Việc gấp cũng không được ạ, tổng giám đốc ghét nhất là lúc bắt đầu cuộc họp quan trọng lại bị quấy rầy! Nếu không phải quý công ty có làm ăn với công ty chúng tôi, và quan hệ của cô và tổng giám đốc tương đối tốt, thì tôi đã trực tiếp cúp máy rồi ạ."

"Được rồi, vậy tôi sẽ nói chuyện công việc khác với cô, là về chính cô."

"Hả? Về tôi ư? Mời cô nói!" Con mồi đã mắc câu.

"Bây giờ cô nghĩ sao, nếu đi vào tìm tổng giám đốc của các người, tôi đảm bảo, hẳn ta sẽ khen ngợi cô còn tăng lương cho cô. Nếu hẳn không làm vậy, cô lập tức đến công ty của tôi làm là được. . . Nhưng nếu cô không nói, tôi đoán chừng hẳn sẽ khiến cô phải xếp đồ cuốn gói ra đi. Sau cùng tôi khuyên cô một câu: Kê thức thời mới là trang tuần kiệt."

"Hay cho câu kê thức thời mới là trang tuần kiệt ~ vậy bây giờ cô muốn tôi làm gì đây?" Mục Úc chưa từng nghĩ đến hôm nay hẳn sẽ bị người khác sắp xếp cho vào bẫy! Anh nói thầm trong lòng: Nếu không phải xem trọng Tô Uyển, thì một người thư ký có quan hệ gì đến ta đâu!

"Vừa rồi tôi đã nói xong, nếu anh... Khụ khụ, tôi cũng không có ý kiến gì ~" Diệp Hiểu Vũ cố ý uy hiếp Mục Úc, bỏ đá xuống giếng.

Thành công, anh hung hăng nói ~ "Nói đi."

Thấy Mục Úc đã mở miệng, đương nhiên biết hẳn nói sẽ giữ lời. Vì thế Diệp Hiểu Vũ bắt đầu giải thích với Mục Úc về việc Tô Uyển đến nhà Sở Phong Hàn, cộng thêm việc người dưới trướng của cô phát hiện ra cô gái nhỏ kia bị theo dõi, và một loạt sự tình tìm đến Sở Phong Hàn. . .

Quả nhiên, người này vừa nghe sự tình hàng đầu đã lập tức thông báo đến ban thư ký cho hoãn cuộc họp lại. Nhưng anh vừa bỏ điện thoại xuống trong nháy mắt điện thoại lại vang lên, Mục Úc vẫn cho rằng lại là Diệp Hiểu Vũ, vì thế không kịp nghĩ ngợi nhiều đã lập tức nhắc máy. Kết quả trong điện thoại truyền đến giọng nói vô cùng nũng nịu của Nghê Thường: "Tôi là bạn gái của Mục tổng, hôm nay tôi có việc gấp muốn tìm anh ấy, có thể giúp tôi chuyển lời đến anh được hay không?"

Mục Úc vừa nghe Nghê Thường nói như vậy, chân mày nhíu lại. Trong lòng cảm thán nói: Chẳng lẽ hiện tại đang lưu hành câu nói "Có việc gấp" sao? Bất quá hiện tại không có thời gian nghĩ đến vấn đề này, trước tiên phải nghĩ biện pháp cắt đứt cuộc gọi của cô ta rồi hãy nói. Vì thế Mục Úc vốn định giả dạng làm tiếp tuyến viên, lại vì trong lòng nhớ đến chuyện tình của Tô Uyển chuyện tình, kết quả câu muốn nói là "Alo, Ngài ấy không có ở đây." Nói thành "Alo, tôi không có ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32-3: Thật ra Tô Uyển vô tội (3)

Mục Úc hoàn toàn vô dụng gần từng tiếng, ánh mắt nhìn thẳng, dọa sợ cô thư ký đến mức cô ấy suýt nữa tự đâm phải chân mình. Nhưng cô vẫn nuốt nước bọt, cắn chặt răng, kiên trì nói một câu: "Tô Uyên. . ."

Kết quả nói còn chưa kịp nói xong, Mục Úc đã lập tức đứng lên khỏi chiếc ghế trong phòng họp. Sau đó dùng giọng nói vô cùng lo lắng hỏi:

"Cô ấy làm sao?"

"Tô Uyên... Uh'm... Có người muốn..." Hành động kia đã dọa sợ cô thư ký, cô cúi đầu nhìn đất kể lại một cách chậm chạp, ngay cả nói chuyện cũng trở nên không lưu loát nữa.

Tức chết người đi được, nói chuyện chỉ nói một nửa cũng đủ phiền rồi. sau khi hung hăng trừng mắt nhìn cô thư ký, không đợi người khác chuyển lời giúp nữa, Mục Úc trực tiếp chạy ra khỏi phòng họp, đến văn phòng thư ký.

"Này?" Mục Úc cứ tưởng rằng Tô Uyên gọi đến, cho nên giọng nói cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

"Mục Úc, tôi là Diệp Hiểu Vũ."

Sau khi nghe được người trong điện thoại là Diệp Hiểu Vũ, sắc mặt của Mục Úc nhanh chóng sa sầm. Chính bản thân anh vừa rồi làm sao vậy, sao lại có thể vừa nghe thấy tên của cô ấy đã kích động như vậy, lập tức đánh mất luôn cả khả năng phân tích! Thật sự là buồn cười ~ ngược lại suy nghĩ một lát, bản thân anh cũng đã rất lâu rồi không được gặp cô. Đồng thời anh cũng nghĩ, số điện thoại anh đưa cho Tô Uyên không cần phải phiền phức gọi đến phòng thư ký, vốn dĩ nếu cô muốn gọi đến thì không cần thông qua người khác. Hơn nữa về mặt vô vị của người thư ký lúc này, khẳng định người gọi đến đến có lợi ích không nhỏ. Nếu là Tô Uyên mà nói, đoán chừng chưa kịp gọi đến đã bị bắt chờ máy.

Chẳng qua đến cùng thì Diệp Hiểu Vũ đã nói cái gì? Có thể làm cho cô thư ký luôn biết điều cũng dám chạy tới phòng họp khi anh đã nghiêm lệnh cấm, còn dám lên tiếng quấy rầy cuộc họp của anh? Ngắm lại biểu hiện vừa rồi của người ở đây, xem ra các thư ký đều đã xem anh là Ngoại Tinh Nhân, chẳng lẽ bình thường anh nghiêm khắc như thế sao?

"Mới vừa rồi cô đã nói cái gì vậy hả?" Anh vẫn rất tò mò, vì thế đã đưa ra câu hỏi.

"À... ~ là như thế này!" Dưới đây là tái hiện hoàn cảnh.

"Mục tổng của các người đâu? Tôi là Diệp Hiểu Vũ."

"Cô vẫn khỏe chứ, Diệp tiểu thư! Tổng giám đốc đang có một cuộc họp quan trọng, chờ ngài ấy vừa xong tôi sẽ lập tức đến thông báo cho ngài ấy!" Thư ký này thật đúng là có đầy đủ tác phong chuyên nghiệp.

"Đợi một chút... Từ từ, tôi có việc gấp."

"Việc gấp? Việc gấp cũng không được ạ, tổng giám đốc ghét nhất là lúc bắt đầu cuộc họp quan trọng lại bị quấy rầy! Nếu không phải quý công ty có làm ăn với công ty chúng tôi, và quan hệ của cô và tổng giám đốc tương đối tốt, thì tôi đã trực tiếp cúp máy rồi ạ."

"Được rồi, vậy tôi sẽ nói chuyện công việc khác với cô, là về chính cô."

"Hả? Về tôi ư? Mời cô nói!" Con mồi đã mắc câu.

"Bây giờ cô nghĩ sao, nếu đi vào tìm tổng giám đốc của các người, tôi đảm bảo, hẳn ta sẽ khen ngợi cô còn tăng lương cho cô. Nếu hẳn không làm vậy, cô lập tức đến công ty của tôi làm là được. . . Nhưng nếu cô không nói, tôi đoán chừng hẳn sẽ khiến cô phải xếp đồ cuốn gói ra đi. Sau cùng tôi khuyên cô một câu: Kê thức thời mới là trang tuần kiệt. "

"Hay cho câu kê thức thời mới là trang tuần kiệt ~ vậy bây giờ cô muốn tôi làm gì đây?" Mục Úc chưa từng nghĩ đến hôm nay hẳn sẽ bị người khác sắp xếp cho vào bẫy! Anh nói thầm trong lòng: Nếu không phải xem trọng Tô Uyên, thì một người thư ký có quan hệ gì đến ta đâu!

"Vừa rồi tôi đã nói xong, nếu anh... Khụ khụ, tôi cũng không có ý kiến gì ~" Diệp Hiểu Vũ cố ý uy hiếp Mục Úc, bỏ đá xuống giếng.

Thành công, anh hung hăng nói ~ "Nói đi."

Thấy Mục Úc đã mở miệng, đương nhiên biết hẳn nói sẽ giữ lời. Vì thế Diệp Hiểu Vũ bắt đầu giải thích với Mục Úc về việc Tô Uyên đến nhà Sở Phong Hàn, cộng thêm việc người dưới trướng của cô phát hiện ra cô gái nhỏ kia bị theo dõi, và một loạt sự tình tìm đến Sở Phong Hàn. . .

Quả nhiên, người này vừa nghe sự tình hàng đầu đã lập tức thông báo đến ban thư ký cho hoãn cuộc họp lại. Nhưng anh vừa bỏ điện thoại xuống trong nháy mắt điện thoại lại vang lên, Mục Úc vẫn cho rằng lại là Diệp Hiểu Vũ, vì thế không kịp nghĩ ngợi nhiều đã lập tức nhắc máy. Kết quả trong điện thoại truyền đến giọng nói vô cùng nũng nịu của Nghe Thường: "Tôi là bạn gái của Mục tổng, hôm nay tôi có việc gấp muốn tìm anh ấy, có thể giúp tôi chuyển lời đến anh được hay không?"

Mục Úc vừa nghe Nghe Thường nói như vậy, chân mày nhíu lại. Trong lòng cảm thán nói: Chẳng lẽ hiện tại đang lưu hành câu nói "Có việc gấp" sao? Bất quá hiện tại không có thời gian nghĩ đến vấn đề này, trước tiên phải nghĩ biện pháp cắt đứt cuộc gọi của cô ta rồi hãy nói. Vì thế Mục Úc vốn định giả dạng làm tiếp tuyến viên, lại vì trong lòng nhớ đến chuyện tình của Tô Uyển chuyện tình, kết quả câu muốn nói là "Alo, Ngài ấy không có ở đây." Nói thành "Alo, tôi không có ở đây."

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Mục Úc vừa nghe thấy Nghe Thường nói như vậy, mày đẹp liền nhíu lại. Trong lòng cảm thán nói: Chẳng lẽ bây giờ đang thịnh hành câu nói "Có việc gấp" sao? Nhưng mà hiện tại không phải là lúc để nghĩ đến vấn đề này, trước hết phải nghĩ biện pháp cắt đứt cuộc điện thoại của cô gái này. Vì thế Mục Úc đang định giả vờ nghe máy hộ, nhưng trong lòng lại nhớ đến chuyện của Tô Uyển, kết quả muốn nói: "Này, anh ấy không có ở đây." Lại nói thành: "Này, tôi không có ở đây!" Sau khi nói xong, Mục Úc không thêm suy nghĩ liền trực tiếp cúp điện thoại.

Tuy biết mình nói sai, nhưng thời gian gấp gáp, làm cho anh không có thời gian nghĩ nhiều. Anh nhanh chóng trở lại văn phòng, mặc áo khoác vào, sau đó trực tiếp dùng thang máy chuyên dụng đi đến bãi đậu xe, thuận tiện có thể cắt đứt được Nghe Thường.

Mà Nghe Thường ở đầu dây điện thoại bên kia, còn đắm chìm trong tiếng tí tí của điện thoại, rất lâu vẫn chưa hoàn hồn. Nghĩ đến vừa rồi, lúc mình nghe thấy giọng nói của Mục Úc còn cảm thấy khiếp sợ, nhưng khi nghe đến câu "Tôi không có ở đây" kia, lại làm cho Nghe Thường vừa tức vừa buồn cười. Cái gì vậy, rõ ràng đang ở đó, tại sao lại có ý cúp điện thoại của cô chứ? Không sao, dù sao cô cũng đã tới, vừa rồi chỉ muốn cho anh một chút bất ngờ thôi!

Vì thế Nghe Thường tự mình đi tới công ty tìm Mục Úc, không biết mọi chuyện sẽ thành dạng gì đây?

Mục Úc đi thang máy chuyên dụng của mình, từ lầu ba mươi hai xuống dưới bãi đỗ xe tư nhân chỉ mấy vài giây. Anh đi vòng qua mấy chiếc xe khác của mình, đi về phía chiếc xe màu đen lần trước đưa Tô Uyển đi hóng gió. Bước lên xe, đeo kính, Mục Úc nhanh chóng chạy xe ra khỏi bãi đỗ xe. Ngay lúc ra khỏi gara dưới tầng ngầm, lại vừa đúng lúc bị Nghe Thường đang trên đường tới công ty nhìn thấy.

Xe của Mục Úc chạy lướt qua trước mặt Nghe Thường, khiến cho cô ta không nhìn thấy rõ người bên trong là ai. Nhưng, có thể lái xe đi ra từ bãi đỗ xe chuyên dụng của tổng giám đốc, chắc hẳn chính là anh ấy rồi. Mặc dù vẫn có một chút xú hoại nghi, nhưng bởi vì có lòng tin vào mình, nên Nghe Thường liền vẫy một chiếc taxi, ngồi vào, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch theo dõi của mình.

"Cậu xác định cô ấy thường hay xuất hiện ở đây?" Lúc này Trình Kiên đang ngồi ở trên xe BMW X5, hai chân bắt chéo bán tín bán nghi hỏi.

"Thiếu gia, thuộc hạ vô cùng chắc chắn, hơn nữa chủ nhà này tên là Sở Phong Hàn."

"Sở Phong Hàn... Phong Hàn... Hàn Phong Tiêu Sát?!" Trình Kiên vừa lẩm nhẩm vừa tìm kiếm thông tin liên quan đến người này ở trong đầu, cuối cùng cho ra kết luận, người này chính là Sắc Lang sư phụ của Tô Uyển – Tiêu Sát Lang!

Tuy rằng biết tuổi tác hai người có chênh lệch nhưng Trình Kiên vẫn không nhận được mà suy nghĩ miên man. Nên nói là trí tưởng tượng của anh quá phong phú hay là nói anh quá đa nghi? Ngược lại những việc anh đang làm cũng không phù hợp với thân phận hiện tại của anh! Anh vì suy nghĩ của mình mà cảm thấy mất mặt, nhưng thế thì sao? Trong lòng kích động muốn gặp Tô Uyển còn lớn hơn lý trí của mình, bây giờ anh chỉ gặp Tô Uyển, sau đó nói rõ ràng với cô!

"Tiêu Sát Lang, tôi đi đây, cảm ơn 'Sushi' hôm nay của anh! Hi hi, ăn rất ngon~~ nhờ phúc của anh, gần đây thật vui vẻ!"

"Trên đường về cẩn thận! Giờ tôi đang xem "Hệ thống kết hôn" và "Giải đấu tình lữ pk", nên không tiễn cô."

Vừa mới qua ba giờ chiều, Tô Uyển liền vẫy tay chào Sở Phong Hàn đi về nhà. Gần đây cô sống như một con đà điểu, đông trốn tây nấp. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thật ra mình vốn không cần phải như vậy~~ nhưng Tô Uyển là người lười biếng, không muốn giải thích cái gì, hoặc đi thay đổi cái gì, kết quả là cô luôn muốn tiếp tục như vậy, tính lầy bất biến ứng vạn biến(1) thôi! Đáng tiếc, hôm nay hình như ông trời hạ quyết tâm muốn đối nghịch với cô gái nhỏ này, cố tình không cho Tô Uyển cơ hội này, nhất định là muốn nói rõ chân tướng sớm một chút~ đến giờ phút này, cũng chỉ có thể cảm thán một câu: "Tô Uyển, quả nhiên người không thể tồn tại!"

1. Bất biến ứng vạn biến: lầy động chế tĩnh, lầy cái không thay đổi ứng phó với cái thay đổi.

"Bác tài (chỉ tài xế), xin bác hãy theo sát chiếc xe phía trước..."

"Được!... (lầm bầm lầu bầu) người trẻ tuổi bây giờ lạ thật, vì sao không đi cùng nhau, đây không phải là đang lãng phí tiền xe hay sao?"

Sau khi Nghe Thường nghe thấy, khóe miệng không khỏi co rúm, lại không nhanh không chậm nói thêm một câu: "Đừng để cho người ta phát hiện..."

Lần này đổi lại là tài xế lái xe xấu hổ... Cảm giác đây giống như đang trình diễn tiết mục thực tế phu xướng phụ tùy vậy? (giải thích mới: Chồng đi karaoke, vợ đi theo dõi...)"

Cứ như vậy, Nghê Thường ngồi ở trên xe taxi đi theo sau xe Mục Úc, hơn nữa còn không bị anh phát hiện, thật không hổ là tài xế! Kỹ thuật lái xe thật tốt~ nhưng cảm thán thì để sau, thấy Mục Úc dừng xe, cô ta cũng vội vàng xuống xe, ném lại một xấp Mao gia gia, bỏ lại một câu 'Không cần thôi' liền một mạch đuổi theo Mục Úc. Giờ mới là lúc nhìn cô ta thể hiện kỹ thuật theo dõi của mình!

Mà tài xế lái xe vốn đang muốn tán gẫu hai câu, nói chút gì đó, nhưng vừa thấy tiền tới tay, lúc này không đi thi đọi đèn lúc nào? Cửa vừa đóng, đập chân ga một cái, cả người và xe cùng nhau chạy đi~

Nghê Thường đi theo Mục Úc đến tòa nhà cao tầng ở gần đó, vì không muốn bị đối phương phát hiện, nên cô ta cách Mục Úc rất xa. Nhưng không may hôm nay vì muốn làm đẹp nên đeo kính áp tròng cho nên không thể nhìn rõ, điều này làm cho cô ta không nhận được cảm hận nói ở trong lòng: Sao lại không mang theo ống nhòm chứ? Kể từ lần đó, mỗi khi ra ngoài Nghê Thường luôn chuẩn bị một chiếc ống nhòm!

"Thiếu gia, người xem! Người kia có phải là Tô Uyên không?" Thủ hạ ngồi ở chỗ phó lái trên xe BMW X5 nhìn thấy người, lúc này liền hỏi báo chuyện mình vừa nhìn thấy cho Trình Kiên đang nhắm mắt nghỉ ngơi ở ghế sau.

Nghe được lời này, đôi mắt xinh đẹp của Trình Kiên hơi hơi mở ra, híp thành một đường nhỏ, mà mái tóc màu vàng cũng khéo léo rũ xuống trên trán anh ta. Bàn tay tùy ý vuốt vuốt mái tóc cho đẹp, Trình Kiên chậm rãi ngồi dậy. Hai mắt giống như báo săn rất nhanh khóa chặt mục tiêu, ừ, là cô, là Tô Uyên đã tránh mặt anh nhiều ngày, là cô gái hại anh không thể không "tìm đến cửa"!

"Tôi đi xuống gặp cô ấy, các người... Đều hiểu rõ chứ?" Dùng ánh mắt ra hiệu về phía nhà Sở Phong Hàn, nhắc nhở thủ hạ đi giải quyết. Sau khi thấy mọi người gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, Trình Kiên liền mở cửa xe nhanh chóng bước xuống, sau đó đi theo bước chân Tô Uyên trên đường lớn.

Cuối cùng đến một cái ngã tư, Trình Kiên ý vào đôi chân dài của mình, rốt cuộc "đi tới" vượt qua Tô Uyên, vì vậy anh ta cảm thấy bộ dạng chạy lên của mình nhất định là rất mất mặt~

"Quả Từ, đợi một chút." Thấy Tô Uyên hoàn toàn không cảm giác được sự tồn tại của mình, Trình Kiên không thể không mở miệng gọi cô một tiếng.

Lúc vừa nghe thấy có người gọi "Quả Từ" còn có chút không kịp phản ứng, bởi vì ngoài trừ đại thần ra không có người nào kêu cô như vậy. Hơn nữa giờ phút này, Tô Uyên cảm thấy không phải mình trúng vận may mà gặp được Đại thần đấy chứ? Nghĩ đến đây, Tô Uyên cho là mình nghe nhầm, liền không nghĩ nhiều, tiếp tục đi về phía trước.

"Tô Uyên, tôi gọi cô không nghe thấy sao?" Thấy cô gái nhỏ hoàn toàn không để ý đến anh ta, thái độ của Trình Kiên vốn đang dịu dàng cũng phải đổi giọng, trong giọng nói còn lộ ra mấy phần bá đạo. Có lẽ anh ta sai khiến người thành thói quen rồi! Còn chưa có ai không nghe lời anh ta đâu, con nhóc Tô Uyên này, thật đúng là người đầu tiên!

Đợi chút, lần này có vẻ không giống như nghe nhầm... Tô Uyên vừa nghĩ vừa đi chậm lại, nghiêng đầu chậm rãi nhìn xem người đằng sau là ai, kết quả là -- --

"A!" Tô Uyên giống như nhìn thấy quỷ, kêu lên. Cái này không kêu còn đỡ, vừa kêu lên đã dọa đến Trình Kiên. Lúc này, rốt cuộc cô gái nhỏ Tô Uyên cũng hiểu rõ một chuyện: Đó chính là, cô bị Trình Kiên tìm thấy. Giây phút đó, nhìn thấy vẻ mặt đen xì của Trình Kiên (thật ra là Tô Uyên bị dọa sợ đến mức kêu lên), Tô Uyên cảm thấy mình thảm rồi!

Người này, nhất định là vì ngày đó mình mắng anh ta, tức giận quá, muốn tới bắt mình lại, sau đó từ hình tại chỗ... Trời ạ! Hai tay Tô Uyên bắt đầu gãi đầu, nghĩ đến mình, một là không có bối cảnh như Diệp Hiểu Vũ, hai là coi như mình có thể phản kháng đến lúc đánh người, bị cáo trạng ra tòa án hoặc bị bắt đến cục cảnh sát gì đó, kết quả nhất định là không tốt, lý do cùng điều thứ nhất...

"A a... Sắc lang!!!" Tô Uyên thật sự không còn biện pháp, chỉ đành sử dụng biện pháp nguyên thủy nhất. Sau khi cô kêu xong, liền nhanh chóng rời khỏi hiện trường, chạy thực mạng đến đầu đường kế tiếp, sau đó quẹo vào một con hẻm nhỏ.

Mà Trình Kiên vốn không ngờ cô gái nhỏ này sẽ làm như vậy, vì thế sững sờ ngay tại chỗ, chỉ có thể nhìn giai nhân đi xa... Đây cũng không tính là gì, thảm nhất là, tất cả mặt mũi của anh ta đều mất hết rồi. Hơn nữa, ngay cả một người có gương mặt bánh bao cũng dùng biểu tình đối với anh ta "Đẹp trai như vậy còn cần dùng sức mạnh, không phải nguoi không được chứ, không có lực à", khiến anh ta buồn bực rất lâu.

Lúc này anh ta cũng tiếp nhận điện thoại của thủ hạ gọi tới, bọn họ nói mấy người không vào được nhà Sở Phong Hàn (nguyên nhân mời xem chương 19). Đến đây, mặc dù Trình Kiên tức giận, nhưng anh ta cũng không thể làm gì khác. Nhưng đúng lúc này, anh ta nhìn thấy một chiếc xe màu đen.

Theo cánh cửa mở ra. Nhìn khuôn mặt người trong xe còn đẹp hơn so với con gái, trong đầu Trình Kiên tự động tìm kiếm-- là người đàn ông đi cùng với Tô Uyên ở buổi nhạc hội! Xem ra, chuyện này sẽ biến thành một trò khôi hài lớn đấy...

"Tiểu Bình Quả, lên đi." Tô Uyên ở trong hẻm nhỏ đi lại không lâu liền lạc đường, trong khoảnh khắc nghe được giọng nói của Mục Úc, giống như nghe được giọng nói của thiên sứ~ xem ra "Thiên sứ" này đang ở gần cô rồi! -- Nhưng mà thiên sứ này hơi đen ~~~ (Thiên sứ đen dài)

Không nghĩ nhiều, vội vàng trèo lên xe của Mục Úc, giống như xe cứu tinh. Sau khi ngồi vào chỗ của mình, đóng chặt cửa, Mục Úc liền đập chân ga, hai người cùng thoát khỏi cái ngõ hẻm giống như mê cung vừa rồi.

Trong xe rất yên tĩnh, hai người cũng chưa nói gì. Mục Úc đang nghĩ cái gì, cô không biết, nhưng ngay cả bản thân mình, cô cũng có chút không rõ. Quái

lạ!

Tô Uyển cảm thấy mình ngồi ở trên xe Mục Úc một lúc cũng không muốn chạy trốn, lạnh nhạt, tỏ vẻ đáng nghi... Không phải mấy ngày nay cô đều tránh né người đẹp này sao? Tuy nguyên nhân tránh anh và Trình Kiên không giống nhau (với Trình Kiên là cảm thấy có chút bất khoan vì mắng anh ta, mà với Mục Úc là do anh có quan hệ với Nghê Thường, khiến Tô Uyển bắt đầu hoài nghi mối quan hệ của mình với anh), nhưng vì sao trước và sau khi hai người gặp mặt, phản ứng của mình lại khác nhau nhiều như vậy?

Chẳng lẽ Mục Úc làm như vậy mình sẽ không tức giận sao? Hiện giờ Tô Uyển cũng bị suy nghĩ của mình làm cho hồ đồ, xem ra chắc phải đi tìm Diệp Hiểu Vũ để thỉnh giáo một phen, nhưng mà, trước đó, hay là cô hỏi người đẹp này tại sao lại có thể đột nhiên xuất hiện vậy?

Khi đến chỗ ở của Sở Phong Hàn, Mục Úc nhìn thấy một chiếc BMW X5 dừng ở dưới lầu. Mặc dù xe này cũng không phải là xe đắt tiền, nhưng anh vừa nhìn đã thấy được màu sắc của biển số xe, chiếc xe này nhất định là xe của người làm Nhà nước, hơn nữa, cha của Trình Kiên vừa đúng là Bí thư thành phố, cho nên, vừa nghĩ liền biết là anh ta rồi.

Mục Úc dừng xe ở chỗ không xa, xuống xe, vừa nhìn về phía ngôi nhà vừa gọi điện thoại cho Tiêu Sát Lang.

"Này, Tô Uyển đâu." Tuy là câu nghi vấn, nhưng quả thật Mục Úc dùng giọng điệu khẳng định.

"A hã hã, thật không khéo, Tô Uyển cô ấy vừa đi rồi."

"Tôi không nói đùa với anh!" Mục Úc có chút tức giận, trong lòng anh quả thật nóng như lửa đốt, nhưng ngại mặt mũi của mình, không thể không cố gắng bình phục tâm tình của bản thân. Cố gắng hạ giọng cho khàn khàn gọi cảm hơn nữa, chỉ tiếc, Sở Phong Hàn hoàn toàn không có tâm tình đi thường thức nó.

"Tôi không nói đùa với anh, không có việc gì tôi cúp máy..." Vừa dứt lời, trong điện thoại truyền đến tiếng tí tí do Sở Hàn Phong cúp máy. Mục Úc khẽ cắn môi, lúc vừa định muốn cố gắng nhìn xuống không nổi bão, liền nhìn thấy cô gái nhỏ Tô Uyển từ trong nhà Sở Hàn Phong đi ra, nhưng tiếp theo đó xuất hiện trong tầm mắt hẳn là Trình Khiên từ trên xe bước xuống, đi theo phía sau Tô Uyển.

Vì thế anh vội vàng trở lại xe của mình, lại lơ đãng thấy một bóng người -- Nghê Thường, xem ra cô ta đi theo lâu rồi. Nhưng mà như vậy cũng tốt, sau khi cô ta biết xong, nói không chừng sẽ từ bỏ. Nhưng mà hiện tại không phải lúc nghĩ đến chuyện này! Anh muốn lái xe đưa Tô Uyển về kí túc xá trước, đầu tiên là có lời muốn nói với cô, thứ hai, không phải cô là một người mù đường sao?

Cứ như vậy, anh lấy tốc độ chậm chậm đi theo phía sau Trình Khiên và Tô Uyển. Rõ ràng chính Tô Uyển không hề cảm thấy có người đi theo phía sau, dù sao thần kinh vận động của cô gái nhỏ này không bình thường. Nhưng có xe cộ gì đó đi sau mà vẫn không chú ý tới.

Sau khi Trình Khiên gọi cô gái nhỏ một lần không có kết quả, về mặt thoát nhìn rõ ràng không vui (được rồi, thật ra người đẹp là thông qua động tác để phán đoán) nhưng lần thứ hai sau khi gọi cô gái kia, cuối cùng cũng có phản ứng. Nhưng phản ứng của cô có chút lớn, vốn là tiếng kêu đầy sợ hãi, sau đó kêu một tiếng sắc lang rồi liền chạy mất. Vì thế, anh vội vàng đạp chân ga, đuổi kịp Tiểu Bình Quả đản độn này, chỉ mong cô sẽ không chạy đồng rề tây, cuối cùng làm mình lạc đường!

Nhưng lúc đi ngang qua Trình Khiên, vừa khéo anh ta nhận được một cuộc điện thoại, không có ý định nghe nội dung điện thoại, cũng không cần thiết phải nghe. Nhưng biểu cảm của đối phương lại tương đối âm trầm, mà sau khi nhìn thấy anh, lại không tự giác nhíu mày. Chỉ sợ là đang suy nghĩ thân phận của mình! Nhưng như vậy cũng tốt, cho dù anh ta biết thân phận của mình thì sao! Tiểu Bình Quả vẫn thuộc về mình! Bởi vì Tô Uyển là thiên sứ của anh, là một tiểu yêu tinh khoác chiếc áo thiên sứ!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Mục Úc nghĩ thầm: Trình Kiên biết được thân phận của mình thì sao? Tiểu Bình Quả vẫn là của mình! Tô Uyển là thiên sứ của anh, một tiểu yêu tinh khoác chiếc áo thiên sứ! Là của anh... anh thấy đã đến lúc làm cho cô gái nhỏ nhớ lại rồi..

Anh ấy vừa nhìn thấy mình rồi! đến giờ trong đầu Nghê Thường vẫn không ngừng lặp đi lặp lại câu nói này.

Vừa thấy Mục Úc đi về trước, không ngờ anh đột nhiên quay lại, cho nên thị nhìn thấy cũng dễ hiểu thôi. Nhưng, nhưng chuyện khiến cô cảm thấy khó chịu nhất là... Mục Úc chỉ khẽ liếc mắt nhìn cô, sau đấy cứ thế leo lên xe rồi đi không thèm ngoảnh lại. Đến khi xe của Mục Úc đã đi xa, theo hướng xe anh vừa đi, hình như Nghê Thường có thể trông thấy Tô Uyển và hoàng tử piano Trình Kiên, cũng chính là người trong lòng của Anh Đào nhà cô.

Nhưng bây giờ cô hoàn toàn không có tâm trí để nghĩ đến người khác nữa! Dù cô có ngốc đến mấy cũng có thể nhìn ra được trái tim của Mục Úc hoàn toàn không đặt trên người cô! Hay nói cách khác là Mục Úc đang lấy cô ra để đùa giỡn, vì anh muốn báo thù cho cô gái xấu xa Tô Uyển... nếu cô đoán không nhầm thì là vậy! Ngược lại, mỗi lần gặp Mục Úc cô lại trở nên lo lắng, quên hết những gì Lăng đã nói, không biết nếu bây giờ, Lăng mà biết được chuyện này thì sẽ nghĩ như thế nào?

Aizz, chẳng lẽ đây là ý trời sao? Chuyện này không khỏi khiến cô nhớ đến mấy câu thơ:

Thiên địa hòng nhận trở thành song

Thương thiên có gì? Chiết uyên ương

Uyên ương độc ngủ chưa từng quen

Cô ánh chích đèn đi vào giấc ngủ khó

Như thế nào kham thu vũ cùng Tây Phong

Thối xuống ngày hôm qua hồ điệp mộng

Độc lập gian khổ học tập nghe thu vũ

Nghĩ mình lại xót cho thân thán Phù Sinh

Có thể tạm dịch:

Hòng nhận trên trời còn có đôi,

Cớ sao ông trời phá uyên ương?

Uyên ương lẻ loi đã thành quen,

Cô đơn lẻ bóng vào giấc mộng.

Liệu có chống chịu qua gió mưa,

Suối âm giấc mộng hồ điệp đó

Một mình bên cửa nghe tiếng mưa,

Lại thương cho một kiếp phù du.

Đúng vậy, giấc mơ của cô đã vỡ, mà ngay cả thứ hạnh phúc ban đầu kia cũng không còn. Không biết sau này Lăng trở về có còn cần cô nữa không? Cô không dám nghĩ đến, cũng không muốn nghĩ đến, đây đúng là một con ác mộng... Mục Úc! Anh thật độc ác . . . mặc dù những việc anh làm đã khiến tôi mất đi toàn bộ hứng thú, thế nhưng cứ bỏ qua như vậy, không phải tôi sẽ rất có lỗi với những đau thương mà anh đã gây ra sao?

Cười lạnh một tiếng, cô lấy điện thoại bấm số gọi cho bạn thân: "Anh Đào hả? Mình là Nghê Thường đây! Mình nghĩ chúng ta nên tiến hành kế hoạch B . . ."

"Anh... Sao anh lại ở đây?" Đừng thấy bề ngoài Tô Uyển hết sức tùy tiện, dù với hình tượng nào, thì trước mặt Mục Úc, cô ấy vẫn là... một thực nữ... ... điều này bản thân cô cũng thấy khó hiểu. Vẫn nói có thể khiến cho một cô gái bạo lực trở nên thực nữ chỉ có một khả năng, chính là tình yêu. Những người đang yêu có tư duy logic thường không giống với người bình thường.

"Lại gặp lại."

Tô Uyển bó tay, ba chữ thật ngắn gọn... Được rồi, nếu anh đã không muốn nói, vậy thì cô cũng không hỏi. Do đó, chờ được một lúc, vẫn không nghe thấy Tô Uyển lên tiếng.

"Tôi, tôi nghe Diệp Hiểu Vũ nói cô ở đây... nên đến." Thấy thái độ cô nhóc này khác thường không nói gì, Mục Úc còn cho rằng cô nhóc này không lên tiếng là do đang giận, vì vậy, anh đành lên tiếng giải thích. Nhưng mà anh không nói dối, chỉ là nói không đầy đủ câu, chỉ nói mở đầu, kết thúc, còn quá trình, đều lược bỏ hết.

"Ồ . . .!" Lần này đến lượt Tô Uyển chỉ nói một chữ, hơn nữa còn cố tình kéo dài âm cuối. Nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của Mục Úc, lần đầu tiên Tô Uyển hiểu được: không ngờ không nói tiếng nào lại có thể khiến người khác khó chịu như vậy ~

"Tô Uyển cô..."

"Tôi làm sao?" Tô Uyển tiếp tục đùa với lửa, nhưng cô lại quên mất, "người khác" này vốn không giống với người bình thường! Người ta là diễn rất chuyên nghiệp còn Tô Uyển, đứng bên cạnh đi ~ cùng lắm cô cũng chỉ được xem là một kẻ nghiệp dư!

Vì vậy, người nào đó vốn đang nhíu mày, sau đó như bừng tỉnh, khoé miệng khẽ nhếch, đôi mắt kéo thành vòng cung. Khẽ lắc đầu, người này vẫn đáng yêu như vậy. Nhưng bây giờ không phải lúc để đầu khẩu với ai đó, anh muốn giúp Tô Uyển nhớ lại một số chuyện lúc nhỏ. Chỉ tiếc lại có người muốn đánh trống lảng..

"Tiểu mỹ nhân ~ hay là anh thích tôi rồi? Thích thì cứ nói ra, sao phải lòng vòng như vậy." Tô Uyển giờ giọng nói giòn, dĩ nhiên Mục Úc cũng hiểu, do đó anh không nói gì, đợi cho Tô Uyển giòn xong sẽ nhắc lại chuyện trước đây với cô. Ai ngờ Tô Uyển lại không thêm bận tâm, tiếp tục buông lời trêu ghẹo.

"Ai nha, tiểu mỹ nhân, mới vài ngày không gặp, vừa nhìn thấy tôi đã vui đến nói không nói được gì hay sao?"

Ôi, Mục Úc hoàn toàn á khẩu, cô nhóc Tô Uyển này, không phải hôm nay ăn nhằm phải cái gì đấy chứ? Mà đối phương lại hoàn toàn không biết anh đang nghĩ gì, lời nói ra không chút kiêng nể, tiếp tục nói lời độc miệng.

"Tiểu mỹ nhân ~ không phải anh bị bộ dạng yêu điệu này của tôi hợp hồn rồi chứ? Hay là anh thích tính cách thủy nị của tôi đây?"

"... Tôi vẫn thích sự vui vẻ hài hước của em hơn." Lần này đến lượt Tô Uyển hết cách, được rồi, cô không thể không thừa nhận, đóng kịch, cô đúng là dân nghiệp dư! Nhưng vì sao tiểu mỹ nhân này vừa muốn nói lại thôi? Chẳng lẽ muốn nói gì với cô sao? Nghĩ đến đây, Tô Uyển bất giác quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ sợ tâm tình của cô đều lộ hết ra trên mặt.

Song khi Mục Úc trông thấy Tô Uyển đột nhiên xoay qua chỗ khác, nghĩ không biết trong cái đầu nhỏ bé (trừ những cái liên quan đến tình yêu) của cô lại đang nghĩ tới điều gì? Cô nhóc này không chỉ có khả năng tưởng tượng phong phú, mà còn có cách suy nghĩ rất đặc biệt. Không sao, cô không hỏi, anh cũng không vội nói, xem ai có thể nhịn được lâu? Dù sao vẫn còn một quãng đường ngắn nữa mới đến ký túc chỗ cô, cùng lắm thì đi thêm mấy vòng nữa coi như đưa cô đi hóng gió vậy! Nghĩ đến đây, khoe miệng Mục Úc bất giác cong lên.

"Nghe Thường, cậu vẫn ổn đấy chứ? Nghe tiếng của cậu... Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Anh Đào ở bên kia điện thoại lo lắng hỏi.

"Anh Đào, mình và Mục Úc xem như hết rồi." Tuy Nghe Thường không muốn nói, thế nhưng cô vẫn nói. Có một số chuyện, sau khi nói với người khác, có thể giảm bớt áp lực trong lòng.

"Cậu đang ở đâu? Cậu vẫn ổn chứ? Nếu không thì cậu ở đâu để mình đến đón, sau đó bọn mình đến chỗ nào thư giãn một chút?" Mong sao con bé này đừng có nghĩ quẩn trong lòng, vốn dĩ cô cũng biết Nghe Thường và Lăng yêu nhau, nhưng lại bị mẹ Nghe Thường ngăn cản cuối cùng lừa dối con gái, khiến cho cô ấy "mặc sức vùng vẫy", thành ra mới đến nông nỗi này, kết quả không phải là công dã tràng sao, không được việc gì. Cho nên nói không lo lắng, thì đây là lừa người! Cô cần phải nhanh chóng đi tìm Nghe Thường, không thể để cô ấy làm ra việc đại đột gì được.

"... Ừ, mình đang ở đường XXX, phiền cậu rồi!" Nghe Thường không khóc, bởi đến sức để khóc cô cũng không có, cả người nặng như đeo chì.

"Mình đến ngay! Cậu ngàn vạn lần đừng đi lung tung đấy ~"

Ở trong một quán cà phê gần nhà Nghe Thường, Nghe Thường ngẩn ra nhìn đứa bạn thân trước mắt gọi một cốc Cappuccino lạnh cho cô, không biết phải làm sao, cũng không biết nói gì. Vốn dĩ trước khi nhìn thấy Anh Đào, cô có rất nhiều lời muốn nói, nhưng sau khi gặp được bạn, đột nhiên cô lại cảm thấy rất tủi thân, rất đau lòng. Nhưng, chuyện tình cảm này, biết được ai đúng ai sai? Huống hồ Mục Úc cũng chưa hề thể thốt hứa hẹn điều gì, trước đó cũng không hề nói qua điều gì, tất cả mọi chuyện, đều là do cô cam tâm tình nguyện mà thôi! Cái này gọi là, một bàn tay không thể vỗ thành tiếng, một kẻ muốn đánh một kẻ chịu đau, cô cũng không thể đem hết mọi tội lỗi đổ hết lên người Mục Úc! Aizz, Nghe Thường lại rơi vào trầm tư.

Từ sau khi gặp được Nghe Thường trong quán cà phê, chỉ biết có thờ dài, không khác gì oán phụ. Thật đúng là người mới vui vẻ người cũ buồn ~ nhưng cô không thể cứ trơ mắt ra nhìn đứa bạn khổ sở như vậy mãi được! Do đó cô gọi thêm cho Nghe Thường một cốc Cappuccino lạnh khác, hy vọng cô ấy có thể giảm bớt chút nóng, bình ổn lại tâm trạng. Nhưng đối phương lại hoàn toàn không có tâm trạng để thưởng thức mỹ vị. Ngay khi Nghe Thường vừa định thờ dài lần nữa, Anh Đào cũng rất phối hợp thờ dài một cái, điều này khiến Nghe Thường khó hiểu.

"Anh Đào, cậu đang than thở cái gì vậy?"

"Ha ha, cậu mà còn thờ dài nữa, thì không phải chỉ có mình, mà e là cả cái quán cà phê này cũng sẽ thờ dài theo cậu ấy chứ?" Nghe thấy vậy, Nghe Thường "xi" một tiếng bật cười. Tâm trạng cũng thấy vui vẻ hơn, Anh Đào cũng cười, nhưng sau khi Nghe Thường cười xong, lại trở lại bộ dạng ai oán, hai tay chống má, chăm chú nhìn cốc Capuccino trước mặt.

Được một lúc, cô đột nhiên lên tiếng: "Mình vốn định cướp bạn trai của Tô Uyển, sau này lại vì muốn được kết thân với Mục Úc mà thẳng thừng đá Lăng... Có phải mình đã sai rồi không?" Rõ ràng là có thể ở chung một chỗ với Lăng, lại vì tin vào những lời xúi giục của mẹ, mà khiến cho mọi chuyện thành ra thế này...

"Cậu không sai!" Không đợi Nghe Thường nói xong, Anh Đào đã ngắt lời cô: "Chẳng qua là do thời tiết quá nóng mà thôi..."

Nghe được lời Anh Đào, Nghe Thường đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên nhắm mắt lại, nở nụ cười nói: "Anh Đào, mình thật sự có chút hối hận... về việc từ bỏ Lăng ~ cho nên nếu có thể cho mình chọn lại, mình sẽ không trả thù bọn họ nữa. Có lẽ hai người họ nên đến với nhau, cũng giống như mình và Lăng vậy! Cho nên lúc này, mình nghĩ mình nên tự sửa đổi, mong là ông trời sẽ tha thứ cho mọi lỗi lầm mà mình đã gây ra!"

Cô chỉ muốn bù đắp cho Lăng, muốn được bắt đầu lại từ đầu với anh, chỉ cần cho cô cơ hội, dù muốn cô đánh đổi điều gì cô cũng cam tâm!

"Nghe Thường, không phải cậu chịu kích thích gì rồi chứ?" Vừa nghe xong những lời Nghe Thường nói lúc nãy, Anh Đào không kịp phản ứng. Không lẽ, đúng là do chịu phải đã kích quá lớn cho nên mới muốn bỏ qua cho người phụ nữ kia rồi? Phải, cô cũng rất ghét Tô Uyển, rõ ràng tất cả mọi người đều là fans của Trình Càn, cô ta dựa vào đâu mà có thể dễ dàng nắm được trái tim của Trình thiếu chứ, còn bản thân cô lại không thể nhận được ánh mắt của Trình Càn? Không, điều đó thật không công bằng! Cho nên cô nhất định phải trả lại món nợ này! Cho nên dù quan hệ giữa Tô Uyển và Mục Úc có tốt đẹp thế nào cô cũng sẽ không dễ dàng buông tha cho kẻ bi ôi đó.

"Anh Đào, mình không chịu đả kích gì hết, mình chỉ bình tĩnh suy nghĩ lại, nếu Tô Uyên và Mục Úc thật sự có duyên nhất định hai người họ sẽ đến được với nhau, sao mình có thể làm kẻ thứ ba chen ngang chứ? Còn nữa, mình từng nói 'có sao ông trời phá duyên ương', khiến cho mình và Lăng phải chia tay, thật là không đáng. Mình đã nghĩ kỹ rồi, tất cả mọi tội lỗi đều là do mình gây nên, ngay cả việc chia tay Lăng cũng là do mình nói. Cho nên nếu nói muốn coi chuông phải tìm người buộc chuông, mình nghĩ, nếu mình không đi phá hoại hai người họ mà thật lòng thật dạ thẳng thắn nói với Lăng tất cả mọi tội lỗi tao đã gây ra, không biết chừng anh ấy có thể tha thứ cho mình..."

"Nghe Thường! Cậu điên rồi à? Chia tay với Mục Úc khiến cậu bị đả kích muốn làm người lương thiện à? Cậu tưởng chỉ có gã khốn khiếp Mục Úc kia lừa cậu thôi à, mà còn Tô Uyên kia nữa, ai cũng dây dưa, cậu không nghĩ hai người bọn họ đối xử với cậu như vậy, cậu nên trả thù bọn họ mới đúng sao?" Nghe Thường còn chưa dứt lời, Anh Đào đã bắt đầu chầm chọc, "Cậu chưa nghe qua câu này sao? Nhân từ với kẻ địch, chính là nhân tâm với chính mình. Nếu cậu không muốn cùng mình tiến hành bước tiếp theo trong kế hoạch, mình chỉ có thể nói lời tạm biệt với cậu thôi ~ Chúc cậu may mắn!"

"Anh Đào, xin lỗi, đến giờ mình mới hiểu, người mà mình thật lòng yêu là ai... Mình cũng không định 'gả cho kẻ có tiền' làm mục đích sống của mình! Cho nên, bây giờ, hãy để cho mình được làm theo ý mình một lần ~ mình sẽ đi tìm Lăng!" Sau khi nói nốt lời với Anh Đào, Nghe Thường rời khỏi quán cà phê, chắc là muốn đi tìm Lăng!

Anh Đào bắt đầu bĩu môi, nghĩ thầm đã vậy, tôi đây đành tự mình đi báo thù! Tuy vậy, Anh Đào cũng chỉ có thể chúc phúc cho bạn. Mong rằng Lăng có thể tha thứ cho Nghe Thường, giống như Nghe Thường đã tha thứ cho Tô Uyên và Mục Úc vậy! Trái lại bản thân cô, không biết có thể cùng Trình Kiên, người có tình sẽ về một cửa không... Nhưng mà, cô không có cái loại lòng tốt như Nghe Thường, hay bỗng nhiên nổi lên lòng tốt.

Cô luôn cho rằng: người không phạm ta, ta không phạm người, còn nếu người đã phạm ta phải trả cò trả tận gốc!!! Hơn nữa trước giờ cô chưa từng hận ai, vì có thù cô đều phải báo ~ bây giờ hai người họ chọc đến cô, sao cô có thể dễ dàng tha thứ cho bọn họ chứ! Đợi đấy ~ giờ mới chỉ bắt đầu kế hoạch B thôi... còn việc thực hiện kế hoạch B này thế nào ~ kẻ cả không có Nghe Thường, bản thân cô vẫn có thể xử lý được! Thù tiêu Tô Uyên thu phục Trình Kiên là châm ngôn của cô!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Kế hoạch B trong truyền thuyết: Xử lý Tô Uyên, thu phục Trình Kiên! . .

Anh Đào bắt đầu bĩu môi, nghĩ thầm nếu như vậy, vậy thì cô ta không thể làm gì khác hơn là một mình đi báo thù! Tuy rằng là như thế, Anh Đào cũng chỉ có thể chúc phúc bạn tốt. Hi vọng Lăng có thể tha thứ cho Nghe Thường, giống như Nghe Thường tha thứ cho Tô Uyên và Mục Úc vậy! Ngược lại mình, không biết có thể "người có tình sẽ thành thân thuộc" với Trình Kiên hay không đây. Chỉ là, cô ta cũng không tốt bụng hoặc là đột nhiên tốt bụng được như Nghe Thường.

Cô ta vẫn làm theo nguyên tắc: Người không phạm ta, ta không phạm người, nếu người phạm ta, ta sẽ trả cò tận gốc! !! Hơn nữa cô ta cũng chưa bao giờ mang thù, bởi vì có thù oán liền báo tại chỗ ~ Nhưng bây giờ hai người này đã chọc giận cô ta rồi, sao cô ta có thể tùy tiện bỏ qua cho bọn họ chứ? Chờ coi ~ hiện tại sẽ bắt đầu thực hiện kế hoạch B này —— Chỉ có điều về phần kế hoạch B? ~ Mặc dù không có Nghe Thường, nhưng mình cô ta vẫn có thể giải quyết! Xử lý Tô Uyên, thu phục Trình Kiên là khẩu hiệu của cô ta!

Tô Uyên cực kỳ buồn bực, tại sao cả buổi chính mình không nói lời nào, Mỹ Nhân cũng không nói chút gì chứ? Từ từ quay đầu, thấy đối phương đang mang theo nụ cười đùa giỡn nhìn cô. Mẹ nó, trứng kẻ rồi, không phải người này chắc ăn rằng cô sẽ mở miệng trước chứ? Nhìn thì nhìn ai sợ ai? Nhưng lại nghĩ một chút, Tô Uyên cô cái gì cũng có thể nhìn, nhưng lại không thể nhìn được bầu không khí đóng băng, không phải sao? Lại nói, cảm giác Mục Úc này không nói lời nào thật sự không phải lạnh bình thường, ngay cả máy điều hòa nhiệt độ cũng còn kém xa! Cuối cùng, sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng, Tô Uyên bĩu môi, vẫn mở miệng.

"Nhìn như vậy, cậu có lời gì nói với mình sao? Có chuyện thì cậu cứ nói, không nói làm sao tớ biết. . . ." Tuy rằng là như thế, nhưng ngoài miệng Tô Uyên vẫn không tha cho người ta.

Người ta đã thành tâm thành ý lên tiếng, vậy thì anh có lòng từ bi nói cho cô biết ~ Mục Úc thấy cô gái nhỏ Tô Uyên này rất cuộc mở miệng, anh cũng nói suy nghĩ của chính mình cho cô biết. "Tiểu Bình Quả, chẳng lẽ cậu thật sự không nhớ rõ chúng ta đã từng gặp mặt ư?"

"Dĩ nhiên, ngài là người có tiếng tăm, trên các tạp chí báo lớn đều có ~ sao có thể không nhớ ra được chứ." Lời nói này của Tô Uyên là sự thật, mặc dù thời gian đầu anh cũng không nổi tiếng như vậy, nhưng mà thời điểm trước khi Tô Uyên lên năm nhất đại học, thì bắt đầu trở nên vô cùng nổi danh ở trên báo chí truyền thông.

Mà vào lúc thi tốt nghiệp trung học năm ấy, khi lần đầu tiên hình của anh lên trang đầu các báo. Đối với tin tức của chính mình, mọi người còn cảm thấy không hấp dẫn bằng bức hình của người kia! Đúng, năm đó Mục Úc có mái tóc đen như thác nước, không dài nhưng cũng không ngắn, nhẹ nhàng xõa trên đôi vai anh. Phối hợp với ngũ quan vừa nhìn đã biết là con lai kia, càng tăng thêm vẻ đẹp trung tính. Đẹp trung tính, mà không phải éo lá.

Nhưng mà lần gặp mặt trong tiết học tự chọn ở trường, bởi vì anh cắt ngắn lộn xộn (phía sau còn đến cổ, kiểu tóc tiêu chuẩn của hoàng tử), cho nên mới khiến lần đầu tiên cô nhìn đã không nhận ra. Nhưng về phần trước đó có gặp mặt hay chưa? Cô thật sự không nhớ rõ ai, thật ra thì trí nhớ của cô có thể nói là loại kém, càng muốn nhớ lại không nhớ được, những chuyện cấp hai đều đã không nhớ rõ ~ có lúc nhớ ra gì liền hỏi Diệp Hiểu Vũ một chút.

Về phần vấn đề của Mỹ Nhân, Tô Uyển cũng đã hỏi Diệp đại tiểu thư, bởi vì lúc trước cô từng suy xét là mình chưa từng gặp mặt Mục Úc. Nhưng Diệp Hiểu Vũ nói cô ấy thật sự không nhớ rõ, nhưng mà bởi vì hai người là bạn cùng học, cho nên rất có thể là bởi vì quan hệ của cô ấy mà Tô Uyển gặp mặt một hai lần cũng không chừng. Đối với cách nói này Tô Uyển cũng không thể tiếp nhận hoàn toàn, bởi vì ở trong bóng tối, luôn có âm thanh nhắc nhở cô, trước kia bọn họ từng gặp mặt, nhưng bởi vì chính mình không nhớ ra, cho nên Tô Uyển cũng không nói thẳng với Mục Úc. (Tô Uyển nghĩ thầm: ngộ nhờ thật sự có, không phải là quá đã thương lòng người ta sao?)

"Cậu có nhớ rõ những chuyện đã xảy ra ở cấp hai không?" Không biết có đúng không? Nhưng anh chỉ có thể tiến hành theo từng bước!

Tô Uyển làm ra vẻ im lặng suy nghĩ, sau đó giống như bỗng nhiên tỉnh ngộ, cô đã nhớ ra. "Cấp hai? Nếu nói cấp hai, chuyện lớn nhất chính là Diệp Hiểu Vũ thích Diệp Từ!"

"Không phải về cô ấy, là về cậu!" Một tay Mục Úc đỡ tay lái, một cái tay khác cũng rất phối hợp đỡ cái trán, diễn viên quần chúng như vậy, thật đúng là khó tìm!

"Mình á? Mình không xảy ra chuyện gì cả ~ trừ đánh nhau. Ế, không phải là lúc đó cậu bị mình đánh nên giờ muốn trả thù lại chứ?" Tô Uyển rất nghiêm túc nhìn Mục Úc nói.

"Mình nói này, trí tưởng tượng của cậu thật phong phú đấy. Hơn nữa logic của cậu thật sự rất quái lạ, cậu cho rằng nếu mình muốn trả thù cậu thì còn cần đợi tới hôm nay sao?" Mục Úc tốt bụng giải thích cho Tô Uyển một hồi, hi vọng cô gái nhỏ này có thể sớm nhớ ra một chút.

"Ồ! Vậy mình thật sự không có việc gì. Mùa đông năm đó mình chỉ nhớ Hiểu Hiểu xảy ra rất nhiều chuyện, mà có lẽ mình vì cô ấy không vui cũng không vui theo cô ấy rất lâu. Những chuyện khác, không có đi?"

Nghe Tô Uyển nói như vậy, trong lòng Mục Úc không khỏi có chút khổ sở, thì ra, mình rời đi không hề khiến cho cô không vui ư? Mà cô gái nhỏ này chỉ vì người phụ nữ Diệp Hiểu Vũ kia mà không vui về sao? Mặc dù vô cùng khó chịu, nhưng lời nói nói ra khỏi miệng lại là an ủi: "Đều qua rồi ~ đừng buồn nữa. Hơn nữa, tại sao lúc đó cô ấy lại không vui hả?" Nếu Tô Uyển không nghĩ thông được, có lẽ có thể tiến hành từ phía Diệp Hiểu Vũ! Lần đầu tiên, Mục Úc cảm thấy người phụ nữ Diệp Hiểu Vũ này cũng có ích.

"Chính là chuyện tình cảm chứ sao. Còn nhớ lúc ấy vào khoảng lễ Giáng Sinh ~"

"Tại sao vào khoảng lễ Giáng Sinh vậy?" Rốt cuộc đến gần! Mục Úc hơi sốt ruột, lần đầu tiên, không tôn trọng người khác cắt đứt lời nói của đối phương.

"Con bé Diệp Hiểu Vũ phát hiện mình thích Diệp Từ ~"

"Sau đó nữa thì sao?"

"Diệp Từ xuất ngoại, cô ấy không vui. Ai, vì sao Diệp Từ ra khỏi nước mà mình cũng không vui đây? Không đúng không đúng, chỗ này không đúng. Cậu để cho mình nghĩ một chút nha!" Mặc dù trí nhớ của cô gái nhỏ Tô Uyển này không tốt, nhưng suy luận gì vẫn còn vô cùng lành nghề.

Thấy đáng về Tô Uyển giống như nhớ tới gì, Mục Úc cũng không quấy rầy, để cô gái nhỏ này tự mình suy nghĩ từng chuyện một thật tốt.

". Hình như trước sau lễ Giáng Sinh năm ấy, mình gặp được một mỹ nam tóc đen, lúc ấy mình còn tưởng rằng là tiên trời hạ phàm. Sau đó lại chứng minh sự thật ~ bởi vì Diệp Hiểu Vũ bảo hoàn toàn không biết là người nào, mình cũng gần như quên mất chuyện như vậy. Có lẽ là do mùa đông năm ấy lạnh quá nên sinh ra ảo giác cũng nên!" Nghe lời nói này của Tô Uyển, tâm tình Mục Úc xoay chuyển ba vòng theo giọng của cô gái nhỏ, ngay cả vẻ mặt cũng thay đổi ba lần. Đầu tiên là vui vẻ, tiếp là kích động, đến cuối cùng biến thành bất đắc dĩ. Cái gì gọi là trời quá lạnh sinh ra ảo giác! Thật là, coi như anh phục trí tưởng tượng của cô gái nhỏ này rồi! Nói không tốt, cũng được; nói tốt? Đùa cái gì vậy hả?

"Tô Uyển," Ấy, sao Mỹ Nhân lại gọi tên tuổi cô nghiêm túc như vậy chứ? Tô Uyển tròn to hai mắt về mặt vô tội nhìn Mục Úc, điều này không khỏi làm người sau cũng không biết nên mắng cô cũng được hay là nói cô tốt cái gì nữa. "Cậu. Cậu có cảm thấy mình lớn lên giống một người không?"

Nghe thế Tô Uyển khẽ mỉm cười, nói với Mục Úc: "Bình thường trong tiểu thuyết, khi heo nữ nghe được heo nam nói câu nói này, heo nữ đều sẽ rất hưng phấn mà nói một câu 'Wow ~ thì ra là anh!' ~ nhưng rất xin lỗi Mỹ Nhân ~ Mình thật sự không nhớ năm đó hình dạng người kia thế nào rồi, coi như cậu và anh ta là một người, mình cũng không nhận ra được." Dừng lại một giây, hai giây, ba giây, "Gi! ! ! Cậu, cậu, cậu là mỹ nam năm đó! Mặc dù Mỹ Nhân năm đó là người đẹp nhất mà mình đã gặp trong đời này, không không, là thần tiên đẹp nhất ~ nhưng, hai người thật sự là một người sao?"

Bởi vì kích động, Tô Uyển nói chuyện cũng có chút không mạch lạc, tóm lại một câu: Vào giờ phút này cô đang rất hưng phấn 'nói cũng sẽ không thành lời'. Nhưng về phần hưng phấn cái gì, cô cũng không biết. Chẳng lẽ nói bởi vì Mỹ Nhân là mỹ nam năm đó mình rất thích nên vui mừng? Hay là nói bởi vì mỹ nam mà chính mình vẫn muốn thấy rốt cuộc xuất hiện ở trước mặt mình, quá kích động hay sao?

Vì vậy, Tô Uyển hơi ổn định tâm tình của mình một chút, mà Mục Úc cũng cho xe dừng ở ven đường, để cho hai người càng dễ dàng nói chuyện với nhau hơn. Cuối cùng Tô Uyển sắp xếp lại ngôn ngữ của mình, nói ra suy nghĩ của chính mình với Mục Úc: "Nói như vậy, cậu chính là mỹ nam mà mà đã gặp năm đó."

"Ừ."

"Nói như vậy cậu là người mà không phải là tiên?"

". Tô Uyên!"

"Trình Kiên à? Tôi là Anh Đào." Cố ý đợi trong một lát, quả nhiên, Trình Kiên trực tiếp áp đảo mắng người một trận trong điện thoại, thật ra chính là phát tiết lửa giận vừa mới bị Tô Uyên nói lại một lần nữa thôi. Chờ người đầu kia điện thoại không có động tĩnh, chắc là ổn định lại tâm tình, Anh Đào tiếp tục mở miệng nói: "Tôi nhớ trước kia Tô Uyên cũng không phải là như vậy. Tôi nghĩ nguyên nhân đều do tên Mục Úc kia gây ra, chắc hẳn anh cũng cực kỳ không thích anh ta chứ?"

"Đâu chỉ là không thích, tôi đây căn bản là ghét!" Trình Kiên thờ phỉ phò nói, "Vừa rồi thật xin lỗi, đang dạy dỗ một đám thủ hạ cứng đầu cứng cổ."

"Không có việc gì, có giận sẽ muốn phát tiết, giấu ở trong lòng không sớm thì muộn cũng trở thành bệnh! Chửi giời lắm, mắng hay! Nhưng sau một bước, tiến triển với Tô Uyên, không biết ngài có muốn đi xinh đẹp một chút hay không đây?" Vừa nghe đến cái tên Tô Uyên này, Trình Kiên lại thật sự tức giận, tiếp đó biến thành căm tức, cuối cùng lại không thể không thừa nhận tim của mình phản bội lý trí, vô cùng nóng lòng tìm tòi nghiên cứu 'bước kế tiếp' trong miệng Anh Đào.

"Khụ khụ ~" vì dễ cho âm thanh của mình không lộ vẻ gấp gáp nóng nảy như vậy, Trình Kiên cố ý háng giọng một cái, kết quả lại mang theo một loại cảm giác 'giấu đầu lòi đuôi', khiến cho anh càng buồn bực thêm. Nhưng buồn bực thì buồn bực, muốn biết còn phải hỏi.

"Nói nghe một chút."

"Lúc này tâm tình Tô Uyên: thứ nhất, cô ấy không biết rõ rốt cuộc là mình muốn cái gì; thứ hai, cần phải có một chút động lực nho nhỏ thúc đẩy mới được. Đối với anh, tôi nghĩ chỉ sợ là bởi vì anh cảm thấy đau lòng nên mới không dám đối mặt có đúng không?"

Trình Kiên khẽ nhún mày, làm sao người phụ nữ này biết? Nhưng mà bây giờ cũng không phải là lúc đi làm rõ ràng chuyện này, trước tiên suy nghĩ tại sao có thể khiến cô gái nhỏ kia nhìn thấy tâm ý của anh đây? Thật ra thì ý nghĩ này cũng là ý tưởng của Anh Đào, cô ta nghĩ ở trong lòng, rốt cuộc mình làm như thế nào mới có thể khiến cho Trình Kiên không ghét cô là điều kiện tiên quyết, biết được tâm ý của cô ta. Tình yêu, quả nhiên là ích kỷ lại bá đạo.

"Như vậy theo cô nói, phải làm sao đây?"

"Phương pháp thử phụ nữ hơn phân nửa chính là để cho ghen! Nếu như cô ấy thích anh nhất định sẽ có hành động." Giống như khi Tô Uyên thấy Mục Úc và Nghê Thường đi chung với nhau, nghe Nghê Thường nói lúc ấy rất hoảng hốt! Lần trước mấy người đàn ông vạm vỡ cũng không dọa cô ấy thành như vậy, lần này lại có thể. Cho nên, chỉ có thể tổng kết thành câu nói đầu tiên là: Tô Uyên quan tâm đến Mục Úc. Về mức độ để ý, người ngoài lại không thể biết. "Mấy ngày nữa có một cuộc so tài PK tình nhân, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau tham gia. Tôi có một acc chính ~" Mặc dù Tô Uyên không nhất định có phản ứng, nhưng Anh Đào nói đúng là thật, đầu tiên để cho Trình Kiên ôm lòng đi kích thích Tô Uyên, thứ hai chính là rốt cuộc mình và Trình Kiên có thể cùng nhau sát cánh rồi, đây chính là ước mơ tha thiết của chính cô ta cho tới bây giờ đó!

"Sau đó làm thế nào?" Mặc dù Trình Kiên không phải không có đầu óc, nhưng gặp phải một chữ tình, mọi người đều trở thành 'kẻ trong cuộc u mê' mà thôi!

"Anh chỉ cần phối hợp với tôi là được, tôi sẽ xử lý thỏa đáng tất cả. Với tính cách của cô ấy nếu như có cảm giác thì nhất định sẽ không che giấu. Cho nên bây giờ tôi muốn nói rõ trước một tiếng, đó chính là nếu như Tô Uyên cũng không làm ra phản ứng trong mong đợi của chúng ta, coi như chuyện này không có quan hệ gì tới tôi nữa."

Trình Kiên "Ừ" một tiếng tỏ vẻ đồng ý. Sau đó, Anh Đào nói với anh "Có gì liên hệ sau" rồi cúp điện thoại. Bây giờ, cho dù Tô Uyên làm như thế nào, cô ta cũng sẽ cố gắng đảm bảo rằng Trình Kiên không bị thương tổn, bởi vì cô ta thực sự thích anh. Cô ta tin chắc rằng, người có thể làm cho anh hạnh phúc, chỉ có mình cô ta! Cho nên, bất kể có chuyện gì xảy ra, cô ta cũng sẽ không buông tay, cũng sẽ không nhượng bộ!... Xử lý Tô Uyên, thu phục Trình Kiên! Một hai ba bốn~~~~

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36: Thiên sứ và ác ma, thực ra là cùng một nhà

(Ý nói Tô Uyên và Mục Úc có một bí mật không thể nói cho ai biết)...

Trình Kiên "Ừ" một tiếng tỏ vẻ đồng ý. Sau đó, Anh Đào nói với anh "Có gì liên hệ sau" rồi cúp điện thoại. Bây giờ, cho dù Tô Uyên làm như thế nào, cô ta cũng sẽ cố gắng đảm bảo rằng Trình Kiên không bị thương tổn, bởi vì cô ta thực sự thích anh. Cô ta tin chắc rằng, người có thể làm cho anh hạnh phúc, chỉ có mình cô ta! Cho nên, bất kể có chuyện gì xảy ra, cô ta cũng sẽ không buông tay, cũng sẽ không nhượng bộ!... Xử lý Tô Uyên, thu phục

Trình Kiền! Một hai ba bốn~~~~

Ở bên kia, Tô Uyên và Mục Úc còn đang tiến hành một cuộc đối thoại khó hiểu nhất trên thế giới:

"Nói như vậy, cậu là người chứ không phải là tiên?"

"... Tô Uyên!"

"Ha ha, thì ra là bộ dạng này." Tô Uyên cười quỷ dị, không biết là trong cái đầu nhỏ lại đang có ý định gì.

"?? Bộ dạng này là sao?" Mục Úc bị một câu nói của cô làm cho mờ mịt. Lần đầu tiên, anh cảm thấy cặp mắt có thể nhìn thấu hết thấy mọi chuyện của mình, đã không nhìn thấu được cô gái nhỏ trước mắt này. Rốt cuộc là bộ dạng gì? Trong lúc lòng hiếu kỳ bị khuấy phá, trong đầu Mục Úc bắt đầu lo lắng đến vô số tình huống... Nhưng mà, câu nói kế tiếp của Tô Uyên, làm cho Mục Úc bị vỡ vụn hoàn toàn.

"Chính là 'Cậu là người mà không phải tiên' đó!" Nghe cô nói vậy, Mục Úc cực kỳ muốn bóp chết cô nàng Tiểu Bình Quả này, nhưng mà, sau lại nghĩ: Cô nhóc Tô Uyên này có trí nhớ không được tốt không phải là chuyện một ngày hai ngày, còn anh thì sao? Anh lại là người trí nhớ tốt có tiếng, cho nên, làm sao có thể không nhận ra cô ngay từ khoảnh khắc đầu tiên gặp mặt được chứ? Được rồi, Mục Úc đưa ra một kết luận: Mình mới là người nên bị bóp chết mới đúng.

Sau khi nhìn rõ sự thật này, giọng điệu khi nói chuyện của Mục Úc cũng nhẹ nhàng hơn, nhưng mà anh vẫn không hiểu, tại sao Tô Uyên lại cười tà ác như vậy khi anh "là người mà không phải là tiên". Ngay khi anh nghĩ mãi vẫn không xong, Tô Uyên đột nhiên ngẩng đầu nói một câu, từ đó cũng đã giải đáp được thắc mắc của anh.

"Là người thì tốt rồi, mình còn tưởng rằng sẽ không được gặp lại anh ấy, à không, là cậu nữa cơ~" Nói xong, Tô Uyên liền nở nụ cười trên ghẹo, trông thật ngốc, còn lộ ra hai cái răng khểnh, khiến cho Mục Úc cực kỳ muốn bóp nó đi. Nhưng mà không thể không thừa nhận, lúc này, trong lòng anh ngọt như đang được uống mật, không biết là vì Tô Uyên cười với anh, hay là vì câu nói đó của Tô Uyên...

Thấy Mục Úc không nói chuyện, Tô Uyên cứ tự nhiên lên tiếng, nói: "Lại nói, khi đó, cậu để tóc dài đến vai trông thật đẹp, nhưng lại cũng làm nổi bật vẻ mặt tái nhợt của cậu, lúc đó, mình nhìn thấy mà đau lòng! Vậy mà cậu cái gì cũng không chịu nói với mình... cho dù mình trêu đùa cậu thế nào cậu cũng không vui... Đến khi mình cố ý đầu võ mồm với cậu, tuy rằng cậu luôn không nói lời nào, nhưng mà lúc mình vừa mới nói xong, thì cậu lại đột nhiên phun ra một câu có thể dễ dàng làm cho toàn bộ lời nói trước đó của mình tan rã hết... Ngẫm lại thì, từ lúc mình biết cậu đến giờ, chưa bao giờ mình thực sự nói lại được cậu đâu! Hừ~" Tô Uyên dứt lời, còn bắt giắc "Hừ" thêm một tiếng ở đằng sau.

"Tiểu Bình Quả, thực ra, người mẹ hiện giờ không phải là mẹ đẻ của mình." Không ngoài dự đoán, anh đã nhìn thấy vẻ mặt Tô Uyên biến hóa thành vô số các loại biểu tình. Mục Úc nghĩ rằng, hiện giờ là lúc nên nói cho Tô Uyên rồi. Bởi vì anh tin rằng, nền tảng của tình yêu là sự tin tưởng, nếu như không có sự tin tưởng thì sẽ không có tình yêu. Cho nên anh cam tâm tình nguyện nói cho cô biết toàn bộ bí mật của chính mình.

"Năm ấy, ba mình có nhân tình, mặc dù mẹ mình cũng không phải quá già, nhưng mà nhân tình của ba mình trẻ trung xinh đẹp hơn. Cho nên, giống như tất cả những kẻ có tiền khác, ông ấy, cũng rơi vào khuôn sáo cũ. Trong mắt mình, ghét nhất là hai thứ, một là lừa dối, hai chính là hồ ly tinh. Nếu như không có con hồ ly tinh này, năm đó, mẹ mình cũng sẽ không vì tức giận mà bị bệnh qua đời." Nghe Mục Úc kể lại chuyện cũ xong, cái đầu nhỏ của Tô Uyên lại suy nghĩ đến một chuyện: Thì ra Mỹ Nhân cũng nói rất nhiều nha!

"Mình chạy trốn đến đây lần thứ nhất là khi mẹ mình vừa mới qua đời. Lúc đó mình cảm thấy cuộc đời mình đã không còn chút hi vọng gì nữa, cho nên muốn đi ra ngoài tìm... Nhưng mà không ngờ rằng mình lại gặp cậu... Có lẽ đây là do ông trời an bài! Có lẽ lý do thật cũ rích, nhưng mà quả thật, mình đã được nụ cười của cậu cứu vớt. Hơn nữa, sự lạc quan, vui tươi và sự hi vọng tràn trề vào tương lai của cậu đã làm mình vô cùng cảm động. Có lẽ, sẽ có rất nhiều người cho rằng cậu rất ồn ào, cũng có thể họ cho rằng cậu không nữ tính, lại hay gây chuyện. Nhưng mà, cậu cũng phải biết rằng, chính sự nỗ lực của cậu đã làm cho mình vui vẻ, làm cho mình đã nhặt lại mạng sống một lần nữa, và hi vọng vào tương lai. Mà cậu cũng là người đầu tiên không để ý hình tượng trước mặt mình, trêu đùa mình mà không hề có ý gì khác. Ha ha, hơn nữa, mỗi lần cậu xuất hiện đều khiến mình cảm thấy vô cùng thú vị!" Nói xong, Mục Úc còn không quên nhìn Tô Uyên, cười một cách xấu xa.

Nhìn thấy biểu cảm của Mỹ Nhân, Tô Uyên bắt mắt bấu môi quay đầu đi, miệng còn không ngừng lẩm bẩm. Mục Úc cẩn thận lắng nghe, rồi không nhịn được cười thầm. Thì ra, cô nhóc Tô Uyên này đang nhỏ giọng than thở: "Không biết là đang khen ngợi mình hay là chê bai mình đây~"

Tô Uyên cho rằng, sau khi Mỹ Nhân nghe cô nói xong, sẽ phản bác lại một vài câu, nhưng cuối cùng, phản ứng của đối phương lại hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Tô Uyên. Chỉ thấy Mục Úc nghiêm túc mà chăm chú nhìn Tô Uyên, có một khoảnh khắc nào đó, Tô Uyên còn nghĩ rằng Mục Úc muốn hôn mình. Sau này khi nghĩ lại, Tô Uyên luôn cảm thấy bản thân mình thật háo sắc! Nhưng mà đây là chuyện về sau. Quay trở lại, lúc đó Mục Úc nhìn Tô Uyên, sau đó bình tĩnh nói một câu: "Cậu cho là thế nào?" Tuy rằng đây là một câu hỏi, nhưng khi Tô Uyên nghe vào tai, lại giống như một câu khẳng định, một câu khẳng định muốn nói với cô, khiến cho cô quên mất chính mình vừa rồi muốn nói gì, chỉ có thể ngơ ngác nhìn Mỹ Nhân, chờ anh tiếp tục nói.

"Hiện giờ cậu đã biết vì sao mình lại ghét những kẻ phá hoại hạnh phúc của người khác, hoặc là những con hồ ly tinh cướp đi một nửa của người khác chưa?" Nghe Mục Úc nói, Tô Uyên thật thà gật đầu, tiếp tục chờ đợi câu sau. "Trước kia, có một khoảng thời gian mình và ba ở công ty học tập quản lý tài sản và quản lý công ty, có lúc, bởi vì quá bận nên mình và ba đều không về nhà. Nhưng mà lúc ấy, ba mình đã gian díu với thư ký của ông rồi. Mình cứ nghĩ là ông chỉ gặp dịp thì chơi thôi. Nhưng mà sự thực đã chứng minh rằng mình sai lầm rồi, ông ấy có mới nói cũ, không cần mẹ mình nữa. Cũng bắt đầu từ khi đó, sức khỏe của mẹ mình dần dần yếu đi. Cậu có biết, khi mình biết rõ ba mình đều ở công ty cùng mình, nhưng ông lại lừa mẹ mình rằng đi công tác, mình đã khổ sở như thế nào không? Cho nên, khi mình nghe được một người đàn ông ở gần trường học, gọi điện thoại cho người nào đó nhưng lại không nói anh ta đang ở bên ngoài, mình đã cực kỳ khó chịu..."

"Cái gì? Lúc mình và Lăng gọi điện thoại, có người đàn ông nói 'Ồ trường học', là cậu sao?" Bởi vì trong vòng một ngày nghe được rất nhiều chuyện, cho nên Tô Uyển bắt đầu nói năng hơi lộn xộn. Mục Úc nghe thấy Tô Uyển nhắc lại như vậy, lập tức nghĩ tới ngày hôm đó, hai người đứng sau lưng anh là Lăng từ Long Tâm và Nghê Thường. Nhưng mà những điều này không quan trọng, hiện giờ anh muốn Tô Uyển biết, trong lòng anh chỉ có cô, hoặc là nói, từ trước đến nay đều chỉ có mình cô! Bởi vì, ở trong thời khắc thống khổ nhất của cuộc đời, cô đã làm cho anh cảm thấy ấm áp trở lại, cũng chính cô đã mang đến cho anh ánh sáng khi anh đang cảm thấy tối tăm u ám.

"Từ khi bắt đầu, mình đã tự nói với bản thân rằng, nếu về sau gặp lại cậu, mình nhất định sẽ cảm ơn cậu thật nhiều. Cuối cùng, sau một khoảng thời gian tiếp xúc, mình phát hiện, mình đã thật sự bị hấp dẫn bởi tính cách của cậu! Mình thích cậu mất rồi!" Nói đến đây, không hiểu sao Mục Úc lại đỏ mặt, thấy vậy, Tô Uyển cảm thấy vô cùng hứng thú.

"Wow, Mỹ Nhân, cậu đỏ mặt sao?" Lúc Tô Uyển nói lời này, thực ra trên mặt cô cũng nổi lên hai rặng mây đỏ, kết hợp với gương mặt nhỏ nhắn mềm mại như nước, lại càng giống táo đỏ.

"Cậu nhìn nhầm rồi!" Mục Úc quả không hổ danh là quân vương mặt lạnh trong giới kinh doanh, rất nhanh đã khôi phục lại biểu cảm như bình thường.

"Ồ, nhưng mà..."

"Không có nhưng mà, đừng giải thích nữa."

"..." Mẹ nó, ai giải thích, tôi thấy chính là cậu thì có! Tô Uyển cảm hận nghĩ.

"Được rồi, mình muốn nói với cậu, vì sao tên tiếng Anh của mình lại là Lucifer." Mục Úc từng bước một thả câu Tô Uyển, dụ dỗ con mồi mắc câu.

"Vì sao?" Con mồi không hiểu.

"Bởi vì, Lucifer, tiền thân là thiên sứ, cho nên chúng ta là người một nhà... Nói cách khác, chúng ta nhất định phải ở cùng nhau!"

"Thật á?" Bạn nhỏ Tô Uyển cứ như vậy mà ù ù cạc cạc bán mình đi.

Lúc này, Diệp Hiểu Vũ đang ở trong một hội sở tư nhân có tên là Shuffle ăn cơm cùng Diệp Từ.

"Anh có suy nghĩ gì về hành động lần này của Trình Kiên?" Đây là lần đầu tiên Hiểu Hiểu nói về vấn đề này với Diệp Từ, nhưng mà rõ ràng, đối phương đã nắm rõ sự tình như lòng bàn tay, từ trong ánh mắt anh có thể nhìn ra, anh đã dự đoán trước được tình hình rồi.

"Há?" Giọng nói trầm thấp mà cuốn hút của người đàn ông vang lên, "Anh có thể có ý kiến gì được chứ?" Lúc nói chuyện, ánh mắt cũng chưa từng rời khỏi gò má của người đối diện, Hiểu Hiểu có thể từ trong ánh mắt anh nhìn ra được anh rất cưng chiều mình, và cũng rất cân nhắc đến chuyện mà cô vừa nói.

"Được rồi, rõ ràng là anh cũng đã biết, hơn nữa còn hiểu rất rõ, vậy mà còn khơi gợi lòng ham muốn của em?" Diệp Hiểu Vũ bắt đầu muốn phát hỏa, cô rất sốt ruột, rất lo lắng cho an nguy của Tô Uyển, vậy mà người này lại còn không nề mặt.

"Ha ha, "Nhìn thấy Diệp Hiểu Vũ quỳnh lên như vậy, khuôn mặt tuấn tú ưa nhìn nở một nụ cười, "Anh nói này, không phải là em cũng biết rồi sao? Vì sao còn bắt anh khẳng định suy nghĩ của em chứ?" Đúng vậy, lời của anh nói hoàn toàn chính xác, quả thực Diệp Hiểu Vũ đã có quyết định, nhưng mà cô vẫn muốn nghe ý kiến của Diệp Từ; hoặc là nói, muốn nghe kết luận từ trong miệng anh.

"Okay, để anh nói ý kiến của cả anh và em." Không lay chuyển được Hiểu Hiểu, rốt cuộc Diệp Từ đành phải nhả ra lời vàng ngọc, bắt đầu nói lên ý nghĩ của mình. "Đầu tiên, mục tiêu của Trình Kiên đúng là Tô Uyển, nhưng mà anh ta thích, hoặc có thể nói là yêu cô ấy, cho nên dựa vào điểm này mà nói, anh ta sẽ không làm hại Tô Uyển." Hiểu Hiểu gật đầu, tỏ vẻ đồng ý với anh. "Nhưng mà, tương tự, hẳn là em cũng hiểu: Khi một người tâm tình suy sụp, hoặc là nói khi đang không biết làm như thế nào, thì đây chính là thời cơ tốt nhất để người khác lợi dụng nhân lúc khó khăn."

"Vâng, em cũng đã nghĩ đến chuyện này. Em luôn có cảm giác có người đứng sau lưng Trình Kiên, nhưng em không biết kẻ đó là ai. Có lẽ là do em nghi thần nghi quỷ thôi! Nhưng mà, em vẫn lo lắng. Nếu người này trợ giúp Trình Kiên theo đuổi Tô Uyển thì không vấn đề gì, nhưng nếu người này mượn danh nghĩa trợ giúp Trình Kiên để hại Tô Uyển, thì chuyện này không đùa được nữa rồi. Có câu nói: Minh thương để tránh, ám tiễn khó phòng. Cô nhóc Tô Uyển này, đối với chuyện đánh nhau gì đó sẽ không e ngại, nhưng nếu người ta trăm phương ngàn kế đẩy cô ấy vào chỗ chết, thì như vậy cũng không phải là điều dễ dàng nữa." Trên gương mặt Diệp Hiểu Vũ tràn ngập sự lo lắng, dù sao cô và cô nhóc Tô Uyển này cũng là mặc chung một cái váy mà lớn lên, cho dù bình thường hai người có gây chuyện hay giận dỗi nhau, nhưng khi gặp chuyện lớn, hai người luôn luôn đứng chung một chiến tuyến.

"Được rồi, đừng lo lắng quá, Tô Uyển không ngốc như em nghĩ đâu." Diệp Từ cố gắng an ủi Hiểu Hiểu, kết quả lại đổi lấy một cái liếc mắt của người nọ.

"Anh đang an ủi người ta sao? Thật là... Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì! Chúng ta phải nói: Chỉ có thể cầu cho cô ấy phúc lớn mệnh lớn~" Lời này vừa nói ra, cũng đổi lấy một cái liếc mắt của Diệp Từ. Xem ra hai người này đều không giỏi an ủi người khác. Nhưng mà việc đã đến nước này, bọn họ chỉ có thể đặt hi vọng lên người Đại Ác Ma nào đó thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tô Uyển là người bị dán nhãn thuộc về Mục Úc. .

"Được rồi, đừng lo lắng, Tô Uyển không ngu ngốc như em nghĩ đâu." Diệp Tử cố gắng an ủi Hiểu Hiểu, kết quả lại đổi lấy một cái liếc mắt của người kia.

"Ngài đây là đang khuyên người sao? Thiệt là. Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì (*)! Chúng ta phải nói: chỉ có thể cầu nguyện cô ấy phúc lớn mạng lớn ~ " Lời này vừa nói ra, lại đổi lấy một cái liếc mắt của Diệp Tử. Xem ra, hai người này cũng không ai có khả năng an ủi người khác. Chỉ là việc đã đến nước này, bọn họ cũng đành gửi gắm hi vọng ở trên người Đại Ác Ma.

(*) Không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì (nguyên văn: na hồ bất khai đề na hồ 哪壶不开提哪壶): ần dụ nói giữa người với người không nên bàn đến vấn đề riêng tư thiếu sót của người khác, nên nói thì nói, không nên nói thì không nói.

"Đợi chút, vừa rồi chuyện gì xảy ra? Cái gì mà một nhà hả? Còn có cái gì mà đã định trước." Tô Uyển hoàn toàn không hiểu vừa rồi tiểu mỹ nhân đang nói gì, kết quả không biết tại sao đột nhiên nói đến chuyện nhất định ở chung một chỗ gì đó. Làm cho Tô Uyển lúc này vui mừng, hưng phấn, không hiểu, các loại tâm tình do dự cùng tồn tại.

"Thì là chuyện như thế đấy." Nhất định Mục Úc sinh ra là để đối nghịch với Tô Uyển, cô nghĩ. Nào có loại người như thế, nói một nửa rồi không chịu nói cho rõ ràng. "Được rồi, nên nói, anh đã nói xong. Còn Nghe Thường--" Anh cố ý kéo dài tiếng, muốn nhìn phản ứng của Tô Uyển, kết quả, quả nhiên Tô Uyển không làm cho anh thất vọng, lập tức dùng một vẻ mặt thờ phỉ phò đáp trả, Mục Úc cười trả lời "Như thế nào!", trong mắt toàn là yêu chiều. "Anh có thể làm gì chứ? Mới vừa rồi lúc anh đi tới tìm em, cô ta cũng thấy được, anh nghĩ, không cần anh đi nói, hẳn là tự cô ta sẽ nhanh chóng rời đi!"

"À." Nghe Thường biến mất, Tô Uyển cũng không biết tâm trạng làm sao, nhưng mà đây chỉ là một chuyện nhỏ, không ngờ Mục Úc lại có thể biết nói với cô là thích cô. Hơn nữa thế nào cô cũng không nghĩ tới, Mục Úc lại là tiên tử khi còn bé đó. O(∩_∩)O ha ha ~ vừa nghĩ tới cái vẻ mặt quý dị khi mình nói Mục Úc là tiên tử kia mình đã muốn cười. Hí hí, cô vừa cười ra tiếng, lại hoàn toàn làm cho Mục Úc hiểu lầm, còn tưởng rằng cô gái nhỏ này bởi vì mình đã phải sạch quan hệ với cô gái Nghe Thường kia mà vui mừng đấy, thật ra thì hoàn toàn không phải -- chuyện này cũng về sau mới biết được.

"Được rồi, đừng cười nữa, cẩn thận cắn phải đầu lưỡi!" Mới vừa nói xong, Tô Uyển đã cắn phải đầu lưỡi của mình, đau đến mức cô chảy nước mắt, nhưng mà cũng không quên hung hăng trừng mắt về phía người khởi xướng -- Ác Ma. Thật là, có đôi khi, bản chất thật của con người sẽ bị bề ngoài mê hoặc, Mục Úc tuyệt đối là cục phẩm trong đó!

Nhắm mắt làm ngơ với ánh mắt oán hận mà cô gái nhỏ bên kia truyền tới, Mục Úc nhanh chóng khởi động xe định đưa cô về ký túc xá. Ra ngoài lâu như vậy, Diệp Hiểu Vũ cũng sẽ lo lắng. Đừng thấy cô gái kia ở trên phương diện buôn bán vô cùng chanh chua, nhưng mà một khi dính đến đồng đảng của cô, có thể nói là quan tâm đầy đủ, săn sóc tỉ mỉ ~ ngay cả anh cũng cảm thấy không bằng đấy.

Còn cả một đoạn đường, hai người đều không ai nói gì, cho đến khi đến trước ký túc xá của Tô Uyển, lúc cô gái nhỏ này mở cửa xe chuẩn bị xuống xe thì Mục Úc mới bỏ lại một câu: "Trở về nhớ lên Cửu Thiên, sau đó dỡ sủng vật đi (ý tứ là bắt đầu sử dụng), anh dẫn em đi luyện cấp." Giống như là lại nghĩ đến chuyện gì đó, Mục Úc ngừng một chút, lại bảo Tô Uyển. "Này. Trở về chúng ta đăng ký kết hôn đi!" Mặc dù biết tiểu mỹ nhân nói là đăng ký tình lữ ở trong trò chơi, nhưng mà Tô Uyển vẫn bởi vì những lời này của anh mà trái tim nhảy thình thịch. Thế nhưng, dường như cô lại một lần nữa thấy được trên khuôn mặt Mục Úc hiện lên đám mây màu đỏ.

Vừa định mở miệng trêu tức mấy câu, Mục Úc đã đoạt nói trước: "Chỉ là vì tham gia giải đấu tình lữ PK (*). Anh nghĩ, em luôn không muốn trở mặt nhìn bọn họ chơi, sao em không cùng chơi đi!" Ủ ~ dường như nói rất có lý! Tô Uyển bày ra bộ dạng bùng tình hiểu ra, vẫn không quên gật đầu với Mục Úc một cái. Mà sau đó người này chỉ bỏ lại một câu rồi "Đóng cửa", nghiêng ngang rời đi. Điều này làm cho Tô Uyển không khỏi hoài nghi, ban nãy ở cùng một chỗ với cô, rốt cuộc là mấy người?

(*) PK viết tắt của Player Killing = đồ sát- giết, tiêu diệt người chơi: Chỉ hành động tiêu diệt một người chơi khác ở bất cứ đâu trong thế giới game, không cần báo trước các game online, pvp (player vs player). Một số game ngoài việc có những hình phạt cho những người chơi bị giết, còn phạt cả những người chơi đã giết người kia, như giảm các chỉ số stats, trừ tiền.

Giải thi đấu tình lữ pk: cuộc thi đấu giữa các cặp đôi vợ chồng trong game.

"Trình Kiên, tôi là Anh Đào. Hiện tại có tiện nói chuyện không?" Ở trước mặt Trình Kiên, cô vẫn luôn giữ hình tượng rất tốt. Không chỉ có như thế, cô cũng nguy trang lòng mình rất khéo. Cô hiểu, nếu muốn làm cho Trình Kiên yêu cô, trước tiên không thể để cho anh biết là mình yêu anh, ít nhất trước khi anh thích mình thì không thể mở miệng. Bởi vì cô biết, người động tình trước nhất định thua, cho nên coi như không thắng, cô cũng tuyệt đối không thua quá thảm!

"Ừ, nói đi." Mặc dù cô gái này mới vừa gọi điện thoại tới không được một lát lại tiếp tục gọi tới lần nữa, không khỏi khiến cho mình cảm thấy chút khó chịu, nhưng dù sao mình đã đáp ứng người ta nói muốn nghe lời của đối phương, như vậy, nên cũng không muốn làm những chuyện đánh mất giá trị con người mà thôi. Trình Kiên tỏ ý Anh Đào nói tiếp, anh cũng muốn xem cô gái này có chủ ý tốt gì.

"Tôi muốn nói là: Trong khoảng thời gian này, cũng chính là ở trước giải thi đấu tình lữ pk, mặc kệ Tô Uyển hay Tô Uyển và Mục Úc làm ra chuyện gì, cho dù anh không vui về cũng được không thoải mái cũng vậy, đều phải án binh bất động (*), không nên đánh rần động cỏ. Như vậy, khi anh bắt gặp mang theo một cô gái khác xuất hiện, mới có thể chắc chắn đánh thắng một kích vào cô ấy ~ không biết tôi nói như vậy, anh có thể hiểu không?"

(*) Án binh bất động: thành ngữ Trung Quốc, dùng trong quân sự, ý nói dừng mọi hoạt động chờ thời cơ.

"Ừ, tôi không ngốc, không có chuyện gì nữa chứ?"

"Không có."

"À, vậy lúc nào thì cô vào Cửu Thiên dùng quý danh của cô thêm tên tôi, trong khoảng thời gian này tôi muốn phối hợp với cô." Mặc dù là dùng để chọc tức Tô Uyển, nhưng mà đại thần vẫn mê muội trò chơi như cũ.

Tô Uyển trở lại ký túc xá, thấy Diệp Hiểu Vũ không có ở phòng, chắc hẳn là cô ấy và Diệp Tử đã đi ăn cơm, cũng cứ thế đi đến bên giường của mình nằm xuống. Nghĩ đến tiểu mỹ nhân tạm thời không lên web được, cộng thêm hôm nay xảy ra không ít chuyện, Tô Uyển còn chưa kịp sắp xếp lại mọi chuyện một lần thật tốt. Vì vậy cô liền nằm ở trên giường, nghĩ lại chuyện đã xảy ra hôm nay một lần nữa.

Nhưng còn chưa có nghĩ lại tất cả một lần, điện thoại di động đã nhận được dòng tin nhắn: tới ghi danh. Là tiểu mỹ nhân gửi đến, đây là gọi cô đăng ký tình lữ sao ~ Tô Uyển thấy vậy, cũng đành phải ném những chuyện suy nghĩ rõ ràng và những chuyện nghĩ mãi không ra kia, chạy đến trước máy vi tính, nhanh chóng mở máy vi tính ra, lấy tốc độ nhanh nhất đăng nhập vào Cửu Thiên. Mặc dù cô biết Mục Úc là một người có sao nói vậy ~ nhưng mà cô vẫn không khỏi nghĩ tới chín đồng tiền hoa là có thể mua được tờ giấy hồng. (màn kịch nhỏ) Tô Uyển: hôm nào chúng ta cũng đi mua một quyển có được hay không? Mục Úc: chính em tự mua đi. Tô Uyển: em mời khách được không?? Mục Úc: Chỉ chín đồng tiền còn không biết xấu hổ nói mời khách?)

Tô Uyển vừa lên mạng đã nhận được tin nhắn của tiểu mỹ nhân, kêu cô đến [Vân Mộng Trạch] tìm anh. Theo lời nhắn đến nơi, thấy Mục Úc đã ở đó chờ cô. Nơi này không chỉ là nơi đăng ký tình lữ, mà còn là địa điểm mà cấp bậc trước mắt này của Tô Uyển có thể luyện cấp, ừ, nửa câu sau mới là trọng điểm. Mục Úc ngoài việc muốn dẫn cô thăng cấp nhanh chóng ra, còn phải liên hệ phối hợp với cô, như vậy, mới có thể đoạt được thắng lợi ở trong tình lữ pk.

Hai người "Vui vui mừng mừng" đi tới trước mặt Nguyệt Lão, tiến hành thông lệ đăng ký, quan hệ tình lữ của hai người coi như là đã xác định, nhưng mà muốn tách ra thì bất cứ lúc nào cũng có thể (bởi vì không có kết hôn), cho nên cũng rất nhiều người vì làm nhiệm vụ tới xác định quan hệ tình lữ. Kết quả khiến cho Cửu Thiên trở thành trò chơi có "tỷ lệ chia tay" cao nhất trên thị trường ~

【phụ cận】Satan của Du Đăng: Thuận tiện mở sủng vật ra.

Tô Uyển thấy vậy ngoan ngoãn mở túi đeo lưng ra, tìm được Cửu Vĩ Hồ (hồ ly chín đuôi) cô cất giấu đã lâu. Ở trong Cửu Thiên, mở được sủng vật hay là trang bị cực phẩm cũng có thể ở trên thế giới phong quang (nở mày nở mặt) một chút. Nhưng mà khi phong quang đi qua, khiến cho Tô Uyển nhức đầu chính là việc đặt tên đấy. Cô nghĩ lại nghĩ, cũng không biết tên gì hay, vì vậy nhìn ma đạo tiêu Thái Sơ đứng ở trước mặt mình, lại nhớ đến dung nhan mặt hôn kia của Mục Úc, ừ! Cô quyết định ~ gọi là Ác Ma Tiểu Yêu Nghiệt!

【phụ cận】Quả Lạc Hóa Diễm: đây, chuẩn bị xong rồi ~ anh xem!

Tô Uyển nói xong, tiếp tục lựa chọn vì Ác Ma Tiểu Yêu Nghiệt của mình [đi theo]. Mà lúc đối phương nhìn thấy tên sủng vật của Tô Uyển thì đột nhiên, vui vẻ, sau đó cười xấu xa đặt tên sủng vật [Thần Thú hiếm thấy? Cửu Mệnh Miêu Yêu (màu đen)] của mình thành Thiên Sứ Tiểu Yêu Tinh ~ hắc hắc, như vậy chính là một đôi rồi, người nào thấy cũng đều biết. Mục Úc tà ác cười, quả nhiên khi Tô Uyển thấy tên sủng vật của Mục Úc thì về mặt ~ (≧▽≦)/~ biến thành (◉_◉) cuối cùng biến thành (͡_ ͡)#

Cái gì chứ, rõ ràng ý tứ chính là một đôi tình lữ, đáng ghét ~ đúng lúc đó, Tô Uyển thấy đại thần online, nhưng mà đối phương giống như hoàn toàn không có thấy cô online, tự mình đi giết quái pk các loại. Tô Uyển suy nghĩ một chút, mình vẫn nên dừng đi dính mũi vào thì tốt hơn, hai lần đùa bốn người ta, hiện tại lại gắn vào thân phận tình lữ nương tử của người khác, càng không tốt. Vì vậy, Tô Uyển lại quyết định lựa chọn làm đà điều lần nữa.

Sau mấy ngày, bởi vì phải chuẩn bị thi đấu tình lữ PK, Diệp Tử và Hiểu Hiểu đang luyện tập, Tô Uyển và Mục Úc cũng ở đây luyện tập, đương nhiên, ở bên kia Tô Uyển nhìn thấy đại thần không biết đang bận rộn cái gì, nhưng mà vẫn té nhị không nên đi quấy rầy. Mà mấy ngày nay Tiêu Sát Lang lại vội vàng chế tạo đồ vật đòi mỗi ngày ta cũng không cần tham gia giải thi đấu tình lữ pk) Như vậy, cũng cho Tô Uyển và Mục Úc thời gian chuyên tâm luyện tập. Mà bên Diệp Tử và Hiểu Hiểu có tiếp xúc với Trình Kiên và người nào đó, nhưng mà cũng không có tin tức báo lại. Chẳng qua hai người dự định bí mật quan sát, bởi vì Hiểu Hiểu vẫn không yên lòng về Tô Uyển.

Còn việc tại sao bọn họ vẫn không tìm được là bởi vì Anh Đào và Trình Kiên luôn dùng điện thoại liên lạc, hai người cũng không có gặp mặt, cho nên, người quang minh lỗi lạc như Diệp Hiểu Vũ đương nhiên sẽ không đi làm loại chuyện tra xét điện thoại riêng tư của đối phương. Đương nhiên, loại hành vi tra xét điện thoại này cũng vô cùng ngu ngốc, bởi vì sau khi lấy được ghi chép trò chuyện còn phải từng bước từng bước xác nhận là người nào, đó không phải là một đại công trình (*) khác sao! Cho nên bọn họ chỉ có thể hi vọng người sau lưng Trình Kiên kia không nên đánh chủ ý khi dễ Tô Uyển, nếu không nhất định hẳn sẽ chết rất thảm!

(*) Đại công trình: chỉ những công việc cần nhiều sức người và của.

Sau đó một ngày, Tô Uyển và Mục Úc cùng nhau chuẩn bị cho giải thi đấu tình lữ PK, người sau dạy người trước PK.

Bởi vì chênh lệch cấp bậc và kỹ năng, Mục Úc chỉ cần sử dụng kỹ năng "Sợ hãi" kia, nhân vật của Tô Uyển cũng sẽ bị dọa sợ đến mức chạy loạn khắp nơi, hoàn toàn không chịu khống chế, nhiều lần rơi xuống vách đá trực tiếp ngã chết. Làm cho cô gái nhỏ nào đó hoàn toàn không có ấn tượng tốt đối với Đại Ác Ma nào đó.

"Em thấy anh đang quan báo tư thù (*), là bởi vì mấy ngày trước em trộm luyện Ác Ma Tiểu Yêu Nghiệt nhà em không dẫn anh đi chứ gì, hừ ~" Lại một

lần nữa chết trận ở bên dưới vách núi chờ đợi Mục Úc đến bảo thi (*chạy lại phục sinh) cho cô, Tô Uyển không vui kêu gào ở trong hệ thống ngữ âm. Cô đã cho rằng Ác Ma nào đó là bởi vì chuyện lần trước tôi làm hại cô!

(*) Quan báo tư thù: lợi dụng việc công để trả thù cá nhân.

"Em nói em trộm luyện xong vẫn không có cấp bậc cao bằng Thiên Sư Tiểu Yêu Tinh của anh, em nói anh có cái gì phải 'quan báo tư thù'?" Mục Úc nói trúng tim đen, làm cho Tô Uyển không vui ở tức xá vênh cao khoe miệng.

Lúc này, Diệp Hiểu Vũ đột nhiên xin gia nhập kênh nói chuyện ở chỗ hai người, cũng nói với hai người: "Tôi muốn nói cho mấy người biết một tin tức tốt, theo tin tức mới nhất Tiêu Sát Lang báo lại, vào khoảng thứ sáu này, cũng chính là ngày mai có thể chuẩn bị xong cấp nhập đổi mới hệ thống kết hôn tình lữ, đến lúc đó. Khụ khụ, tôi và Diệp Tử mời mọi người cùng nhau kết hôn ~ như thế nào, không có ý kiến chứ?"

Hiểu Hiểu biết, thật ra thì tên Mục Úc kia lập kế hoạch kết hôn đã thật lâu rồi, còn đi "tạo áp lực" với Tiêu Sát Lang. Vì vậy mỗi ngày Tiêu Sát Lang vì làm cấp nhập đổi mới mà mệt đến hoa mắt, lại còn bị Mục Úc đe dọa lợi dụng, cho nên rơi vào đường cùng, liền tiết lộ thông tin với Hiểu Hiểu đây. Cho nên, Diệp Hiểu Vũ chính là tiêu chuẩn được tiện nghi còn khoe mẽ; không chỉ tự mình khoe mẽ mà còn lôi kéo bạn tốt cùng nhau khoe mẽ -- chuyện này làm cho Tiêu Sát Lang hết sức buồn bực, theo như lời của anh ta nói chính là: "Các người khiến tôi làm sao mà chịu nổi!"

Nhưng mà lúc này, Diệp Hiểu Vũ càng tò mò phản ứng của hai người này như thế nào hơn, nhất định sẽ vô cùng thú vị! Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi nghe lời này, Tô Uyển và Mục Úc gần như là đồng thời trả lời.

Tô Uyển nói: "Đây coi như là cái tin tức tốt sao?"

Mục Úc nói: "OK, chuyện này cứ quyết định như vậy! Đến lúc đó mấy người chuẩn bị xong thì báo cho tôi biết!"

Diệp Hiểu Vũ nói: "Được, không thành vấn đề, vậy thì tôi đi làm đây!"

Mục Úc nói: "Đi đi, chi phí tôi chịu."

Nghe nói như thế, Diệp Hiểu Vũ càng thêm hăng say ~ tốt, có người trả tiền còn không tốt sao? Ai nói cái gì? Diệp Hiểu Vũ không nghèo? Mẹ nó, ai chưa từng nghe qua một câu này sao: có tiện nghi không chiếm là ngu ngốc (nguyên văn: Vương bát đản) ~ cô cũng không ngu ngốc, cho nên cô vẫn là ngoan ngoãn lấy tiền làm việc là tốt rồi.

"Được rồi! Không thành vấn đề, chờ thứ sáu tôi làm xong tìm cô viết chi phiếu. Vậy trước hết tôi không quấy rầy hai vị nữa, hai người tiếp tục."

Nói xong cũng cười rời khỏi kênh chỗ hai người.

Lúc này, cuối cùng cô gái nhỏ cũng phản ứng kịp, mới vừa rồi cả nửa buổi mình cũng không nói được chen vào! "Này, mấy người đang làm gì đấy! Diệp Hiểu Vũ, cậu là tên khốn kiếp ~" Cô nói nửa người ta cũng không nghe được, lúc này hai người Diệp Hiểu Vũ và Diệp Tử đang cùng ở quán net bồi dưỡng tình cảm, cho nên dù cô nói thế nào cũng đều vô dụng..., chỉ có thể đợi đến buổi tối trở về rồi nói. Nhưng đoán chừng lúc ấy, gạo đã nấu thành cơm ~T^T Tô Uyển đáng thương tự lực đi nhé! Cứ như vậy bị bạn tốt bán mất. ("Diệp Hiểu Vũ mình không để yên cho cậu!" Tô Uyển giận dữ ở ký túc xá quát. Diệp Hiểu Vũ: hắt xì! Sao giống như có người đang mắng mình?)

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Bốn người chuẩn bị hôn lễ . .

Lúc này, cuối cùng cô gái nhỏ cũng phản ứng kịp, mới vừa rồi cả nửa buổi cô cũng không nói được chen vào! "Này, mấy người đang làm gì đấy! Diệp Hiểu Vũ, cậu là tên khốn kiếp ~" Cô nói nửa người ta cũng không nghe được, lúc này hai người Diệp Hiểu Vũ và Diệp Tử đã ở quán net cùng nhau bồi dưỡng tình cảm, cho nên, dù cô nói thế nào cũng đều vô dụng, chỉ có thể đợi đến buổi tối trở về rồi nói. Nhưng đoán chừng lúc ấy, gạo đã nấu thành cơm ~ T^T Tô Uyển thương xót cho sự tự do của mình! Cứ như vậy bị bạn tốt bán mất.

Ngày hôm sau Tô Uyển bị bán đi, hai người Diệp Tử và Hiểu Hiểu vui vẻ đi làm những chuyện liên quan. Ngay lúc Tô Uyển tức giận đi theo Mục Úc luyện tập thi đấu, đột nhiên nhìn thấy sư phụ của mình là Sói Cô Độc đăng nhập. Tô Uyển tâm nghĩ: bán cũng đã bán, chẳng lẽ cô lại không nên hỏi thăm một chút xem kết hôn có ích lợi gì hay sao?

Nghĩ như vậy, Tô Uyển và Mục Úc nói một tiếng ở trên hệ thống, liền mời Sói Cô Độc vào trong nhóm của bọn họ.

【Hệ thống】Người chơi Hàn Phong Cô Độc đã gia nhập nhóm [Ác Ma của Tiểu Yêu Tinh].

Sói Cô Độc vừa vào nhóm, liền thấy cái tên đội ngũ nổi bật. Xem ra thằng nhóc Mục Úc kia thật sự lúc nào cũng sẽ tuyên thệ chủ quyền sở hữu với cô gái nhỏ Tô Uyển này, chỉ là, điều này có liên quan gì đến anh? Anh cũng không thích đồ nhí của mình. Ác, coi như có thích, ừm, chỉ là thích mà thôi ~ tuổi tác và thân phận của bọn họ cũng bày ra đó, tuyệt đối không có khả năng. Cho nên, nếu cái gì cũng không thể, cũng chỉ nhiều lời vô ích.

"Đồ đệ, con tìm vì sự?" Mặc dù mới vừa nghĩ tới gì đó, làm trong lòng Sói Cô Độc nổi lên một chút khổ sở, nhưng khi đối mặt với đồ đệ bảo bối Tô Uyển của mình, anh luôn có thể che giấu kỹ càng tình cảm và suy nghĩ của mình.

"Dạ~" Tô Uyển nịnh hót cười một tiếng: "Ha Ha, con nghe Diệp Hiểu Vũ nói rồi, không phải thứ sáu tuần này có thể cập nhật ‘hệ thống kết hôn’ sao? Ha Ha, người có thể giới thiệu trước cho đồ nhi hay không?"

Nghe thấy Tô Uyển nói như vậy, Cô Độc còn tưởng đồ nhi của mình chờ không kịp nữa muốn kết hôn với thằng nhóc Mục Úc nên mới có thể hỏi như thế, trong lòng không khỏi có chút cảm giác bị thương. Chỉ là, anh còn có thể làm gì? Ít nhất, khi ở cùng thằng nhóc kia, Tô Uyển sẽ vui vẻ, sẽ hạnh phúc, hơn nữa, quả thật hai người cũng rất xứng đôi, về điều này thì anh không thể phủ nhận. Như vậy, anh còn có thể oán trách gì đây?

Cô gái nhỏ Tô Uyển cũng không biết sự phụ mình nghĩ thế nào, cô chỉ muốn xem một chút, sau khi mình bị bán đi, liệu có thể có được chút lợi ích gì hay không thôi ~ nếu như nói có thể nhận được một số kỹ năng tuyệt vời cũng là có lợi ích rồi (các cặp tình lữ có thể luyện được kỹ năng đặc thù)? Hơn nữa vừa nghĩ, mặc kệ là ở đâu trong trò chơi, ít nhất không thể thiếu nhẫn cưới rồi, đến lúc đó, có một chiếc nhẫn thật tốt cũng có thể thêm không ít thuộc tính~ Nhưng mà nghĩ đến chiếc nhẫn, cô đột nhiên nghĩ đến mình có làm bốn món trang sức tốt trước đó, cũng nên cho mọi người. Nhưng cô chưa kịp nghĩ xong, tiếng có Sói Cô Độc lại mạnh mẽ chặt đứt suy nghĩ của cô.

"À, tình lữ có thể bỏ sung hôn lễ, đồng thời cũng có thể tiến hành ‘động phòng’." Lúc này đột nhiên giọng của anh có chút thay đổi hạ xuống, chẳng lẽ nghĩ tới điều gì đó không hài hòa sao? Tô Uyển tà ác suy nghĩ một chút. Tiếp sau đó, cô phát hiện, cô có thể suy đoán ra Sói Cô Độc đang suy nghĩ gì, mới là không hài hòa nhất!

"Khụ khụ, về phần động phòng, một lần có thể thêm 100 điểm độ thân mật tình lữ; chỉ là hai người phải ở trong phòng mười phút không thể ra ngoài, thật ra thì chỉ cần ngồi thiền ở trong phòng. Hơn nữa sau khi tình lữ động phòng xong, sẽ nhận được danh hiệu riêng biệt, tỷ lệ kỹ năng vợ chồng cũng sẽ gia tăng, chẳng qua nói tóm lại một câu: trò chơi đều quang minh chính đại lừa tiền." Một câu cuối cùng là lời nói thật, vì cô là đồ nhi của mình nên đương nhiên anh không thích cô bị lừa, nhưng mà, đối với một tên tiểu tử có tiền và có năng lực mà nói, lừa cậu ta, đó là nên! Không lừa cậu ta như vậy, cái trò chơi này của họ không kiếm được tiền ~ nói như vậy, anh sẽ không có tiền lương, cho nên, Sói Cô Độc hết sức đồng ý việc Mục Úc coi tiền như rác, ném vào trò chơi để trả lương cho anh như vậy.

"Ồ ~" Tô Uyển bùng tình hiểu ra gật đầu, nhưng vừa nghĩ tới hai người kia cũng không nhìn thấy được thì lập tức đổi sang lời nói: "Dạ, cái này con biết rồi. Vậy quá trình hôn lễ thế nào? Nhất định Hiểu Hiểu đi làm bận việc." Tô Uyển là đứa trẻ tò mò, rất muốn hiểu rõ Hiểu Hiểu bán được cô đi thế nào.

"À ~ Cái này cũng dễ giải thích thôi. Đầu tiên chính là phải tới trước nguyệt lão ghi danh: chỉ là cần chuẩn bị trước 100w tiền trò chơi, không đủ có thể dùng nhân dân tệ bỏ sung; cộng thêm nhẫn cưới, con cũng biết cái này chính là sản vật RMB, càng quý thuộc tính càng tốt; tiếp theo chính là thân mật đạt tới 500~ cái này hai người không đủ cũng không cần lo lắng, bởi vì lựa chọn chỗ thực hiện hôn lễ càng xa xỉ cũng chính là càng đắt, độ thân mật cần đạt càng thấp ~ Về phần tiểu Úc Úc. Hoặc có thể để cho Diệp Hiểu Vũ kia chọn, vì sự nghĩ bọn con nên trực tiếp chọn gói hôn lễ đắt nhất là được rồi, toàn bộ mất 999 nguyên ~ còn có thể bắn pháo, bên trong sẽ rơi bảo thạch linh tinh ... ~ và cũng đừng quên phải phát thiệp mời đấy."

Sói Cô Độc dùng một hơi nói ra toàn bộ những điều anh biết, nhưng anh phát hiện hai người nghe anh nói lại mất phản ứng, khiến anh không khỏi hỏi lại một câu: "Ê, còn sống không?"

Nghe anh nói như thế, Tô Uyển và Mục Úc đồng thời trả lời Sói Cô Độc một câu "Hừ!", khiến vị sư phụ đáng thương nào đó cảm thán ở trong lòng, thì ra là độ ỷ ỷ của hai người họ đã cao như vậy rồi ~ Nhưng lúc này trong lòng hai người họ đều có suy nghĩ riêng. Ở trong lòng Mục Úc so đo một câu "Tiểu Úc Úc" của anh ta, mà trong đầu Tô Uyển lại tràn ngập câu nói kia của sư phụ: "Toàn bộ trị giá 999 nguyên". Xem ra người có tiền quả nhiên khác biệt ~ Quả nhiên Diệp Hiểu Vũ và Mục Úc đều là địa chủ cường hào! Tô Uyển âm thầm ‘định nghĩa’ hai người họ ở trong lòng.

"Vậy cứ như thế nhé, vì sự đi trước đây, xử lý một chút việc, sau đó lại tiếp tục cập nhật một chút thông tin!" Thấy hai người họ đều nghe hiểu, con kỳ đà cản mũi lớn là Sói Cô Độc cũng thức thời xin cáo lui trước.

Thấy cuối cùng người cản trở đã đi, Mục Úc nói với Tô Uyển trong hệ thống: "Lúc ăn cơm tối anh đi đón em, đến lúc đó chờ điện thoại của anh."

"Em có thể nói không không?" Tô Uyển còn chưa nghĩ ra phải ở cùng anh như thế nào, đương nhiên vẫn cự tuyệt trước thì tốt hơn, nhưng vì ác ma nào đó hoàn toàn không cho cô cơ hội này.

"Không thể."

"." Thì ra là kết cục đã sớm được dự định sẵn!

Thật ra thì Mục Úc cũng không thật sự ác ma như vậy ~ Chẳng qua anh đến ăn cơm chút, anh lái xe đón Tô Uyển đến công ty của anh, sau đó anh tiếp tục xử lý các loại báo cáo ..., còn Tô Uyển ăn cơm ở bên cạnh anh thôi. Nhưng từ lúc bọn họ bắt đầu ăn cơm đến bây giờ, vậy mà tên kia cũng không động được một chút! Chẳng lẽ gà quay giòn ăn không ngon sao? Tô Uyển một bên vừa nhìn Mục Úc như là quái vật, một bên nghĩ thầm

"Tiểu Mỹ Nhân thật sự là quá kỳ lạ." Tô Uyển không ngờ mình lại nói ra những lời đang nghĩ trong lòng, vội vàng liếc mắt quan sát phản ứng của đôi phương.

"Anh kỳ quái chỗ nào?" Quả nhiên, sau khi Mục Úc nghe được lời nói của Tô Uyển, thì nói ra nghi vấn của mình.

Aizz, hết cách rồi, họa là từ trong miệng mà ra ~ Việc đã đến nước này, Tô Uyển cũng đành nhắm mắt trả lời: "Chính là, có ăn cũng không động tâm. . . . Rất kỳ lạ ~" Tô Uyển cố ý dùng giọng nói rất thoải mái, hy vọng có thể cứ như vậy cho qua chuyện này. Bởi vì cô còn chưa quen việc ở chung với một mình với Tiểu Mỹ Nhân, đừng nói đối thoại, chỉ đơn giản là Tiểu Mỹ Nhân dùng ánh mắt mắt hờn nhìn qua, cả người cô cũng mềm nhũn.

"Hà? Bạn học Tô Uyên, em cho rằng anh giống như em à?" Một câu nói này, Tô Uyên càng mềm nhũn, sắp mềm thành một bãi bùn! Bây giờ cô hận không thể tiếp chui vào kẻ đất biến mất! Nhưng sàn nhà này chất lượng thật tốt, cũng không có khe nhỏ nào! Trong lúc cô đang nghiền cứu sàn nhà, đột nhiên nghe được Tiểu Mỹ Nhân gọi mình. Vì vậy, cô rất chân chó chạy đến bên cạnh ghế Tiểu Mỹ Nhân đang ngồi làm việc, ừm, nói chính xác phải là nhào tới.

"Tiểu Mỹ Nhân, anh gọi em làm gì?"

"Ừm~" Nói xong, Mục Úc đẩy bát đồ ăn của mình, "Em muốn ăn thì ăn đi~"

"Ài? Vậy Mỹ Nhân ăn cái gì?" Tô Uyên cũng muốn ăn hết phần cơm đó của Mục Úc, nhưng mà, nếu như cô ăn phần cơm của Mục Úc, chẳng phải là khiến anh chết đói sao? Vừa nghĩ tới đó, Tô Uyên lập tức bổ sung thêm một câu: "Không không, hay là thôi đi, em đã ăn no rồi ~ thật đó!" Vì để tặng thêm hiệu quả, Tô Uyên không quên cố ý nói thêm hai chữ "Thật đó".

"Không sao, lát nữa anh về nhà tùy tiện ăn một chút gì đó là tốt rồi." Thật ra thì Mục Úc muốn nói "Em ăn cơm của anh, đương nhiên anh sẽ phải ăn em rồi." Thế nhưng, thật sự lời nói đó nghe có mang quá nhiều "Sắc thái" tình cảm nồng đậm, đến lúc đó, gây ra chuyện gì phiền phức sẽ không tốt ~ Về phần nguyên nhân sao ~ Hoặc là Tô Uyên sẽ bị dọa, sau đó không biết nên tiếp tục ở chung với anh như thế nào, mặc dù cái này rất không có khả năng nhưng là anh vẫn muốn "Cẩn thận làm việc", mà khả năng thứ hai chính là, ngộ nhờ con mèo nhỏ háo sắc Tô Uyên này đột nhiên hăng hái, bạo phát xo anh, đây chẳng phải là tiền mất tật mang, không được không được, cho nên, Mục Úc vẫn quyết định không nói.

"A ~ Anh chắc chắn?" Tô Uyên còn không xác định hỏi một câu.

"Em thật phiền phức." Thật ra thì anh muốn nói "Thật là rất phiền", nhưng suy nghĩ một chút, anh cảm thấy vẫn không nên dùng khẩu khí lớn như vậy, vì vậy anh lại bổ sung một câu: "Nhanh ăn đi, nếu không sau đó anh hối hận thì em không có cơ hội nữa đâu."

Tô Uyên thấy vậy lập tức "à" một tiếng sau đó cũng đoạt mất cơm của Tiểu Mỹ Nhân.

Qua chốc lát, Tô Uyên đột nhiên nhớ tới mình muốn tặng đồ trang sức cho mọi người, nên muốn trưng cầu ý kiến Mục Úc. Chủ yếu là cô sợ Mục Úc không đồng ý: "Tiểu mỹ nhân, trước đó em có làm mấy thứ đồ trang sức. Ừm, định chuẩn bị tặng cho anh, Đại Thần, Sói Cô Độc, còn có Thần Y Phu Quân, được không?" Tô Uyên thận trọng hỏi, chỉ sợ Mục Úc nghe được hai từ đại thần còn có phu quân hối hận không vui đấy. Kết quả, phản ứng của Mục Úc hoàn toàn không ngờ, anh hớn hờ đồng ý, vẫn không quên cộng thêm một câu: "Em muốn tặng đồ, về sau không cần trưng cầu đồng ý của anh."

"Thật sao?" Tô Uyên vẫn xác định lại một lần nữa.

". Ừ." Thiếu chút nữa thì Mục Úc muốn nổi giận nói, "Chẳng lẽ phụ nữ các người đều như vậy sao".

"Hi hi, thì ra là anh tốt như vậy!" Thì ra là Ác ma thật sự thay đổi thành Thiên sứ!

"Chỉ là có vài thứ, trong trò chơi có thể đưa, trong thực hiện thực cũng đừng tặng bậy ~ nhất là chiếc nhẫn như vậy." Dừng một chút, sau đó hơi mỉm cười liếc nhìn Tô Uyên, "Nếu để cho anh biết, hừ hừ." Lạnh quá, nhất thời Tô Uyên cảm thấy lạnh quá ~ xem ra sau này ở chung một chỗ với Mục Úc đều không cần mở điều hòa rồi.

Thấy Tô Uyên im tiếng, Mục Úc bổ xung một câu: "Chờ em ăn xong anh đưa em trở về ký túc xá, buổi tối chúng ta nhận nhiệm vụ tình lữ đi! Thuận tiện cho hai tiểu tử bên trong tăng lên một cấp bậc, đến thời điểm tốt mang theo pk." Lúc vừa nghe Mục Úc nói "Chúng ta làm" mà không phải "Anh dẫn em làm", Tô Uyên cũng cảm giác thật vui mừng, bởi vì cô cảm thấy mình được tôn trọng ~ mà không phải bị coi thành tha du bình*.

(*) Tha du bình: con ghê: là một loại xưng hô kỳ thị đối với phụ nữ tái giá.

Thấy vậy, cô liền bắt đầu sử dụng cái nghĩa sâu xa -- nhanh chóng ăn cơm! Thế nhưng lần này, bởi vì Tiểu Mỹ Nhân ở bên cạnh, cộng thêm cái ánh mắt mất hồn kia, cùng với bộ dạng mê người chân thực tồn tại ở trước mặt Tô Uyên, khó tránh khỏi sẽ ảnh hưởng việc cô muốn ăn ~ ừ, cho dù gà quay giòn mỹ vị cũng không so bằng! Cho nên trong quá trình cô ăn uống, xuất hiện một chút xiu ngoài ý nhỏ, cô được ăn ngon mà còn bị ghen tức ăn!

Lúc này, "Người khởi xướng" còn lấy nước khoáng ra đâu vào đấy, vừa khoác ra phía sau lưng Tô Uyên vừa dịu dàng nói "Ăn từ từ, không phải vội, anh còn chưa đói đâu~" kết quả, có gót chân cũng nghĩ ra được, Tô Uyên càng bị ghen hơn! Tại sao đột nhiên sát gần như vậy, để cho cô lập tức rối loạn tay chân, đừng nói nuốt cơm xuống được, ngay cả hô hấp cô cũng quên.

"Cái đó, anh có thể để cho em tự mình làm không?" Cuối cùng lấy lại được sức, Tô Uyên nói một câu. Thấy vậy, Mục Úc vội vàng nhanh chóng trở về chỗ ngồi của mình, mà Tô Uyên cũng vội vàng cảm cốc nước lên, uống vài ngụm lớn ừng ực ừng ực.

Mục Úc mang theo ánh mắt đùa giỡn thường thức từng cử động của Tô Uyên. Cô gái nhỏ này, thật đúng là thú vị! Mục Úc nghĩ thầm: Xem ra sau này cuộc sống tẻ nhạt của mình, sẽ trở nên càng ngày càng thú vị rồi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Thiên sứ đầu ác ma 【Chị cả Tiểu Uyển lại bị đe dọa】

• •

Sau khi Tô Uyển xuất hiện, Mục Úc nghĩ thầm: xem ra cuộc sống nhàm chán sau này của mình sẽ trở nên càng ngày càng thú vị!

Một lát sau, rốt cuộc Tô Uyển ở dưới cái nhìn soi mói của Mục Úc khó khăn nuốt com xuống. Theo lời Tô Uyển nói, chơi đùa chính là: vậy tôi thấy là đầu mình tê dại mà! Chỉ là com cũng ăn xong rồi, Tô Uyển vẫn có chút lương tâm, cô biết Mục Úc đưa com cho cô ăn nhất định sẽ đói, cho nên mình vẫn ngoan ngoãn về nhà chờ ‘mỹ nhân’ của mình com nước xong cùng nhau làm chuyện thân mật này nọ với cô là được ~

Vì thế, cứ như vậy, Tô Uyển vui vẻ tiễn Mục Úc, rồi trở về ký túc xá của cô. Trên đường đi, hai người cũng không nói gì, hiếm khi yên tĩnh một lần, kết quả, ở trước xe, Mục Úc đột nhiên hỏi một vấn đề cực kỳ mập mờ.

Anh nói: "Tô Uyển, em thích anh không?"

Tô Uyển không hề nghĩ ngợi cũng đáp một câu: "Ai thiếu não lại đi thích anh ... Ồi?"

Mục Úc suy nghĩ một chút nói: "Bảo cáo, chính là em."

ㄟ! Tô Uyển nghe nói như thế thì hoàn toàn buồn bực nhưng mà dưới tình huống cô còn chưa phản ứng kịp đã bị Mục Úc đạp một phát xuống xe, mà sau đó người cũng nhanh chóng đạp chân ga, chuồn mất ~

Thiên sứ đầu ác ma hiệp đầu tiên, Tô Uyển thất bại!

Chờ sau khi Mục Úc về nhà đã là tám giờ tối quý báu rồi, sau khi Tô Uyển nhận được tin nhắn của anh, thật sự ngoan ngoãn ngồi trước máy vi tính, bắt đầu cuộc hành trình Cứu Thiên.

Sau khi tiến vào hệ thống giọng nói, Tô Uyển tự nhận vẫn rất có tình thương hỏi một câu: " ‘mỹ Nhân’, anh ăn com chưa?"

"Chưa." Mục Úc nói sự thật.

"À? Còn chưa ăn com sao? Anh thành tiên thật rồi à!" Tuy ngoài miệng Tô Uyển nói vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút đau lòng. Điều do cô ăn com của ‘mỹ nhân’, kết quả làm hại hiện tại anh không có đồ ăn, rất áy náy. Nhưng câu nói kế tiếp sau đó của Mục Úc đã khiến Tô Uyển cảm thấy vô cùng không áy náy, bởi vì anh nói:

"À, anh không ăn com, nhưng mà anh lại ăn mì ~ cũng uống hết canh!"

Ặc, thiên sứ đầu ác ma hiệp hai, Tô Uyển vẫn thất bại!

Lúc làm nhiệm vụ độ thân mật, Tô Uyển luôn nghĩ làm sao có thể hòa nhau một phần trăm, nhưng mà, từ đầu đến cuối không thể như mong muốn tìm được cơ hội thích hợp, điều này khiến cô rất buồn rầu.

Mục Úc cùng làm nhiệm vụ với Tô Uyển cũng cảm thấy cô khó chịu, nhưng mà anh ngàn tính vạn tính vẫn không tính đến chuyện cô gái nhỏ này đang suy tính làm sao để đánh đổ anh (chứng minh là sai) ~ Mục Úc không biết chuyện gì thuận miệng hỏi: "Nghĩ gì thế?"

"Nghĩ tới anh." Tô Uyển nói sự thật.

"Nghĩ tới anh làm gì?" Khóe miệng Mục Úc không tự chủ thoáng gợi lên mỉm cười.

"Nghĩ tới làm sao anh còn chưa chết."

"." Lúc này đổi lại là Mục Úc buồn bực.

Vậy, thiên sứ đầu ác ma hiệp 3, rốt cuộc Tô Uyển thắng!

Nhưng mà hậu quả nhận được chính là người bạn nhỏ Mục Úc quyết định, không làm nhiệm vụ độ thân mật ~ dù sao đã là chọn gói lễ cưới sang trọng nhất rồi, cần độ thân mật có ích lợi gì? Như vậy kế tiếp dĩ nhiên là —— điên cuồng luyện pk, điên cuồng "Sợ hãi" Tô Uyển, kết quả khiến cô bị ác ma làm cho xoay vòng vòng ở trong trò chơi.

Được rồi, Tô Uyển cho ra một cái kết luận: nhanh miệng đạt được trong một lúc, nhưng hậu quả (tại họa về sau) thì vô cùng. Chỉ là Tô Uyển cô cũng không phải là quả hồng mềm, là đàn bà sợ đông sợ tây ~ (Tô Uyển nguyên chất đàn ông vậy. Tô Uyển sẽ không có dự tính trước, lưu manh cũng không đỡ nổi ~) cho nên cô đưa thiếp chiến (thư thách đấu) với ác ma: "Anh có dám không cần ‘sợ hãi’ trong lúc pk với em hay không?" Lúc này Tô Uyển, bởi vì thời gian dài ở cùng một chỗ với một đám đại thần, đã thành công thăng cấp đến cấp 94 (về phần làm sao thăng cấp, mọi người cũng đừng so đo.)~

"Tiểu Bình Quả, em có biết đàn ông không muốn nghe hai câu gì nhất hay không, một là phụ nữ nghi ngờ chức năng hài hòa của anh ta, hai chính là khi người khác hỏi anh ta ‘có dám hay không’ ~ em cảm thấy vào thời điểm này, anh sẽ nói không sao."

"Éc." Tô Uyên xấu hổ, "Vậy thì bắt đầu đi, nói trước, không cho phép dùng ‘sợ hãi’ đấy!" Vội vàng bắt đầu. Trong khoảng thời gian này cô bị anh hành hạ đến thê thảm như vậy, vì chống đối để tấn công, cô đã lần mò hệ thống pk với một vài phương pháp pk của trò chơi này rất rõ ràng! Còn cô ý đi xin sự phụ Sói xào xạc làm Kỹ Sư trò chơi chỉ bảo, thành công xem được rất nhiều "Tin tức nội bộ" tuyệt mật từ anh ta, xem ra tiếng gọi "Sự phụ" này của cô thật đúng là không gọi vô ích rồi ~

Cứ như vậy, cặp vợ chồng son này đang đánh nhau ở trong trò chơi. Chỉ thấy thời gian đếm ngược bắt đầu vừa mới kết thúc giây cuối cùng, trên màn ảnh vừa mới hiện thị Start, Tô Uyên đã sử dụng [trận pháp? Vô Thương] (không có thương tổn) với [Vô đề chiêu trạch] (đảm không đấy) bên trong, hai chiêu này thành công tăng thêm là chắn bảo vệ cho mình cũng cố định Mục Úc ngay lập tức. Đứng thấy cấp bậc của cô gái nhỏ này không cao bằng Đại Ác Ma kia, thời gian chơi đùa tên nhóc kia cũng không lâu, nhưng tốc độ phản ứng và thần kinh vận động của cô chính là tốt như vậy ~ Mục Úc không thừa nhận cũng không được!

Nhưng kỹ năng trạng thái Vô Thương chỉ có thể tồn tại 6 giây, nói cách khác Tô Uyên phải nhanh chóng đánh ra trong 6 giây, giáng đòn phủ đầu. Chỉ là cô đã hoàn toàn quên, với tư cách càng già càng lão luyện trong trò chơi, sao Mục Úc lại không biết trạng thái Vô Thương là 6 giây? Vì vậy, Mục Úc vừa lên cũng theo cô gái nhỏ Tô Uyên này sử dụng [Vô Địch Chiêu Trạch] (đảm vô địch), đứng tại chỗ, cũng không có sử dụng bất kỳ động tác gì. Thấy vậy, Tô Uyên không ngừng nỗ lực cho đến lúc cuối lại bắn ra [Thiên Ngân], đây là kỹ năng cuối cùng của Hệ Kim.

Tuy là Mục Úc sử dụng ma đạo (cũng chính là đại pháp) có cơ sở bắt nguồn từ các nguyên tố phương tây, mà Tô Uyên do là đạo sĩ với cơ sở liên quan tới phương đông, cho nên về kỹ năng mà hai bên đang sử dụng cũng không có xung đột gì. (tức Tô Uyên là Ngũ Hành bát quái, Mục Úc là nguyên tố) nhưng bởi vì Mục Úc tu hành chính là hệ băng hỏa, mà Tô Uyên lại là tu Ngũ Hành (bởi vì luôn được dẫn theo, cũng mãi không lựa chọn khả năng đặc biệt), trong ngũ hành, băng thuộc về Hệ Thủy, hỏa chính là Hệ Hỏa, cho nên, căn cứ định nghĩa Ngũ Hành: Kim khắc Mộc, Mộc khắc Thủy, Thủy khắc Hỏa, Hỏa khắc Thổ, Thổ khắc Kim, Tô Uyên chính là căn cứ cái này, nghĩ dựa vào hệ thống đánh giá khác biệt (thật ra thì chính là cô rập khuôn từ chỗ người gọi vài tiếng sự phụ là Sói xào xạc), có thể làm chiêu thức của Mục Úc cho rằng là thủy hỏa trong ngũ hành để đối phó. Như vậy Mục Úc không có cái gọi là "kỹ năng Hệ Thổ" tới khắc cô, điều này khiến cô vững vàng có thể tồn thương đến nhân vật của Mục Úc.

Nhưng cô có phần đánh giá thấp đối phương! Nghĩ Satan anh là người nào? Đây chính là Giáo chủ Ma Giáo không ai không biết, không người không hiểu trong Cửu Thiên đấy! Trường hợp gì anh chưa từng thấy? Một âm mưu nhỏ nhỏ cũng có thể tránh được ánh mắt của anh sao? Vì vậy, anh nhếch khoé miệng lên, lộ ra một nụ cười xấu xa, tiếp đó tay nhanh chóng sử dụng một đòn ——"Con gió hư ảo này, biến ảo thành rồng bảo vệ đi! ——Huyền Long Phong!" Không ngờ vào loại thời điểm này, người này còn có thể không bỏ qua vịnh xướng (ngâm hát) tiến tới lặng lẽ phát, ngược lại vẫn ung dung đọc ra kỹ năng vịnh xướng dễ nghe. Hơn nữa năng lượng đạt được 100%. Ngay vào lúc này, chuyện kỳ lạ xảy ra, ‘mỹ nhân’ rõ ràng là sử dụng kỹ năng hệ phòng thủ, nhưng lại tạo thành tổn thương đối với nhân vật của Tô Uyên, là nguyên nhân gì chứ?

Thì ra là ở trong kỹ năng của pháp sư, Hệ Phong cũng là một trong kỹ năng phụ trợ kỹ năng Hệ Băng Hệ Hỏa, mà Hệ Phong ở bên trong kỹ năng hệ Băng Tâm, quả thật thuộc về Hệ Thổ đấy! Nói cách khác, Mục Úc với một kỹ năng phòng ngự Hệ Thổ, không chỉ có phòng ngừa Tô Uyên tồn thương anh, còn lợi dụng định nghĩa Ngũ Hành Tương Khắc, thành công bán ngược tổn thương cho Tô Uyên.

Giỏi, thật sự là giỏi ~ Tô Uyên không thể không thừa nhận chỗ cao siêu trong chiêu này của Mục Úc! Lần này, bởi vì bán ngược lúc này mà bị tổn thương, thoáng cái nhân vật của Tô Uyên mất không ít máu. Khiến cô gái nhỏ giận quá chừng, nhưng mà vẫn không quên sử dụng [Trường Thanh Quyết] tới bổ máu cho mình, rất nhanh, lượng máu của cô lại đầy rồi.

Trong lúc này Mục Úc hoàn toàn không có hành động gì, nguyên nhân bởi vì kỹ năng [Vô Địch Chiêu Trạch] này, từ đầu tới cuối bị đóng tại chỗ (kỹ năng này cần dùng được thủy (thuốc nước) hoặc là kỹ năng coi bỏ), nhưng mà anh lại giống như là hoàn toàn không có bị trói buộc, vẫn ung dung ở tại chỗ như cũ, còn thỉnh thoảng trên choker Tô Uyên chơi đùa một câu, giống như không phải là anh đang pk.

Hành động của Mục Úc khiến cô gái nhỏ Tô Uyên không vui, tại sao người này vẻ vang chờ đợi không nhúc nhích, đã có thể làm cho cô thành ra như vậy chứ, thật là tức chết người! Ở trong hệ thống giọng nói Tô Uyên tức giận nói với Mục Úc: "'Mỹ nhân', nào có ai như anh vậy! Chơi xấu, bắt nạt người ta!" Lúc Mục Úc nghe cô nói, dường như có thể thấy Tiểu Bình Quả của anh giống như trẻ con, chỉ vào mũi của anh, đang lên án anh, làm cho anh rất muốn cười, hay là nói, anh đã làm như vậy.

Tiếng cười khê của Mục Úc rất dễ nghe, âm thanh giống như tấm gió xuân cứ như vậy đánh vào trái tim Tô Uyên, trong một lúc khiến cô đã quên mất hô hấp. Nghe thấy tiếng hít thở của người ở máy vi tính đối diện biến mất, dường như là Mục Úc thật lòng trên choker Tô Uyên, dùng giọng nói nghe rất uất ức nói: "Hà? Anh có sao?" Tô Uyên gần như có thể tưởng tượng được lúc này Mục Úc đang dùng một loại ánh mắt mất hồn cộng thêm mê người cỡ nào nhìn màn hình máy vi tính, đôi mắt lúng liếng đó, chút tia tình nồng mờ mịt ở trong mắt. Chỉ mới suy nghĩ một chút mà Tô Uyên đã ngứa ngáy cả người!

Mục Úc, yêu nghiệt đáng ghét là anh đó. Ở trong lòng Tô Uyên hét lớn một tiếng, nhưng vẫn không gạt đi bóng dáng của ‘mỹ nhân’ trong đầu. Dùng sức lắc đầu một cái, Tô Uyên rống lên về phía tai nghe: "Không pk nữa!" Sau đó giống như bỏ chạy rời khỏi máy vi tính đó là đồ vật có thể có liên hệ với Mục Úc. Nhưng cô đã hoàn toàn quên, khoa học kỹ thuật đã phát triển như vậy, lại không chỉ có máy vi tính mới có thể liên lạc ~ chính là điện thoại di động cũng có thể nói chuyện video.

Cứ như vậy, Tô Uyên không biết nằm bao lâu ở trên giường, nghe thấy điện thoại reo, thế là không chút suy nghĩ cứ nhận. Kết quả không ngờ là kẻ có tiền Mục Úc kia gọi điện thoại video tới, sau khi ý thức được, Tô Uyên liền cầm điện thoại di động tới trước mặt, nhìn Mục Úc bày ra ánh mắt mê người trong điện thoại, giống như anh còn phải nuốt cô vào bụng mới thôi, tức chết, thật là ‘có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục! Lại hấp dẫn cô như vậy, chắc nghĩ là cô không dám làm gì đúng không!

Nghĩ tới đây, Tô Uyên bèn ngồi bật dậy từ trên giường, sau đó cầm điện thoại di động chạy đến trước máy vi tính, nói một câu với Mục Úc "trước mặt":

"Anh có sợ em gửi bộ đáng bây giờ của anh lên trên mạng hay không?"

Nghe nói như thế, mặt Mục Úc híp một chút, một loại hơi thở nguy hiểm phát ra từ khắp người Mục Úc. Hay lắm, đe dọa anh, lại dám đe dọa anh! Xem anh làm sao. Ấc, không thuận theo ~ không có cách, không phải anh sợ, mà bởi vì đối phương là Tiểu Bình Quả của anh. Cố ý đổi lại một về mặt vô tội, rút đi nguy hiểm, thay vào đó là gương mặt đáng thương, chỉ là Tô Uyển mới không ngu như vậy, cứ bị lừa như thế! Nhưng lời kế tiếp của Mục Úc lại làm cho cô rối loạn vị trí, bởi vì anh dùng giọng cực kỳ mất hồn và tủi thân nói: "Em bỏ được sao? Nếu bỏ được thì anh cũng không sao cả đâu ~"

Ếc. Một câu nói, khiến Tô Uyển ngưng ngay động tác bị thương. 'Mỹ nhân' đáng ghét, không, phải nói là Đại Ác Ma đáng ghét, lại đánh về phía xương sườn mềm của cô! Hừ, còn lộ ra loại vẻ mặt kia, rõ ràng đang nói: "Em nhất định không dám, không dám đâu ~~~" Tô Uyển bị anh nhìn như vậy thì da đầu đều tê dại, vì vậy không thể không chế ngón tay, trực tiếp cúp điện thoại.

Đúng lúc này, cô nhận được một cái tin nhắn cá nhân (mật ngữ). Tô Uyển còn tưởng rằng tên Mục Úc kia bị mình cúp điện thoại nên nhắn tới nói với cô là "Em lại dám cúp điện thoại của anh" ..., nhưng cô nghĩ sai rồi: người này không phải là ác ma, nhưng mà hơn hẳn ác ma. Bởi vì anh ta chính là đại thần mà Tô Uyển đang tránh mặt mấy ngày nay —— Trình Kiên. Tô Uyển thật không ngờ không chỉ có người nọ mà ngay cả nội dung tin nhắn cá nhân, Tô Uyển cũng hoàn toàn không ngờ tới.

【 Mật ngữ 】 Ảnh Chi Long Ngâm: Quả Quả, nghe nói em muốn kết hôn với tên Satan kia. Anh muốn nói với em là: nếu như bây giờ em quay đầu lại thì anh còn có thể tha thứ cho em và sẽ ở chung với em, nhưng nếu như em nói không, cũng đừng trách anh cướp cô dâu!

Tô Uyển chớp mắt đến mấy lần về phía màn hình máy vi tính, sau đó lại dùng tay xoa xoa. "Không có nằm mơ chứ! Đây là xảy ra chuyện gì hả?" Tô Uyển hoàn toàn bị lời của đại thần nói làm cho buồn bực, cái gì ... cái gì gọi là 'bây giờ quay đầu'? Còn cái gì 'tha thứ cho cô, sẽ ở cùng một chỗ với cô'? Người này có lắm hay không hả, lúc nào thì bọn họ ở cùng một chỗ! (Hiếu Hiếu: trí nhớ thật sự tệ mà ~) Thiệt là, nếu đề cho 'mỹ nhân' biết được, nhất định sẽ bóp chết cô! (Mục Úc: sửa chữa một chút, là bóp chết anh ta.)

Có điều tuy nói lời như vậy, nhưng sau khi trải qua suy nghĩ cặn kẽ thì Tô Uyển quyết định, vẫn là không nên nói với 'mỹ nhân', bởi vì vào lúc này, khó tránh khỏi đối phương sẽ tức giận. Ngộ nhớ nghiêm trọng hơn chút nữa, vì vậy mà không muốn ở cùng một chỗ với cô, vậy không phải là cô thiệt thòi lớn sao! Về phần đại thần, đoán do nhưng chắc là anh ta đang nói đùa ~ cướp cô dâu ư? Thiệt nghĩ anh ta giàu có như thế, có lẽ cũng không vì mấy trăm đồng bạc mà tự mình làm ~ người ta là đại thần đó, cũng không phải là thím cả mỗi ngày đến chợ mua thức ăn đúng không?

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: #39;Đêm trước khi kết hôn#39;

Khi Tô Uyển đang nói chuyện đến vui vẻ với Mục Úc thì lại nhận được lời uy hiếp vô cùng khó hiểu đến từ đại thần, cũng chính là vương tử dương cầm Trình Kiên, đối phương nói với cô, nếu như bây giờ cô quay đầu thì có thể tha thứ cho cô, cũng cho cô cơ hội để quay lại với anh ta thêm lần nữa, điều này làm cho Tô Uyển nghĩ mãi không xong. Thứ nhất, cô không làm gì sai thì tại sao phải quay đầu lại? Thứ hai, nói khó nghe hơn một chút thì việc cô và Mục Úc quen nhau có liên quan gì đến Trình Kiên? Càng không cần phải nói đến chuyện tha thứ. Thứ ba, cũng là điều Tô Uyển không hiểu nhất, cái gì gọi là quay lại thêm lần nữa vậy? Cho tới bây giờ hai người vẫn chưa từng qua lại với nhau! Dù có nói thế nào thì cuối cùng không có bất cứ thứ gì chứng minh hai người đã từng quen. Tổng kết lại mà nói thì chính là: một, Tô Uyển không làm gì sai, hai, cô không có lỗi với Trình Kiên, ba, chưa từng quen nhau thì bắt đầu lại lần nữa bằng cách nào? Vì vậy, Tô Uyển cho ra một kết luận: đối với loại người có hành vi này, cứ bỏ qua là được, cần gì phải đáp lại bằng tình cảm của mình đây? Đó chính là vô cùng lãng phí!

Cứ như vậy, ngày vẫn trôi qua, hôn lễ bên Hiếu Hiếu cũng đã sắp chuẩn bị xong. Một ngày trước khi hệ thống kết hôn được cập nhật, cũng là tối thứ sáu, cả hai người Hiếu Hiếu và Diệp Tử đều đi làm nhiệm vụ tình lý, mà tên Mục Úc kia vì bận chuyện của công ty nên không có thời gian đi theo cô. Dĩ nhiên, Tô Uyển cũng sẽ không ngu đến mức đi tìm đại thần nói chuyện.

Nhưng đồ thì vẫn phải đưa, nếu không thì chẳng phải công sức cô chuẩn bị lâu như vậy sẽ lãng phí sao? Hơn nữa, từ lúc Tô Uyển học tiểu học đã bắt đầu biết nếu nói ra mà không thực hiện thì chính là nói láo. Như vậy, chẳng phải mũi của cô cũng sẽ dài hết như Pinocchio sao? Không phải đó là đang thông báo với cả thiên hạ là cô làm chuyện xấu à? Vì thế, cô mới định sẽ đưa cho từng người ngay trước mặt Mục Úc vào ngày trước khi kết hôn.

Nói như vậy, không biết gần đây ông xã thần y đã chạy đi đâu rồi nhỉ? (Quách Gia Dịch: Bà xã, em có thể nhớ tới anh rồi ~) Tô Uyển lại nghĩ mãi không xong thêm lần nữa... Có điều cô tin, ông xã đã đồng ý tham gia hôn lễ với cô thì nhất định sẽ giữ lời. Được rồi, như vậy ngày mai gặp các vị.

Thật ra thì mấy ngày nay Quách Gia Dịch đều ở cùng với cô bạn gái thanh mai trúc mã kia. Nhắc tới cũng thật buồn cười, anh ta vẫn luôn muốn liều mạng thoát khỏi cuộc sống cao cấp luẩn quẩn của mình, nhưng quanh đi quẩn lại, anh ta vẫn trở lại điểm ban đầu. Bởi vì trong khoảng thời gian anh ta chơi game với Tô Uyển, anh ta không chỉ bỏ bê công việc mà hình như cũng hoàn toàn bỏ qua cho môn tâm lý học mà mình thích. Anh ta luôn miệng nói mình không thuộc về vòng tròn luẩn quẩn kia, anh ta muốn được giống như Tô Uyển, sống cuộc sống của riêng mình, nhưng những điều này đều là không thể nào!

Dù cho anh ta có cố gắng đến thế nào, anh ta cũng không thể thoát khỏi số mệnh của mình. Đúng, là số mệnh. Anh ta có cha mẹ của anh ta, có cuộc sống của anh ta, có sự yêu thích nhiệt tình với tâm lý học của anh ta. Những thứ này đều không phải là thứ mà Tô Uyển có thể tiếp tục giúp đỡ anh ta. Nghĩ tới nghĩ lui, nhiều năm như vậy, cho dù là mưa gió hay là xảy ra việc lớn việc nhỏ gì, người ở bên cạnh anh ta cũng chỉ có cô bạn gái kia, cô "em gái"

thanh mai trúc mã của anh ta. Cố gắng cũng chỉ là công dã tràng, quanh đi quẩn lại một hồi thì cũng sẽ bay theo gió mà thôi.

Nhưng sau khi tĩnh tâm ngắm nghĩ, anh ta lại phát hiện, những năm nay đều là một mình anh ta tự nhiên sai bước đi về phía trước. Anh ta chỉ chú ý tới phong cảnh trước mắt, lại không muốn quay đầu nhìn người phía sau, người thanh mai vẫn đi theo phía sau anh ta, nhiều năm như vậy nhưng cũng không thay lòng.

Sau khi gặp Tô Uyển, mặc dù anh ta có thể dùng tất cả thủ đoạn để đặt dấu ấn của anh ta lên cô, nhưng anh ta không thể, bởi vì anh ta không hy vọng cô gái kia sẽ giống như mình, phải trở thành một chú chim trong lồng. Vậy nên cuối cùng anh ta vẫn lựa chọn buông tay. Bây giờ suy nghĩ lại một chút, có lẽ hạnh phúc đang ở phía sau anh ta, chỉ là do anh ta chưa bao giờ quay đầu nhìn lại mà thôi. Cho nên, trong khoảng thời gian này anh ta luôn ở cùng với cô bạn gái kia, hi vọng tình cảm thật sự là thứ ‘có thể bồi dưỡng’ giống như mọi người vẫn nói.

Mặc dù khoảng thời gian này không đủ để thay đổi tâm trạng của anh ta, nhưng cũng làm cho anh ta hiểu được tính cách của cô ấy với anh ta là như thế nào, giống như anh ta đối với Tô Uyển vậy, cho nên cuối cùng anh ta đã lựa chọn việc buông tay. Chỉ mong Mục Úc kia có thể đối xử tốt với cô, tâm nguyện của anh ta chẳng qua cũng chỉ là muốn nhìn cô hạnh phúc mà thôi, về phần người kia là ai, anh ta không quan tâm.

Đến tối, vì Mục Úc còn chưa hết bận nên Tô Uyển phải ở kí túc xá một mình, cô xem lại chút trang sức muốn tặng rồi tiến hành gia công lần cuối.

Lúc này, cô nhận được một tin nhắn. Vừa mở ra xem, thì ra là sư phụ Tiêu Sát Lang của cô. Trên đó viết, bởi vì anh ta thông minh tài trí cho nên đã làm xong việc cập nhật tài liệu rồi, bây giờ có thể mang Tô Uyển đi giết quái, hỏi cô có rảnh không. Tô Uyển thấy hiếm khi Tiêu Sát Lang chủ động nói muốn dẫn cô giết quái (một mặt là sư phụ không thể vội vàng đi tìm đồ đệ, mặt khác... Cũng là do bình thường anh ta quá bận rộn), cô không thể bỏ qua lợi ích lớn này phải không? Ngón tay tự động gõ gõ hai chữ "Chờ anh", rồi ngoan ngoãn ngồi đợi trước máy tính.

"Đình~ Gió Lạnh Xào Xạc đã đăng nhập." Theo tiếng thông báo của hệ thống, một giọng nam thô kệch nhưng vẫn không mất mỹ cảm, hơn nữa còn vô cùng hồn nhiên truyền từ trong tai nghe ra ngoài: "Đệ tử bảo bối ơi~~~~~ Uyển Uyển à, vì sư đến rồi!" Tô Uyển vừa nghe giọng nói hết sức biến thái của Tiêu Sát Lang thì lập tức đưa tay bịt tai lại, nhưng cô phát hiện mình đang mang tai nghe nên vội vàng ngừng hành động ngu xuẩn này. Nếu như cô bịt tai thật thì mà âm đó sẽ càng xâm nhập vào sâu trong màng nhĩ rồi.

"Này này, con sói háo sắc kia, sao mới tới mà anh đã làm âm lên rồi vậy?"

"Uyển Uyển, đừng gọi vì sư như vậy mà, trước kia không phải lúc nào cũng gọi là sư phụ sao? Thế nào, mấy ngày nay không có chuyện gì muốn hỏi anh thì không gọi sao? Ai, sao anh có thể chịu nổi chuyện này chứ..." Nói xong còn làm bộ khóe lóe khiến Tô Uyển nhìn không được mà muốn tạo biểu cảm nôn mửa, chẳng qua cô nghĩ chắc tên sói háo sắc đó cũng không nhìn thấy được, Tô Uyển lại vội vàng chép miệng.

Thấy đồ nhi không nói lời nào, Tiêu Sát Lang lại tiếp tục mở miệng: "Uyển Uyển à, em không sao chứ? Anh dẫn em đi giết quái được không?"

"Miễn đi, gần đây em không có hứng thú gì với việc giết quái. Không phải sắp bắt đầu cuộc thi PK tình nhân rồi sao?"

"Uyển Uyển, nếu như lần này anh có thể PK, em bằng lòng tham gia cuộc thi PK với anh không?" Đột nhiên Tiêu Sát Lang rất nghiêm túc hỏi Tô Uyển một câu. Lúc này dường như anh ta đang muốn nghe được một lời khẳng định từ trong miệng Tô Uyển, nhưng sự thật thường không như người ta mong đợi, ít nhất với Sở Phong Hàn thì luôn là như vậy. Về việc này, sau khi Tô Uyển nghe nói như thế thì trực tiếp ngăn cản cả người, cô đã bao giờ thấy sư phụ của mình nghiêm túc như vậy đâu, hơn nữa bình thường Tiêu Sát Lang đều mang dáng vẻ thờ ơ với tất cả mọi thứ, nhưng hôm nay, sao anh ta lại có thể trở nên nghiêm túc mà hỏi cô vấn đề đó chứ? Tô Uyển không dám nghĩ tiếp, vì thế nên cô vẫn tiếp tục sửng sờ.

"Uyển Uyển, em đang nghĩ gì vậy? Anh đùa thôi! Đã lên tới thứ hạng này rồi thì sao còn có thể PK được nữa? Nếu được thì anh đã sớm thành ‘vũ trụ vô song và vô địch thế giới’ rồi, a ha ha ha ha ha!" Thấy thế, Tiêu Sát Lang lại nhanh chóng giả vờ ngơ ngẩn để lấp liếm chuyện này đi. Mà Tô Uyển thấy rất nhanh sư phụ đã trở lại bình thường nên mới cho rằng anh ta chỉ đang đùa với mình thôi, cô không quan tâm mấy.

Cứ như vậy, khi hai người tán dóc từ đông đến tây, lại kéo từ tây sang tới đông, không biết cô gái nhỏ Tô Uyển này lại bị đứt dây thần kinh nào mà đột nhiên hỏi một câu: "Sư phụ, anh nói xem, ‘cướp dâu’ cần điều kiện gì vậy?"

"Sư phụ, bây giờ biết gọi anh là sư phụ rồi hả? Lúc hỏi gì đó thôi... Cái gì? Em hỏi cái gì thế? ‘Cướp dâu’ à? Chẳng lẽ em không muốn kết hôn nữa nên muốn tìm người cướp dâu sao?..." Tiêu Sát Lang bắt đầu phát huy trí tưởng tượng không có giới hạn của một người thuộc chòm sao Bảo Bình. Tô Uyển vừa nghe, lập tức không để ý hình tượng mà trừng mắt còn cộng thêm cả trẻ môi. Cũng may hai người chỉ nghe thấy giọng của nhau, nếu Tiêu Sát Lang có thể nhìn thấy cảnh tượng của bây giờ của Tô Uyển, như vậy thì đoán chừng cả đời anh ta cũng không dám phát huy trí tưởng tượng của mình trước mặt Tô Uyển nữa.

Chỉ là chơi thì chơi, nếu đồ nhi bảo bối đã lên tiếng thì sao người làm sư phụ như anh ta có thể không nói được? Vì vậy Tiêu Sát Lang cố ý hắng giọng một cái, sau đó với nói Tô Uyển: "Cướp dâu thôi mà, đương nhiên là có thể, nếu như em muốn thì..." Lời này lại làm sắc mặt Tô Uyển càng xấu hơn. Nếu như Tiêu Sát Lang may mắn thấy, đoán chừng không chỉ đời này, đời sau kiếp sau sau nữa cũng không dám phát huy trí tưởng tượng lên người Tô Uyển nữa rồi..

"Nói cho đảng hoàng một chút, nếu không đừng trách tôi xem anh như người cầm đầu!" Vốn là một câu nguyên gốc ‘không nói lời nào thì cũng không ai xem bạn trở thành người cầm đầu’, trải qua chút gia công của Tô Uyển mà lại có một ý nghĩa khác. Tiêu Sát Lang vừa nghe, vội vàng im lặng, à không đúng, phải nói là thành thật mà làm công tác giảng giải của một vị sư phụ...

"Thôi, nói một cách chính xác là nhất định phải có tiền!" Sau đó Tô Uyển lại "Hà?" một tiếng, nhất thời đầu lười của Tiêu Sát Lang nhất thất lại, lời nói cũng có chút cá lăm, bất chẳng qua anh ta vẫn phải sắp xếp lại ngôn ngữ của mình cho tốt: "Ừ, nói đúng ra là phải cần rất nhiều nhân dân tệ, đây là điều mà tất cả mọi người đều biết, game mà không lừa tiền thì không còn gọi là game nữa!"

Mặc dù lời nói là thật, nhưng khi nghe Tô Uyển háng giọng, Tiêu Sát Lang vẫn rất "biết điều" mà quay trở lại đề tài "cướp cô dâu".

"Sau đó phải cho người muốn cướp dâu kia PK với một nửa của đối phương, ách, nói một cách đơn giản là, nếu như người em nhờ..."

Tô Uyển: "Anh nói cái gì thế?"

"A, anh nói là, nếu có kẻ mù nào đó muốn cướp em... Không đúng, à mà cũng không phải, ý anh là nếu có tên mù nào đó dám PK để dành em từ tay anh ta, cũng chính là tên ác ma kia... Khụ khụ, đó không phải là không biết tự lượng sức mình sao?" Mặc dù lời nói của Tiêu Sát Lang thiếu chút nữa đã khiến mắt của Tô Uyển phải rớt ra ngoài, nhưng ngại vì cách một màn hình vi tính mà đối phương cũng không thể thấy được nên tạm thời tha cho con sói háo sắc này một lần. Nhưng, không thể không nói, câu nói sau cùng kia, Tô Uyển nghe xong thì vẫn rất vui vẻ! Thế nào? Nói người đàn ông của bạn lợi hại, chẳng lẽ bạn lại không thích nghe à?

"Không phải chỉ đơn giản như vậy thôi chứ? Nếu vậy thì chẳng phải nó còn không dân chủ hơn cả 'tỷ võ cầu hôn' rồi sao?" Tô Uyển bắt đầu 'hừ' một tiếng.

"Ha ha, chắc chắn là không rồi, em nghĩ xem 'tỷ võ cầu hôn' đã không dân chủ như vậy rồi, sao Cửu Thiên chúng ta lại dẫm lên vết xe đổ đó được? Cho nên! Cuối cùng chúng ta sẽ để người bị cướp chọn 'có đồng ý hay không', nếu như không đồng ý, khả khả khả, tất cả cố gắng lúc trước đều vô ích!" Nói đến thiết kế Cửu Thiên, Tiêu Sát Lang rất tự hào, ai bảo anh ta là kỹ sư thiết kế của Cửu Thiên chứ!

"Này, mấy người có lộn không vậy, sao đến lúc cuối cùng mới cho người ta chọn thế? Vì sao không cho chọn từ lúc mới đi lên đi? Hừ, em biết rồi, nhất định là công ty của mấy người tham tiền, nếu vừa bắt đầu đã chọn thì số tiền thu vào sẽ hụt đi rất nhiều phải không!" Tô Uyển đáp trả một cách đầy giận dữ.

Xem ra là đã nói trúng "chỗ đau" của Tiêu Sát, thái độ người sau có chút khác thường mà không nói được gì, lại lấy biểu cảm 'xấu hổ' để đáp lại Tô Uyển, khiến cô có cảm giác mình đang lãng phí nước bọt

"Được rồi." Tô Uyển bắt đầu đi lác đác, trong lúc nhất thời cả hai người cũng không nói gì. Nhưng thời gian yên tĩnh này không kéo dài bao lâu, tên Mục Úc kia đã đăng nhập, thoát nhìn là mới vừa hợp xong. Tiêu Sát thấy chân mệnh thiên tử đã đăng nhập, trong hôn lễ này thì nhiều nhất anh ta cũng chỉ có thể đóng vai phụ mà thôi, đồng chí sự phụ nên ngoan ngoãn tránh ra miễn cho việc bị người khác ghen ghét, vừa thông báo cho Tô Uyển một tiếng thì Tiêu Sát đã thoát.

Sau khi Mục Úc lên, câu nói đầu tiên chính là hỏi Tô Uyển: "Con sói háo sắc đó sao vậy? Sao tự nhiên lại thoát rồi? Anh ta không bắt nạt em chứ? Vừa mới gặp anh thì đã chạy làm gì?"

Nghe nói như thế, Tô Uyển lại bắt đầu đi mà xem thường anh lần nữa, chẳng lẽ gần đây trí tưởng tượng của ai cũng phong phú như vậy sao? Có điều nghĩ thì nghĩ, Tô Uyển vẫn ngoan ngoãn giải thích với Mục Úc. Có lúc cô cảm thấy lúc ở trước mặt Mục Úc thì cô đâu còn là một con cọp nhỏ nữa, rõ ràng là đã biến thành một con mèo vô cùng dịu dàng rồi. Sử dụng câu nói của sự phụ thì là: "Sao cô có thể chịu nổi điều này chứ?"

"À, anh ta nói làm xong sớm, nhìn thấy không ai nói chuyện thì với em nên mới đăng nhập một lúc. Đúng rồi, ngày mai em đưa quà tặng cho mọi người trước hôn lễ được không?" Mặc dù cô biết nhất định Mục Úc sẽ đồng ý, nhưng có trung cầu ý kiến của đối phương thì vẫn tốt hơn!

"À à, tất nhiên là được, chuyện của em, anh không can thiệp." Mục Úc như có chút dăm chiêu với nửa câu đầu của Tô Uyển.

"Hi hi, em biết ngay Tiểu Mỹ Nhân anh là tốt nhất mà!" Tô Uyển vui mừng hơn hớn.

"Ừ, ngày mai sẽ vất vả nhiều giờ đấy, em đi nghỉ đi. Vừa lúc anh làm hợp một ngày thì cũng mệt rồi... Như vậy đi, ngủ ngon, ngày mai gặp nhé!" nghe thấy Tiểu Bình Quả của anh khen ngợi mình, Mục Úc cũng ném hết tất cả những chuyện làm anh nhức đầu và nghi ngờ ra sau đầu. Ngày mai, ngày mai thì anh đã có thể kết hôn với cô rồi, mặc dù chỉ là trong trò chơi. Nhưng anh biết, một ngày nào đó, nhất định anh sẽ cho cô một hôn lễ, tuy không nhất định là lãng mạn nhất, nhưng chắc chắn phải là hôn lễ mà cô thích nhất!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Trình Kiền tới cướp dâu

"Ừ, ngày mai sẽ vất vả nhiều giờ đấy, em đi nghỉ đi. Đúng lúc anh hợp một ngày cũng mệt rồi... Như vậy đi, ngủ ngon, ngày mai gặp nhé!" nghe thấy quả táo nhỏ của anh khen ngợi mình, Mục Úc cũng ném hết tất cả những chuyện làm anh nhức đầu và nghi ngờ ra sau đầu. Ngày mai, ngày mai thì anh đã có thể kết hôn với cô rồi, mặc dù chỉ là trong trò chơi. Nhưng anh biết, một ngày nào đó, nhất định anh sẽ cho cô một hôn lễ, tuy không nhất định là lãng mạn nhất, nhưng chắc chắn phải là hôn lễ mà cô thích nhất!

Theo khúc nhạc của hôn lễ vang lên, Tô Uyển và Hiểu Hiểu bị bà mai khách mời trong trò chơi là Tiêu Sát Lang ép buộc nhét vào trong kiệu hoa. Bởi vì hôm nay là ngày trò chơi vừa mới cập nhật xong nên rất nhiều người chơi vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để kết hôn với nửa kia. Chẳng qua, đối với hai cặp

biến thái như Diệp Từ - Hiểu Vũ và Mục Úc - Tô Uyển này mà nói thì tất nhiên là không giống ai.

Không nói đến việc có hậu thuẫn mạnh mẽ là Tiêu Sát Lang, hơn nữa hai người Diệp Hiểu Vũ và Mục Úc này còn là người có tiền, được rồi, thật ra thì phải nói là ngoại trừ Tô Uyển, ba người khác ai cũng có quyền có thế. (Tô Uyển không ngốc, rõ ràng tên Diệp Từ này là người có thân phận, chỉ là không nói với cô mà thôi.) Cho nên mới nói, hôn lễ bốn người lần này, thứ nhất là vì song hỉ lâm môn, đám đương "Đôi phu thê thứ nhất và thứ hai" trong trò chơi; thứ hai, cũng chính là muốn cô vũ cho Tiêu Sát Lang. Gợi quà kết hôn đắt tiền như vậy thì có mấy người chịu mua chứ? Cũng chỉ có mấy người bạn của Sở Phong Hàn mới bỏ được số tiền này, coi là cho con sói háo sắc ấy chút lợi nhuận.

Được rồi, không nói mấy lời thừa thãi này nữa, chúng ta trực tiếp tiến vào chủ đề của ngày hôm nay - hôn lễ của bốn người. Chỉ là trước khi bắt đầu, không thể không nói đến việc Tô Uyển đã đưa từng món quà tặng cho các 'mỹ nam' trước mặt Mục Úc như thế nào.

Theo đúng hẹn thì ông xã thần y đã đi tới địa điểm kết hôn là [Đảo Bò Đề] từ sớm, cũng cho Mục Úc và Tô Uyển một bao lì xì trị giá 100w tiền trong game, xem ra đây cũng là kẻ có tiền. Có điều chỉ nghĩ như vậy thôi, dưới sự nhắc nhở của Mục Úc, Tô Uyển lấy vòng tay chuẩn bị xong cho ông xã thần y ra, lấy tên là [Thần Hỉ]. Mặc dù tên này rất bình thường nhưng tài liệu làm vòng tay này lại là hỗn hợp của các loại kim khí, vì thế nên đến lúc xem thuộc tính, chiếc vòng tay này lại sáng lên, rất giống với sao sáng trên trời. Mà sau khi ông xã thần y của cô nhận lấy thì trực tiếp thay thần khí của mình đang mang ra rồi đeo vòng tay của cô vào... Điều này làm cho Tô Uyển thật 囧.

Người được cho tiếp theo là sư phụ Tiêu Sát Lang của cô. Người này cũng cười gian nhận lấy mặt dây chuyền đồ nhi bảo bối đưa cho anh ta, trên dây chuyền màu bạc xinh đẹp còn có cả một đôi hoa tai xinh đẹp giống như giọt lệ. Tô Uyển vẫn đặt tên cho nó là [Thần Hỉ], nguyên nhân như vòng tay. Bởi vì khi xem thuộc tính hoa tai đó thì nó cũng sẽ phát ra ánh sáng bảy màu, giống như ánh mặt trời sáng sớm vậy. Tô Uyển chờ đợi phản ứng của sư phụ. Rất tốt, lần này anh ta không bỏ mìn cô, bởi vì Tiêu Sát Lang trực tiếp nhận nó rồi dứt khoát đi làm bà mối rồi...

Về phần Trình Kiên, Tô Uyển cũng gửi tin nhắn kèm theo vật phẩm cho anh ta ngay trước mặt Mục Úc, quà tặng là một đôi bông tai. Làm cũng đã làm rồi, có lý nào lại không tặng chứ?

Mà quà tặng Mục Úc là một chiếc nhẫn tên [Vĩnh Hằng], trên mặt nhẫn đơn giản chỉ có hai quả đào nhỏ, khả khả, mấy thứ khác thì không cần phải nói nhiều nữa.

Cứ như vậy, hai vị phu nhân giống hệt như 'bá vương của son trạ' đã được bà mối Tiêu Sát Lang dẫn đi chuẩn bị nghênh đón ông xã của bọn họ như thế...

Lúc mới đi được một nửa, đi tới trên một cầu cầu gọi là 'Nại Hà', (Tô Uyển và Hiểu Hiểu cùng trừng mắt nhìn sang Tiêu Sát Lang: Đặt tên gì lạ vậy!) hai người nhìn Long Ngâm đại thần đang đứng dưới cầu một cách vui vẻ. Lại nói văn hóa của Trung Quốc rất rộng, một từ ngữ có thể có rất nhiều nghĩa. Cho nên 'niềm vui' trước mắt của hai người chính là niềm vui của các loại cảm xúc xem lẫn các loại tình cảm khác nhau.

Lúc thấy Trình Kiên, lòng Tô Uyển rất loạn, không thể nói rõ là đang buồn bực hay là tức giận... Lại nói, nghĩ đến 《nụ cười khế khuynh thành》năm đó, hình như chỗ lúc trước cũng là dưới cầu thì phải? Nhưng người ta chỉ vì đánh đám mà già bộ bán giấm một chút thôi! (chú thích: thật ra là bán thuốc, nhưng nơi này kỳ kẻ ác, xin mọi người đừng trách móc~) có vẻ như tính cách của Trình Kiên và cô hơi khác nhau thì phải! Hoàn toàn không cần phải dùng quá nhiều phần của não bộ để suy xét, Tô Uyển gõ một câu trong khung chat khiến tất cả đàn ông cũng đau trứng (phụ nữ muốn đau trứng thì cũng được...):

【Phụ cận】Quả Lạc Hòa Diễm: Mẹ kiếp đại thần, anh tới thật à?

Một câu nói, không chỉ Tô Uyển bị choáng, ngay cả Hiểu Hiểu bên cạnh Tô Uyển cũng choáng. Có điều chuyện này cũng không có gì, bởi vì đột nhiên giọng nói bình tĩnh của Tiểu Mỹ Nhân và Diệp Từ lại truyền đến từ hệ thống chat bằng giọng nói của Diệp Từ Hiểu Vũ và Tô Uyển: "Anh ta muốn làm gì?" Nghĩa rộng là: "Muốn cướp vợ của tôi à? Đừng nói tới cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có đâu!"

Nhưng trước khi hai ông chồng này nổi giận, cuối cùng hai vị phu nhân kia đã xác định được mục tiêu 'đầu xỏ gây nên' chuyện này là ai! Bởi vì cho dù có nói người gây họa là tên Hiểu Hiểu kia thì Diệp Từ cũng sẽ tin! Cho nên, để phải sạch quan hệ của mình và Trình Kiên, ở thời khắc quan trọng nhất, Hiểu Hiểu đã nói một câu trong hệ thống:

"Đừng nghĩ lung tung, nhất định là Tô Uyển, lời cô ấy nói căn bản là giấu đầu lòi đuôi thôi!" Một câu nói, nguy cơ bên Diệp Từ được giải trừ, mà Hiểu Hiểu trong ký túc xá vì quá kích động mà vẫn không quên giờ tay tạo thành hình chữ V của thắng lợi với Tô Uyển. Điều này làm cho cô gái nhỏ Tô Uyển rất tức giận, không có cách nào, trong lúc cô đang định đi đập cho Hiểu Hiểu một trận thì đột nhiên giọng nói lạnh đến mức không thể lạnh hơn của Mục Úc lại truyền ra từ trong hệ thống.

"Tiểu Bình Quà, có phải em có chuyện gì không nói với anh phải không?" Giọng điệu này, chẳng lẽ là tức giận rồi à?

"Tiểu Mỹ Nhân, anh nghe em giải thích đã!" Sợ Mục Úc vút bỏ cô vào lúc này, Tô Uyển cũng gấp.

"Ừ, anh nghe, lúc nào anh cũng nghe. Chỉ là, em cũng phải giải thích rõ ràng cho anh." Giọng Mục Úc rất bình tĩnh, nhưng lại để lộ chút áp lực đầy tính uy hiếp, chèn ép hai người Diệp Từ và Hiểu Vũ không dám mở miệng nói chuyện trong một lúc. Thật ra thì hai người lười phải nghe chuyện vui của bọn họ nên đã trực tiếp tháo tai nghe rồi ~XD

"Tiểu Mỹ Nhân, thật ra là như vậy..." Tô Uyển nói chuyện ngày đó một lần, sau đó vẫn còn rất nhỏ giọng nói thêm một câu: "Em sợ anh tức giận, sau đó lại buồn tay nửa đường..."

Tô Uyển nói còn chưa nói hết lời đã bị Mục Úc cắt ngang: "Anh rất tức giận!"

Trong lúc nhất thời Tô Uyển sợ đến mức không dám nói gì.

"Tức giận đến mức anh muốn véo thật mạnh vào gương mặt trái táo kia của em!"

"Thật sự xin lỗi... Đừng bỏ em, được không?" Tô Uyển sợ, cô không sợ gì khác, chỉ sợ Mục Úc lại tiếp bước người khác mà thật sự bỏ cô...

"Sẽ không, anh sẽ không bỏ em, chỉ là, Tiểu Bình Quả em phải đồng ý với anh, sau này không được gạt anh bất cứ chuyện gì! Như vậy thì anh mới có thể ở bên cạnh em được!" Giọng Mục Úc trở nên dịu dàng.

"Em đi nói chuyện với Trình Kiên bảo anh ta buông tay!" Đột nhiên Tô Uyển như đã hạ quyết tâm mà nói với Mục Úc một cách đầy quyết tâm.

"Nếu anh ta chịu nghe lời khuyên thì sẽ không làm như vậy đâu, không cần phải quan tâm đến anh ta." Mục Úc nói một câu đầy thâm ý, sau đó lại nói với bên Tiêu Sát Lang không cần phải lo gì về Trình Kiên, tiếp tục tiến hành hôn lễ.

Nhưng, Trình Kiên đứng dưới cầu không phải là một bức tượng điêu khắc, anh ta vẫn là một nhân vật có suy nghĩ, hơn nữa nhân vật này lại là vị đại thần đứng đầu bảng xếp hạng mà ai ai cũng biết. Trong nháy mắt khi anh ta lựa chọn cướp dâu kia, không chỉ có kênh 【Thế giới】 bị chấn động, mà ngay cả thế giới đời thật cũng bị chấn động rồi.

Nếu nói như thế thì nhất định ngày hôm sau tin tức này sẽ lên làm tin đầu bài của trò chơi này, chắc chắn tiêu đề phải là 'Hai đại thần tranh giành một cô bé lọ lem' hoặc sẽ là 'Hãy xem một cô gái bình thường làm cách nào để chinh phục hai đại thần của Cửu Thiên' linh tinh gì đó... Nghĩ đến đây thì có thể nói sắc mặt của Tô Uyển đã trở thành sự kết hợp giữa La Ngọc Phương và Tăng Dật Khả rồi. Nhưng vì ngại trong kí túc xá vẫn còn có người, vì vậy cô vẫn không nên đề lộ biểu cảm như thế rồi dọa Hiểu Hiểu thành người thực vật thì tốt hơn.

Dựa theo quá trình cướp dâu thì Mục Úc và Trình Kiên phải đánh một trận trước, sau đó sẽ trưng cầu ý kiến của cô dâu. Được rồi, Tô Uyển làm một cô gái bình thường, tự giác nghe theo ý của ông xã mình: không nói gì cả. Đã như vậy, cô cứ ngồi xem trận đấu thôi là được! (Hiểu Hiểu: cậu rất được, cứ giống như không phải người trong cuộc vậy... Quả nhiên 'vợ chồng ở chung lâu thì cũng sẽ có dáng của vợ chồng'.)

Mặc dù là người trong cuộc, nhưng Tô Uyển tiểu thư hoàn toàn không có một chút cảm giác nào, điểm này thì cô lại khá giống với vị ông xã ác ma của mình, tiếp đó, cuộc PK của hai người đã bắt đầu trước mắt bao người. Tuy nói hai người này một là thứ nhất, một là thứ hai, nhưng cả hai chưa từng PK chính thức, bởi vì cách tính xếp hạng của hệ thống bảng xếp hạng Cửu Thiên là dựa vào điểm thực lực của mỗi người. Ví dụ như ông xã thần y của Tô Uyển chẳng hạn, vì anh ta đã vứt hết toàn bộ nhiệm vụ chính nên ngay cả vị trí thứ mười cũng không lọt vào nổi, nhưng, người sáng suốt đều biết rõ, năng lực của anh ta tuyệt đối không kém tên ngốc Lăng Tử Long Tâm kia!

Cứ như vậy, hai người Mục Úc và Trình Kiên đánh tới khó phân thắng bại. Nhưng Tô Uyển có thể nhìn ra được, trong từng cử động của Mục Úc tán ra một loại tự tin khó có thể diễn tả bằng lời. Là tin tưởng cô sao? Khoé môi Tô Uyển không tự chủ mà nhếch lên, ừ, cô tin rằng mình sẽ không để anh thất vọng! Nhưng, tình huống trước mắt lại có phần không đúng!

Chỉ thấy Mục Úc thận trọng, từng chiêu từng thức đều [phá hủy] thành công hết mấy chiêu thức của Trình Kiên, không chỉ hóa giải thế công bén nhọn của đối thủ, đồng thời còn tạo thành một kích trí mạng cho Trình Kiên. Mọi người đều hiểu rõ thực lực của Trình Kiên, tình huống lúc này chỉ cần sáng suốt một chút thì đều có thể nhìn ra, vì anh ta quá vội vàng mà lựa giận đốt lòng, không thể bình tĩnh thao tác cho tốt, dù Tô Uyển cũng biết điều đó, nhưng lòng của cô vẫn không tự chủ được mà vẫn nghiêng về phía Mục Úc, cái này gọi là cùi chỏ chia vào trong ~~~

Lúc mắt thấy Mục Úc sẽ đắc thắng, đột nhiên Trình Kiên bắt đầu sử dụng đạo cụ tăng máu cho mình. Điều này làm cho kênh【Thế giới】sôi trào, nguyên nhân là trong lúc PK không thể sử dụng đạo cụ, không ngờ đường đường là đại thần Long Ngâm lại có thể làm ra chuyện khiến người ta khinh thường như vậy. Nhưng cũng chỉ là một chút thuốc tăng máu nên Tiêu Sát Lang ở bên cạnh cũng rất nhấm nháp mà cho qua. Bởi vì ở trong trò chơi có một quy định bất thành văn: khi một người chơi ở trong PK sử dụng đạo cụ tăng máu cho mình, dù là thuốc lớn hay nhỏ thì cũng tương đương với việc vị này tự nhận mình đã 'chết một lần'. Nhưng bởi vì hệ thống PK hỗn lể còn chưa được phổ biến hoàn toàn, cho nên trong quá trình PK mà sử dụng đạo cụ hay hồi máu thì vẫn được, không áp dụng quy tắc cường chế.

Dù như vậy, Mục Úc cũng có lòng tin chắc chắn năng lực của mình có thể giết chết Trình Kiên một cách thuận lợi. Không phải vì mình chơi tốt, nhưng mình có 'công tâm kế', mà lúc này có thể nói đối thủ hoàn toàn không có năng lực đối kháng với anh!

Vốn tưởng rằng như vậy thì có thể kết thúc, nhưng Trình Kiên lại càng làm quá hơn, bắt đầu sử dụng đạo cụ có tính công kích với Mục Úc. Lần này, Tiêu Sát Lang không thể ngồi coi không để ý tới. Phù thêm áo khoác GM (thật ra chỉ là để cho có danh hiệu mà thôi), anh ta vội vàng tiến lên ngăn cản, hơn nữa còn phán Trình Kiên đã thua. Nhưng người sau hoàn toàn không nghe lời anh ta, tiếp tục đánh về phía Mục Úc. Mục Úc thấy đối phương không nhận thua, không có lý nào mình lại nhận thua trước, dĩ nhiên là phải đánh tiếp.

Lúc này Tiêu Sát Lang đã tức đến mức giơ chân, nếu không phải mình không thể PK thì nhất định anh ta sẽ đánh hai người này bay hết ra ngoài chín tầng mây. Đám cưới của đô nhĩ, hai tên nhóc này lại dám làm loạn ở đây, đúng là tức chết anh ta mà! Chỉ là vào lúc này đã có người bùng nổ trước cả anh ta. Người này chính là bạn tốt của Tô Uyển - Diệp Hiểu Vũ.

Lấy ra một cái loa server, Diệp Hiểu Vũ bắt đầu loa với tất cả người chơi trên server: "Trình Kiên, hôm nay xảy ra chuyện như vậy, tôi không có gì để nói với anh nữa. Nhưng vì Tô Uyển, tôi khuyên anh một câu: đừng tưởng rằng mình là thứ nhất thì chúng tôi sẽ sợ anh! Là anh không tuân thủ nguyên tắc trước, cho dù chúng tôi có cùng tiến lên mà đánh hội đồng anh thì cũng không có gì quá đáng! Luân bạch anh luôn cho đáng đời! Cho nên nếu biết điều thì mau thoát đi! Tôi không muốn giết người trong ngày vui này đâu, đúng không, ông xã?"

Hiểu Hiểu nói xong, mới nhớ tới người đàn ông của mình... Lúc này chỉ nghe Diệp Tử nói một câu rất ung dung: "Trở lại kiểu đi, nghe lời. Chuyện còn lại

để anh và Mục Úc xử lý."

Lời nói của chồng là nửa thánh chỉ! Diệp Hiểu Vũ ngoan ngoãn, thu loa về (tò vò mình đã nói xong rồi) sau đó trở lại trong kiệu, chờ đợi đám người mai mối đưa cô đến chỗ bái đường. Dĩ nhiên, thấy vậy, Tô Uyên cũng ngoan ngoãn trở lại trong kiệu của mình, không phải là không quan tâm, mà là cô tin Mục Úc, biết nhất định Tiểu Mỹ Nhân sẽ xử lý xong chuyện này!

Kết quả, người này nói một câu nói trên thế giới:

【Thế giới】Satan Du Đương: Tiểu yêu tinh à, trong trò chơi này, anh có thể bắt nạt em, nhưng người khác thì không thể được!

Ác ma thật sự không hồ là ác ma, cao, đúng là cao tay! Một câu hai nghĩa: thứ nhất là tuyên cáo quyền sở hữu của mình với Tô Uyên, thứ hai, cũng đây đại thần về phía loại người ‘ức hiếp’ Tô Uyên kia. Có thể thấy được, ác ma cao minh, bạn muốn phục cũng không được! Mà Trình Kiên thấy mình không chiếm được chút lợi nào thì cũng tức giận rồi dứt khoát thoát khỏi trò chơi, cuối cùng hôn lễ bốn người cũng tiếp tục tiến hành.

Khi Tô Uyên đi tới trước mặt Nguyệt Lão, Mục Úc lấy chiếc nhẫn [Thủy Tinh Luyến] trong gói quà Hôn Khánh ra rồi mang vào cho Tô Uyên, cuối cùng cũng coi như công đức viên mãn. Đáng nhắc tới là khi hôn lễ vừa kết thúc, Mục Úc vội vàng thay chiếc nhẫn cưới hết sức đắt giá đó xuống, đổi lại thành chiếc nhẫn [Vĩnh Hằng] sơ sài nghèo nàn vừa khoa trương vừa giả tạo mà Tô Uyên đã làm cho anh... Điều này làm cho Tô Uyên phải ngira đầu thét dài: "Trời ạ, chiếc nhẫn tốt như vậy! Anh bảo em làm sao mà chịu nổi đây!!!"

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: (Gió lớn) Mùa mưa sắp đến

Vào lúc Tô Uyên đi tới trước mặt Nguyệt Lão, Mục Úc lấy ra chiếc nhẫn cưới [Thủy tinh chi luyến] trong gói quà đeo vào cho nhân vật Tô Uyên, cuối cùng đôi này cũng có thể xem là công đức viên mãn. Đáng nhắc tới chính là hôn lễ vừa kết thúc, Mục Úc vội vàng tháo nhẫn cưới vô cùng đắt tiền kia xuống, thay bằng chiếc nhẫn có tên khoa trương lại giả tạo là [Vĩnh hằng] mà Tô Uyên làm cho hắn... Điều này khiến cho Tô Uyên ngửa đầu lên trời thở dài: "Trời ạ, chiếc nhẫn tốt như vậy! Anh nói làm sao mà em có thể chịu nổi đây ~"

Từ sau hôn lễ, Trình Kiên giống như bốc hơi khỏi nhân gian, không chỉ trong trò chơi không có tin tức của anh ta, mà ngay cả trong thực tế, đã lâu rồi Tô Uyên không nghe được tin tức của "Vương tử Piano" nữa. Điều này khiến cho cô ấy nghĩ mãi không ra. Phải nói là không chỉ Tô Uyên, mỗi người đều có điều suy nghĩ, nhất là tên Mục Úc, không biết lại đang có chủ ý gì.

Chẳng qua trận PK Tinh nhân chờ mong lâu rồi đã ở trước mắt, bọn họ cũng không có thời gian dư thừa để suy xét những chuyện không liên quan tới trận đấu. Tuy nói thế, nhưng vì lo lắng cho "An nguy" của Tô Uyên và Hiểu Hiểu mà Diệp Tử vẫn đang âm thầm điều tra. Hai người vừa mới lấy được một tin tức mới nhất, nói Trình Kiên thường xuyên lui tới với một nữ sinh.

Nghe thế, Diệp Hiểu Vũ gấp gáp. Dĩ nhiên, không phải cô ghen với nữ sinh kia, mà là đang lo lắng nữ sinh kia ghen với Tô Uyên. Có đôi khi, người ngầm mình trong thùng dấm sẽ có "Sức bộc phát" rất lớn. Bởi vì tất cả mọi người đều nhìn ra được, Trình Kiên đã là một thùng dấm thượng hạng, ngộ nhờ gặp một thùng dấm nữ này nữa, vậy phải bắt đám người Tô Uyên làm sao cho phải chứ?

Nhưng sự thật là sự thật, chuyện xưa là chuyện xưa, cho nên câu huyết nhưng không câu shi(từ câu huyết[gouzhi] đọc gần giống câu shi [goushi] - chó chết), đoạn tình này của Tô Uyên - thật đúng là thực giả lẫn lộn mà ~

"Không phải anh nói trong khoảng thời gian này nghe lời tôi án binh bất động sao?" Anh Đào nói chuyện hơi nhanh, giọng điệu cũng có chút lớn, nhưng vẫn nghe ra cô ta đã cố gắng kiềm chế tính tình của mình, cố gắng không nổi giận với Trình Kiên. Nếu như xảy ra chuyện này thì đoán chừng cơ hội "Hợp tác" của mình và anh ấy sẽ không còn, Anh Đào biết cô ta không nên nhất thời nhanh miệng mới tốt. Vì vậy, thấy Trình Kiên không trả lời, cô ta lại bổ sung một câu: "Anh cũng đừng nóng giận, có một số chuyện không gấp được..."

"Cô nói vì sao tôi không thể tức giận? Đó là lúc tôi nói dừng lại thì có thể dừng lại được à? Làm ơn, lúc đó lý trí không nghe lời có được hay không?" Trình Kiên giống như đang hờn dỗi, xem Anh Đào như đối tượng để trút giận. Lần đầu tiên hoàn toàn không để ý hình tượng của mình, mở miệng mắng to người khác.

Nhưng Anh Đào cũng không tức giận, thấy Trình Kiên nói với cô ta những lời trong lòng, cô ta vẫn hơi cảm động, ít nhất anh ấy không có để ý cô là gì. Điều này nói rõ cô vẫn còn cơ hội. Nghĩ đến đây, giọng nói của Anh Đào không khỏi càng thêm dịu dàng, tốc độ nói cũng chậm lại: "Được rồi, bây giờ tức giận có ích sao? Anh là người thông minh, đương nhiên hiểu được cái gì gọi là "Thả dây dài câu cá lớn", đừng vì cái nhỏ mà mất cái lớn chứ! Đến lúc đó tiền mất tật mang cũng không tốt."

Trình Kiên không nói gì, bởi vì anh ta biết rõ Anh Đào nói đúng, hơn nữa là những câu có lý. Coi như anh ta không phải là người thông minh, cũng biết hiện tại mình cần nhất là bình tĩnh mà không phải là hành động theo cảm tính. Còn nữa, đạo lý "người trong cuộc thì u mê" thì đứa trẻ ba tuổi cũng hiểu, chẳng lẽ hắn còn không bằng đứa trẻ ba tuổi sao?

Bình ổn lại tâm tình của mình, Trình Kiên cầm điện thoại lên lần nữa, nói với Anh Đào: "Như thế, cô muốn tôi làm thế nào mới đúng đây?" Trình Kiên

không phải biết rõ còn cố hỏi, anh ta chỉ là muốn người khác khẳng định một lần, cho anh ta chút động lực hạ quyết tâm.

“Trong khoảng thời gian này anh chỉ cần chờ đợi là được rồi, chờ đến ngày thi đấu PK tình nhân. Đừng có hành động gì khác nữa để tránh bút dây động rừng.” Anh Đào nói ra ý tứ với Trình Kiên, đơn giản là để mình khẳng định lại quyết định của anh ta, đương nhiên cô cũng sẽ làm thế. Nói thật, cô cực kỳ hi vọng xem cuộc tranh tài ngày đó, lúc Tô Uyển nhìn thấy mình và Trình Kiên đứng chung một chỗ mà không có bất kỳ phản ứng nào, như vậy nói rõ hai người bọn họ là không có khả năng. Đến lúc đó, nói không chừng Trình Kiên sẽ thấy mình tốt, sau đó có thể sẽ chọn mình. Chỉ cần anh ấy chịu cho mình cơ hội, Anh Đào nghĩ thầm, nhất định cô có thể bắt được Trình Kiên!

Đêm trước trận đấu, cũng yên tĩnh giống như trước cơn bão. Đã lâu rồi, không, phải nói là sau ngày kết hôn đó, Tô Uyển chưa từng gặp lại Trình Kiên, cũng không nghe thấy bất kỳ tin tức nào liên quan đến Trình Kiên. Mà người có liên quan khác - Mục Úc, cũng không đề cập đến chuyện này, giống như cho tới bây giờ chưa từng xảy ra chuyện gì. Thật ra nói khó nghe một chút, cảm giác với hành động này của anh ta, giống như là cho tới bây giờ cũng chưa từng có người này vậy... Hung ác, không phải loại hung ác bình thường. Mà Diệp Tử và Hiểu Hiểu cũng giống như là đã hẹn trước, một chữ cũng không nói tới Trình Kiên.

Dĩ nhiên, sói cô đơn thì càng không đề cập tới tên tiểu tử tới quấy rối ngày vui của đồ đệ bảo bối của anh ta rồi. Nếu không phải ngại thân phận GM(game master) và kỹ sư của mình, anh thật muốn chém bay tên lưu manh đó. Nhưng chỉ cần một ngày anh vẫn còn là “Nhân viên phục vụ”, Trình Kiên vẫn còn là khách hàng, thì anh không thể không xem tên gia hỏa đó như là Thượng đế mà đối đãi, thật sự là - bảo anh làm sao mà chịu nổi chứ ~

Nhưng oán hận thì oán hận, làm người soạn ra tài liệu cho hệ thống trận PK tình nhân, Sói cô đơn thật đúng là phải chịu trách nhiệm rất nhiều chuyện. Ví dụ như chuyện thứ nhất chính là đăng ký. Nói đến đăng ký, việc đầu tiên là phải xác minh thân phận tình nhân của hai người, lại phải xác minh có phải hai người đặc biệt vì muốn tham gia thi đấu mà tiến hành đăng ký tình nhân hay không (dĩ nhiên không tính kết hôn, bởi vì phải tốn một khoản tiền thật lớn đấy ~).

Nói đến đây, không thể không nhắc tới tổ hợp Trình Kiên và Anh Đào. Trong lúc Tô Uyển, Mục Úc còn có Diệp Tử, Hiểu Hiểu đều cho rằng anh ta nhất định vì tham gia thi đấu mà đăng ký (bởi vì lúc trước Trình Kiên chưa từng nói tới mình có người yêu, hơn nữa người tên Anh Đào cũng chưa bao giờ xuất hiện chung với Trình Kiên), Sói cô đơn vốn không muốn cho bọn họ ghi danh (thật ra thì cũng vì trong lòng ghi hận chuyện lần trước...), nhưng đột nhiên Hiểu Hiểu nói giữ bọn họ lại. Mặc dù không biết cặp Diệp Tử và Hiểu Hiểu này lại có chủ ý gì, nhưng bởi vì người có liên quan đến mọi chuyện - Tô Uyển, cô gái nhỏ này cũng hoàn toàn đồng ý với quyết định của bạn mình, như thế người ngoài cuộc như anh cũng không thể nói gì được. Vì thế tất cả đã sắp xếp ổn thỏa, cuộc PK Tình nhân gần tới rồi!

"Hồ ly này cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi." Hiểu Hiểu cười quỷ dị nói với Diệp Tử bên cạnh.

Điều này khiến cho da đầu của người kia không khỏi run lên, qua vài giây mới phục hồi: “Ừ, chỉ là có thể thay đổi server thời gian, chuyện này cũng hết sức thú vị.” Ừ, anh ta nói không sai, thật ra thì mặc dù ngày đó mấy người cảm thấy đến phút cuối Trình Kiên mới đăng ký nhưng thời gian lại thông báo có nẩy tháng rồi. Ha ha, không biết ai giờ trò quỷ nữa ~ nhưng hiện giờ nói gì cũng vô ích, chuyên tâm ứng chiến có vẻ thực tế hơn.

Cứ như vậy, cuối cùng trận PK Tình nhân được mong đợi đã lâu này cũng khai mạc. Bỏ qua lời đạo đầu giống như bài diễn văn của Hiệu trưởng đọc ngày tựu trường, tất cả người chơi đều đã có vị trí của mình. Bởi vì đã tiến hành đăng ký từ sớm, vì vậy danh sách đối chiến của mọi người cũng đã được lập ra - nói cách khác, ngay từ lúc đầu, tổ đội Tô Uyển - Mục Úc không đụng phải Diệp Tử - Hiểu Hiểu (bạn có thể nói đây là ăn gian, nhưng khác biệt duy nhất chính là bọn họ quang minh chính đại ăn gian ~).

Trận đấu chia ra làm bốn tổ, Trình Kiên và Anh Đào được phân ở tổ một, Hiểu Hiểu - Diệp Tử được phân ở tổ hai, Mục Úc - Tô Uyển được phân ở tổ ba, còn có một số người không liên quan được phân ở tổ bốn.

Ở đây, đáng nhắc tới đó là nhân vật Anh Đào sử dụng cũng chính là Vũ nương, có cùng đức hạnh với tên Nghê Thường kia. Mặc dù có thể nhìn ra được cô ta cũng là một người chơi RMB, nhưng lại khác với người chơi RMB, thuộc tính của bản thân cũng không thấp, ngay cả cấp bậc PK cũng không thấp lắm. Cho nên, Phi Thiên (Vũ nương Giác tỉnh) kết hợp với Nhạc thánh, tổ hợp hai người chơi RMB lâu năm vẫn rất chói mắt.

Bên phía Tô Uyển và Mục Úc, ngoài Tô Uyển có cấp bậc thấp một chút dẫn đến thuộc tính chênh lệch với người khác ra thì những cái khác vẫn hết sức xuất sắc ~ hơn nữa còn có ông xã dùng mảnh nhiều tiền - chuyện hai người kết hôn, hoặc là nói chuyện bốn người kết hôn lúc trước cũng đã chấn động tới chín tầng mây rồi. Mọi người đều biết nhân vật Satan của Mục Úc PK rất lợi hại, hơn nữa đối với loại người có tiền mua hộp quà tặng trong hôn lễ xa hoa, làm sao có thể không có tiền trang bị đồ với hai thú cưng lợi hại khiến cho rất nhiều người đỏ mắt chứ?

Bên phía Hiểu Vũ và Diệp Tử, trừ hai danh hiệu mãi cấp cộng với một đôi tình nhân duy nhất trên bảng xếp hạng ra (hai người đều ở trên bảng xếp hạng, người khác đều chỉ có nam) thì có hai con thần thú lợi hại. Nhưng cũng gián tiếp nói rõ hai người này là người đoạt giải cosplay... Xem ra hai người này không chỉ dùng mảnh trong trò chơi, ngay cả bộ dạng cũng rất đẹp. Mặc dù chưa thấy được mặt...

Trở về chủ đề chính, lại nói vì để cho vào lúc Hiểu Hiểu và Diệp Tử thi đấu thì Tô Uyển và Mục Úc có thể quan sát, vì thế, Sói cô đơn cố ý chia thời gian trận đấu của hai người ra. Về phần bên phía Trình Kiên, không cần nhìn cũng biết tâm tình anh ta không hề dao động. Nói thêm nữa, lúc trước đã xảy ra chuyện như vậy, Tô Uyển và Hiểu Hiểu đều chán ghét anh ta, dĩ nhiên cũng sẽ không chú ý tới. Nếu không phải quá trình so tài sẽ thể hiện tiến độ của mỗi người, mấy người bọn họ còn lâu mới chú ý! (ngoại trừ Sói cô đơn, anh ta không muốn chú ý cũng không được...)

Cứ như vậy, trải qua một vòng quyết đấu càn quét (đấu loại), đã thành công quét sạch phần lớn người chơi giả làm tình nhân. Mà Trình Kiên và Anh Đào, Mục Úc và Tô Uyển, Diệp Tử cùng với Hiểu Vũ đều thành công thăng cấp. Mặc dù trong đó Tô Uyển cũng có chút sai lầm, nhưng đều nhờ kỹ thuật cao siêu của Mục Úc mà vượt qua.

Ngay tại lúc sắp kết thúc trận thi đấu của ngày đầu tiên, đột nhiên Trình Kiên nói chuyện trên diễn đàn thế giới.

【 Thế giới 】 Ảnh Chi Long Ngâm: Satan, chúng ta hãy nhìn xem, rốt cuộc là ai có thể đi xa hơn.

Nhìn thấy lời này, Tô Uyển không khỏi quay đầu nhìn người đẹp bên cạnh mình (bởi vì muốn phối hợp chặt chẽ, hai người nhất định phải ở một chỗ), người sau rõ ràng cũng không nhìn thấy, tiếp tục đưa khẩu lệnh cho Tô Uyển. Đúng vậy, hai người vẫn còn đang trong luyện tập trận đấu PK, hoàn toàn ném chuyện này ra sau đầu.

Ngày hôm sau mỗi người còn hai trận tranh tài, trong đó có một trận Hiểu Hiểu và Diệp Từ sẽ phải chống lại Trình Kiên và Anh Đào. Vì thế, Diệp Từ và Hiểu Hiểu cũng vô cùng kích động, hai người cũng luyện tập PK. Đúng vậy, bạn nghĩ không sai, đối tượng hai phe này luyện tập chính là đối phương. Thứ nhất coi như là giúp nhau nâng cao, thứ hai kỳ thật cũng là nghiên cứu tình hình của đối phương - dĩ nhiên, điều này là ý tưởng của hai người kia, hai đứa trẻ tinh khiết giống như một tờ giấy trắng Hiểu Hiểu và Uyển Uyển (với bạn tốt mà nói), thì hoàn toàn không có những chủ ý này.

“Cậu cảm thấy ngày mai bọn mình có thể đánh thắng bọn Trình Kiên không?” Hiểu Hiểu hỏi.

“Đây không phải cậu đang nói nhảm sao?” Tô Uyển không vui đáp một câu. Cho dù bạn bè chết cũng không thắng được, ủng hộ như vậy là chuyện nên làm. Chẳng lẽ khủy tay đưa ra ngoài sao?

“Được rồi, hai người nói cái này cũng không có tác dụng gì, hay là trước hết giết chết ác ma trước mặt rồi nói tiếp.” Đây là Diệp Từ nói, giờ phút này, anh xem nhẹ tình cảm hữu nghị của Tô Uyển và Diệp Hiểu Vũ.

"Phóng ngựa tới đây." Người tiếc chữ như vàng này tất nhiên là Mục Úc rồi.

Vì thế, cứ như vậy, bốn người giương nanh múa vuốt, không đứng, nên nói gần như là "Vung tay", hai bên không ai nhường ai. Vì chuẩn bị cho trận đấu ngày mai, tin tưởng bọn họ nhất định sẽ tạo ra thành tích tốt nhất cho bản thân!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Thắng lợi trong tầm mắt, Trình Kiên lại “Bởi vì”... Từ bỏ tranh tài

Hôm nay là gian đoạn quan trọng của cuộc PK giữa các cặp đôi, không chỉ Diệp Từ và Hiểu Hiểu, ngay cả đôi Tô Uyển và Mục Úc cũng tràn đầy lòng tin, chờ xuất phát, đáng vẻ có thể ra trận bất cứ lúc nào! Nhưng so sánh với họ, đôi Trình Kiên và Anh Đào có vẻ hơi ảm đạm. Sự ảm đạm này cũng không phải tới từ bề ngoài hai người, mà là vì khí thế của hai người không bằng người khác.

Nhìn người con gái mình yêu mến đứng chung một chỗ với người khác, hơn nữa vừa nói vừa cười, Trình Kiên không buồn bực trong lòng mới lạ! Rõ ràng đoạn thời gian trước vẫn còn. Vì sao mọi chuyện xảy ra đột ngột như vậy? Lại nói thực ra thì ngày đó cậu ta sử dụng đạo cụ gì, chính mình cũng không biết chính xác, nhưng chỉ vì giận quá mất khôn, đại não thiếu dưỡng khí không thể suy nghĩ, mới làm ra hành động ngu xuẩn như vậy.

Nếu không phải là bởi vì cô bé Tô Uyển kia, đường đường là thiếu gia nhà họ Trình và người xếp hạng nhất trên bảng xếp hạng của Cửu Thiên, anh sẽ nhất thời rối loạn thần kinh, làm ra chuyện mất mặt như vậy sao? Thật sự là không biết nên khen Tô Uyển này có gì tốt đây, có thể làm cho anh mất không chế đến mức này, cô thật đúng là người đầu tiên!

Chỉ có điều, đừng thấy hôm nay khí thế của anh ấy và Anh Đào không bằng người khác, mấy ngày nay hai người luyện tập ở sân đấu chuyên nghiệp, độ ăn ý chính là không thể chê đây! Về phần tại sao bọn anh lại có sân đấu chuyên nghiệp riêng? A, tổng giám đốc công ty Cửu Thiên nghe nói con trai của bí thư Đảng ủy thành phố đang chơi trò chơi này, tự nhiên cho hai người đặc quyền, hơn nữa còn có ý vì hai người mà sửa đổi số liệu, để hai người có thể thuận lợi tham gia thi đấu.

Lại nói đến lúc trước, thiếu gia Trình Kiên còn nhờ vả bọn họ một lần, chính là muốn bọn họ cho tác phẩm cosplay của hai người Diệp Từ và Hiểu Vũ một giải thưởng đặc biệt. Việc này cũng không phải rất khó khăn, nhưng quả thật làm cho nhân viên tổ nghiệp vụ nghĩ mãi không xong. Đừng tưởng rằng Trình thiếu gia bảo bọn họ sửa kho số liệu thì danh hiệu thứ nhất trên bảng xếp hạng là giả. Cái này chính là kỹ thuật cao cấp hàng thật giá thật ~ cho nên, Trình Kiên luôn luôn tràn đầy lòng tin với năng lực của mình—— trừ lần trước, đó chẳng qua là một sự cố nhỏ nhỏ ngoài ý muốn thôi.

Trở lại chuyện chính, hai cuộc tranh tài ngày hôm nay, đối thủ của Diệp Từ và Hiểu Hiểu cũng không phải Trình Kiên và Anh Đào, chỉ là một cặp đôi mặc dù là level cao nhất, nhưng kỹ năng hoàn toàn không ra làm sao, cho nên hai người cũng chẳng thêm quan tâm nhiều, coi như làm nóng người cho trận thứ hai. Mà bên này, đối thủ vòng thứ nhất của Mục Úc và Tô Uyển lại cực kì lợi hại, cho nên hai người hết sức cẩn thận, Mục Úc chỉ huy. Về phần Trình Kiên, tất cả binh tôm tướng tép* anh đều không để vào mắt, đương nhiên cũng cần phải nhanh chóng giải quyết xong, để có thể thi đấu với Diệp Từ và Hiểu Hiểu. (Hệ thống Cửu Thiên cho phép hai bên kết thúc trước có thể "lên cấp" bắt đầu trận đấu mới trước)

*binh tôm tướng tép: ví với binh lính vô dụng

Mệnh lệnh thi đấu bắt đầu vừa được truyền ra, cả ba cặp đôi đã bắt đầu, tranh đấu kịch liệt.

Trước tiên, chúng ta chuyển đến hình ảnh của Trình Kiên và Anh Đào. Vừa bắt đầu, Anh Đào đã lập tức sử dụng một cái [Mộng Áo Vũ Bộ], thành công khiến cho đối nam nữ đối diện đồng thời tiến vào trạng thái ngất xỉu, trong lúc cô sử dụng kỹ năng này, Trình Kiên cũng mau chóng sử dụng [Ma Âm Quán Nhĩ]. Kỹ năng này có thể khiến đối phương tiến vào trạng thái hỗn loạn, cũng chính là sẽ bắt đầu tự giết lẫn nhau. Cùng ra tay, Trình Kiên và Anh Đào đánh đòn phủ đầu, thành công chiếm được lợi thế, từ đó, vừa xem là hiểu ngay thực lực của hai bên. Bên này đã ra cả hai kỹ năng, bên kia còn chưa ra tay, thắng thua đã quá rõ ràng rồi.

Bây giờ chuyển đến phía Diệp Tử và Hiểu Hiểu, bởi vì thực lực của đối phương và hai người có chênh lệch rõ ràng, dáng vẻ của Diệp Tử và Hiểu Hiểu là "nhường" mà bắt đầu ra tay, chỉ là, không thể không nói, dù cho hai người có nhường, thế tấn công vẫn sắc bén như cũ. Chỉ thấy trong nháy mắt vừa bắt đầu, Hiểu Hiểu đã nhanh chóng mở ra trạng thái [Vũ Khí Chúc Phúc] cho cả hai người. Mà bạn học Diệp Tử vẫn ung dung chờ Hiểu Hiểu mở ra trạng thái xong, tay lập tức sử dụng các kỹ năng: sau khi triển khai [Thuần Dĩ], lập tức sử dụng kỹ năng [Lưu Vân Đột Thứ], làm một mạch hai động tác. Khiến người xem thi đấu không khỏi xem thế là đủ rồi, không ngờ trận đấu bên này cũng dễ như trở bàn tay.

Xem ra mọi người vẫn phải là dời tầm mắt đến bên Mục Úc và Tô Uyển, xem một chút xem hai người này giết chết đối thủ nhìn như ngang bằng về thực lực như thế nào! Mặc dù về năng lực PK trâu bò của Mục Úc, người có mắt đều thấy, nhưng là ngại vì có tha du binh Tô Uyển ở bên cạnh, không thể không bị ảnh hưởng. Chỉ là cũng may cô gái nhỏ Tô Uyển này không phải dạng tha du binh bình thường, dấu sao cũng phải là tha du binh ăn thuốc kích thích*! Cho nên, mặc dù cấp bậc và thuộc tính của đối thủ không đủ khả năng, nhưng nói về kỹ thuật cũng không kém bao nhiêu, nói không chừng còn có thể hơn một bậc!

* nguyên văn: đánh máu gà: 1 liệu pháp trị liệu cổ truyền khiến người ta khoẻ hơn. Ý là bà nữ 9 đã được đánh máu gà, khoẻ hơn mấy đứa ăn hại bình thường ☐))) giống kiểu uống thuốc kích thích trong thi đấu thể thao ý =)))

Cứ như vậy, dựa vào chỉ thị của Mục Úc, Tô Uyển vừa đi lên đã sử dụng hai kỹ năng phụ trợ: [Vô Định Ao Đàm] và [Xá Nữ La Sát Mê Hồn Trận], thành công khiến cho đối phương lọt vào trạng thái mê hồn, hơn nữa cũng không thể động đậy. Lúc này, Ác Ma đại nhân của chúng ta đột nhiên cười, điều này làm cho sống lưng Tô Uyển trở nên lạnh lẽo. Bởi vì cô biết, khi soái ca của cô lộ ra nét mặt này, thì có người sẽ phải gặp họa. Lúc này, Tô Uyển thầm mặc niệm ba giây trong lòng cho cặp đôi đối diện——1,2,3, ok! Giết chết họ!

Quả nhiên, hệt như Tô Uyển nghĩ, thật sự là Ác Ma đại nhân đã gọi [Ma Thủ? Sa Mạc Từ Thần? Tư Phân Khắc Tư] ra, xem ra anh nghĩ từ từ chơi đùa với đối phương là được rồi. Nhìn ma thú đáng sợ đang cắn hai người đáng thương không thể động đậy ở bên ngoài, Giáo chủ Ma Giáo của chúng ta lại một lần nữa mỉm cười, chờ kỹ năng trói buộc của Tô Uyển vừa kết thúc, lại tăng thêm tầng trói buộc [Trói Linh Chú] của chính anh lên hai người đáng thương. Thật sự là rất mạnh, hai người lại bị cố định tại chỗ, sau đó trở mất nhìn người bạn nhỏ Tô Uyển dùng kỹ năng sát hại bọn họ. Thật là thím có thể nhìn, chú không thể nhìn*. Thế mà lại dám coi bọn họ thành cái bia!

* Câu gốc của người ta là : chú có thể nhìn, thím không thể nhìn: không thể nhìn được

Nhưng hết cách rồi, mỗi khi hai người này cho là [Trói Linh Chú] không còn hiệu lực với họ nữa, Mục Úc luôn lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thêm một trạng thái khác cho họ, tóm lại một câu, từ đầu đến giờ, hai người này một chiêu cũng chưa sử dụng. Thật là, đâu có ai trêu đùa người khác như vậy chứ ~ Tô Uyển cũng hơi bất bình thay bọn họ. Dĩ nhiên lời này chỉ có thể nói thầm trong lòng, nếu không, không biết Đại Ác Ma kia sẽ bắt nạt cô như thế nào nữa đây.

Thật ra thì Tô Uyển biết, dù soái ca trực tiếp ra tay tấn công, chắc chắn hai người đó cũng không phải là đối thủ của anh. Nhưng mà, anh muốn để cho Tô Uyển vô cùng tỏa sáng, anh dừng một đầu hai trong trận đấu ~ dĩ nhiên, phần lớn công lao đều quy về chính anh, nếu không phải là anh căn thời gian chuẩn xác, Tô Uyển ở phía trước một mình đã sớm bị đánh bại rồi.

Mọi người thấy không có gì đáng xem, vẫn là quyết định quay lại xem Trình Kiên và Anh Đào thi hay hơn. Trong hai người, dễ thấy Anh Đào làm phụ trợ, Trình Kiên làm DPS của đội, vừa đứng ngược lại đội Tô Uyển. Chỉ thấy Anh Đào theo thứ tự sử dụng [Toàn Vũ], [Chiến Vũ], còn có [Kiếm Vũ], không chỉ nhanh chóng đặt hai người đối diện vào trạng thái bất lợi, mà còn làm suy yếu một phần thực lực của bọn họ. Vào lúc này, nhắm ngay cơ hội, Trình Kiên nhanh chóng sử dụng [Táng Hoa Ngâm], [Chiến Khúc] và [Mê Âm]. Giây phút cuối cùng, nhanh chóng dùng kỹ năng [Cầm Trung Kiểm] đâm về phía cô gái trong cặp đôi đối diện, giải quyết. Mà cùng lúc khi Trình Kiên phát động [Cầm Trung Kiểm], Anh Đào cũng nhanh chóng sử dụng kỹ năng chung cực của cô ta [Đêm Nghe Thường khuyên thành], thành công KO người nam đối diện, chiến đấu thắng lợi.

Cùng lúc Trình Kiên và Anh Đào kết thúc, Hiểu Hiểu và Diệp Tử cũng giải quyết xong đối phương bằng sự kết hợp thành công giữa chiêu [Mê Tung] của Diệp Tử và [Chi Xích Thiên Nhai] của Hiểu Hiểu. Vì vậy, Diệp Tử và Hiểu Hiểu cùng Trình Kiên và Anh Đào tiến vào trận tranh tài thứ hai.

Vào lúc này, Tô Uyển và Mục Úc cũng hành hạ hai đối thủ không còn hình người. Cuối cùng thì người nam ở phía đối diện không chịu được cường chế loại bỏ trạng thái bất lợi cho mình, Mục Úc lại cười xấu xa, sử dụng kỹ năng [sợ hãi], có thể tưởng tượng được, lúc người con trai kia chạy được khỏi như ý định, người con gái đáng thương ở lại bị Tô Uyển và Mục Úc thay nhau dùng trạng thái "cố định tại chỗ", lại còn còn bị Tô Uyển sử dụng tất cả nguyên tố kỹ năng đánh một lần, để cho cô ấy thấy rõ sự lợi hại của nhân vật Phương Sĩ này, còn phải hiểu hơn chính bản thân cô ấy!

Cuối cùng, người con trai không chịu nổi, nói một câu: "Tỷ thí hân hoi, chúng tôi thà nhận thua cũng không thêm chơi đùa với các người!"

Thấy thế, Tô Uyển đột nhiên vui vẻ, sau đó cười tà đáp một câu: "Soái ca, anh thật là: rất đòi trụ rất bạo lực rồi đó. Đi theo anh, quả nhiên là lựa chọn sáng suốt nhất!"

Thấy Tô Uyển đáp lời, đối phương thiếu chút nữa tức hộc máu, chỉ là, trước vài giây khi anh ta định rời khỏi sàn đấu, Mục Úc cười bỏ trạng thái của người chơi nữ đối diện, cũng dùng [sợ hãi] lại. Cuộc tranh tài thật sự bắt đầu hết sức căng thẳng rồi.

Tất cả tình thế cũng cần xem xét lại thời cơ một lần, đáng nhắc tới chính là, nhân vật của người con trai là Đạo Thần, cũng chính là nhân vật giống của lăng tũ Long Tâm biến thái, nghĩ tới đây, Tô Uyển rất muốn tiêu diệt anh ta! Mà người chơi nữ còn lại lựa chọn phái Thần y bảo thủ, cũng chính là phái Thần y

chỉ biết có tăng máu. Nếu Tô Uyển và Mục Úc đồng tâm hiệp lực hoặc giả sử như không cẩn thận chút, quần công cô gái kia, chắc chắn hai người kia sẽ không có phần thắng. Nhưng Tô Uyển cô là ai? Làm sao có thể làm chuyện hèn hạ như vậy! Cho nên cô quang minh chính đại lựa chọn làm DPS, còn Mục Úc lại là phụ trợ.

Sau khi hai bên chuẩn bị xong, Tô Uyển đi tự triển khai [Cẩn Sơn Thuẫn], lúc này, bởi vì Ác Ma cũng không sử dụng trạng thái công kích, mà là gọi ma nữ tóc rắn Mỹ Đỗ Toa về, làm cho đối thủ nam có cơ hội công kích, chỉ là trước khi anh ta ra tay, nữ thần y sử dụng [Lấy Độc Trị Độc]. Thật ra thì thần y cũng không thiếu chiêu thức công kích, nhưng là rõ ràng người chơi nữ này cũng không luyện tập những thứ kia, mà là lựa chọn Heal+ phụ trợ.

Đồng thời, Đào Thần kia ra một chiêu [Thương Lang Phá Nguyệt] đánh tới Tô Uyển. Nhưng Tô Uyển của chúng ta là ai? Chính là tha du bình uống thuốc kích thích! Chẳng vậy, lúc người chơi nữ ra chiêu vừa mở ra trận pháp [Vô Thương] cho mình, cộng thêm thời gian Đào Thần sử dụng kỹ năng, vừa lúc là sáu giây, vẫn thành công tránh được sự tấn công của hai người. (nhân vật của Mục Úc đánh từ xa, cho nên không đánh tới.)

Tô Uyển vui vẻ: "Cái này không trách chúng ta! Soái ca, chúng ta lên!" Lời còn chưa dứt, [Tuyệt Đới Linh Độ] cộng với [Phản Thế Chi Diễm] đã đầy trời đất, cuốn tới phía hai đối thủ. Dĩ nhiên, Tô Uyển lên tiếng như vậy, tất nhiên sẽ không chỉ nói mà không làm, chỉ thấy cô hét [Cát Bay Đá Chạy] lại đến [Thanh Phong Cuồng Lam] tấn công hai người, bốn kỹ năng công kích mạnh mẽ này quét qua, đoán chừng cô gái kia không chịu nổi. (điều kiện chiến thắng PK giữa các cặp đôi là chỉ cần đối phương có một người ngã xuống, bởi vì hai người là một đội, cũng cần phải cùng tiến cùng lùi ~) nhưng là cô gái nhỏ Tô Uyển này giống như là bị cuốn hút với việc được nán lại lâu hơn với Ác Ma đại nhân, còn cố ý bỏ thêm một kích [Thiên Ngân], được rồi, vỗ vỗ tay, chuẩn bị vào trận đấu tiếp theo, tranh thủ quan sát hai đội Trình Kiên với Diệp Từ chiến đấu trước đã.

"Soái ca, anh rất lợi hại ha ha ha, em đã nói đánh bọn họ dễ như bỡn, sao có thể là đối thủ của anh!" Tô Uyển nói với Mục Úc những lời từ tận đáy lòng.

Lúc này, Mục Úc lại nhếch khóe miệng, mặt cười xấu xa nhìn Tô Uyển nói: "Yêu tinh nhỏ, sau này đi theo anh sẽ không có ai dám bắt nạt em nữa rồi~" Lời còn chưa dứt, Tô Uyển đã nhận ra sự khác thường. Quý thần xui khiến nhìn về phía màn ảnh, oa, trên thế giới đều đang nói cô với Satan 'ngọt ngào'. Bất đắc dĩ chep chep miệng, mặt cũng híp lại thành một khe hở, hoàn toàn giống như là con mèo đang tức giận, thào tai nghe xuống, quát Mục Úc: "Đại Ác Ma, lại động tay chân! Lại có thể khiến đối thoại của hai chúng ta đi vào trong trò chơi"

Mà lúc này người kia lại cười mà không nói, yên lặng quan sát từng động tĩnh trong trò chơi. Quả nhiên, Trình Kiên đang PK với Diệp Từ và Hiểu Hiểu, nghe được hai người nói, cộng thêm người trên thế giới thảo luận (anh không biết Mục Úc giờ trò quý, còn tưởng rằng là hai người cố ý nói cho anh nghe), lập tức khiến cho anh giống như là bị Ngũ Lôi Oanh Đình*, trong cơn tức giận, bỏ luôn cả tranh tài. Mà Anh Đào thấy vậy, cũng tự nhiên không đánh nữa, dù sao đã thua, nên tức giận quăng xuống một câu: "Chờ xem!" Sau đó logout.

* Ngũ Lôi Oanh Đình: Ngũ Lôi Oanh Đình lần đầu đánh xuống năm tia sét, đủ 49 tia mới coi như chấm dứt

Thật ra thì vừa rồi Mục Úc giờ trò quý cũng phải tính cả phần của Tiêu Sát Lang nữa, nếu không có "quý tay trong" kia, sao Mục Úc có thể dễ dàng xâm nhập vào server hệ thống như vậy chứ. Ai bảo tên nhóc ngu ngốc kia quấy rối lúc đồ đệ bảo bối của anh ấy làm đám cưới, Tiêu Sát Lang cười tà nhìn hai người "mà anh ấy vẫn cho rằng không có tư cách tham gia" rồi đầu trường.

Cứ như vậy, bởi vì bạn học Trình Kiên rút lui, Diệp Từ và Hiểu Vũ lấy được danh hiệu đứng thứ nhất, Mục Úc và Tô Uyển đứng thứ hai. Nguyên nhân. Không có cách nào, thực lực trung bình của người ta đâu có thấp! Cho dù Mục Úc mạnh thế nào, kéo một người dù có cần thuốc lắc lại còn là tha du bình khoa trương lại giả tạo như Tô Uyển, tuyệt đối không thể nào thắng được. Cứ như vậy, giải đấu PK giữa các cặp đôi kết thúc như thế. [phía sau sẽ không có game nữa]

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Vừa hôn ra chuyện lớn 【Bản ngược quá mức → so sánh với hồ ly viết trước đó】

Sau mấy ngày, Tô Uyển hơi đứng ngồi không yên. Điểm này, không chỉ Hiểu Hiểu, người bạn vẫn sống cùng với cô nhìn ra được, ngay cả Mục Úc cũng nhìn ra. Hôm nay, Mục Úc thấy Tô Uyển vẫn phiền muộn không vui nên không nhịn được hỏi: "Sao vậy? Đang lo lắng cho cậu ta sao?" Đúng, cậu ta trong miệng Mục Úc, chính là Trình Kiên mà mấy người đều không tình nguyện nhắc tới.

Tô Uyển hít sâu một hơi, sau đó lại thở dài nặng nề. Lắc lắc đầu, trả lời: "Có phải em sai rồi không? Ý của em là: Có phải chúng ta làm vậy là sai rồi không? Em cảm thấy em nên nói rõ ràng cho anh ấy! Em và anh đều hiểu đạo lý 'đương đoạn bất đoạn phản thụ kỳ loạn*'. Em cho rằng, hiện giờ làm như vậy, không chỉ là không chịu trách nhiệm với anh ấy, cũng chính là không chịu trách nhiệm với tình cảm của hai chúng ta – cho nên, em cảm thấy em cần phải đi nói rõ ràng với anh ấy!"

(*) đương đoạn bất đoạn phản thụ kỳ loạn: làm việc mà do dự không quyết đoán sẽ để lại hậu quả.

Mấy ngày nay, Tô Uyển vẫn luôn rối rắm, dằn vò; cô suy tư ngẫm nghĩ, cuối cùng vẫn cảm thấy như bây giờ không thích hợp. Hơn nữa, là 'Người khôi xương' tất cả sự việc, cô phải nói rõ ràng! Nhưng mà, nếu cô nói, Trình Kiên sẽ hiểu cô, bỏ qua cho cô sao? Một khi nghĩ đến đây, chân mày Tô Uyển lại nhíu chặt, tỏ vẻ khổ đại cừu thâm*.

(*) khổ đại cừu thâm: mối thù sâu nặng.

Thấy vậy, Mục Úc đau lòng dùng ngón tay vuốt ve lên nếp nhăn chườm mắt này, tay cũng chọc lên hai má Tô Uyển, hơi dùng sức, khóe miệng cô gái nhỏ đã bị kéo ra một đường vòng cung nho nhỏ. Anh thừa nhận, nếu so sánh với cô hiện tại, anh vẫn còn thích Tô Uyển ồn ào, lấm mồm, thậm chí hơi đáng ghét lúc trước hơn! Nhưng cô lúc này đã trở nên không giống cô...

Cô lúc trước là một thiên sứ! Là người tìm đủ mọi cách chọc cho anh vui, cũng là cô gái bá đạo cướp anh lại từ trong tay tử thần. Mà không phải như hiện tại, như con rối... Phiền muộn không vui, thậm chí ngại ngùng, thậm chí ngay cả nhìn thấy đồ ăn ngon, hoặc mạng cô chạy bán đồ "Giác Tỉnh", trên mặt của cô đều bình tĩnh không có chút gợn sóng... Như vậy cô còn gì lý thú đây? Diệp Hiểu Vũ cô gái kia còn cố ý hòa giải nói "Đây là thực nữ khó có được." Bịa đặt gì đâu! Cái này mà gọi là thực nữ, đây rõ ràng chính là đàn độn!

Mục Úc thở phì phò nghĩ, trên tay cũng không tự giác mà tăng thêm sức. Đột nhiên Tô Uyển "A" một tiếng, chắc bị kéo đau. Chỉ thấy cô gái nhỏ không vui mím môi, sau đó dùng tay xoa gương mặt bị đại ác ma kéo đau, bĩu môi nói một câu: "Bất nạt bất nạt bất nạt! Anh chỉ biết bất nạt em! Vui không?"

Thấy cô khôi phục như ban đầu, Mục Úc vui vẻ, "Đương nhiên chơi vui." Nhìn cô giống như trước đây, lại kêu lại nhảy, lại khóc lại náo loạn như vậy mới có nhiều ý tứ, nhiều sinh động, dù sao cũng thú vị hơn một con búp bê vải mặc cho người ta đùa nghịch. Nói xong, hai móng vuốt lại sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Uyển, dùng sức kéo. "Không ngờ mặt của em còn có thể kéo như vậy, nếu không phải chỉ có một trái 'Trượng bì quả thực *' (Trái mà Luffy trong Vua Hải Tặc hay ăn), anh thật sự cho rằng em cũng làm từ cao su!"

(*) Trượng bì quả thực: sau khi ăn toàn thân sẽ biến thành cao su, có được tính co duỗi siêu cường đại. Trong truyện Vua Hải Tặc (hay Hải tặc mũ đỏ One Piece), trái này được gọi là trái ác quỷ thuộc hệ siêu sức mạnh (Parmecia) Gomu Gomu no Mi (trái cao su) do nhân vật chính Luffy (Monkey D.Luffy) sở hữu, một trong những vũ khí tạo nên sức mạnh siêu năng lực của cậu ta.

Nói còn chưa dứt lời, Tô Uyển đã gào lên một tiếng và đẩy Mục Úc té nhào lên ghế sa lon bên cạnh (tà ác... Nghĩ sai toàn bộ đi úp mặt vào tường đi!), sau đó cũng bắt đầu lấy tay chụp lên khuôn mặt còn đẹp hơn con gái này, chà chà chà, xúc cảm còn không chỉ tuyệt vời bình thường! Nghĩ như vậy, Tô Uyển lại tăng lực tay lên.

Ai ngờ ngay sau đó, đột nhiên trời đất quay cuồng, khi Tô Uyển hồi phục lại tinh thần, bản thân đã bị Soái ca áp đảo trên giường, mà người đè lên cô còn thở hổn hển, dùng giọng nói hơi khàn khàn nói: "Tiểu Bình Quả, em còn lộn xộn nữa anh không dám đảm bảo sẽ làm ra chuyện gì với em!" Uy hiếp, đây là uy hiếp trắng trợn, sau khi Tô Uyển nghe xong thì đôi mắt híp thành một đường thẳng. Đột nhiên, cô mặt mày hớn hở một tay vỗ lên khuôn mặt tuần tú của Soái ca, nhưng lời nói lại hết sức khiến cho người khác muốn bóp chết. Cô nói: "Soái ca, anh theo quả nhân * đi!"

(*) quả nhân: Xưng hô của vua chúa ngày xưa với quần thần.

Trong nháy mắt, khuôn mặt dễ nhìn của Mục Úc thay đổi rất nhiều màu sắc, không khác banner điện tử ở quán nhỏ ven đường bao nhiêu. Lật người, khẽ háng giọng, Mục Úc đi tới bên bàn làm việc, đưa lưng về phía Tô Uyển, sau đó hít một hơi thật sâu vài lần rồi thăm nghĩ: Ở cùng một chỗ với cô gái nhỏ này, trái tim hoàn toàn tốt hơn! Nếu không đã sớm mọc cánh thành tiên rồi...

Lúc này, Mục Úc nghe được giọng nói kiên định thanh thúy như chuông bạc của Tô Uyển: "Soái ca, em muốn đi nói rõ ràng cho Trình Kiên!"

Anh Đào loáng thoáng có thể cảm nhận được ngày đó Tô Uyển không phải cố ý nói như vậy, dù sao trực giác của phụ nữ đã có thể theo kịp giác quan thứ sáu rồi. Hơn nữa người phụ nữ bình thường, đang lúc vui vẻ, trước mặt người đàn ông của mình nhất định sẽ không nói ra những lời làm đau lòng đối phương như vậy, cho nên khẳng định, tất cả nhất định đều do Mục Úc giờ trở quý. Nhưng người nào giờ trở quý không quan trọng, quan trọng là trong lòng cô gái nhỏ này không có Trình Kiên. Như vậy, sau khi biết sự thật, anh ấy nhất định sẽ giận nhưng vì thế mà buông tha.

Dù sao bình thường anh ngoắc ngoắc tay thì có một đám nữ sinh đến bên cạnh, người khác biệt duy nhất lúc này, cũng chỉ có Tô Uyển, mà nhất định là anh xuất phát từ tính hiếu kỳ, hoặc có thể nói là thay đổi khẩu vị mới. Nhưng mà sau khi mọi việc lắng xuống, anh cũng sẽ phát hiện, cuộc sống như thế không thích hợp với anh, buông tha là tất nhiên, đến lúc đó, nói không chừng cô sẽ có cơ hội! Nghĩ đến đây, đáy lòng Anh Đào lại vẽ ra bước tiếp theo của kế hoạch, sau đó lấy điện thoại, gọi cho Trình Kiên.

"Trình Kiên, em là Anh Đào. Theo trực giác của phụ nữ suy đoán, ngày đó Tô Uyển nói vậy cũng không phải là ý của cô ấy. Em là phụ nữ em rất hiểu điểm này... Về việc hôm nay gọi cho anh vì em muốn nói với anh, theo tính cách của cô ấy, hôm nay nhất định sẽ tìm anh giải thích, nhưng về nội dung, em không biết." Dĩ nhiên là cô biết nội dung, Tô Uyển nhất định tới khuyên anh buông tha, nhưng trước mắt phải gài bẫy để cho anh chui vào, như vậy mới phát triển theo dự đoán của cô.

"Nếu vậy, em nói anh nên làm như thế nào mới tốt hơn đây?" Vừa nhắc tới Tô Uyển, giọng Trình Kiên cũng trở nên dịu dàng, như thế khiến Anh Đào hết sức ao ước ghen tỵ. Nhưng mà, bây giờ còn chưa phải lúc, chờ ngày cô thắng lợi, Tô Uyển gì đó, tất cả đều đi chết đi!

"Ừ, cứ theo em nói, khi cô ấy tới tìm anh, anh cũng không cần đi ra ngoài. Nói như vậy, nếu như cô ấy muốn tới nói cho anh biết cô ấy thích anh, muốn cùng anh, cho dù bao lâu, cô ấy nhất định sẽ chờ." Đúng vậy, lời cô nói là sự thật, dĩ nhiên, điều kiện đầu tiên là Tô Uyển phải thật sự muốn làm như vậy. Nhưng sự thật rõ ràng không phải như thế, nhưng cô không thể nói vậy, làm không tốt ngay cả bản thân cũng khó lòng bảo đảm.

Dừng một chút, Anh Đào lại tiếp tục nói: "Sau đó đến lúc thích hợp, anh sẽ xuống ngay, lúc này, chắc cô ấy mới có thể biết cái gì gọi là không dễ có được, mới cần quý trọng ~"

Trình Kiên "Ừ" một tiếng rồi tắt máy, có lẽ Anh Đào nói đúng, phụ nữ mới càng hiểu phụ nữ. Nhưng anh không biết rằng, Anh Đào đã đi tới gần nhà anh "theo dõi", tính toán thời gian nhắc nhở anh đi ra ngoài, nhưng tất cả đều không có trong tính toán của cô. Hoặc nói là, người tính không bằng trời tính,

ngày ấy, mặc dù vẫn là hè, trời tương đối nóng, nhưng bầu trời giống như thác nước, mưa xối xả như trút nước...

Tô Uyên đã đứng ngoài cửa sắt nhà Trình Kiên mấy giờ rồi, cô biết anh đang ở nhà, nhưng không biết vì sao không ra gặp cô, chẳng lẽ thật sự tức giận sao? Thực ra không trách được cô, đều do đại ác ma Mục Úc kia... Nói đến soái ca, mới vừa rồi anh định đi lên cùng mình, nhưng mà, Tô Uyên sợ anh ở đây sự việc sẽ càng thêm hỗn loạn, vì vậy cố ý một mình một ngựa tự mình đến nhà họ Trình ~ về phần an nguy gì đó, theo lời của Diệp Hiểu Vũ nói chính là: Nếu Tô Uyên biết võ, lưu manh cũng không đỡ nổi! Huống chi bây giờ cô vẫn sẽ không làm! Hắc hắc, nghe thấy lời ấy, Mục Úc cười, dĩ nhiên cũng yên tâm để cô gái nhỏ đi.

Nhưng trong lúc Tô Uyên chờ đợi, Mục Úc vẫn gửi tin nhắn cho cô gái nhỏ, hỏi có cần mình ra mặt không. Tô Uyên lập tức gọi điện thoại cho Diệp Hiểu Vũ để cho cô ấy nhanh chóng “Nói chuyện làm ăn” với Mục Úc, mở mang gì đó cho anh, nếu không nếu anh ấy lao đến, đừng nói Trình Kiên, ngay cả bản thân Tô Uyên- người nói dối anh, đoán chừng cũng bị xóa sạch rồi. Cô chưa có lá gan này, cho nên sẽ không làm chuyện bê đá tự đập chân mình...

Khi cô vẫn cho rằng Trình Kiên tâm cao khí ngạo, cũng chỉ đang giận dữ với cô, trước khi trời tối sẽ ra, cho nên cũng không cần nói cho Mục Úc và Hiểu Hiểu. Nhưng lúc cô quyết định tiếp tục chờ đợi, bầu trời đột nhiên đổ mưa xối xả như trút nước. Tô Uyên rơi lệ (T o T) ~~~ thật là trời làm bậy còn đường sống, tự mình làm bậy thì không thể sống được. Vậy làm sao bây giờ, mình không đợi cũng không được... Trước cửa nhà anh ấy một chỗ che mưa cũng không có...

Không biết qua bao lâu, Tô Uyên bắt đầu cảm thấy tầm mắt mờ hồ. “Fuck! Đúng là trời muốn diệt ta!” Tô Uyên tức giận hô một tiếng, nhưng sau khi cô vừa nói xong, lại càng cảm thấy ý nghĩa của nửa câu sau... Đó là bởi vì, anh chàng Mục Úc kia đột nhiên xuất hiện trong tầm mắt cô.

Lúc này trong lòng Tô Uyên chỉ có một ý tưởng: Thật không hổ là Soái ca! Ngón tay dài mảnh khảnh trắng nõn đang cầm một chiếc ô quý ông màu đen, giống như bản thân Mục Úc, Lowkey *! Khiêm tốn hoa lệ ~ nhìn lại áo sơ mi đen cắt vừa người, bởi vì không phải trường hợp dự họp quan trọng cho nên không đeo caravat. Hai nút áo phía trên cô áo không cài, lúc anh xoay người đều có thể thấy da thịt trắng nõn mềm mại bên trong... Nghĩ đến đây, cả người Tô Uyên lập tức nóng lên, hơn nữa cảm giác tất cả đều bắt đầu lâng lâng rồi.

(*) Lowkey: có chừng mực, trong từ điển nhiếp ảnh, Lowkey chỉ một hiệu ứng chụp ảnh tương phản tối, trong đó sẽ dùng màu đen làm tông màu chủ đạo.

Mục Úc thấy Tô Uyên khá lâu không nói gì, tưởng bị đông lạnh hỏng rồi, ba bước cũng rút ngắn thành hai bước đi đến, lấy cây dù trong tay mình che đầu cho cô gái nhỏ Tô Uyên này, còn bản thân mình thì lộ hơn nửa người dưới mưa. Cũng không chú ý đến quần áo của cô ướt đầm, kiên quyết lấy hai tay vòng chắc vai cô, dùng thân thể ấm áp của mình sưởi ấm cho cô.

Đặt cảm mình lên đầu Tô Uyên, đáng chết! Cô gái nhỏ này đã sốt lên sao lại không biết nói một tiếng, vẫn còn ở đây ngây ngốc chờ! Trình Kiên, cậu xong đời, thù này đã quyết với cậu!

Trong lúc Tô Uyên nửa mơ hồ, thấy Mục Úc bế cô trong ngực, nếu bình thường nhất định sẽ vui mừng đến học máu, nhưng bây giờ chút hơi sức cũng không có, thân thể cực nóng, đầu cũng chóng mặt cứ nằm xuống là tốt lắm. Nhưng tình cảnh trước mắt lại giống như năm đó! Cô nhớ, năm kia, lúc gặp Mục Úc cũng mưa to, nhưng mà có điều khác bây giờ, đó là mưa mùa đông, là đông lạnh chết người! Cô nhìn thấy một cậu trai xinh đẹp chạy trốn trong mưa, không biết trực giác như thế nào, cô luôn cho rằng anh khóc. Mặc dù anh chết không thừa nhận, nhưng cô vẫn dùng sức kéo tay anh.

Mà khoảnh khắc khi chạm vào tay anh, cô bị dọa sợ, bởi vì bản thân cô nổi danh thể hàn, tay không có nhiệt độ, mà người kia, lại càng không có nhiệt độ hơn cô. Vừa nghĩ đến đây, cô lại mơ mơ màng màng nghe được bên tai có một giọng nói dễ nghe nói với cô: “Chỉ có em biết, khi chạy trốn dưới trời mưa là anh đang khóc, em dùng bàn tay không có nhiệt độ này, sưởi ấm trái tim dưới không độ của anh...”

Nghe nói như thế, Tô Uyên rất muốn mở miệng, nhưng cô đột nhiên phát hiện mình không thể nói gì! Chậm rãi mở mắt, cô nhìn thấy trước mắt là một gương mặt phóng đại, trời ạ! Soái ca lại hôn cô! Mặc dù chỉ là nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước... Cô chột nhịu mảy, trời, nhịu mảy này không có vấn đề gì, nhưng một nhịu mảy lại xảy ra vấn đề rồi!

Chỉ thấy Trình Kiên đã đứng sau lưng hai người không biết được bao lâu, cái ô vốn cầm trong tay cũng bị vứt xuống đất... Trời ạ! Đoán chừng một cái nhịu mảy của cô lại thành khoe khoang rồi! Vội vàng đẩy Mục Úc ra, nhưng đã không kịp nữa rồi, Trình Kiên đã ngồi lên chiếc Hornet Lamborghini *. Lúc đi ngang qua hai người, anh ấy trọn tròn mắt nhìn hai người cách nhau chưa đầy một centimet, bỏ lại một câu: “Tôi không vui, hai người cũng đừng mong vui về!” Nói xong, đạp mạnh chân ga, phóng ra ngoài.

(*) Hornet là một dòng xe thể thao thứ năm của Chevrolet. Lamborghini nổi tiếng với kiểu cửa cắt kéo.

Nhìn Trình Kiên phóng tốc độ cao lên đường chính, Tô Uyên không đành lòng mà nhắm hai mắt lại. Mục Úc đưa tay vòng qua đầu Tô Uyên, dùng cánh tay mình che lỗ tai cô. Tiếp đó, hai người nghe được tiếng nổ trong dự liệu cùng với một tiếng thét chói tai không ngờ đến của phụ nữ...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Tô Uyên muốn mua hoa cúc tặng Trình Kiên [Tên

chương thế nào cũng đều là mây bay]...

Nhìn Nhìn Trình Kiên xông tới giữa đường quốc lộ với tốc độ cao, Tô Uyên không đành lòng nhắm hai mắt lại. Mục Úc đưa tay qua đầu cô, dùng cánh tay của mình chặn hai tai cô. Sau đó, bọn họ nghe được một tiếng nổ vang trong dự tính cùng một tiếng thét chói tai không ngờ tới của một người con gái...

Việc Trình Kiên nằm viện là trong dự liệu, đối với việc này, Tô Uyên cũng có chút áy náy... Được rồi, thật ra cô cũng không phải không làm gì sai ~, làm người khởi xướng xem nhà người ta gặp chuyện – Mục Úc, toàn bộ đều ra về “rảnh rỗi xem hoa nở rồi hoa tàn phía trước sân”, người ta gọi là tự nhiên tự tại. theo ý anh, hôn người phụ nữ của mình, thì liên quan gì đến tên kia chứ? Bị anh ta nhìn thấy thì như thế nào? Chẳng lẽ hai người ở cùng nhau, còn phải lén lút! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đúng là việc làm của Trình Kiên khiến anh không chuẩn bị kịp, lại có người không coi trọng tính mạng của mình...

Được rồi, gặp Tô Uyên Tiểu Bình Quả kia đang vô cùng “áy náy”, anh cũng chỉ đưa cô đi bệnh viện chăm sóc cho tên tiểu tử Trình Kiên thôi mà, không có cách nào cả, ai bảo cho cô nói gì mà “Giảm bớt cảm giác bản thân đang đắc tội” chứ, Mục Úc luôn luôn yêu thương cô, đương nhiên không bắt bẻ gì. Nhưng mà theo lẽ nghĩa, vẫn nên đưa Tiểu Bình Quả đi đến cửa hàng hoa mua một bó hoa để tặng cho Trình Kiên sẽ tốt hơn.

Nói đến hoa còn có một chuyện cười đó!

Lại nói, sau khi dạo một vòng quanh tiệm bán hoa, Tô Uyên nhìn chăm chăm hồi lâu vào một cây hoa cúc, sau đó cầm lên hỏi: “Hay là, mua hoa cúc tặng anh ấy đi!” Nghe nói như thế, Mục Úc hoàn toàn không để ý đến hình tượng liếc mắt một cái. Tô Uyên thấy vậy khẽ cau mày nói: “Hoa cúc rất đẹp, thật sự không thể tặng cho người ta hay sao?”

Mục Úc mím môi môi mông xinh đẹp của mình, nuốt một ngụm nước bọt trả lời: “Nếu như em có ý muốn tặng, anh cũng không ý kiến...” Anh ước gì Trình Kiên chết đi, cũng không muốn tiếp tục cướp Tiểu Bình Quả với anh ta nữa! Có điều... “Này! Vẫn đứng là nên mua!” Cô gái nhỏ này, làm sao mà tình cảm lại kém như vậy, làm sao mà đùa giỡn hay là sự thật cũng không thể hiểu vậy! Thật sự là... Xoa xoa thái dương hơi đau, Mục Úc hí hửng cười lớn. Không phải như vậy, anh mới cảm thấy Tô Uyên thú vị hay sao?

Cuối cùng, sau khi Mục Úc giải thích cùng với đề nghị, Tô Uyên mua hoa cúc nhìn giống như hoa hướng dương (thật ra cũng không giống nhau như vậy đâu ~) sau đó lòng tràn đầy vui mừng để Mục Úc đưa đến bệnh viện.

(Xuống đây là đoạn không hay về Trình Kiên, nếu như không chịu được... Nhịn một chút ha ~O(∩_∩)O!)

Tô Uyên vừa tới trước cửa phòng bệnh, cô rón rén đi vào phòng, thấy Trình Kiên vẫn còn đang được truyền nước biển. Cả người không bị thương nặng, dù sao loại xe tốt như Lamborghini cũng sẽ giống như Ferrari bị tàu hỏa đè qua, bên ngoài hỏng hết, nhưng bên trong người lại không có vết thương nghiêm trọng đến tính mạng. Tuy là như vậy, hai tay bị băng vải của Trình Kiên vẫn hết sức chói mắt. Đúng, đối với người bình thường mà nói, cánh tay rẻ hơn nhiều so với tính mạng, tổn thương không đáng kể, thế nhưng với Trình Kiên thì ngược lại, hai tay cũng chính là sinh mệnh của anh, là tất cả với anh! Nếu không có đôi tay này, cũng giống như anh chẳng còn là gì nữa...

Vốn Tô Uyên nghĩ rằng động tác của mình rất nhẹ nhàng, hơn nữa vô cùng cẩn thận, nhưng lúc cầm hoa hướng dương vào bình hoa lại phát ra tiếng động rất nhẹ. Cô ngưng ngưng quay đầu lại, phát hiện Trình Kiên đã tỉnh, hơn nữa mặt không biểu cảm gì, dùng đôi mắt mở to nhìn mình, giống như một con rối không có cảm xúc...

Đột nhiên, con rối này dùng giọng nói nhẹ nhàng không thể nhẹ hơn nói: “Là anh ta mua?” Giọng nói rất nhẹ, nghe qua cũng không giống như câu hỏi, mà là câu khẳng định... Thấy vậy, Tô Uyên lập tức ghen hòng nhìn trần trối, không biết nên trả lời thế nào, đành phải vừa mỉm cười vừa xoa sau gáy. Ngay sau đó, con rối Trình Kiên còn nói: “Ném đi.” Giọng nói vẫn nhẹ nhàng như trước, điều này làm cho Tô Uyên nhất thời không nắm được ý tứ của anh.

“Anh nói gì cơ?” Tô Uyên xác minh lời nói của Trình Kiên theo bản năng.

“Tôi nói -- Ném đi!” Tuy rằng giọng điệu có chút dồn dập, nhưng vẫn nghe được anh đang cố gắng chịu đựng, hơn nữa âm điệu cũng không cao quá. Nghe nói như vậy, Tô Uyên đứng im bất động, hoặc có thể nói chính xác đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Trình Kiên tức giận với mình như vậy, do đó thất thần đứng tại chỗ.

Nhưng mà Trình Kiên mặc kệ cô, xoay đầu không nhìn cô nữa, hít sâu một hơi nhẹ giọng nói: “Tôi nói – Ném đi, ném đi! Cô bị nặng tai hay sao vậy?” Trước khi từ “ném đi” được nói ra, Tô Uyên nhẹ nhàng cầm bình hoa lên còn chưa kịp đem đi, nhưng ngay sau đó, lại bị một câu nói khác của Trình Kiên dọa đến, không cầm được bình hoa, chiếc lọ thủy tinh rơi trên tủ đầu giường – trong nháy mắt một âm thanh trong trẻo do thủy tinh vỡ vang lên trong phòng, mà ngay sau đó, tiếng nước nhỏ xuống cũng vang lên theo.

Thay vì nói là âm thanh của nước nhỏ xuống, không bằng nói là âm thanh của máu hòa cùng nước. Nghe thấy tiếng vang này, Trình Kiên chậm rãi quay đầu, chỉ thấy cánh tay phải của Tô Uyên bị thủy tinh vỡ lên một đường khoảng chừng 10cm, mà lúc này miệng vết thương còn chảy máu. Bởi vì vừa rồi khi bình hoa rơi xuống, Tô Uyên vươn tay bắt lấy theo bản năng, nhưng không quen với điều kiện trong phòng bệnh, cũng quên mất thủy tinh chạm vào thủy tinh không phát ra lửa thì nhất định cũng sẽ vỡ tan. Nhưng không kịp rồi, miệng vết thương cũng hở ra, nhất định đau đớn cũng ngấm ngấm tạo thành trong lòng cô.

Trình Kiên há miệng thờ đốc, lại không biết nói gì. Ở góc độ của anh, bởi vì bị tóc trên trán cô che mắt, nên anh hoàn toàn không thấy rõ vẻ mặt của cô. Mà dường như mặt cô cũng hoàn toàn bị bóng đen bao trùm, không biết cuối cùng cô nghĩ thế nào. Trong giây lát, căn phòng trở nên yên tĩnh lạ kỳ, trừ việc bình hoa bị rơi thành mảnh nhỏ, vài giọt nước chảy ra ngoài, cũng chỉ có âm thanh máu từ miệng vết thương trên cánh tay của Tô Uyên chảy ra. Lúc ấy thời gian giống như đứng yên - Trình Kiên muốn nói gì đó, nhưng không biết mở miệng thế nào; dáng vẻ của Tô Uyên giống như muốn biểu đạt điều

gì, thế nhưng đột nhiên giờ khắc ấy cũng im lặng.

Qua khoảng một phút, Tô Uyển không nói tiếng nào, thấy Trình Kiên cũng không có điều gì muốn nói, cô lập tức đỡ cánh tay chạy ra khỏi phòng bệnh.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng của Trình Kiên bị đẩy ra một lần nữa, cho là người dưới quyền của mình, cũng chưa nâng mí mắt lên, tiếp tục dùng cánh tay chống lấy mặt, không biết lại nghĩ đến điều gì. Qua vài phút, thấy người tới còn chưa đi, hơn nữa một hồi lâu cũng chưa lên tiếng, anh không kiên nhẫn quay đầu nhìn về phía cửa phòng. Vừa định nói “cút hết đi” lại thấy Tô Uyển đứng đó, bỗng chốc không nói được lời nào.

Nuốt một ngụm nước bọt một cách khó khăn, Trình Kiên khàn giọng hỏi: “Không phải cô đi tìm anh ta sao? Sao lại về rồi?” Tô Uyển sừng sốt ba giây, sau đó đem tới một chiếc ghế ngồi bên giường anh, lúc này trên cánh tay phải đã được băng một lớp vải. Cho dù có ngốc nghếch thì cũng biết vừa rồi cô đã đi làm gì, Trình Kiên là người thông minh nên đương nhiên hiểu được.

“Báo ứng trả báo ứng, tay của anh bị thương, bây giờ tay của tôi cũng bị. Món nợ của tôi với anh, nay đã xong rồi!” Tô Uyển bình tĩnh nói.

Khẽ nhú mày nhìn Tô Uyển, Trình Kiên bắt đầu chất vấn: “Thực sự cô cảm thấy cánh tay kia của cô đối với cô mà nói, có quan trọng như hai tay của tôi sao?” Đúng vậy, không tỏ rõ ý kiến, Trình Kiên dựa vào tay của mình để kiểm soát. Nhưng lúc này anh nói những lời đó, rõ ràng là uy hiếp cô! Nhưng mà, cô không có chọn lựa khác, tuy rằng nhất định Mục Úc có khả năng xử lý công bằng chuyện này, nhưng cô không muốn phiền đến anh, dù sao nhờ gây ra chuyện gì, làm không tốt thì không chừng các tạp chí chỉ biết tuyên truyền chuyện nhằm sẽ viết ra “Cừu quái” nữa, hay là cứ thôi đi!

“Anh nói xem?” Ý tứ của Trình Kiên rất rõ ràng, Tô Uyển không phải kẻ ngốc, cũng không phải tiểu bạch (chỉ những người ngây thơ ngốc nghếch), đương nhiên biết ngụ ý của anh. Thế nhưng lúc này, cô dừng lại, nói với anh: “Là anh, chính là anh, không phải anh cũng đừng miễn cưỡng -- Tôi sẽ chăm sóc anh đến khi anh hoàn toàn bình phục, xem như tôi bồi thường cho anh!”

Nghe cô nói như vậy, Trình Kiên hơi hốt nhìn vào mắt Tô Uyển nói: “Tốt lắm, trước khi tôi khỏe lại, cô dám liên lạc với Mục Úc, tôi sẽ chết cho cô xem! Khiến cả đời cô phải ân hận!”

Nghe nói như vậy, Tô Uyển hiệp mắt thành một đường, được lắm, trong vòng một ngày mà uy hiếp cô hai lần! Thật muốn trực tiếp giết chết anh ta! Nhưng mà, bây giờ không phải là lúc làm náo loạn! Là chính cô thấy bản thân phải giải quyết chuyện này, cho nên đương nhiên không suy nghĩ đến Hiểu Hiểu hoặc Tiểu mỹ nhân phiền toái gì nữa, chuyện này, chính cô sẽ xử lý!

Cứ như vậy, mỗi ngày Tô Uyển mang theo hoa quả cùng đồ ăn đến bệnh viện chăm sóc cho Trình Kiên, hơn nữa hết lòng tuân thủ lời hứa không liên lạc với Mục Úc. Đương nhiên, cô không liên lạc với Mục Úc thôi, không nói là không nhờ người khác liên lạc với anh! Dĩ nhiên, bạn học Diệp Hiểu Vũ đảm nhận việc lớn đó. Tuy rằng Mục Úc tỏ vẻ vô cùng đau lòng với cô gái nhỏ, nhưng anh cũng biết tính cách của cô: nói bản thân xử lý, nếu người khác nhúng tay hay nói vô, nhất định cô sẽ giận ~ cho nên, trước tiên anh chỉ có thể tha thứ cho Trình Kiên. Nhưng mà, nếu sau đó Tô Uyển bị tổn thương vì lời nói của anh ta, như vậy, nhất định Mục Úc sẽ cho anh ta nếm thử cảm giác gọi là thân bại danh liệt!

Mãi cho đến khi xuất viện, Tô Uyển cũng không nói một câu nào với Mục Úc, hơn nữa mỗi ngày đều chăm sóc cẩn thận cho Trình Kiên. Tuy rằng cánh tay anh thương tổn đến phần mềm, nhưng bản thân Tô Uyển kiên trì nhận lấy tất cả mọi chuyện. Chỉ hy vọng Trình Kiên có thể dựa vào tất cả mọi việc cô làm cho anh, mà thấy rõ được sự việc, buông tay không giữ cô nữa.

Trước khi xuất viện một ngày, lúc Tô Uyển lấy đồ ăn từ hộp giữ ấm ra, đột nhiên Trình Kiên hỏi: “Thật sự chúng ta không thể đến với nhau sao?”

Động tác của Tô Uyển ngừng lại, nhưng lập tức khôi phục bình thường. Khi đưa đĩa đến tay Trình Kiên, không bỏ qua sự chờ mong trong mắt của đối phương. Nhưng mà, lần này cô sẽ không bởi vì “lòng mềm yếu” mà không từ chối, bởi vì cô biết, càng kéo dài, thì cũng là điều rất tàn nhẫn với mình và anh ta. Hơn nữa, hiện tại cô cũng không còn một mình nữa, vì tương lai của cô, hoặc nói đúng hơn là tương lai của cô cùng Mục Úc, nhất định cô sẽ dùng hết khả năng bảo vệ tình cảm này!

“Đáp án anh biết tôi biết, cần gì phải nói ra lần nữa?... Nhanh ăn cơm đi, để nguội không tốt cho bao tử.” Tô Uyển khéo léo nói với Trình Kiên. Nói như thế, cô vẫn không đành lòng thốt ra lời khiến người ta đau lòng. Nhưng hôm nay Trình Kiên khác với mọi ngày, như là có ý muốn một điều rõ ràng, dùng cách đánh vỡ nồi cát với Tô Uyển để hỏi đến cùng nghi vấn của mình.

“Cuối cùng tôi thua ở chỗ nào?” Anh không cam lòng, suy cho cùng bản thân có khuyết điểm nào mà không bằng với tên tiểu tử Mục Úc chứ!

“Anh không thua, chỉ là không ở cùng vạch xuất phát thôi.” Lý lẽ cũng giống như vậy, mỗi người trong lòng cô cũng có thể là số một, chỉ có điều là khác nhóm thôi.

“Tôi không hiểu, trong chuyện tình yêu bình thường ngày xưa, không phải người con trai đầu tiên xuất hiện bên cạnh người nữ, nhất định sẽ là người cuối cùng ở lại hay sao?” Chẳng lẽ, thật sự cổ tích đều lừa người ta?

“Ha ha, có hai việc nhất định tôi phải nói rõ với anh: Đầu tiên, chúng ta không gọi là “Chuyện tình yêu bình thường”, cái này gọi là “cuộc đời”... Thứ hai, tôi không thể không nói cho anh biết, người tôi gặp trước, không phải là anh, mà là anh ấy! Từ lúc 5 năm trước tôi đã gặp anh ấy, nếu thật sự dựa vào câu nói của anh, như là “chuyện tình yêu ngày xưa”, tôi cũng chỉ có thể xin lỗi mà nói rằng, anh không phải là người...”

“Được rồi.” Trình Kiên bất đắc dĩ thỏa hiệp nói, anh biết nhiều lời vô ích, Tô Uyển đã làm hết sức để giữ thể diện cho anh rồi. Nhìn ngoài cửa sổ, Trình Kiên chậm rãi nói: “Đi đi, đi rồi cũng đừng trở về nữa... Không nên để tôi nhìn thấy cô!” Trong lúc này, giọng nói của anh trở nên mờ ảo nhẹ nhàng, không nghe rõ giọng nói, cũng đoán không ra tâm tình của cô.

Nhìn thấy đối phương đã nói như vậy, Tô Uyển lập đứng dậy khỏi ghế, sau đó mỉm cười lần cuối với Trình Kiên, tuy rằng người kia luôn nhìn ra cửa sổ:

“Này, tôi đi đây, hẹn gặp lại.” Nói xong, cũng không quay đầu đi ra khỏi phòng, lúc đi ra cửa cô nghe được giọng nói thật nhỏ của anh: “Sẽ không gặp lại nữa...”

Tác giả có lời muốn nói: Một chương vô cùng rối rắm, ngược nhưng cũng không quá nặng, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tôi lại mềm yếu hơn cả người bạn nhỏ Tô Uyển ~~~~ ngày mai chính văn sẽ có kết thúc, sau đó ngoại truyện sẽ hoàn bù đắp cho tuần trước (chủ yếu là sau lễ kết hôn của một kẻ ngốc nào đó, tôi còn chưa viết xong)~ cuối cùng chúc mọi người Tết Nguyên Tiêu vui vẻ! Hồ ly yêu các người~~

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Tạm biệt, không gặp lại...

Nhìn ra ngoài cửa sổ, Trình Kiên chậm rãi nói: “Đi đi, đi rồi cũng đừng trở về nữa... Không nên để tôi nhìn thấy cô!” Trong lúc này, giọng nói của anh trở nên mờ ảo nhẹ nhàng, không nghe rõ giọng nói, cũng đoán không ra tâm tình của cô.

Nhìn thấy đối phương đã nói như vậy, Tô Uyển lập đứng dậy khỏi ghế, sau đó mỉm cười lần cuối với Trình Kiên, tuy rằng người kia luôn nhìn ra cửa sổ: “Này, tôi đi đây, hẹn gặp lại.” Nói xong, cũng không quay đầu đi ra khỏi phòng, lúc đi ra cửa cô nghe được giọng nói thật nhỏ của anh: “Sẽ không gặp lại nữa...”

Từ bệnh viện trở về không biết bao nhiêu ngày, quả thật Tô Uyển không còn thấy Trình Kiên nữa, cũng không nghe được tin tức liên quan đến anh. Nếu không phải thật sự anh ta giống như bốc hơi, đúng là Tô Uyển đã cho rằng lời nói lúc cô rời đi chỉ là lời nói mà thôi... Nhưng mà như vậy cũng tốt, anh ta biến mất cũng tốt, là giả biến mất cũng vậy, tất cả mọi người yên lặng một chút, đối với mọi người đều tốt.

Cũng bởi vì không có sự tồn tại của Trình Kiên, không khí trong trò chơi cũng trở nên hòa hợp lên. Nhưng mà, bởi vì trong khoảng thời gian này quan hệ giữa Quách Gia Dịch và bạn gái tốt lên, cũng không thể lên chơi được, chắc là đi cùng bạn gái rồi! Nghe nói thời gian trước, sự việc đính hôn cùng bạn gái còn khiến báo chí cùng các tạp chí lớn nổ tung một phen! Ai bảo thân phận của Quách Gia Dịch cũng nổi tiếng chứ (phía trước có đề cập tới thân thế của anh ta) hơn nữa lúc đó trong tiệc cưới, nam đẹp trai, nữ đẹp gái, ân ái ái ái có thể nói là: Uyển ương chỉ xem thôi, không thể ao ước có được cảm giác thân tiên được. Điều này làm cho Tô Uyển cùng Diệp Hiểu Vũ, hai đồng chí nữ tính thật sự hâm mộ cùng ghen tị một phen.

Nhưng mà, đối với chuyện này, hai người đóng vai nam chính lại tỏ vẻ khinh thường, không để trong mắt tiệc cưới quy mô lớn như vậy. Bọn họ chỉ cần tùy tiện vung tay thì cũng có thể xa hoa hơn so với cái này, hoặc có thể nói lãng mạn hơn thế này; thế nhưng, nếu điều đó có thể dùng tiền để mua, hai người họ càng thêm khinh thường! Bởi vì họ biết: Quan trọng nhất là tấm lòng của chính mình, quy mô của tiệc cưới dù lớn nhỏ cũng chỉ là hình thức thể hiện thôi. Cho nên, bọn họ phải hao tổn tâm huyết, chỉ muốn người trong lòng có thể nở nụ cười xinh đẹp, hơn nữa tin tưởng rằng, các cô ấy sẽ xúc động bởi tình yêu của hai người.

Cho nên, hai người tính toán sau khi Mục Úc tốt nghiệp sẽ tổ chức một buổi tiệc đính hôn thực sự ngoài đời, vừa thỏa mãn lòng hư vinh của hai cô gái nhỏ, vừa muốn bày tỏ tâm ý của bản thân với các cô! Nhưng mà, trước đó, cha mẹ của Tô Uyển là một vấn đề lớn! Chuyện của Diệp Hiểu Vũ cùng Diệp Từ, hai bên nhà không phản đối, nói chung là hai tay hay hai chân tán thành cũng không đủ! Nhưng bên Tô Uyển không như vậy, cha mẹ cô đều là những người hiền lành làm quân y trong quân đội, cho nên cũng không liên hệ gì với giới kinh doanh, đương nhiên không biết nhiều về Mục Úc. Vì thế, khi Tô Uyển đưa Mục Úc về nhà, cứ thế khiến hai người họ sặc!

Mẹ Tô đỡ mắt kính của mình, nhìn Mục Úc lại nhìn Tô Uyển, sắc mặt vô cùng khó coi. Cuối cùng lắc đầu nói: “Con xem, mẹ không muốn con tìm bạn trai, con cũng đừng đưa con gái về nói muốn kết hôn chứ! Muốn mẹ tức chết hay sao?”

“Ha ha ha...” Diệp Hiểu Vũ nhìn không được cười thành tiếng. Diệp Từ bên cạnh chạy nhanh đến vỗ đầu cô một cái, hành động này trong mắt người khác là muốn nói “Đừng nghịch” hoặc là “Nghe lời đi”, nhưng mà Tô Uyển liếc qua liền thấy thật ra ý tứ của Diệp Từ chính là “Đừng làm ồn, xem kịch vui đi!” Chuyện này, Tô Uyển không bị mẹ làm tức chết, nhưng bị người bạn tốt nhất của mình làm tức đến chết rồi! Đây không phải là cố tình phá chiếc bàn của cô hay sao? (Ý nói phá hỏng chuyện tốt). Diệp Hiểu Vũ này, trước kia hoàn toàn tự tin với lời thề son sắt nói với cô, mặc kệ thế nào, sẽ giúp đỡ cô hết sức, kết quả -- cái này gọi là sự việc tối tăm đó!

“Thật là! Mỹ nhân gì chứ, anh ta không phải con gái!” Tô Uyển không vui, nói ai cũng được, cũng không được nói người của cô là mỹ nhân! Hơn nữa, muốn cao lớn có cao lớn, muốn đáng người có đáng người, làm sao mà là nữ được?

Nghe nói như thế, cha Tô ngồi một bên đang uống trà cũng mở miệng: “Con gái à, đúng là trước kia cha với mẹ con đã sai lầm rồi, không cho con quen biết với nam sinh khác, ta cũng thấy con từ chối không ít người... Nhưng mà lần này...” Dừng một lát, về mặt cha Tô lộ vẻ khó xử, “Nếu con đưa về một nam sinh, chúng ta còn tính toán xem xét, người này... Ài! Thật sự cha với mẹ con hại con rồi!” Cha Tô thở dài một tiếng, dùng lực lắc đầu, đi vào phòng bếp rót nước sôi.

Thấy cha mẹ cũng không chịu tin Mục Úc là “nam sinh”, Tô Uyển sốt ruột giống như kiến bò trên chảo nóng, vội vàng nhìn về phía Diệp Hiểu Vũ xin trợ giúp, bởi vì cô biết, từ khi còn nhỏ, nếu có chuyện gì không làm được, tìm đại tiểu thư Diệp, Diệp Hiểu Vũ mà nói, mẹ cô sẽ đồng ý, hơn nữa, nếu mẹ cô bị thu phục, thì cha cô sẽ không còn vấn đề... Đúng là trước mắt cô cần có trợ giúp, không biết đại tiểu thư Diệp nói cái gì cùng Diệp Từ, kể tai nói nhỏ khiến Tô Uyển giận vô cùng.

Đúng là, cô vẫn chưa kịp phản bác, liền nghe tiếng mẹ cô mở miệng: “Hãy xem chồng tương lai Diệp Từ của Hiểu Vũ kia, rất đẹp trai! Nhìn bộ dáng trắng nõn nà thật đẹp, không cần mang người lòa lệt này về nhà!”

Được khen ngợi đích danh như vậy, bạn học Diệp Hiểu Vũ vô cùng phối hợp còn nói “Dạ dạ dạ”, khiến Tô Uyển tức giận đến mức muốn bước lên một bước. Ở phía sau, đột nhiên Mục Úc mở miệng: “Chào bác gái, cháu tên là Mục Úc, đây là danh thiếp của cháu.” Nói xong còn lấy danh thiếp, cung kính đưa bằng hai tay cho mẹ Tô, mẹ Tô giả vờ như ngỡ ngàng, cầm lấy danh thiếp, sau đó bộ dạng khó tin nhìn Mục Úc.

Trong chốc lát, đột nhiên mẹ Tô ồ lên một tiếng, cha Tô sợ tới mức vội vàng chạy ra khỏi phòng bếp, lo lắng hỏi vợ: “Bà khép miệng lại đi!” Nói xong, quay về phía Mục Úc, hung dữ trừng mắt nói: “Nói, có phải cậu vừa làm gì tôi không?”

Thấy vậy, Mục Úc cung kính làm kiểu nghi lễ của quốc tế, tay phải đặt trước ngực, cơ thể nghiêng về trước 45 độ, nói với cha Tô: “Chào bác trai, cháu là Mục Úc, là bạn trai của con bác. Đầu năm tới cháu sẽ tốt nghiệp, hơn nữa sẽ tiếp nhận công việc của gia đình, hy vọng bác đồng ý gả thiên kim của bác cho cháu, về sinh lễ...”

Mục Úc nói chưa xong, cha Tô cũng kêu lên... Mục Úc khẽ nhui mày, chẳng lẽ cha mẹ của Tiểu Bình Quả đều đáng sợ như vậy sao? Vậy thì sinh ra một người con gái như vậy, anh cũng không lấy làm lạ. Khi anh còn đang suy nghĩ đến chuyện “không quan trọng”, đột nhiên mẹ Tô phục hồi tinh thần nói với anh: “Con trai, con nói con tên Mục Úc? Có phải là con trai của chủ tịch công ty Khóa Quốc?” Giọng nói của mẹ Tô, từng chữ từng chữ càng khẳng định càng lên cao, nghiêm nhiên thành bộ dáng “thấy tiền liền sáng mắt.” (oa, Tô Uyển, tại sao con nói cha mẹ con như vậy...)

Lúc này cha Tô cũng chen vào một câu nói cho náo nhiệt: “Ha ha, nếu như muốn làm bên thương mại, con gái chúng tôi sẽ làm gì?”

“Dạ thưa bác trai, thiên kim nhà bác học ngành Thị trường Marketing, có thể tới công ty cháu làm bên Phòng thị trường...”

“Ông nó! Ông ngốc à? Nếu Uyển Uyển nhà ta gả đi, còn phải đi làm sao? Ông đúng là đầu heo! Thật là!” Nói xong chuyển thành bộ dạng tươi cười nhìn Mục Úc, bình tĩnh nói: “Thật ra những chuyện đó không quan trọng lắm, quan trọng là... Cháu có thể làm cho cả đời Uyển Uyển được hạnh phúc, hơn nữa không phải chịu bất kỳ thương tổn nào! Nếu cháu có thể làm điều này, bác sẽ chấp nhận!”

Khụ khụ, gặp thời điểm thích hợp, Diệp Hiểu Vũ nhanh chóng nhảy ra hỗ trợ Mục Úc một tay. “Đì à! Đì yên tâm đi, ác ma này... A... Không, ý cháu là con ngỗ nghịch Mục Úc ~ (Mẹ Tô nghĩ rằng đó là biệt danh của Mục Úc nên không chú ý) cũng là một trong các đối tác của công ty nhà cháu, nhân phẩm của anh ta cùng với các mặt khác, cháu đảm bảo đó ~ a, trừ một điểm (độc giả tự tưởng tượng).”

Diệp Hiểu Vũ còn chưa nói xong, giọng nói của cô đã bị một giọng nói trầm thấp khác xen vào: “Bác gái, bác yên tâm, nhất định cháu sẽ đối tốt với cô ấy! Có lẽ bây giờ không thể chứng minh, nhưng cháu sẽ dùng cuộc sống này làm bằng chứng, sẽ cố làm thật tốt mọi việc, lo cho tình yêu của mình.”

Anh vừa dứt lời, liền nhìn đến hai người lớn, gương mặt đang vui vẻ tươi cười, hơn nữa còn gật đầu quả quyết.

Lúc này, đột nhiên cha Tô nghiêm mặt nói: “Con trai, tại sao con gọi là bác gái hả?”

Nghe được cha nói lời này, trong lòng Tô Uyển vui đến nở hoa, xem ra chuẩn bị diễn trò rồi! Sau đó trước mặt Diệp Từ cùng Hiểu Hiểu, hai người đang “xem diễn trò”, Mục Úc hơi xấu hổ gọi “mẹ”, điều này khiến mẹ Tô vui mừng vô cùng, đây là con trai của bà đó! Ha ha, đây đúng là có tiện nghi mà không chiếm là kẻ điên mà! (bây giờ các người biết vì sao Tô Uyển có thể nói những lời kia chưa?)

Lúc này, cha Tô cũng không quên chạy tới tham gia: “Còn bác, bác nữa?”

“Cha!” Có thể nhìn ra được, gương mặt trắng nõn của Mục Úc có thể nặn ra nước, bây giờ ửng đỏ, trông rất đẹp mắt. Nếu không có cha mẹ ở bên cạnh, ước chừng Tô Uyển sẽ nhào lên hung hăng cắn vài cái.

Nhưng mà mặc kệ nói thế nào, chuyện lớn bên nhà của cô của giải quyết xong rồi!

Một ngày tháng 11, đột nhiên Diệp Từ mang đến cho mọi người một tin tức: Trình Kiên đi đến Áo để học chuyên sâu rồi. Không nói cho ai biết, vừa thay đổi tính cách dương dương tự đắc thường ngày xong, anh ta liền đi đến nơi đất khách xa lạ một mình. Trong lòng Tô Uyển hỗn loạn, chỉ một câu đơn giản kia “Sẽ không gặp nữa”. Thật sự là “lời nói thâm thía” đó! Câu nói của người khác trong thời điểm quan trọng, sẽ ghi nhận trong lòng rất lâu... Câu nói này là của Tô Uyển!

Thời gian đến, thời gian đi đều nhanh như vậy, thoáng một lúc sẽ qua đi, đảo mắt đã đến kì nghỉ đông thứ hai rồi. Theo như Sói cô độc nói, tết âm lịch cũng sẽ xuất hiện thêm nhiệm vụ đặc biệt ~ mọi người cùng đồng thanh chấp nhận, vì thế giao hẹn lúc thực hiện nhiệm vụ đặc biệt sẽ tập hợp cùng một chỗ.

Nhiệm vụ đặc biệt vẫn có tình yêu như trước (Sói cô độc: Cũng không nhìn xem là người nào viết!), nhưng so với lần trước, lần nhiệm vụ Trung thu, nhiệm vụ lần này ít đi một chút, thật sự buồn tẻ. Nhưng mà sau khi tổng kết, lại phát hiện thiếu đi tiếng huyền não của Tô Uyển! (thật ra sự ra đi của Trình Kiên cũng là một nguyên nhân chủ yếu), hỏi cô gái nhỏ này nguyên nhân, cô vô cùng đứng đắn trả lời: “Vì không thể làm một người con gái ăn cơm nhão, mẹ già quyết định từ sau học kỳ, phải bắt đầu học tập thật tốt!” (mọi người: “Cái đó không gọi là ăn cơm nhão...”)

Thấy Tô Uyển đã thích thú như vậy, Hiểu Hiểu, người đã mặc chung một chiếc váy lớn lên cùng cô, bạn bè thân thiết như vậy làm sao không ủng hộ chứ? Vì thế, Hiểu Hiểu quyết định, cô sẽ đi theo Tô Uyển, cố gắng học tập ~ sau đó chờ làm việc cho công ty của gia đình mình. Lúc đó muốn chơi thế nào rồi chơi! (Cha Diệp mẹ Diệp: Gia đình mình cũng không chăm lo sao?) nhìn đến vợ mình cũng quyết định học tập thật tốt, không cần mỗi khi anh hỏi tiền đều than trời khóc đất cầu xin hai tiểu tử tông này đọc sách ~O(∩_∩)O khả khả ~ anh tán thành hai tay hai chân với chuyện này.

Nghe nói sau nhiệm vụ đặc biệt lần này, Quách Gia Dịch cũng đã nghiên cứu tâm lý học thành công cùng với chuyên tâm làm việc, cho nên – trò chơi lần này lập tức biến thành dấu hiệu cho thấy mọi người chia lìa, Sói cô độc lang thang trong trò chơi buồn rầu rơi lệ, nghĩ thầm rằng: Tiền thưởng lại không có...

Tháng ba cùng năm, Trình Kiên lấy tư cách làm việc mà quay trở lại dưới ánh đèn sân khấu lần nữa. Vốn dĩ anh có năng khiếu về âm nhạc xuất sắc, chỉ chưa tới nửa năm đã thành công hoàn thành bằng Thạc sĩ diễn tấu (Chính là đánh đàn dương cầm), đồng thời bắt đầu đi lưu diễn khắp thế giới. Có người đã từng hỏi anh: "Là điều gì đã giúp anh tiến tới như vậy? Một người rất vất vả nhỉ!"

Lúc này, Trình Kiên khẽ mỉm cười, trả lời: "Là một tấm hình." Mỗi lần nói đến đây anh cũng không tiết lộ gì thêm nữa, điều này làm cho mọi người đều suy đoán xem người đó có phải là vị hôn thê hay là người yêu... của anh hay không, nhưng vẫn không có câu trả lời, có thể nói, Trình Kiên cũng sẽ không để cho mọi người biết được câu trả lời này....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Lễ kết hôn của bốn người trong thực tế

Thời gian.... nhanh chóng trôi qua, nháy mắt đã bước vào thời tiết xuân về hoa nở. Bạn học Mục Úc cũng thành công tốt nghiệp Học viện Thương mại với thành tích xuất sắc (thành tích của anh cũng không phải là do có ô dù, nếu không có thành tích tốt, khẳng định không thể một mình chống đỡ một phương như vậy). Thế là, theo đúng giao ước, anh và Diệp Tử cùng nhau làm một buổi lễ kết hôn, cũng coi như để nắm chắc trái tim của hai cô gái nhỏ. Nếu không, ai biết ngày nào hai cô nàng háo sắc kia lại thích cái tên Trình Hậu gì gì đó (giải thích: Trình Kiên), nếu vậy thì hai người bọn họ lại có việc rồi.

Diệp Hiểu Vũ và Tô Uyển đều không thích lộ diện, hai người yêu vợ hết mực đương nhiên là muốn thỏa mãn yêu cầu của vợ, không chỉ không thông báo với truyền thông mà quy mô buổi lễ còn vô cùng nhỏ. Tuy vậy nhưng về nội dung hay nói chính xác hơn là từ trang trí hội trường đến việc tiến trình buổi lễ kết hôn đều là do hai người tự mình thiết kế, không hề mượn tay người khác. Ngay cả người phục vụ gì đó cũng đều bị Diệp Tử đổi thành người của nhà anh.

À, không thể không nói đến thân phận của Diệp Tử. Nếu không phải là thời điểm kết hôn phải viết tên nhà trai và nhà gái thì cả đời Tô Uyển cũng không biết cái người nhìn như người đàn ông tốt sọ vợ muốn chết này lại là con trai độc nhất của nhà họ Uyên, Uyên Diệp.... Tin tức này thực sự là vô cùng kinh người, điều này khiến cho có một khoảng thời gian trước lễ cưới, Tô Uyển không dám nói chuyện với Diệp Tử. Thế nhưng sau đó cô gái nhỏ này phát hiện bất luận anh là Uyên Diệp cũng tốt, là người nhà nào cũng được, anh vẫn là người mà cô quen sếp được năm năm, thậm chí còn là bạn với* người yêu của người bạn thân nhiều năm của mình. Những năm này, Diệp Tử đối xử với cô và Hiểu Hiểu tốt như thế nào, cô đều để trong mắt... Vì thế, bất luận là ai, anh đều là Diệp Tử! Là người đàn ông tốt, Diệp Tử ~~~

Nói đến đây, việc chuẩn bị cho lễ kết hôn, gửi thiệp mời đương nhiên là không thể thiếu. Ngoài gửi cho người thân của bốn người (không mời bạn bè vì không muốn quá náo động), hai người này còn không quên gửi thiệp mời cho Sở Phong Hàn và Quách Gia Dịch. Diệp Tử không có bất kì 'xung đột về lợi ích' gì với hai người kia đương nhiên không có ý tứ gì đặc biệt thế nhưng tên đại ác ma Mục Úc kia thì khó mà nói như vậy được! Dựa vào những hành vi trước kia của anh, lần này có đến tám phần mười là không có lòng tốt gì. Có điều bất luận anh nghĩ thế nào, chỉ cần không thực hiện được là tốt rồi... Bởi vì công việc của Sở Phong Hàn quá bận rộn, còn Quách Gia Dịch vốn không ở thành phố này, không tiện đến, thế là hai người này cứ thoát khỏi miệng hồ như thế.

Có điều, Tiêu Sát Lang vẫn có ý đến gặp Tô Uyển vào một ngày trước lễ kết hôn, nói muốn mời một mình cô ăn và ri một lần cuối cùng, bởi vì sau này cô sẽ được xem như là người đã có chồng, không thích hợp một mình đến nhà hán nữa. Có lẽ vì đây là lần cuối cùng cho nên Tô Uyển và Tiêu Sát Lang đều ăn rất chậm.

Khi ăn được một lúc, Tiêu Sát Lang đột nhiên suy ngẫm, nói với Tô Uyển: "Haizz, em và cô nhóc Diệp Hiểu Vũ kia không chơi game nữa, sau này ngay cả người đề tôi bắt nạt cũng không còn.... Nếu như không có những hành vi ngang ngược ở trong game, tôi nghĩ ngay cả gặp mặt cũng khó khăn nhỉ?" Giọng nói của hắn lộ ra một tia bi thương.

"Ai nói vậy! Nếu như nghĩ hèn, hoặc là kết quả học tập tốt, em nghĩ... chúng ta cũng nên tự thưởng cho bản thân, không phải sao? Ha ha ha...." Nói xong Tô Uyển cười gian, cô chỉ nói là sẽ không 'suốt ngày chơi game' chứ không nói sẽ không 'thỉnh thoảng chơi game' chứ~ Thực ra mưu đồ này đã được tính toán tốt từ sớm rồi, có điều không biết nếu như Mục Úc biết được 'sự thật' thì sẽ có phản ứng gì.... Quên đi, quá lạnh, vẫn là quên đi!

"Uyển Uyển, ăn xong thì đi đi, còn lại để tôi thu dọn..." Hiếm có khi Tiêu Sát Lang ngăn hành động mang bát đi rửa của cô, lẽ nào, đây chính là ra lệnh đuổi khách trong truyền thuyết sao?

Tô Uyển nhìn đôi con ngươi sâu không thấy đáy của Sở Phong Hàn (không hiểu tại sao lại là Sở Phong Hàn nữa, chẳng lẽ SPH và TSL là một? @.@), suy nghĩ một lúc sau đó nói: "Em gọi điện cho anh ấy." rồi lập tức bắt đầu gọi điện thoại. Ánh mắt của Tiêu Sát Lang dừng lại trên điện thoại Tô Uyển - bao điện thoại màu đen, là đề tài khi hai người kia lần đầu đến nhà hán.

"Tại sao phải mang bao, như vậy sẽ không quen." Khi đó Tô Uyển đón lấy bao điện thoại mà Mục Úc ném cho cô, suy nghĩ một chút rồi nói.

"Như vậy sẽ an toàn hơn." Ừ, những bạn học hiểu sai đều úp mặt vào tường đi! Rất tốt, Tiêu Sát Lang rề trái ~~~

"Không nhìn thấy nó, em sẽ không an tâm!" Bạn nhỏ Tô Uyên còn không ý thức được rằng mình đã bị ác ma lừa vào bẫy, một mình nhìn bàn phím đi động.

"Cần gì phải nhìn chứ, em không cảm nhận được sao ~~~" Trên mặt Mục Úc treo một nụ cười tà ác.

Cô gái nhỏ Tô Uyên này cứ bị tên ác ma Mục Úc kia ăn xong chùi mép như vậy... Lần thứ hai là ở trong game, Trình Kiên muốn cướp dâu, ác ma kia khéo léo dùng một câu: "Tiểu yêu tinh, trong game này, tôi có thể bắt nạt em nhưng người khác thì không thể!" thành công kí khế ước bán thân thay cô gái nhỏ Tô Uyên.... Hai người này còn có rất nhiều kỷ niệm, ha ha, tại sao hần và Tô Uyên lại không có một kỷ niệm nào? Tại sao hần đến chết cũng không có được đây! Haizz ngay cả Hạ Vũ Nương cũng phải kết hôn, Tô Uyên và Mục Úc kết hôn cũng là điều nằm trong dự liệu của hần, hần cũng không có cách nào ngăn cản, vì thế hần cũng chỉ có thể để cô rời đi.

"Sư phụ ~~~ Mỹ Nhân Nhi tới đón con rồi, vậy con đi đây!" Bên trong giọng nói của Tô Uyên khó nén được vẻ vui sướng, điều này khiến cho Tiêu Sát Lang nghe xong mà trong lòng đau nhói.

"Được, tôi tiễn em."

Đưa mắt nhìn Tô Uyên bước lên xe của Mục Úc, Tiêu Sát Lang cũng không tới bắt chuyện mà chỉ quay đầu rời đi, không ai biết rằng khoảnh khắc khi hần quay người, một giọt nước mắt long lanh rơi ra từ khóe mắt sâu kín. Từng giọt, từng giọt nối tiếp nhau rơi xuống tạo thành những dòng nước mắt có lau cũng không hết.

Có một thứ tình yêu gọi là buông tay, giữ lại nước mắt nhưng lại không lừa được bản thân. Về ngoài hải hước hạo sắc của Tiêu Sát Lang đều là để che giấu nội tâm cay đắng của hần, hần quá quen với việc ẩn giấu tâm tư, cho nên cuối cùng cũng không nói được câu nói kia với Tô Uyên. Sở Phong Hân hần dùng hành động của mình để chứng minh: tình yêu thực sự không phải là ích kỷ chiếm hữu mà là có thể thản nhiên buông tay.

Cuối cùng lễ kết hôn cũng tiến hành đúng hẹn, vì Tô Uyên khá thích lễ cưới theo kiểu phương tây còn Diệp Hiểu Vũ không có ý kiến gì cho nên mấy người mời cha sứ đến chứng hôn cho hai cặp đôi này.

"Ta chỉ muốn nói rằng: Hôn nhân không phải trò đùa, hôn nhân là sự kết hợp của tình yêu và trách nhiệm. Như vậy, Diệp Hiểu Vũ, Tô Uyên các con có nguyện ý từ nay về sau, bất luận giàu nghèo, bệnh tật, khó khăn, dù là sống hay chết đều không rời bỏ Uyên Diệp và Mục Úc hay không? Các con có hứa toàn tâm toàn ý, chung thủy, không thay đổi, yêu thương, bảo vệ đối phương trong hành trình cuộc sống vĩnh viễn tâm đầu ý hợp, bạc đầu tới già không?"

Diệp Hiểu Vũ nhìn về phía Diệp Từ, đúng vậy, sao cô lại không đồng ý chứ? Phải biết rằng cô chờ ngày này đã lâu rồi, còn lâu hơn rất nhiều so với Tô Uyên! Mỗi ngày cô đều hy vọng có thể ở bên cạnh Diệp Từ, bất luận xảy ra chuyện gì, cô đều sẽ vô điều kiện đứng sau lưng anh, ủng hộ anh! Có lời bài hát như thế này, chỉ cần yêu đúng người, mỗi ngày đều là lễ tình nhân. Vì thế đáp án của cô là: "Con nguyện ý!" Tuy rằng giọng nói của Diệp Hiểu Vũ hơi lớn, lại còn có micro loại nhỏ ở ngực áo cho nên âm lượng lại được phóng to gấp mấy lần thế nhưng mọi người ở đây không ai lộ vẻ khó chịu, ngược lại, tất cả đều dùng ánh mắt chúc phúc nhìn cô và Diệp Từ.

Đến lượt Tô Uyên trả lời, có thể thấy được Mục Úc nóng lòng thế nào. Tuy trước đó Tô Uyên cũng đã nói muốn ở bên anh nhưng trong trường hợp như vậy, lỡ như cô gái ngốc nghếch này lại nói ra cái gì đáng sợ vậy thì đẹp mặt rồi! Quả nhiên cô gái nhỏ này bắt đầu lộ vẻ khó xử, vừa nhăn nhó vừa gãi đầu. Điều này khiến cho Diệp Hiểu Vũ ở bên cạnh cuống lên. Cô gái nhỏ này thực sự không biết bên nào nặng bên nào nhẹ! Tình huống quan trọng như vậy, thời khắc quan trọng như vậy, sao cô có thể do dự chứ? Đây nhất định sẽ tạo áp lực không nhỏ cho Mục Úc!

Cô không khỏi nhìn về phía Mục Úc, ai ngờ vị đại ca này lại có bộ dạng như hoàn toàn không thêm để ý, vẫn ung dung nhàn nhã nhìn Tô Uyên như là đã biết trước cô gái nhỏ này muốn giở trò, ánh mắt của anh dường như muốn nói: em nói cái gì anh cũng chấp nhận được.

Kết quả là, Tô Uyên rất không phụ sự mong đợi của mọi người và sự kỳ vọng của Mục Úc nói câu: "Con không muốn...." Một câu nói, toàn hội trường ồ lên, ba Tô ở một bên nắm chặt tay, rất muốn xông lên 'đánh chết' đứa con gái bất hiếu này rồi. Ông vừa xông về phía trước vừa nói với mẹ Tô: "Bà nó, sao bà không cản tôi?" Kết quả là câu nói này rước được ánh mắt khinh thường vô cùng lớn của đối phương..... Được rồi, ba Tô uất ức ngồi xuống lần nữa. Vậy thì, Uyên Uyên, ba tin tưởng con.... Ba biết con nói như vậy nhất định có lý do của mình!

Quả nhiên, lúc mọi người đang châu đầu ghé tai cộng thêm những lời chất vấn bắt đầu vang lên thì Tô Uyên rất bình tĩnh nói với Mục Úc: "Em không cần 'bạc đầu đến già' đâu ~~ Hơn nữa, ở bên cạnh Mỹ Nhân Nhi, em mãi mãi sẽ không già ha ha ha...." Một câu nói này khiến cho ba Tô tức muốn ói, khiến cho mẹ Tô cảm động, còn có thêm hai gương mặt cực kỳ đen của hai người ở bên cạnh nhìn cô.

"Ha ha ha~~" Tô Uyên cười khan, xem ra hai người này càng ngày càng có tướng vợ chồng..

Lúc này đến phiên hai người đàn ông. Cha sứ không tiếp tục đọc lời tuyên thệ, thay vào đó là lấy lời rap cuối cùng trong bài hát 'Ngày hôm nay em phải gả cho anh' của Thái Y Lâm để hỏi: "Con có nguyện ý sống chết với cô ấy suốt đời dù sung sướng hay đau khổ, yêu thương, tôn trọng và bảo vệ cô ấy. Hai người cùng nhau xây dựng một gia đình hạnh phúc. Con có nguyện ý không?" Xem ra đây là một sự sắp xếp rất mới mẻ đây! Đương nhiên khi câu hát cuối cùng kết thúc, hai người dùng trình độ Anh ngữ có thể so với MC trả lời một câu: "Yes, I Do!"

Lễ đính hôn cứ kết thúc như vậy, sau khi tiễn hết các vị khách, Uyên Diệp định đưa Tô Uyên và Diệp Hiểu Vũ, đương nhiên còn có cả vật đính kèm Mục Úc đến nhà anh ăn đồ ăn ngon mà 'ngự trị' làm ra (Thời điểm trong lễ kết hôn quá bận rộn, cũng không thể ăn đồ ăn) đương nhiên một mặt khác cũng là vì giúp Diệp Hiểu Vũ nhanh chóng làm quen với nơi ở tương lai. Ngay lúc bọn họ ra ngoài, một người ở con đường đối diện liếc nhìn về phía bọn họ, sau đó lại rời đi.

Tuy rằng Quách Gia Dịch không tới dự lễ kết hôn nhưng vẫn không nhịn được mong muốn gặp Tô Uyển cho nên vẫn gặt thanh mai của hắn, cũng chính là vị đại tiểu thư kia để lên lút chạy tới thành phố của bọn họ. Nhìn thấy Tô Uyển cũng có được hạnh phúc, như vậy hắn cũng nên cảm thấy hài lòng trở về thế nhưng vào lúc này, điện thoại vang lên. Quách Gia Dịch nhận điện thoại, là đại tiểu thư kia.

"Dịch ca ca, ngày hôm nay em được nghỉ nửa ngày, sau đó trở về làm mấy món cho anh ~" Cô biết hôm nay là ngày người hắn yêu kết hôn, nghĩ rằng người bình thường cũng không vui vẻ được cho nên mới cố ý dành một chút thời gian để ở bên cạnh hắn.

"À, cái đó...." Hắn lên lút chạy đến đây, thực sự là khó mở miệng nói ra được.....

"Sao vậy, Dịch ca ca? Có việc bận sao? Vậy thì từ từ cũng được, em sẽ chờ anh!" Dừng lại một chút rồi nói với Quách Gia Dịch: "Trên đường lái xe cẩn thận, bất luận thế nào em cũng sẽ chờ! Em đã chờ mười năm, chẳng lẽ không chờ được mười mấy phút này~" Thì ra, đại tiểu thư cũng biết tất cả mọi chuyện....

"Ừ, được, anh sẽ trở về, chờ anh!" Quách Gia Dịch nhếch miệng lên, thật là, hắn đúng là một tên khốn nạn, để cho một người con gái chờ hắn mười năm! Như vậy, nếu như cô không cần báo đáp, vậy hắn sẽ dùng 20 năm, 30 năm, 40 năm sau để bù đắp cho cô!

"Trình thiếu gia, lần này ngài sắp sửa mở lưu diễn ở Mỹ sao?" Người quản lý cung kính hỏi. Sở dĩ anh ta tôn kính anh không phải vì thân phận của anh, cũng không phải vì bối cảnh của anh mà là bởi vì anh ta đã thấy rõ những nỗ lực của Trình Kiên, có thể nói anh chính là người của phái thực lực(*)! Thế nhưng đồng thời anh còn có diện mạo của phái thần tượng(*), đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh ta bội phục.

(*) Phái thực lực và Phái thần tượng là một thuật ngữ trong ngành giải trí, Phái thực lực ý nói những người thực sự có tài năng, ngược lại với Phái thần tượng là những người chỉ có gương mặt đẹp, chỉ là bình hoa di động.

"Ừ, có thể lưu diễn ở Mỹ, tôi nghĩ hắn là có thể khiến cho mức độ nổi tiếng càng tăng lên, đúng không?" Không thể không nói, vốn dĩ Trình Kiên đã có một nhóm fans rất lớn, hơn nữa từ sau khi chính thức được tuyên truyền thì người say mê anh càng ngày càng nhiều, vì thế hiện tại anh không hề thiếu fans, chỉ là hy vọng độ nổi tiếng của mình có thể tăng lên một đẳng cấp khác.

"Dạ, ngài yên tâm, những việc khác tôi đã sắp xếp rồi."

Gật gù: "Ừ, nếu như không có chuyện gì khác thì tôi đi luyện đàn." Chính vì sự chăm chỉ và nỗ lực để thành công này của anh đã tác động đến mỗi người bên cạnh anh.

Tô Uyển, kiếp này em và tôi là trời Nam đất Bắc, hơn nữa sẽ không bao giờ gặp nhau đúng không? Hôm nay là ngày kết hôn của em (đừng hỏi làm sao mà người ta biết được...), tôi nghĩ, hắn là vì sự bá đạo và cực đoan của tôi mà em không thể đi cùng với tôi; không sao, hiện tại có người tốt hơn tôi, thay tôi ở bên cạnh em, tôi cũng yên tâm.... Cuối cùng, chúc em hạnh phúc, không hẹn gặp lại!

"Nghê Thường, mình nghĩ, có lẽ mình thực sự đã sai rồi." Cuối cùng sau một hồi do dự, Anh Đào cũng bấm số điện thoại của bạn tốt, đây cũng là lần đầu tiên cô mở miệng nói chuyện với người khác sau khi chứng kiến Trình Kiên xảy ra tai nạn.

"Hiện giờ biết cũng không quá muộn, hy vọng cậu không làm ra chuyện gì khiến cho bản thân phải hối hận." Nghê Thường đã làm một chuyện khiến cho mình phải hối hận cả đời.... Có những lúc, sau khi mất đi rồi người ta mới biết quý trọng, thế nhưng lúc đó thì còn có ích gì? Lãng sẽ không bao giờ tha thứ cho cô.

"Ha ha, nếu như không làm thì tốt rồi... Trình Kiên, vì mình nên mới rời đi...." Cô thực sự không cố ý gọi anh ấy đến vào lúc đó, thực sự là thông minh quá sẽ bị thông minh hại. Cả đời Anh Đào cũng sẽ không quên được về mặt của Trình Kiên khi nhìn Tô Uyển và cả câu nói kia: "Tôi không vui, em cũng đừng mong có thể vui về."

"Chuyện đã qua đều đã qua rồi, không phải là cậu còn có mình sao! Chúng ta cùng nhau bắt đầu lại từ đầu đi!" Đúng vậy, coi như không có Lăng, không có Trình Kiên, hai người bọn họ vĩnh viễn vẫn là chị em tốt, có lẽ có thể giống như Tô Uyển và Diệp Tiểu Vũ vậy!

Lăng, coi như bây giờ anh vẫn không chịu tha thứ cho em, nhưng mà em nguyên ý chờ! Hiện tại anh có thể tự do bay lượn trên bầu trời, có thể tìm kiếm hạnh phúc, thế nhưng một ngày nào đó anh bay mệt rồi, cảm thấy những người khác cũng không thể mang lại hạnh phúc cho anh. Lúc đó, em sẽ ở dưới mặt đất đón lấy anh, đồng thời sẽ đối xử thật tốt với anh.... Có điều, tất cả những điều này đều chỉ là vọng tưởng, bởi vì đã mất đi rồi, sẽ vĩnh viễn không có lại được nữa. Vì thế, hy vọng tất cả mọi người phải biết quý trọng....

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-2: Ngoại truyện (3) - Chuyện xưa của Hiểu Hiểu và Diệp Tử (đầu) . .

Editor: Trang bubble ^^

Beta: Nhật Dương

Tác giả bài này: Hiểu Hiểu (Diệp Hiểu Vũ), sửa sang hậu kỳ + sắp chữ: Hồ Ly

Tiết mục xen giữa chúng tôi một chút, hiện tại do Hiểu Hiểu tôi tôi giới thiệu một chút về chuyện xưa của tôi và Diệp Tử! Đây là chuyện mà ngay cả người bạn nhỏ Tô Uyên cũng không biết đâu ~

Khi vừa mới lên trung học thì sự tàn ác của tôi và Tô Uyên mạnh hơn hiện tại gấp mấy lần. Từ nhỏ chúng tôi đã không sợ trời không sợ đất, vì vậy chúng tôi bị mọi người trong khu vực gọi là "Hiểu Uyên", hình như còn có một biệt hiệu rất hài hước đó là "hũ ma đầu" . . . Mọi chuyện phải bắt đầu nói từ ngày đó!

"Mình nói này Hiểu Hiểu, cậu đi chậm một chút, giờ này về nhà có thể xem được《BLEACH》đấy!" Tô Uyên chạy chậm đuổi theo.

"Mình đã nói cậu bình thường không chịu rèn luyện đi! Tốc độ này mà cũng cảm thấy nhanh!" Xoay người làm mặt quỷ với cô ấy, chắc chắn cô ấy cũng không nhìn thấy.

"Hiểu Hiểu, cẩn thận phía sau!" Tuy đã nghe thấy tiếng kêu của Tô Uyên nhưng thân thể theo quán tính không cho phép tôi dừng lại, tôi cũng không biết sau lưng có cái gì. . . . Trong lúc bản thân cảm thấy ngã ra sau nhất định sẽ bị thương nặng thì không ngờ lại ngã lên một cánh tay rắn chắc, ối, có chút luống cuống. Quay đầu lại muốn nói tiếng cảm ơn, nhưng vừa quay đầu thì ngây ngốc! Người này. . . Người này. . . .

Tuy chỉ là học sinh trung học nhưng lại cao hơn những nam sinh khác một chút, cũng không giống như bọn họ mặt trắng nõn nà, mà lại rất đen, đương nhiên là đen đất! Tóc lộn xộn bởi vì mới bị đụng vào còn đang lay động, quan trọng nhất là vóc dáng người này nhìn mảnh khảnh nhưng mà thường rèn luyện mới có thể có được đường cong. . . Những đặc trưng này. . . Những đặc trưng này. . .

"Hiểu Vũ, đã Sơ Tam (giống lớp 9 bên mình) rồi, sao vẫn còn vụng về hấp tấp như vậy!" Hơi thở và giọng nói vô cùng dịu dàng này. . .

"Diệp Tử, anh đã về rồi ~" Tôi hưng phấn ôm lên, ba năm, anh rời đi ba năm! Bây giờ trở lại rồi ~

"Tô Uyên cũng đã lớn lên rồi!" Sau khi để tôi xuống, Diệp Tử hỏi thăm Tô Uyên ở phía sau.

"Bình thường, chỉ là phương diện dậy thì của cơ thể thì không được như cô gái nhỏ trước mặt anh!"

"Tô Uyên, cái con nhóc này, cậu muốn bị đánh à!" Quay đầu lại kẹp cổ cô ấy lắc lư liên tục! Lại không quên quay đầu len lén liếc nhìn Diệp Tử một cái, có thể nói là vừa hưng phấn vừa tức giận!

Đúng vậy, bắt đầu từ rất sớm tôi đã thích Diệp Tử, sau khi người đó rời đi. . . .

Tôi không biết Diệp Tử họ gì, tên gì, anh chỉ nói biệt hiệu của anh cho tôi; cũng không biết nhà anh ở đâu, cha mẹ là ai. Tôi hoàn toàn không biết gì về anh cả, nhưng vì lúc nhỏ anh là người duy nhất từng ôm tôi trong lúc tôi đang khóc thút thít, chính là như thế. . . Ồi, con người của tôi!

Sau đó, Diệp Tử thật sự ở lại thành phố này, mỗi ngày tan học tới đón tôi và Tô Uyên, đây cũng là khoảng thời gian tôi cảm thấy vui vẻ nhất trong ngày! Mọi người có trò chuyện với nhau hay không đều được, thỉnh thoảng tôi và Tô Uyên tranh cãi một chút thì anh cũng chỉ mỉm cười ở bên cạnh nhìn, trước giờ không những tay hời tôi! Lúc rảnh rỗi thì ba người cùng đi ăn cơm, Diệp Tử luôn có thể tìm được những nhà hàng rất tốt, không chỉ có khung cảnh tuyệt đẹp mà giá tiền cũng đặc biệt rẻ, nhưng tôi và Uyên Uyên đều rất kinh ngạc, rõ ràng nhìn những nhà hàng này đều sang trọng muốn chết!

Chớp mắt đã tháng mười, tháng mười một, tháng mười hai rồi. . . Nơi này cũng như những thành phố khác, tuyết bắt đầu rơi, tuyết bay đầy trời, rơi vào mặt lạnh lạnh. Có một ngày, Diệp Tử không ở bên cạnh hai chúng tôi, tôi và Tô Uyên chạy đến quán cà phê rất lâu rồi chưa đi, hưởng thụ thời gian hai người ~

"Ồi, mình thấy cậu nên nói với anh ấy đi, cậu như vậy có mệt hay không, ba năm, chị à, ba năm đó! Cậu không mệt, mình cũng cảm thấy mệt! Tưởng cậu là người không sợ trời không sợ đất, vậy mà lại sợ loại chuyện này. . . . Hiểu Hiểu à! Cậu bảo mình phải nói cái gì với cậu đây!"

"Không được thì không được, bây giờ không thể nói, không có can đảm đó. . . ." Tôi luôn vô cùng không có tự tin với loại chuyện như vậy, thật ra thì hoàn toàn không biết bản thân không được ở đâu, chỉ là cảm giác như vậy!

"Ách, cậu đó có được hay không đây!" Nữ sinh trước mặt đang tức giận. . . . "Thôi, cái cậu này về tình cũng có thể tha thứ, tha thứ cho cậu đó!" Nhưng đột nhiên bình tĩnh lại!

"Hả?" Sự thay đổi nhanh chóng của cô nàng làm cho tôi có chút không hiểu nổi, quả nhiên, phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn lật sách. . . . Chơi hạt cà phê trong tay. Năm thứ ba rồi, rốt cuộc tôi muốn đợi đến lúc nào thì mới có thể cho anh ấy biết đây! Nhìn tuyết ngoài cửa sổ, không khỏi nhớ tới người kia.

Tuyết. Bên đó trải qua như thế nào. . . .

"Diệp Hiểu Vũ, rốt cuộc cậu có nghe thấy hay không hả!"

"Cái gì?" Có thể thấy được là tôi thật sự không nghe thấy được một chút nào, chỉ là rốt cuộc Uyển Uyển nói cái gì vậy?

"Lỗi tai cậu là dùng để làm gì thế!" Tô Uyển nổi giận, nắm lỗi tai tôi qua, hết lời lại kéo. . .

"Đau, đau. . . Tô Uyển cậu nhẹ chút cho mình, không đúng, cậu dùng tay lại cho mình!"

"Còn nói liên với dây thần kinh hả! Mình còn tưởng rằng chỉ là một thứ trang sức đó! Ha ha ~"

Xoa lỗi tai bị cô nàng kéo đau. . . Mới vừa rồi nghĩ đến đâu rồi. . . . Éc, quên mất rồi, thôi, không nghĩ nữa!

Ở quán cà phê đến gần tới, bởi vì hai người đều muốn về nhà xem BLEACH nên chia tay ở quán cà phê, ai về nhà nấy, đi tìm mẹ của mình thôi!

Trên đường về nhà, vậy mà tôi còn vấp phải một con gà trống. . . Đạo này, cái gì cũng có thể xông ngang ra, không còn cách nào, ai bảo năm nay là năm Gà!

Thình lình phát hiện trước mặt có một đồng bóng màu đen. . . Trong lòng suy nghĩ ‘hả, không phải thăm như vậy chứ!’.

Thật là, đầu năm nay tại sao còn xài mảnh khoé quê mùa như vậy. . . . Đối mặt với một nữ bốn nam bỗng nhiên ngăn lại đường đi của tôi này thì ngay cả cánh tay tôi cũng chẳng muốn nâng! Lưng đeo cặp sách, cứ thẳng đường đi thôi!

"Lấy. . . Lấy. . . Đưa ra. . . Ra đây. . . ." Nghe giọng run rẩy này, đột nhiên có một loại cảm giác rất đau xót! "Cô. . . Nghe. . . Có nghe thấy không. . . . Oa. . . . Anh, cô ấy không nghe lời của em!"

Chờ đã, đây là tình huống gì thế, tôi chỉ là đang đi đường bình thường thôi mà! Vốn định đi tới như không có việc gì nhưng cô gái kia khóc làm tôi bức bối! Xoay người đi về phía nữ sinh kia! "Bốp" một tiếng, một bạt tai đột ngột tát qua để lại một dấu tay to!: "A! Không cẩn thận tát hơi mạnh. Đừng để tôi nghe thấy loại âm thanh buồn cười kia nữa." Giọng của tôi không lớn lại có chút trầm thấp, hơn nữa bản thân cảm thấy có một loại dao động từ trường kỳ dị!, "Đừng làm ra hành động kỳ quái gì ở trong phạm vi đi lại của tôi. . ."

"Các anh em, lên. . . ." Không đợi tôi nói hết lời thì đã bị bao vây tấn công!

"Ngay cả nói cũng không cho tôi nói xong!" Xem ra lần này không ra tay là không được rồi! Chỉ là. . . Nhìn hai người nhào tới phía tôi đụng vào nhau, tôi thấy rằng với bản lĩnh như vậy thì trừng phạt nhỏ nhỏ coi như xong đi! Mượn bậc thang sau lưng, có thể thấy bốn nam đứng thành hai hàng. Muốn ngăn cản đường đi của Diệp Hiểu Vũ tôi, các người vẫn chờ 180 năm nữa đi! Nắm chặt quai đeo cặp sau lưng, nhảy xuống từ trên bậc thang, đầu gối phải vừa vận mượn đỉnh đầu của người bên phải kia đạp xuống tạo thành phản lực lại nhảy lên, đơn giản lộn mèo về phía trước rơi xuống đất, tay nhanh chóng nhắm vào sau cổ hai người chưa đứng vững kia chém xuống với lực đủ mạnh, một chiêu ‘hoành tảo thiên quân’ (càn quét ngàn quân) cũng không tính là bài bản. . . . Bốn người cứ như thế ngã trên mặt đất! Cảm giác hình ảnh vẫn ở tình trạng bị đẩy ngã. . . Tội nghiệp hai người bị đè ở dưới mà hai người phía trên thì tạm thời không dậy nổi, đè thật nặng ~

Lúc đang sửa sang lại quần áo chuẩn bị rồi đi thì đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng vỗ tay!: "Ha ha, Diệp Hiểu Vũ quả nhiên danh bất hư truyền, không sử dụng bất kỳ vũ khí có tính công kích nào cũng đã lợi hại như thế, nếu như dùng tới ‘yêu đao’ của cô thì sẽ là. . . ."

"Cô có thể thử xem!" Tôi nhìn về phía nữ sinh mới vừa rồi còn đang khóc sụt sùi bình tĩnh nói ra những lời này. "Tôi không ngại cô dùng bất kỳ phương thức nào, ở chỗ nào, chỉ cần cô có can đảm!" Trên cây toàn bộ quạ đen bay đi ngay, chỗ đang yên tĩnh vô cùng đột nhiên có một cảm giác tức giận mang theo một chút ghét ghét, thật sự làm cho người và vật chung quanh cảm thấy sợ hãi!

"Cát. . . Lần sau. . . ." Lại là thói xấu này, không phải nói xong rồi chạy nữa chứ! Chỉ là xem bản lĩnh này thì hình như là chuyên nghiệp! Cũng không biết lần này mình lại chọc tới người nào, hay là cha mẹ đáng yêu của tôi lại chọc tới người nào rồi!

"A. BLEACH!" Lúc này tôi mới kịp phản ứng! Mẹ nó, xem như tôi kết thù này với cô rồi!

Sắp qua lễ Giáng Sinh rồi, nữ sinh và nam sinh đều đang cố gắng chọn quà tào, cũng không biết là người nào phát minh ra lễ Giáng Sinh phải tặng quà tào, làm cho muốn ăn tào cũng khó khăn, đánh chết tôi cũng sẽ không tặng thứ này cho Diệp Từ! Chỉ là. . . . Tôi nhìn về mặt hạnh phúc lại cười khúc khích với cửa sổ ở bên cạnh, thật trùng hợp là về mặt cười khúc khích hạnh phúc ấy lại là của bạn học Tô Uyển. . . . Chẳng lẽ người này đến tuổi dậy thì? Không đúng, không đúng, bây giờ là mùa đông. . . . Nhưng về mặt này là sao?

"Cậu đắc ý cái gì chứ?" Đặt mông ngồi ở bên cạnh cô ấy hỏi.

"Lần trước khi về nhà thấy một ‘mỹ nhân’~ kinh ngạc, đáng đáp kia thật là tuyệt đẹp! Anh ấy đã không thể gọi là ‘mỹ nhân’ rồi, phải gọi là ‘tiên’!" Về mặt Tô Uyển say mê nói!

"À. . . . Không có hứng thú, mình không có hứng thú gì đối với khuôn mặt người chưa từng thấy. Chỉ là gần đây mẹ tớ nói về ngoài của con trai ông tổng công ty hợp tác rất đẹp đấy!"

"Hình đâu!" Tô Uyển xòe tay cầu xin tôi!

"Mình nào có chứ! Lại chưa từng gặp người đó, tên là Mộc Dục gì đó, Dục Mộc, Dục Hoa. . . Mình cũng quên rồi, dù sao có liên quan tới Dục, nhất định là cái loại mặt trắng nhỏ mỗi ngày ngâm mình ở trong sữa bò kia... không muốn, không nghĩ tới, thật nhức đầu!" Thật sự là tôi không nhớ rõ cái tên

đó lắm!

"Biết rồi, cậu chỉ nhớ rõ Diệp Tử thôi đúng không! Ha ha, vớ vẩn, mình còn không biết cậu à!"

"Biến, đừng luôn nắm việc riêng tư của người ta, đi đi, đi mua quả táo của cậu đi!" Tôi và Tô Uyển đuổi nhau chạy ra khỏi trường học! Chỉ là, chỗ ngồi ở SHUFFLE của tôi thật sự xác định rồi, định đánh cuộc một lần, tất cả chỉ xem ngày đó thôi!

SHUFFLE là một club tư nhân, bình thường thì bữa tối lễ Nô-en ở nơi này phải đặt chỗ ngồi trước hai tuần lễ, nhưng mà không có tiền bạn cũng không đặt trước được chỗ ngồi dùng com ở club này đâu! Phải có thân phận đủ mạnh mẽ mới có thể đặt trước!

Diệp Tử giống như rất quen thuộc với loại club này, cả người mặc một bộ âu phục ARMANI màu đen, mặc dù bộ dáng có chút đen, nhưng thể này lại có chút phong cách quý tộc! Mà bộ lễ phục của tôi chỉ là một bộ BURBERRY nhỏ màu kem có một cái nơ bướm thật to mà tôi thích ở trước ngực! Giống với tiệc tối thông thường, chúng tôi chỉ ăn một chút món ăn hoàng gia đơn giản. Nhưng tôi nuốt vào miếng ‘bánh sủi cảo Long Châu’ cuối cùng thì Diệp Tử lấy từ bên cạnh ra một cái hộp xinh xắn!

"Ba năm chưa tặng quà cho em, cũng không biết em thích gì. . . Xem một chút đi!" Tuy lời nói hết sức thờ ơ nhưng có thể cảm thấy là anh thật sự xem trọng món quà tặng này! Hộp gỗ đàn hương rất tinh xảo, trên mặt còn có một cặp cánh nhỏ trắng tinh. Mở ra, một quả bóng da nằm lẳng lẳng bên trong vài lát màu tím!

"Cái này. . ." Tôi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh! "Anh biết. . . Chuyện Tuyệt. . . Phải không?"

"Cụ thể mà nói, phải là anh biết anh ấy sớm hơn em hai năm, chỉ là lần đó ở trong tang lễ của anh ấy, là lần đầu tiên anh gặp em, mới biết trong cuộc đời anh ấy có một người như em! Anh nghĩ, chắc trong tay em cũng có một quả giống như vậy, anh ấy từng nói, hai quả bóng da là cùng nhau rơi xuống, bản thân phải giữ lại một quả, một quả cho người rất quan trọng!" Anh mắt Diệp Tử kiên định nhìn tôi, giống như đang khẳng định phán đoán của mình!

"Vậy sao!" Thì ra Tuyệt vẫn xem tôi là người rất quan trọng mà không phải là người quan trọng nhất! Có lúc thật sự là bị bóng dáng quá khứ làm vương chân!

"Vậy tại sao muốn đưa em cái này!" Tôi sờ sờ một cái khác treo bên hông. "Anh biết hiện. . ."

"Anh cho rằng có lẽ em sẽ thích nó!" Vẫn chưa nói hết đã bị anh mạnh mẽ cắt ngang! Cảm giác không hiểu sao anh hơi tức giận. Tại sao chứ, rõ ràng bị cắt ngang lời nói là tôi mà! Đi chết đi, . . . đi chết đi, anh đi chết ngay đi! Nhưng tôi không nói ra những lời này.

"Em rất thích. . ." Xem như không thích cũng phải giả bộ nhì!

"Vậy thì tốt!" Nhưng mà trên mặt anh không có nụ cười, dường như việc này cũng không liên quan tới anh, chỉ giống như là giúp Tuyệt đưa đồ cho tôi! Tôi muốn biết là anh thấy tôi như thế nào, cũng muốn biết tôi là gì trong lòng anh!

Tôi cất hộp gỗ, định tiếp tục đề tài vừa rồi.

"Bây giờ thời gian không còn sớm, trong nhà còn có chút chuyện chưa xử lý, anh bảo tài xế đưa em về trước nhé!" Anh đứng dậy mặc áo khoác ngoài vào, đi ra khỏi cửa phòng bao. "Mặc áo xong rồi hãy đi ra, bên ngoài hơi lạnh!" Lúc ở cửa, anh không quên nhắc nhở tôi rồi mới đi ra ngoài.

Tôi nghĩ, loại thích này hình như là loại thích đơn phương nhì! Chắc là anh hoàn toàn không để ý tới tôi, đột nhiên cảm thấy mình thật đáng buồn!

Trên đường về nhà, bên trong xe yên tĩnh kinh khủng, thậm chí có thể nghe thấy rõ ràng tiếng hít thở nhịp nhàng của mỗi người. Thật sự là tôi không quen ở trong môi trường khiến người ta có cảm giác áp lực mãnh liệt này. Lặng lẽ nói về nhà nhanh một chút, nhưng vẫn không thể như mong muốn!

"Thiếu gia, đến rồi!" Đột nhiên, tôi giống như thấy được ánh sáng mặt trời, âm thanh này đã cứu vớt tôi đấy!

"Ừ!" Diệp Tử khẽ trả lời một câu.

Tôi xoay người mở cửa muốn nhảy ra khỏi không gian kinh khủng này thì lại bị chặn ngang kéo trở về, bị anh ôm thật chặt vào trong lòng! Lúc ấy tôi đã choáng váng, chuyện này. . . Chuyện này. . . Đây là tình huống gì thế, tình huống này không đúng! Tiếng hít thở đều đều tiếp tục không ngừng ở bên tai tôi!

"Thay Tuyệt tặng quà cho em. . ." Giọng nói dịu dàng đó vang lên ở bên tai tôi! Lúc này cũng vì Tuyệt sao? Tại sao mỗi lần anh làm cho tôi cảm thấy vui vẻ, đều là vì người đã không còn tồn tại kia! Tôi thật sự kém cỏi như vậy ư, không bằng cả một chàng trai! Sao tôi chán ghét bản thân như vậy chứ! Tôi cũng không biết là mình đã tự hỏi trong bao lâu, chờ lúc tôi lấy lại tinh thần thì tôi đã ngồi ở trên giường của mình, trong tay cầm lá thư vừa rồi.

‘Vũ, thật xin lỗi, có lẽ anh cũng chỉ có thể tới đây, đã không thể ở bên cạnh em mãi mãi, cũng không thể làm chỗ dựa tinh thần luôn luôn ủng hộ em! Nếu như anh thật sự rời đi thì đừng nhớ anh, hãy nhìn về phía trước, sẽ có người chờ em ở đó, người đó tốt hơn anh, mạnh mẽ hơn anh, cũng càng yêu em hơn anh! Thật xin lỗi, anh cũng chỉ có thể nói ba chữ này, hi vọng em có thể hạnh phúc hơn một chút. Tuyệt’

Người nào đó! Rời đi thì cũng đã rời đi rồi, còn để lại lá thư rách cho tôi. . . Hạnh phúc. . . Anh thật sự cho là như thế à. . .

Thời gian qua nhanh, chớp mắt ngày mai đã là ngày giỗ của Tuyệt, ngày 22 tháng 1, cũng là ngày sinh nhật của anh! Chỉ là, nhìn thế nào cũng cảm thấy hôm nay Tô Uyển có chút không bình thường!

"Vớ vẩn, sao hôm nay lại không bình thường như vậy. . ." Lúc ăn cơm trưa, thấy cô ấy ngay cả bỏ bít tết thích nhất cũng không muốn đụng, thật sự có chút lo lắng.

"Mình cảm thấy hình như mình đã quên chuyện gì đó, nhưng rốt cuộc mình quên gì chứ. . . ." Xem ra cô thật sự rất buồn rầu.

"Chuyện gì?" Ấc. . . Tha cho tôi đi, thật sự là tôi không nhớ. . . "Quên rồi thì quên đi, dù sao nhất định không phải là chuyện gì quan trọng!"

Một tia chớp chói mắt, ánh chớp này làm da đầu tôi tê dại. . . Cô gái nhỏ Tô Uyên này, ánh mắt trừng lớn kia, đó gọi là xuất hiện đột ngột. . . Lời nói dối có ý tốt chắc không phải là lời nói dối nhì! Tuy là một bên bình ổn, nhưng bên tôi thì sao? . . Ngày mai!

Tôi cầm hoa cúc mua ở tiệm bán hoa, đi tới trước mộ Tuyết. Quả nhiên, chỉ có mấy cái mầm lẻ loi, phía trên để mấy quả táo và quýt. Hình như người nhà của anh chưa bao giờ biết quan tâm đến đứa con đã chết này! Cũng như hàng năm, tôi đặt hoa ở trước mộ, rót rượu mơ mang tới, rồi ngồi yên lặng, nói một ít lời trong lòng!

"Anh nói anh đi cũng đã đi rồi, còn để lại một lá thư kỳ lạ như thế cho em, cái gì tìm được người hoàn hảo hơn anh, người đó ở phía trước, hi vọng em hạnh phúc hơn! Anh cảm thấy hiện tại em hạnh phúc không? Vui vẻ không? Anh thôi đi! Sau khi rời đi đừng nói chúc em hạnh phúc, anh có tư cách gì chúc em hạnh phúc! Ở bên kia quan tâm bản thân là tốt rồi, nhanh chóng đầu thai chuyển thế trở lại cho em!" Mỗi lần nói xong thì tôi đều nóng nảy!

"1, 2, 3, anh đã không bằng lòng trở lại, vậy thì giúp em một chút đi!" Nhưng đột nhiên yên tĩnh lại. "Giúp em một chút, khiến Diệp Từ chú ý tới em!"

Đột nhiên, tiếng Violin truyền đến từ sau lưng, là khúc (khúc quân hành tang lễ, người nào không hiểu phong tình như vậy, nhất định phải vào lúc tôi cảm thấy khó chịu lại kích thích tôi một chút, xem ra thật sự là sống khó chịu rồi!

"Hiểu Hiểu, chụp lấy!" Ở đối diện tôi, Tô Uyên xuất hiện càng khiến tôi cảm thấy kinh ngạc! Rõ ràng hôm nay cô ấy phải đi học mới đúng chứ! Chẳng qua tôi cũng không lo được nhiều như vậy, giờ tay lên đón lấy đồ cô ấy ném tới!

"Uyển Uyển, nơi này không an toàn, cậu trở về trước đi, chờ sau khi mọi chuyện xong rồi, mình sẽ trở về tìm cậu!"

"Tại sao mình phải đi chứ! Loại chuyện hay này không gọi mình, cậu chê mình à. . . "

"Đi, ngay, lập tức, cút cho mình, chạy về nhà mình đi!" Tôi hơi giận, đây cũng không phải như lúc nhỏ bình thường đánh một chút thì xong rồi, ngộ nhỡ có việc gì không hay xảy ra cũng không tiện ăn nói với cha mẹ Tô Uyên!

"Diệp Hiểu Vũ. . . ." Cô ấy chưa kịp nói xong, dao kiếm đã chỉ ở trước mặt cô ấy!

"Mình không muốn nói thêm lần thứ hai!" Tôi dùng sức nói ra từng chữ từng chữ!

Vẫn không nhìn về mặt của cô ấy, tôi không muốn thấy ánh mắt mất mát đó! Tô Uyên, lần này hãy để cho tôi một mình giải quyết!

Khi âm thanh sau lưng biến mất, tôi thờ phào nhẹ nhõm. . . .

"Tôi nói rồi, chỉ cần cô có can đảm đó, không ngại cô dùng bất kỳ phương thức nào, ở chỗ nào, tôi bằng lòng chơi với cô một lần!"

Tôi cầm thanh 'Yêu Dao hồ quang' cao gần bằng tôi kia. Từ từ đi về phía kẻ địch! Dĩ nhiên, tôi tìm tôi làm phiền không thể chỉ có một người. Rừng cây xung quanh, tầng dưới nghĩa địa, cho tới hai bên lối đi nhỏ lập tức xông ra hơn mười người! Chỉ một đứa nhóc như tôi thì cần gì huy động nhân lực như vậy chứ! Chỉ là, nói đi thì cũng phải nói lại, Tô Uyên này, cầm đao cũng cầm thuận tay chút chút! 'Hồ quang' là cây đao nặng nhất trong số tôi có! Đáng ghét, tôi chỉ có thể coi nó như kiếm nặng để dùng! Nhưng tôi còn không có luồng sức mạnh của người bạn nhỏ Tô Uyên, không thể làm gì khác hơn là kéo 'Hồ quang' xông về những người đó! Động tác vung kiếm rõ ràng quá mức chậm lụt, quơ ba cái, vậy mà không có bất kỳ ai vung đao!

"Cô bé, chỉ có vài cái bản lĩnh này?" Kẻ cao to phía trước dùng một tay đã có thể đánh ngã tôi xuống đất!

"Khụ. . Khụ. ." Ăn phải tuyết, đáng ghét! Đáng giận, chọt đập vào bụng kẻ kia một cái! Mặc dù sức lực không đủ nhưng cũng đủ khiến hắn điều chỉnh một chút rồi!

Nhảy khỏi vòng vây, tôi quyết định vứt bỏ thanh kiếm kia! Quá nặng rồi. . . . Trở về nhất định phải tìm con nhỏ Tô Uyên kia tính sổ! Xoay người tránh thoát công kích của hai người bên hông, thuận tay lấy khẩu súng lục từ bên hông một người trong đó ra! Xoay người chặn họng súng ở bên hông người nọ, (nói thật, nguyên nhân là người cao), trong nháy mắt bóp cò súng, máu đỏ tươi từ trong cơ thể chảy ra!

"Ngu ngốc, đừng để cô ta thấy máu!" Cô gái cách xa tôi nhất quát với bọn họ! Chỉ là dường như trời đã tối! Quả thực, tôi đã thấy máu, hơn nữa còn là máu đang chảy, vàng có một chút như vậy sẽ sinh ra hiện tượng khác thường. Lúc bình thường có thể không chế một chút xíu, nhưng cảm xúc bây giờ thì hoàn toàn không thể không chế nổi phản ứng này!

Tôi đi tới cây kiếm, dọc theo đường đi người cản tôi, không nói, chỉ đánh 'giết'! Khi cầm được kiếm thì bùng nổ trong nháy mắt!

Hiện tại, thanh kiếm nặng kia đối với tôi mà nói thì nhẹ như lông hồng! Vung lên nhẹ nhàng thì đã chém cánh tay của hai người! Đột nhiên cảm thấy nó vẫn còn dùng rất tốt đấy! Lấy súng lục nhắm ngay cô gái ở xa nhất kia! Bóp cò!

"Dừng, trật rồi!" Ánh mắt tôi lạnh nhạt, thuận tay lại giải quyết hai tên lâu la xông lên, lại nhắm ngay cô ta, bóp cò, lại trật nữa!

Tôi dọn dẹp quần tạp nham dọc đường đi, dùng tốc độ rùa bò di chuyển về phía trước! Lúc tôi giải quyết hết hai người cuối cùng! Lần thứ 6 giờ súng lên nhắm! Đẻ xuống cò súng. . . Đã qua vai, mà kết quả là tôi lại thật sự ăn một phát súng!

"Phương diện sử dụng kiếm, có lẽ cô là thiên tài, nhưng mà. . . ." Lại một phát, bắn vào cùng vị trí : "Súng khác với kiếm!"

Một trận gió xẹt qua từ khoảng chưa đầy 10 cm giữa hai bên!

"Có người phá đám, hôm nay tạm tha cho cô!" Nói xong, xoay người trốn chạy vào rừng cây bên cạnh! Phía sau là một người mặc áo đen đuôi theo cùng, bởi vì tốc độ quá nhanh, tôi hoàn toàn không thấy rõ ràng hình dạng anh ta như thế nào! Chẳng qua cảm giác vô cùng quen thuộc!

Ném kiếm trong tay xuống xem xét vết thương của mình! Một viên đạn XX ở lại bên trong, một viên đã xuyên qua. . . . Máu tươi càng không ngừng chảy. . . . Mà tôi chỉ cần vừa thấy nó sẽ trở nên mạnh mẽ khác thường!

Băng bó cánh tay trái bị thương, dù dùng sức đè lại nó cỡ nào nhưng máu tươi vẫn đang chảy liên tục! Dần dần tầm mắt có chút mơ hồ, máu chảy hơi nhiều thì phải, cộng thêm vừa rồi đánh nhau tiêu hao nhiều sức lực, thật sự khó mà chịu đựng được để về đến nhà! Tô Uyển à, cậu cần phải chờ thêm một chút! Cuối cùng, tôi không lựa chọn về nhà mà trở lại trước mộ Tuyết! Trong nháy mắt, lúc tôi ngồi vào bên cạnh, bầu trời chợt rơi xuống rất nhiều rất nhiều bông tuyết!

"Bảo anh giúp em, anh cứ giúp em như vậy thật sao?" Tôi khẽ lăm bầm lâu bầu với bia mộ: "Anh đó, chết cũng không để cho em yên tâm!"

"Vũ!" Trong bóng tối, bỗng nhiên tôi thấy Tuyết ngồi trên bia mộ, dịu dàng cười với tôi!: "Anh sẽ tới ngay, em kiên trì một chút nữa!" Anh xoa đầu của tôi, tuy rằng cảm giác là trống không nhưng trong lòng lại bình tĩnh hơn! "Anh giúp em, anh nhất định sẽ giúp em!" Lại một lần nữa, tôi có cảm giác muốn thiếp đi, thiếp đi ở bên cạnh anh, thì có thể kết thúc tất cả rồi rầm!

Tôi cảm thấy, tôi được người bế lên, trên người đắp thứ gì đó ấm áp, không giống ấm áp mà Tuyết cho tôi, là một cảm giác chân thật khác! Một loại cảm giác muốn hoàn toàn dựa vào! Tôi co lại về phía chỗ ấm áp đó, cũng tìm tư thế thoải mái nhất, ấm áp nhất để ngủ!

"Diệp Tử. . . ." Đây là câu nói sau cùng mà tôi nói trước lúc ngủ!

"Tuyết. . . Có phải tớ sai thật rồi hay không!" Mà trong bóng tối, tôi cũng nghe thấy một câu nói như vậy.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa, là ở trên giường của mình. Trên cánh tay trái quấn băng thật dày, hơn nữa còn có chút đau! Muốn di chuyển tay phải để điều chỉnh một chút, lại phát hiện tay phải đang kéo tay Tô Uyển, mà Tô Uyển đang ngủ ở bên cạnh tôi! Không để ý cánh tay trái đau đớn, gờ tay lên muốn đánh cô ấy, nhưng còn chưa rơi tới phía trên đã bị cô ấy đón được.

"Cậu bị thương còn muốn đánh lên mình. . . . Cậu thật coi tốc độ hồi phục của mình giống như thần à!"

"Không có, chỉ muốn đánh cậu một cái, cảm thấy rất thoải mái mà thôi!" Tôi nửa đùa nói! Hiện tại cũng chỉ có Tô Uyển như vậy tôi có thể tùy mình muốn làm cái gì thì làm cái đó!

"Đã trở về!" Cô ấy đột nhiên nói một câu làm cho tôi ngáy ngẩn cả người, ngay sau đó cười cười!

"Ừ, mình đã trở về!"

Gặp lại Diệp Tử lần nữa, đã là chuyện của một tuần sau. Ngày ấy, tôi và Tô Uyển cùng nhau về nhà như ngày thường! Bởi vì vết thương vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, hơn nữa bị bác sĩ đánh giá là có căng cơ nhẹ, Tô Uyển sống chết không cho tôi cầm đồ, tự mình xách tất cả mọi thứ! Khi lần thứ 49 cặp sách của tôi rơi xuống đất thì một cánh tay khác lại nhặt nó lên!

"Diệp Tử ~" Tôi gặp được anh vẫn rất vui mừng chào tôi, nhưng bởi vì trên người có vết thương lại chụp huyệt! Hơn một tuần lễ không thấy anh, nhớ cũng không được à...! Muốn được ôm ấp một chút, muốn kéo anh đi ăn cơm, đi dạo phố, xem phim, vân vân!

"Hiểu Vũ, ngày mai anh quay về Pháp, phỏng chừng phải ba năm nữa mới có thể trở về!" Lúc anh nói chuyện, không nhìn về phía tôi, giọng nói càng ngày càng nhỏ.

Đầu tôi đột nhiên trống không, cái gì, lại ba năm! Bảo tôi đợi ba năm nữa sao? Tôi không nhận được, tôi thật sự không nhận được! "Đây rốt cuộc là có ý gì! Anh lại rời đi ba năm, rõ ràng anh. . . ."

"Cho nên, bản thân em tự chăm sóc tốt mình, đừng để bị thương, đừng sợ, mỗi ngày anh sẽ email cho em, mỗi ngày. . . . Em cũng có thể gặp anh, nghe anh. . . ." Anh đi tới, ôm tôi đã rơi nước mắt : "Lúc chúng ta đều trưởng thành, anh có chút chuyện muốn nói cho em biết. Cho nên, ba năm này, xin em chăm sóc thật tốt chính mình, vì em, vì anh, vì Tô Uyển, cũng vì Tuyết!" Anh khẽ nói bên tai tôi.

"Em không muốn, em không muốn, anh đừng đi có được hay không!" Tôi khóc nói với anh.

Tay của anh nhẹ nhàng lướt qua khóe mắt tôi, không biết bao nhiêu lần lau đi nước mắt muốn rơi xuống: "Đây là ba năm cuối cùng, chịu đựng, đừng khóc. . . ."

Mà tôi thật sự rất muốn khóc, sao cũng không nhịn được, đừng dụ dỗ như vậy mà nói anh phải đi, Tuyết đã không có ở đây, tôi thật sự không chịu nổi!

"Tô Uyên, Hiểu Vũ vẫn giao cho em chăm sóc!" Tôi bị anh giao cho Tô Uyên, sau đó, sau khi không nghe được giọng nói của anh nữa, tôi gào khóc ở trong lòng Tô Uyên. . . . Có lẽ khóc có thể xoa dịu bản thân một chút!

Ngày hôm sau, tôi không đi sân bay tiễn anh, Tô Uyên đi thay tôi! Tôi bảo cô ấy giao cho Diệp Tử một cái bùa hộ mạng hi vọng ba năm anh ở bên kia bình an!

Đứng trên ban công gác lửng, một chiếc máy bay lại bay qua đỉnh đầu! Ngày hôm qua, chỉ trong nháy mắt như vậy, tôi cảm thấy Diệp Tử thích tôi đấy, nhưng sự thật lại như thế nào, thật sự là tôi không rõ ràng lắm! Bây giờ tôi có thể làm chính là chờ, đợi ba năm sau gặp mặt! Tôi sẽ nói hết những lời chưa nói xong, đến lúc đó dù anh có chấp nhận hay không thì tôi cũng có thể buông xuống được rồi!

Gió nhẹ thổi qua khuôn mặt, lạnh lạnh, cũng rất thoải mái! Đóng cửa sổ, đi trở vào trong nhà!

Gió mát trăng thanh, hoa tàn hoa nở! Mùa xuân đã tới!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47-3: Ngoại truyện (4) - Chuyện xưa của Hiểu Hiểu và Diệp Tử (giữa)

Editor: Nàng Lười

Betaer: Ngọc Hân + Windchime

Thời gian như gió thoảng, nháy mắt đã qua ba năm! Tuần sau tôi chuẩn bị về nước! Nhìn khung hình trước máy tính, đó là ảnh của cô ấy và Tô Uyên chụp lúc triển lãm tranh vào tháng trước! Cô ấy lại cao thêm một chút, cũng đẹp hơn trước kia, đáng người càng chuẩn hơn, anh nở nụ cười nhẹ, Hiểu Hiểu, anh sắp trở về rồi!

Trước khi trở về, tôi thẳng thắn nói mọi thứ với các trưởng bối, tôi không muốn có điều gì giấu diếm với người trong nhà, vốn tưởng rằng sẽ gặp phải phản đối thậm chí từ chối, vậy mà không ngờ rằng các trưởng bối lại hết sức tán thành! Mẫu thân đại nhân rất vui mừng vì tôi có người trong lòng, còn phụ thân đại nhân cũng cực kỳ vui vẻ vì cuối cùng tôi cũng bắt đầu yêu rồi. . . Cứ như vậy, tôi về nước, và mua một căn biệt thự cách nhà cô ấy không xa lắm.

Vốn không nói cho cô ấy biết ngày nào tôi trở về, muốn cho cô ấy sự ngạc nhiên vui mừng, hôm sau lại ngoài ý muốn gặp mặt trong tiệm quà tặng.

"Diệp Tử?!" Nghe thấy giọng nói cũng biết là cô ấy, xoay người nhào qua ôm lấy Hiểu Hiểu, cung chiều sờ đầu của cô. "Trở về khi nào, nếu nói sớm thì sẽ báo phía sân bay mở một đường đi VIP cho anh, anh và một đám người chen lấn trong một đường đi như vậy, còn phải gửi nhận hành lý rất phí sức!"

"Anh không mang hành lý về, lần này anh không đi nữa!"

Thấy Hiểu Hiểu và Tô Uyên ngạc nhiên nhìn tôi, cảm thấy đây cũng là một ngạc nhiên vui vẻ nhỉ! Tôi nhìn Tô Uyên, vỗ vỗ cô ấy: "Cảm ơn em đã chăm sóc Tiểu Vũ ba năm nay."

"Sai rồi, sai rồi!" Hiểu Hiểu phản đối nói: "Không phải cô ấy chăm sóc em, rõ ràng là em chăm sóc cô ấy đấy chứ!" Còn chưa nghe Hiểu Hiểu nói xong đã nhìn thấy hai cô nàng vịn tay đánh nhau! Được rồi, thực sự tôi không có cách nào với cô ấy, nhưng thấy cô ấy khỏe mạnh, bản thân yên lòng! Tuyết, cậu cũng an tâm nhé!

Có thể do thời gian tôi trở về có chút không thích hợp, qua mấy tháng nữa bên này sẽ phải thi vào trường cao đẳng rồi! Đối với tôi mà nói thì những cuộc thi nhỏ này không phải vấn đề gì lớn cả, nhưng đối với mấy người Hiểu Hiểu mà nói thì đó lại là một vấn đề lớn rồi! Cho nên tôi trở thành gia sư dạy kèm ở nhà miễn phí, mỗi ngày đều phải ở nhà Hiểu Hiểu phụ đạo cho hai người đến rất khuya!

Hôm nay vẫn như cũ, sau khi ăn cơm tối tôi quan sát hai người hoàn thành bài tập hôm nay, nhân tiện ôn tập lại vi phân và tích phân một chút. Sau đó Tô Uyên trở về nhà nghỉ ngơi, tôi thì cùng Hiểu Hiểu dọn dẹp tàn cuộc sau khi ăn trong nhà. Trong phòng, ngoại trừ tiếng nước chảy là tiếng úp chén đĩa. Không biết vì cái gì, lúc hai người ở chung một chỗ sẽ trở nên yên tĩnh khác thường!

"Hiểu Vũ, những vấn đề về vi phân và tích phân hôm nay, ngày mai anh sẽ giảng cho em." Khoác áo khoác vào, chuẩn bị rời đi.

"Dạ, được ~ chờ em một chút!" Cô vội vội vàng vàng chạy ra khỏi phòng bếp, lấy một chiếc khăn quàng cổ từ trong tủ quần áo mang vào cho tôi: "Bên ngoài tuyết vẫn còn rơi, ngoài kia. . . Có chút lạnh, anh mang tạm nhé, không phải anh không mang đồ về sao?"

Vuốt ve khăn quàng cổ, trong lòng có cảm giác vui vẻ nhưng cũng khổ sở. Tuyệt, đây vốn phải là của cậu, nhưng tôi lại... Tôi điều chỉnh lại cảm xúc không tốt.

“Diệp Từ?!” Hiểu Hiểu kêu tôi một tiếng, có thể bởi vì tôi thất thần trong thời gian quá dài.

“Được rồi, quay vào đi. Thời tiết rất lạnh!” Tôi đẩy cô ấy, để cô ấy nhanh chóng vào nhà. Tôi muốn đẩy cô ra thật xa, nhưng đến phút cuối lại chùn tay.

Trải qua năm tháng bỏ tù, lúc thi cao đẳng thì hai cô đều đạt đủ điểm sàn đậu vào trường Đại học X, tôi cũng chen một chân vào phần học bổng. Vì muốn tự khen thưởng bản thân, Hiểu Hiểu quyết định mở lại trò chơi, vừa lúc một thời gian khá lâu rồi tôi cũng không chơi game, nên quyết định cùng chơi với hai cô ấy!

Vốn chúng tôi lựa chọn hai trò chơi mới, nhưng vì vào trong một trò chơi thì chủ yếu là các người chơi RMB(RMB là nhân dân tệ, ở đây thể hiện các người chơi thường nạp tiền vào game, dùng tiền để mua trang bị cấp cao, ...), hoàn toàn không thể hiện được trình độ, cuối cùng tôi và Hiểu Hiểu đều bỏ qua nó, chỉ có Tô Uyên vẫn còn tiếp tục! Chúng tôi thì chính thức gia nhập vào trong đội quân “Cứu thiên”.

Tôi mới gia nhập giang hồ, dựa vào thao tác dũng mãnh, rất nhanh đã đạt được Giác Tỉnh (Cấp độ trong game)! Động tác của Hiểu Hiểu thật sự rất tốt, nhưng mỗi lần PK đều không thắng được tôi, nhưng với một người mới mà nói, thì trong các nữ sinh mà tôi đã gặp cũng được xem là cực kỳ giỏi (đương nhiên không phải là giỏi nhất)! Càng ngoài ý muốn chính là, trong quá trình chơi game, chúng tôi còn quen biết một trong những nhân viên phát triển trò chơi, Sở Phong Hàn!

Rất nhanh, trước khi vào học một tháng, Hiểu Hiểu đồng ý lời mời tham gia một buổi dạ hội, bởi vì trong nhà có vấn đề mà tôi tiến hành họp qua điện thoại ở trong phòng mình! Hơn mười giờ tối, tôi chuẩn bị đi đón cô ấy, đột nhiên chuông cửa vang lên!

“Đã trễ thế này...” Là ai chứ?

Hiểu Hiểu say khướt đứng trước cửa: “Cho em vào ngồi một chút!”

“Sao em lại uống tới như vậy?” Tôi có chút tức giận, không chỉ vì nguyên nhân cô ấy uống nhiều, mà còn là bộ lễ phục trên người cô ấy, phản ngược hờ, váy cũng ngắn muốn chết, chẳng lẽ cô ấy cứ như vậy trở về sao?

“... Cho nên vừa đúng lúc tôi ở hội trường nên đã đưa cô ấy trở về!” Sở Phong Hàn tựa vào cửa, nói cà-vạt của mình: “Nếu không, nếu cô ấy như vậy mà trở về, hệ số nguy hiểm có thể đạt tới hai trăm phần trăm.”

“Tôi biết, song anh có thể đi được rồi!” Chuẩn bị đóng cửa tiễn khách.

“Đợi chút, mời tôi vào uống chén nước đã, tốt xấu gì tôi cũng đưa bạn gái anh về!”

“Cô ấy không phải bạn gái của tôi!” Tôi chẳng muốn tiếp tục nói chuyện với anh ta, tôi và anh ta lại không quen biết.

“90 D, 60, 80, ngoại trừ hơi thấp... Cậu chậm một chút!” Đã biết rõ ràng như vậy, rốt cuộc anh ta đã làm gì Hiểu Hiểu? Không nhận được, dĩ nhiên ra tay với anh ta.

“Yên tâm, tôi không làm gì cô ấy cả, cái miệng tôi không tốt, còn nói không phải bạn gái, kích động như vậy ~”

“Không có chuyện gì thì anh có thể đi được rồi!” Tôi thuận tay ném ba chai nước khoáng cho anh ta, đóng cửa lại, trở vào phòng khách, Hiểu Hiểu đang nằm chán chường kênh ti vi.

Đã như vậy mà vẫn còn tâm tình xem ti vi. Tôi đến bên cạnh ti vi rút dây điện ra.

“Sao em lại về thế này, không phải anh nói đi đón em sao?” Tôi tức giận, đây là thật sự, cho nên hét lên với cô ấy.

“Em thích, anh dựa vào cái gì mà quản em chứ?” Cô ấy bùng ly trà nằm ngửa ra dựa vào ghế sofa! Giống như không làm sai chuyện gì cả.

“Anh đã đồng ý với Tuyệt là sẽ chăm sóc em!” Tôi nhìn cô ấy, sau đó cô ấy giống như Quý phi đứng lên đi về phía tôi, mặc dù chênh lệch chiều cao rất lớn nhưng cô lại không có một chút sợ hãi.

“Bây giờ em có thể về nhà chưa?” Cô ấy phun ra từng chữ, từng chữ.

Tự nhiên tôi không biết nói gì, là tôi nói chuyện có chút quá đáng. Sau khi lái xe đưa cô ấy trở về, đợi cho cô ấy ngủ tôi mới rời khỏi! Dọc theo đường đi, không biết đã vượt bao nhiêu đèn đỏ, sau khi về nhà, chạy thẳng tới phòng sách!

“Đi, điều tra cho tôi, tối hôm nay, trừ Sở Hàn Phong ra, có bao nhiêu người tiếp xúc với Diệp Hiểu Vũ, ngày mai tôi muốn tư liệu chi tiết của từng người!” Dặn dò một thám tử ở đầu bên kia. Tôi nghĩ về mặt hiện giờ của mình nhất định rất đáng sợ.

“Thiếu gia, còn có chuyện này xin báo cáo với ngài. Gần đây còn có một vài người đang điều tra chuyện của Diệp tiểu thư, hơn nữa không hề thiếu tổ chức sát thủ!”

“Ừ, tôi biết rồi! Có tin tức gì báo lại với tôi!” Sát thủ đang điều tra Hiểu Hiểu, tôi phải chú ý một chút!

Ngày hôm sau, lúc vào trò chơi thì Hiểu Hiểu ko đăng nhập(login)! Cho nên đành phải mở bản đồ bên cạnh đi đánh quái. Một cái acc phụ max level(mãn cấp) trộm được cũng không nên chạy trốn ở chỗ kết duyên. Dù sao cũng là trò chơi mới, chạy khắp bản đồ thấy thôn trang nhỏ nào thủ vệ không nguy hiểm thì để chế độ tự chạy nhanh.

“Thiếu gia, tài liệu cậu cần!” Tôi nhận một tập tài liệu cực mỏng.

“Chỉ những thứ này thôi sao?” Tôi nghi ngờ, nói thế nào cũng phải dày hơn cái này năm, sáu lần mới đúng chứ, mở ra xem thì mới biết được, phần lớn những người đó bây giờ đều đang nằm viện... Đây không khỏi có chút hung ác rồi... Trong tài liệu chỉ nói về một người phụ nữ tên “Lung”. Tài liệu không được cặn kẽ, tôi nhủ mày một cái.

“Thưa thiếu gia, có liên quan đến tổ chức ám sát, không thể xâm nhập điều tra thêm nữa!”

“Ừ, còn lại giao cho tôi tự xử lý, mọi người cực khổ rồi!” Tôi cất tài liệu, tiếp tục chạy khắp bản đồ, nhưng trong đầu lại nghĩ đến chuyện khác.

Chờ tôi gặp lại Hiểu Hiểu đã là trước khi vào học một tuần, trước khi cô ấy và cha mẹ đi Ai Cập... Giống như bình thường, gặp mặt là nhào tới! Chỉ là cô ấy thật sự càng ngày càng to gan, áo lót màu xanh da trời, cộng thêm quần đùi màu vàng nhạt... Sẽ dụ dỗ kẻ háo sắc tới, rốt cuộc cô ấy có biết hay không?

“Ngày mai, bạn học bên Hà Lan của anh qua bên này mở hội giao lưu, Tô Uyển, em theo Tiểu Vũ cùng đến.” Nói xong, đưa cho các cô hai tấm vé mời VIP.

“Không đi có được không?” Hiểu Hiểu trừng to mắt, tội nghiệp nhìn tôi: “Em muốn chơi game!”

“Hiểu Hiểu, đi nào, đi nào! Mình muốn ngắm mỹ nam ~” Tô Uyển xúi giục Hiểu Hiểu.

“Cậu muốn ngắm thì tự mình ngắm, mình không có thời gian theo cậu, nhân vật của mình còn chưa đạt được Giác Tỉnh, còn chưa mãn cấp đấy!” Hiểu Hiểu lắc đầu, giống như đang nói, bà cô tôi không đi đấy, anh có thể làm gì tôi?

Anh thật đúng là có thể làm gì em đấy: “Buổi tối, cập nhật hệ thống bằng ba tài khoản FB, cho em thêm một cái danh hiệu, không đủ thì sẽ dẫn em chạy bản đồ nhiệm vụ Giác Tỉnh. Nhưng mà, bốn giờ chiều mai, các em phải có mặt tại cửa SHUF-FLE, cứ trễ một phút thì tối mai hai người sẽ về trễ một giờ!” Không cho cô ấy bất kỳ cơ hội phản đối nào, mở cửa xe, đạp chân ga rồi đi! Cô ấy biết tôi là một người đã nói là làm, trừ khi tôi muốn thả cô ấy, nếu không cô ấy trốn không thoát được.

Quả nhiên, đúng chín giờ tối thấy cô nàng vào trò chơi. Khi giúp nàng mãn cấp, thế giới rung động!

【 Thế giới 】 Má lúm đồng tiền nhỏ: người chơi nữ đầu tiên, đủ sáng khoái, đủ dũng mãnh.

【 Thế giới 】 Cười heo mẹ đụng dây điện: Con gái có thể chơi mạnh mẽ như vậy sao? Nghề nghiệp này rất cần thao tác!

【 Thế giới 】 Mặc quần cụt qua ngày đông: Người đồng tính, nhất định là người đồng tính!

【 Thế giới 】 Hiểu Hiểu: Bà cô đây mới không phải là người đồng tính, bà cô là nữ!

【 Thế giới 】 Long mi dày: Quả nhiên giống như con trai.

【 Thế giới 】 Satan 〇 du đăng: Nữ, tôi chứng minh.

Tôi nhìn chằm chằm vào màn hình vi tính, vậy mà nhân vật xếp hạng thứ hai trên bảng lại lên tiếng, bọn họ biết nhau sao? Gửi tin riêng cho Hiểu Hiểu, nhưng cô ấy cũng không biết là ai.

【 Thế giới 】 Mặc quần cụt qua ngày đông: Cậu gặp qua rồi?

【 Thế giới 】 Satan 〇 du đăng: Chưa từng gặp, biết.

【 Thế giới 】 Cười heo mẹ đụng dây điện: Cát.

【 Thế giới 】 Hàn Phong hiu quạnh: Nữ, bản thân tôi đã gặp qua!

Thấy Sở Hàn Phong cũng nói chuyện. Thuận tay gõ xuống mấy chữ trên bàn phím.

【 Thế giới 】 Diệp Tử: Nữ, gặp rồi!

Mặc dù xếp hạng thua Satan 〇 du đăng, tốt xấu cũng là mấy vị trên bảng xếp hạng, đã có hai người trên bảng xếp hạng lên tiếng, giải quyết hẳn không thành vấn đề. Gửi tin riêng kêu cô ấy nghỉ ngơi sớm một chút, sau khi tận mắt thấy cô ấy đăng xuất (logout), lại gửi tin riêng cho một người khác.

【 Nói thầm 】 Diệp Tử: Anh biết?

【 Nói thầm 】 Satan の du đảng: Cô gái đó, ừ, biết!

【 Nói thầm 】 Diệp Tử: Anh điều tra qua cô ấy?

【 Nói thầm 】 Satan の du đảng: Ừ. Không ác ý.

Tôi tin tưởng anh ta, bởi vì theo lời của anh ta, tôi không nhìn ra có gì khác thường, có lẽ là người hợp tác với công ty của nhà Hiếu Hiếu, vì thế nên không có gì nguy hiểm.

Buổi chiều hôm sau, quả nhiên đúng giờ, cô ấy và Tô Uyển chờ tôi trước cửa câu lạc bộ. Đón hai cô lên xe.

"Trước tiên đi lấy lễ phục!" Hiếu Hiếu còn chưa ngồi vững đã vội vội vàng vàng nói: "Tối hôm qua sửa sang tài liệu mệt chết đi được!"

Tôi biết rõ, vì để bảo vệ tốt cô ấy, xung quanh nhà đều có ám vệ (bảo vệ trong chỗ tối) hai mươi tư giờ! Việc này tôi biết rõ, tôi ngừng xe ở ngoài cửa tiệm "Vô Y". Cũng không theo các cô vào trong, tôi không thích phong cách thiết kế của tiệm này lắm, nhưng cô ấy lại rất thích. Lúc điều chỉnh gương chiếu hậu, phát hiện phía sau có một chiếc xe màu đỏ cực kỳ quen mắt, đúng rồi, là cô gái trong tài liệu. Vì muốn biết cô ta muốn làm gì nên vẫn để cho cô ta đi theo phía sau.

Bạn học bố trí nơi này thật không tệ!

"Sau khi các em thay quần áo xong, trước tiên tự mình chơi một chút, anh đi làm chút chuyện, sẽ quay lại ngay." Vỗ vỗ Hiếu Hiếu, một mình tôi đi tới vườn hoa nhỏ ở lầu hai!

"Ôi, thì ra là em trai, muốn theo chị chơi một chút không?" Cô ta cầm ly cao cổ (ly dùng để uống rượu) từ từ đi về phía tôi, lễ phục màu đen bó sát người, tôi thừa nhận, với bây giờ mà nói thì cô ta cực kỳ xinh đẹp! Nhận lấy ly rượu, uống một hơi cạn sạch: "Chị muốn hỏi thăm người của cậu!" Qua nhiên, giống như tôi nghĩ, vòng qua eo cô ta, nhẹ nhàng ôm lấy cô ta.

"Làm xong việc rồi lại hỏi!" Hiện tại để cô ả này rời đi, có thể Hiếu Hiếu sẽ bị bại lộ ngay lập tức.

"Ha ha, em trai, nóng vội sẽ chịu không nổi đâu hử nóng đâu, đợi chị xử lý chuyện xong rồi nhất định chị sẽ cùng em chơi tận hứng!" Hai tay cô ta lạng lẽ bò lên cổ của tôi, khoảng cách từ từ gần sát vào nhau hơn!

"Ai?" Đột nhiên, nhận thấy có người cách chỗ hai chúng tôi đứng khoảng một centimet!

Phía sau cửa đứng là có người, cũng đứng, chỗ này có rất nhiều người lui tới, bị người bắt gặp, nhất là bị Hiếu Hiếu và Tô Uyển thấy được sẽ cực kỳ phiền phức, vẫn nên giải quyết chuyện này thôi!

"Chị muốn hỏi thăm người nào?" Động tác của tôi vẫn như vừa rồi.

"Diệp Hiếu Vũ." Cô ta nói.

"Ừ, có thể gặp cô ấy, chỉ là..." Tôi chậm rãi rút một con dao nhỏ và một cây súng lục từ trên đùi phải của cô ta ra!

"Không thể mang theo thứ này!"

"Mây..." Lung nhanh chóng rời khỏi người tôi: "Mây là ai?"

"Chỗ cô đang đứng lúc này là tài sản riêng của tôi, chỉ một câu nói của tôi cũng có thể khiến cho tổ chức của cô có thể giải tán, thậm chí biến mất, tính mạng của cô bây giờ nằm trên tay tôi!" Nâng tay phải cầm súng lên, nhắm ngay cổ họng đối phương.

"Người đủ tư cách sao?"

"Uyên 僕 (âm đọc giống Diệp)." Tôi ném khẩu súng vào bụi cây sau lưng cô ta rồi rời khỏi nơi này! "Mời vị khách quý trên ban công đi nghỉ ngơi!" Còn lại dĩ nhiên sẽ có người xử lý.

Nhà họ Uyên, không phải là thế gia (gia đình làm quan) gì nổi tiếng, nhưng về tài lực, thế lực lại hơn hẳn các gia tộc, công ty lớn! Cho dù là nhà họ Diệp của Hiếu Hiếu, quan lớn bản địa là nhà họ Trình, cùng với số một trong giới kinh doanh là nhà họ Mục ở đây cũng phải cân nhắc kỹ trọng lượng của mình khi tiến hành giao dịch với chúng tôi, chính vì khiêm tốn như vậy, mới không bị người chú ý.

Giải quyết xong "Vấn đề", quay lại bên trong thấy Hiếu Hiếu và Tô Uyển đang ăn gì đó. Lại gặp ánh mắt né tránh của Hiếu Hiếu. Cô ấy mặc lễ phục màu xanh nhạt, không hấp dẫn người khác chú ý mới là lạ! Kỳ cục hơn ở chỗ, lễ phục Hoàng gia của Tô Uyển càng quá lộ... Ai thiết kế bộ lễ phục này vậy? Càng kỳ quái hơn nữa chính là vì sao cô ấy lại khó khăn đi về phía tôi?

Tôi kịp thời đỡ Tô Uyển thiếu chút nữa ngã sấp xuống, cười nói: "Ai chọn vậy?"

Cô ấy trừng mắt nhìn tôi một cái: "Nói nhảm, còn không phải Diệp Hiếu Vũ sao, ban đầu khi xem bản thiết kế không cảm thấy gì, sau khi mặc thì lại biến thành bộ dạng này!"

"Không tệ." Tôi an ủi, dù sao cũng là Hiểu Hiểu lựa chọn: "Không ở với cô ấy, đến đây làm gì?"

Cô ấy lại trừng mắt nhìn tôi: "Em còn đang tính hỏi anh đây, lúc em thay quần áo xong, ra ngoài, cậu ấy vẫn luôn như vậy. Nói chuyện với cậu ấy thì đều trả lời qua loa cho xong, anh đã làm gì rồi?"

"Anh?" Đi tới trước mặt Hiểu Hiểu, muốn chạm vào cô ấy, lại bị cô ấy tránh qua: "Sao vậy?" Tôi hỏi.

"Không có việc gì!" Quả nhiên không hỏi ra nguyên nhân, hết hi vọng nhận được câu trả lời, liền kéo cô ấy đi tới chỗ người anh em.

"Anh em, chia khóa ở chỗ cậu à, đưa cho mình!"

"Sao, dẫn phụ nữ đi chơi à?" Nhìn anh em uống say đến không còn biết gì, ra sức nháy mắt với Hiểu Hiểu bên cạnh: "Nói cho em biết, anh em của anh không được tốt đẹp gì lắm, nhưng cho tới bây giờ cậu ta cũng chưa từng đụng vào phụ nữ, em gái nhỏ, rất có thủ đoạn!"

Hiểu Hiểu nhìn cậu ta một cái, rồi nhìn tôi một cái!

Nhưng hai cái liếc mắt đều không phải có ý tốt. Từ vừa rồi đã bắt đầu như vậy, tôi thật sự không biết tôi đã làm cái gì khiến cô ấy như thế!

"Ha ha, em gái này còn rất mạnh mẽ, người anh em, bé gái này rất khó quản, nếu không cậu giao cho mình trước, mình giúp cậu dạy dỗ lại." Say rồi, say rồi, người anh em này say thật rồi!

"Anh..." Tôi ngăn Hiểu Hiểu muốn tấn công lại, dù sao nơi này cũng là nhà của tôi, hai người cũng không thể cãi nhau được.

"Cát, chuyện đùa này cũng không buồn cười, về sau nghĩ kỹ hậu quả rồi lại nói chuyện với mình!" Đoạt lấy chìa khóa từ trong tay cậu ta, kéo Hiểu Hiểu phía sau rồi khỏi nơi này, sau này phải để Hiểu Hiểu cách xa cậu ta một chút, bị làm hư sẽ không tốt!

Xuyên qua hành lang, đến căn phòng có chìa khóa, cái phòng này... Có cần thiết phải lớn như thế này không... Nhìn giường lớn Kingsize 5X5 phía trước... Thở dài, phụ thân đại nhân, mẫu thân đại nhân, con đi nhầm phòng rồi! Giơ tay bật đèn, thở dài lần thứ hai... Sao đèn này lại tối thế này chứ, mà xung quanh chỉ có giường... Tên kia, nghĩ tôi tới làm gì chứ? Xoay người, tắt đèn, đi ra cửa.

"Người phụ nữ vừa rồi là ai, bạn gái của anh sao?" Hiểu Hiểu nắm chặt áo sơ mi của tôi.

Sẽ không khéo như vậy chứ, người ngoài cửa vừa rồi là cô ấy? Cảm giác lo lắng tràn ngập đầu óc tôi.

"Ừ, cứ cho là vậy." Tha thứ cho tôi, buông tha cho tôi, nhận thấy được tình cảm của cô ấy lại không thể đáp lại cô ấy, rõ ràng quan tâm tới cô ấy, nhưng không thể để cho cô ấy biết. Vì đã đồng ý với bạn rồi, tôi buộc phải để cô ấy rời khỏi.

Cô ấy buông lỏng tay nắm áo sơ mi của tôi: "Ừ, rất tốt, bạn gái vừa cao vừa xinh đẹp, đáng người lại hoàn mỹ, rất xứng với Diệp Từ ~" Tôi xoay người nhìn cô ấy ngồi trên giường lớn, giọng của cô ấy rất nhẹ, hơn nữa càng run rẩy không ngừng.

"Hiểu Vũ". Tôi rất lo lắng, liền gọi một tiếng.

"Anh em của anh còn nói anh không đụng vào phụ nữ, xạo quá!" Hình như cô ấy hơi tức giận, nhưng vẫn đang chịu đựng được.

"Cô ta là bạn gái, bạn phái nữ!" Tôi vẫn sửa lời, cái này thật nguy hiểm mà! Sao tôi lại sửa lời... Nhưng nhìn dáng vẻ của Hiểu Vũ, tôi thật sự không thể lừa gạt tiếp được. Khó chịu, đau lòng, giải thích. Em thích anh thì nói cho anh biết, mặc kệ anh trả lời thế nào.

Cô ấy đứng lên từ từ đi về phía tôi, nhẹ nhàng để lại mùi vị trên môi tôi, là mùi vị nhàn nhạt của lá trúc mà tôi thích nhất!

"Diệp Từ, em không muốn nói, nhưng vừa rồi thấy anh với cô gái kia..." Lúc cô ấy còn chưa nói xong, tôi kịp thời ngăn miệng của cô ấy lại. Nhẹ nhàng, mềm mại, đây là cảm giác đầu tiên khi tôi chạm vào. Tôi đột nhiên hành động khiến cô ấy ngạc nhiên. Hôn cô ấy rất sâu, nên quên mất trước mặt là một cô gái mà tôi không thể đụng vào. Dần dần, tôi cảm giác cô ấy đáp lại nụ hôn này, bỗng nhiên tỉnh táo không ít, chợt đẩy cô ấy ra.

"Thật xin lỗi, em hãy quên chuyện vừa rồi đi!" Lúc này tôi không thể chiếm lấy cô ấy, nếu không phải đúng lúc tỉnh táo lại, tôi không biết bản thân sẽ làm ra chuyện gì nữa. Cô ấy hấp dẫn tôi, giống như con sói nhỏ đói bụng ba ngày nhìn thấy dê con.

"Cảm giác chân thật như vậy, anh bảo em quên thế nào?" Cô ấy bắt đầu nhìn tôi: "Em nói cho anh biết, em không quên cũng không muốn quên!"

Tôi vung tay tát một bạt tai, cố gắng để cô ấy tỉnh táo một chút: "Mặc kệ thế nào, em chỉ có thể là người phụ nữ của Tuyết, hiểu không?"

Cô ấy không hiểu được chút nào, trả lại một bạt tai: "Tuyết, Tuyết, Tuyết, mỗi lần đều là anh ấy, em muốn biết chính là suy nghĩ của anh đối với em, Tuyết đã mất. Không sai, em thích Tuyết, ở trong lòng em, anh ấy là người không thể thay thế, nhưng em cũng thích anh, so với Tuyết thì càng thích anh hơn, so với muốn cùng một chỗ với anh ấy thì càng muốn ở chung với anh hơn! Cho nên đừng lấy anh ấy ra làm bia đỡ đạn nữa!"

"Anh không tốt như em nghĩ." Tôi chuyển đề tài...

"Anh còn tốt hơn em nghĩ."

"Anh không hợp với em."

"Đó là vì anh luôn đặt Tuyệt ở trong lòng, hoàn toàn không dám đối mặt với bản thân mình!"

"..." Tôi im lặng.

"Anh thích em." Cô ấy khẳng định.

"Chứng cứ đâu?" Tôi không thể bị vạch trần ở chỗ này, thời cơ còn chưa tới.

"Chứng cứ, ha ha ~" Cô ấy cười rồi hôn tôi. Mặc dù chiều cao chênh lệch khiến cô ấy đứng vô cùng khó khăn, nhưng cô ấy vẫn cố gắng để mình đứng thẳng lên.

Không biết rốt cuộc qua bao lâu, cô ấy vẫn duy trì tư thế này. Ngay lúc đôi môi rời nhau, lúc cô ấy muốn buông tay thì tôi ôm lấy cô ấy, kéo gần khoảng cách của đôi môi. Lần này, tôi không muốn trốn tránh, hôn cô ấy, cảm giác cô ấy đáp lại... Rất sâu...

Thuận thế ép cô ấy đến bên giường, nhưng vẫn không buông cô ấy ra như cũ, bởi vì tôi biết nếu như buông cô ấy ra, tất cả đều kết thúc! Dần dần không thể không chế được suy nghĩ, cảm giác bản thân sẽ làm ra chuyện vô cùng quá phận. Nhưng không cách nào khiến mình dừng lại.

"Vèo" một tiếng, một cành cây nhỏ bay qua trước mặt chúng tôi mới khiến chúng tôi khôi phục lại. Hiểu Hiểu đưa tay bắt được nhánh cây kia.

"Ai?" Rắc một tiếng, cô ấy bẻ gãy nhánh cây.

"Hiểu Hiểu, đừng đuổi theo!" Tôi kịp thời kéo cô ấy, có thể xông vào chỗ này, đoán chừng không phải là người bình thường, đoán chừng là người mà Hiểu Hiểu không thể đối phó được.

"Hà?" Cô ấy thật sự dừng lại, đồng thời đôi mắt lấp lánh nhìn tôi.

"Hờ, ừ cái gì?"

"Vừa rồi anh gọi em là gì?" Cô ấy vội vàng hỏi tôi.

Lập tức tôi phản ứng được, vừa rồi hình như tôi gọi là...

"Cho nên, chứng cứ, anh đã bày ra cho em rồi! Anh vẫn chưa thừa nhận sao?" Cô ấy cười giòn! Hoàn toàn chính xác, tôi còn có thể không thừa nhận à... Vốn cho rằng có thể giấu diếm được chứ!

"Có người tới đây." Ngoài cửa sổ truyền vào một giọng nói trầm mạnh.

Không đợi chúng tôi kịp phản ứng, cửa phòng bị đẩy ra. Tô Uyển kéo theo cái váy dài tới cực điểm đứng trước cửa, hình ảnh nhìn vô cùng kỳ quái.

"Good good, very good job! Hiểu Hiểu, cuối cùng cậu cũng làm được!" Cô ấy giơ ngón tay cái lên với Hiểu Hiểu: "Vây... mình không quấy rầy hai vị ~" Nói xong đóng cửa đi ra ngoài.

Tôi còn trong quá trình điều chỉnh mình, Hiểu Hiểu cũng đã bắt đầu bùng nổ: "Tô Uyển, cậu trở lại cho mình, nói rõ ràng đã!"

"Nhưng mà, Hiểu Hiểu, mặt của cậu thật sự rất đỏ ~" Thật sự cô ấy quay lại, nhưng bỏ lại một câu như vậy lại rồi đi.

Tôi cười khê nhìn ngoài cửa sổ, giọng nói vừa rồi sao lại quen tai như vậy, song chắc không có khả năng! Lặng lẽ đi tới sau lưng Hiểu Hiểu đang bùng nổ ôm lấy cô ấy, làm dịu lửa giận của cô!

"Diệp Tử, em thích anh, từ lúc đầu anh về nước, không biết vì sao lại thích ~" Đột nhiên Hiểu Hiểu nói ra một câu: "Cho nên, em muốn hai người cùng nhau đối mặt, mặc kệ là trò chơi hay là cuộc sống."

"Sau đó thì sao?" Tôi buồn cười, đây là đang thổ lộ sao? Tôi muốn xem cô ấy có thể nói ra cái gì. Hai tay thắt chặt lùi về sau, hai người ngã lên giường.

"Sau đó, đây là cực hạn!" Cô ấy xoay người nằm lên người tôi. Cười hi hi nhìn tôi.

"Ha ha, được, Hiểu Hiểu của anh." Tôi cười nói.

Có lúc, chuyện chính là như vậy, rõ ràng muốn giấu giếm cả đời, lại vì một số chuyện khác mà không thể không kết thúc che giấu trước thời gian. Tuyệt, tha thứ cho mình chăm sóc Hiểu Hiểu chăm sóc đến cô ấy trở thành của mình. Mình không biết nguyên nhân mình và cậu thích cô ấy là một hay không, nhưng cô ấy thật sự là một người cần được quý trọng. Nếu cậu còn sống, mình thật sự không biết sẽ lựa chọn thế nào. Muốn cùng với cô ấy, mỗi ngày ngắm mặt trời mọc, mỗi ngày ngắm trăng, lên kế hoạch cho tương lai, đối mặt với khó khăn về sau.

Nghiêng người đứng lên đắp kín mền cho Hiểu Hiểu. Điểm mấu chốt này mình sẽ tuân thủ đến ngày hủy bỏ!

“Đi, điều tra người vừa tiến vào đây là ai.” Tôi nhẹ giọng nói với ám vệ ở cửa đối diện.

Gió thổi trắng sáng, hoa nở hoa tàn, cuối cùng cũng có kết quả...

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47-4: Ngoại truyện (5): Nối tiếp chuyện xưa

Editor: Mai Tuyết Văn

Beta: Lạc Y Thần + Chạng Vạng

Nghe nói Trình Kiên tiến hành mở nhạc hội lưu diễn tại Mĩ, Tô Uyên vô cùng phấn khích muốn đi xem. (Đừng nói ghét ai đó thì sẽ không đi xem hẳn chơi nhạc.) Vì nghe nói lúc ngẫu hứng Trình Kiên còn có thể chơi nhạc cụ, Tô Uyên rất có hứng thú đối với điều này, cho nên muốn lập tức đi xem với Diệp Hiểu Vũ. Nhưng ác ma lại ngăn cản không cho cô đi nên đành phải thôi, nếu như thật sự không được mà nói thì chỉ có thể chờ đến lúc mua DVD vậy.

Khi cô và Diệp Hiểu Vũ ở cạnh nhau thật sự đã từng muốn có một ngày nào đó cùng nhau bay đến Thụy Sĩ (nơi có gia sản của dòng họ Diệp Hiểu Vũ), sau đó sẽ xoay chuyển tình thế đồng thời làm ra vẻ bắt tay vào xử lý công việc của gia đình, Diệp Tử cũng sẽ không nói gì cả. Hơn nữa, trái tim đều đã là của anh ấy, người ta muốn đi đâu đó là quyền tự do cá nhân đến anh cũng không quản được! Tất nhiên sẽ đồng ý thôi.

Nhưng đến khi cô cho rằng đã đến lúc thực hiện kế hoạch, kết quả ác ma nói không phải ngày đó đã hẹn cô đi chơi sao. Còn chuẩn bị điều gì đó rất lâu rồi, dù sao thì với sự uy hiếp và dụ dỗ đó, cuối cùng Tô Uyên cũng không có cách nào tránh được. Cô “hận” ác ma vì anh cố ý không để cho cô đi, nhưng trước mặt Mục Úc cô lại không thể hiện ra ngoài. Vì thế mỗi buổi sáng cô đều sẽ rượu giấm táo, làm anh ấy tức chết!

Tại sao ác ma lại sợ rượu giấm táo? Haizz, từ sau bữa tiệc đính hôn hai người đã chính thức tuyên bố mỗi quan hệ người yêu này trước mặt mọi người, cho nên cũng không có gì phải kiêng dè nữa. Nói một cách khác, bình thường Mục Úc sẽ tìm đủ lý do để thân mật, rồi ra sức giày vò đôi môi của Tô Uyên một hồi, hại cô gái nhỏ kia mỗi ngày đều tức giận nhưng không dám nói gì, chỉ có thể sử dụng ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm Mục Úc.

Đối với điều này, Mục Úc miêu tả rằng: “Nếu nói ánh mắt có thể giết người, thì đoán chừng anh đã chết trăm ngàn vạn lần rồi.” Đương nhiên là có thể hình dung ra được, mỗi lần anh nói xong câu này thì nhất định sẽ bị Tô Uyên “giết chết” thêm một lần nữa.

Nói đến người tên Mục Úc này, có thể gọi là “Không sợ trời không sợ đất” nhưng lại không thích mùi rượu giấm táo* (không biết là thật sự không thích uống, hay không thích “Ghen”~). Tóm lại, chỉ cần mỗi lần Tô Uyên uống hoặc ăn giấm vào, Mục Úc sẽ rất buồn rầu sau khi hôn xong sẽ lui ra xa và nói: “Anh không ăn giấm...”

* giấm táo: giấm chua, ý chỉ ghen như một hũ giấm

Vì thế lần này Tô Uyên uống rượu giấm táo, một mặt là trả thù ác ma đã không để cô đi, một mặt khác cũng là để phòng việc mình bị anh ăn đậu hũ! Chết tiệt, giờ cô phải ăn đậu hũ của người đẹp trai mới đúng, tại sao bây giờ tình thế hiện tại lại trái ngược như vậy? Cho nên, mỗi ngày cô đều phát huy hết khả năng “ức hiếp” người đẹp trai, thỉnh thoảng còn dùng đến [Tuyệt học Thiếu Lâm] tay sờ ngực.

Dĩ nhiên, lúc đó người đẹp trai không có bộ ngực lớn... Nhưng mà mỗi khi Tô Uyên nhẹ nhàng vỗ lên rồi quan sát biểu cảm của anh thay đổi trong chớp mắt thì tâm trạng cô rất tốt, hơn nữa anh còn không phản kháng gì thật sự rất vui. Vì thể hiện tại hình như có “hai sự bảo đảm cùng lúc”, nếu như bị ăn đậu hũ thì cô sẽ dùng rượu giấm táo và tay sờ ngực để đánh lui ác ma đẹp trai ha ha ha...

Chỉ là Tô Uyên vốn đã từ bỏ việc đi Mĩ xem Trình Kiên biểu diễn, kết quả là vào ngày cô đang gọi điện “khóc lóc kể lể” với Diệp Hiểu Vũ (cô gái nhỏ này chạy trước, nghe nói là đi hưởng tuần trăng cùng với Diệp Tử), thì bị Mục Úc trực tiếp bắt đi rồi ném lên máy bay.

Cái gì? Woa, thật sự đây chính là máy bay! Lúc ấy, Tô Uyên rất kích động! Hơn nữa máy bay này không phải loại máy bay thông thường, mà là chuyên cơ tư nhân của nhà anh đẹp trai.

Thì ra là, ác ma đã có kế hoạch như thế này: ngày diễn ra nhạc hội sẽ ngồi chuyên cơ bay đến Mĩ ư? Đến Los Angeles nghe ca nhạc cũng xem như là một sự ngạc nhiên vui vẻ cho Tô Uyên. Ngay cả chỗ ngồi, Mục Úc cũng đã chuẩn bị từ lâu, khi Trình Kiên vừa muốn tiến hành nhạc hội lưu diễn thì anh cũng đã bắt đầu kế hoạch. Lúc biết được “sự thật” Tô Uyên cảm thấy rất ngọt ngào trong lòng, cảm thấy Mục Úc thật sự rất thấu tình đạt lý đồng thời khéo hiểu lòng người...

Chẳng qua ác ma thật ra vẫn cứ là ác ma, “sự thật” mà Tô Uyên nhìn thấy thật ra cũng chính là “giả tượng” trong truyền thuyết... Vì tên Mục Úc này mang theo cô gái nhỏ bé ấy đến trước mặt Trình Kiên, là để anh khoe mối quan hệ giữa anh và Tô Uyên một chút. Bắt Trình Kiên nhìn thấy hai người ngọt ngào, không phải sẽ khiến anh ấy tức giận đến mức học máu tại chỗ sao?

Tuy vậy Mục Úc lại không hề có một chút cảm giác tội lỗi. Vì năm đó nhìn người bạn nhỏ Uyên Uyên lo lắng cho Trình Kiên như vậy, cũng là một duyên cớ mang vạ áy náy, cho nên anh công “rượu giấm táo” đến tìm công ty đại diện của Trình Kiên, tặng anh ta một phiếu “Thông hành”. Thế nên, công ty

đại diện mới có thể tốt bụng như vậy “trả hết” học phí cho Trình Kiên. Mục Úc biết, mặc dù nhà Trình Kiên cũng có thể chi trả, nhưng anh cũng chỉ vì muốn giúp “trụu giấm táo” làm chút chuyện trong khả năng mà thôi.

Cứ như thế, trước tiên hai người lên chuyên cơ đến sân bay Los Angeles, sau đó lại ngồi xe riêng đến nơi tổ chức ca nhạc của Trình Kiên.

Ghế ngồi của hai người ở hàng thứ sáu cũng là vị trí trung tâm, đồng thời cũng là nơi mà tiếng vang của giọng hát và các hiệu ứng âm thanh đạt hiệu quả tốt nhất! Hết cách rồi, vốn dĩ ác ma muốn làm cho ai đó vui vẻ như thần tiên. Cho nên, lần này Mục Úc thật sự đã nghiên cứu rất triệt để! Vì vậy, anh và Tô Uyên chỉ cần yên lặng ngồi một chỗ chờ nhạc hội bắt đầu.

Trước khi lên sân khấu, Trình Kiên vẫn không quên nhìn vào bức hình của Tô Uyên, đúng vậy, cũng chính vì thế mà bị mọi người gọi đùa đó là hình chụp “Chỗ tựa tinh thần cho Trình Kiên”. Khuôn mặt người trong hình tròn trịa như một quả táo, mái tóc ngắn hoạt bát bay lên trong không trung, không hề để ý đến hình tượng mà mở miệng cười lớn, lúc vô tình lại tạo ra sự khác biệt với những nữ sinh khác. . .

Không biết bây giờ cô ra sao, cô đang ở đâu? Nói không chừng là đang hưởng tuần trăng mật với người mà anh không muốn nhắc đến tên kia . . . Dù sao chắc chắn cô sẽ không xuất hiện trước mặt anh nữa là được! Anh đã nói với cô rằng “Không cần gặp lại cô nữa. . .” Nếu là người bình thường thì sẽ không ngu ngốc xuất hiện nữa chứ? Nghĩ như vậy, Trình Kiên cảm thấy có lẽ xoay lưng một cái chính là cả đời không gặp!

Sân khấu từ từ nâng lên cao, trong giây phút ở trên cao ấy, Trình Kiên đưa mắt nhìn thấy Tô Uyên ngồi ở hàng ghế trước mặt. Dĩ nhiên anh cũng không thể bỏ qua Mục Úc đang ngồi cạnh nắm lấy tay cô. Trong một khắc ấy, anh ngỡ người nhưng vẫn cố gắng giữ vững bình tĩnh.

Ca khúc đầu tiên là bài hát chính ngẫu hứng solo, nhưng sẽ vẫn có người đánh đàn đệm nhạc. Mặc dù chỉ là ngẫu hứng solo vậy mà tiết mục lại rất hài hòa, tuy thế khi Mục Úc vừa nghe Trình Kiên bắt đầu đàn lại nhận ra được một số lỗi nhỏ. Hết cách rồi, ai bảo anh là Đại ác ma Lucifer chứ.

Chẳng qua với sự giúp đỡ từ nhạc công đệm đàn đã thành công che đi. Thế cho nên ở đây ngoài trừ Mục Úc có sự nhạy cảm đặc biệt với âm tiết hoặc người vô cùng quen thuộc với nhiều ca khúc đương cầm ra. Thì những người khác đều giống như Tô Uyên chỉ tập trung lắng nghe, không ai nghe thấy hay để ý đến sai sót nhỏ bé kia của Trình Kiên.

Đến thời điểm nghỉ giải lao, người bạn đánh piano nhìn thấy dáng vẻ cô đơn của Trình Kiên thì mở miệng nói đùa: “Từ khi danh hiệu “Hoàng tử Piano” xuất hiện đến tận bây giờ, cậu đều không bao giờ đánh sai nốt, hôm nay cậu sao ấy nhỉ?”

Trình Kiên mỉm môi một cái, sau đó nhỏ giọng nói một câu: "Cô ấy tới đây."

"Hả? Chính người trong hình sao? Còn là vị hôn thê của cậu nữa à?"

Anh không nói lời nào xem như thừa nhận: “Phải, đáng tiếc đó không phải vị hôn thê của tớ. . .Hơn nữa, anh ta cũng tới.” Dừng lại một chút rồi Trình Kiên nói tiếp: "Tớ vốn định hát một bài, chính là bài hát đầu tiên tớ viết nhưng lại không có lời bài hát.” Bản nhạc này, thật ra là ca khúc đầu tiên anh viết và trên thực tế là viết vì Tô Uyên. Anh vốn định đưa bài hát này làm quà tặng cho Tô Uyên, không ngờ đến lúc này cảnh thì còn người đã mất, cho nên lời ca của bài đã bị anh bỏ đi.

"Gần đây tôi mệt chết đi được. . . Muốn nghỉ ngơi một chút. . . Cho là nếu ngừng lại khi tiếp tục cũng sẽ không như thế nữa. . . . Nhưng tôi đã sai rồi. . . Trong nháy mắt khi tôi xoay lưng đi. . . Tất cả đều không trở về được. . . Vốn có thể tiếp tục mọi chuyện nhưng lại không thể tiếp tục như dự đoán. . . Người vốn chờ đợi ta đã đi thật xa, thật xa. . . Thì ra là. . . Khi quay lưng đi chính là bỏ qua cả đời. . . Cũng không thể trở về nữa rồi. . . "

Lần đầu tiên Tô Uyên nghe được bài hát như thế, sau đó phát hiện ra Trình Kiên không chỉ làm ra vẻ không nhìn thấy cô, mà từ khi mở màn đến nay cũng chưa từng liếc mắt nhìn về phía cô, khiến cho Tô Uyên khó tránh khỏi có chút mất mát.

Đến cuối cùng lúc rời đi, ác ma còn cố ý nhạo báng cô rồi nói: “Không ngờ vốn là yêu em đến chết đi sống lại, sao bây giờ lại có thể không để ý đến em chứ.” Nghe câu nói này, Tô Uyên then quá hóa giận đánh ác ma một trận. Chẳng qua, sau đó hai người bắt đầu “hưởng tuần trăng mật” tại nước Mĩ. (Nhân tiện nhiều chuyện, lúc này Diệp Tử và Hiểu Hiểu đang hưởng tuần trăng mật tại Pháp. Hiểu Hiểu nói muốn nhìn thấy lá cây* ở nơi này)

*lá cây: điệp tử, một cách chơi chữ

Lúc đi, ác ma liếc nhìn về phía Trình Kiên, một tay ôm qua vai Tô Uyên, trong lòng tự nói với bản thân: Tuyệt đối sẽ không buông cô gái nhỏ bé này ra nữa, bởi vì anh hiểu rõ, người kia để ý cô bao nhiêu, yêu cô thế nào, khi lần đầu tiên Trình Kiên nhìn thấy cô gái nhỏ này đã ngây người, trong mắt tràn đầy tình cảm sâu sắc, cho nên anh nhất định sẽ không để cho anh ấy có bất kỳ cơ hội nào cướp Tô Uyên đi!

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47-5: Ngoại truyện (6) - Tập hợp chuyện của ác ma và Uyên Uyên

Edit: Tuyết Nguyệt Lam + Huyền Lê

Beta: Tuyết Nguyệt Lam

(1)Mục Úc và Tô Uyển: Chuyện cũ ngày còn nhỏ

Đó là lúc ở trên Sơn Tam. Vào ngày lễ Giáng Sinh hôm đó, bởi vì Diệp Hiểu Vũ nhà anh với ông chủ của một công ty nào đấy muốn bàn chuyện làm ăn, cho nên, vì Diệp đại tiểu thư là người thừa kế tương lai, đương nhiên phải tới hiện trường để nghe xem thế nào. Vì thế, vào ngày nào đó, Tô Uyển chậm rãi đi về nhà.

Trời hơi lạnh, mưa còn rơi lác đác (Mùa đông cũng chưa có tuyết rơi, chỉ có mưa, lạnh muốn chết ~) Dọc theo đường đi Tô Uyển luôn luôn bỏ tay vào trong túi áo lớn, nói kiểu gì cũng không chịu lấy ra.

Đó là lúc đi từ nhà đến công viên cách đó không xa, từ xa xa cô đã có thể thấy một bóng dáng thon dài không biết đang làm gì ở đấy. Sự hiếu kỳ trong lòng Tô Uyển khiến cô từ từ đến gần vật thể không rõ kia.

À... Hóa ra là một người... Tô Uyển đi đến phía sau người đó, từ từ đánh giá bóng lưng người trước mặt. Dáng người không tệ! Trong lòng Tô Uyển nhận xét. Không có cách nào khác, người trước mặt có mái tóc như thác nước, nói dài cũng không dài lắm mà bảo ngắn cũng không ngắn lắm, chỉ dài qua vai một chút, nhưng kết hợp với dáng người thon dài cao ngất của anh thì trong lúc nhất thời lại bị nhầm lẫn giới tính.

Đúng lúc này thì người đó quay đầu lại, Tô Uyển hoàn toàn ngây ngẩn. Nguyên nhân là vì Tô Uyển vốn nghĩ nếu người đó xoay người lại thì cô sẽ biết được giới tính, nhưng kết quả lại vô cùng thất vọng, không những thế ý thức về giới tính lại càng thêm mơ hồ, còn về một lý do khác đó là hai giọt nước mắt trên gương mặt này rất dễ nhìn.

Tuy rằng trời đang đổ mưa, nhưng Tô Uyển dám khẳng định người này đang khóc. Không để tâm đến phản kháng của anh mà cầm lấy tay anh kéo đến ghế tựa ở công viên, hơn nữa tự nhiên lại nói rất nhiều.

Bởi vì lời nói của Tô Uyển rất khác biệt, khi thì châm chọc khi thì lại khích lệ, khiến cho sắc mặt đối phương thay đổi liên tục. Nhưng cuối cùng cô gái nhỏ chỉ nhẹ nhàng nói ra một câu: "Không thử sống sót sẽ vĩnh viễn không biết tiếp theo chuyện gì sẽ xảy ra. Đồng ý với tôi, đừng dễ dàng nói buông tay."

Đúng vậy, lúc vừa mới tiếp cận từ phía sau, Tô Uyển đã thấy được trên tay anh ta đang cầm một gói bột phấn màu trắng to. Nhìn dáng vẻ của anh ta hoàn toàn không giống như một kẻ nghiện thuốc, nếu như vậy thì bột phấn này có khả năng là thạch tín rồi... Tuy rằng hiếm thấy phương thức tự sát như thế này, nhưng mà ở thời trung cổ thì có rất nhiều cô gái vì muốn làn da trở nên trắng đẹp đều ăn thạch tín mà chết, cho nên cũng không thể loại bỏ khả năng như vậy...

Đương nhiên không phải nói người này chắc chắn sẽ ăn thạch tín, nhưng Tô Uyển luôn tin tưởng vào một câu nói: Dù trong bất kỳ tình huống nào cũng không được dễ dàng buông xuôi, đối với tính mạng của chính mình thì lại càng không. Bởi vì cô biết, nếu tự sát thì không thể lên Thiên Đường được.

"Anh xem, đến cả dừng khí để chết anh cũng có, vậy thì làm sao lại không có dừng khí để sống tiếp? Có thể tôi thật lắm chuyện nhưng (nhỏ giọng nói) quả thật rất lắm chuyện... Có điều tôi muốn nói với anh rằng tính mạng là nguồn gốc phần đầu của một con người: Dù cho, anh có được cả thế giới nhưng mất tính mạng thì tất cả cũng không còn quan trọng nữa, hiểu không? Như trong truyền thuyết có câu 'núi xanh còn đó, sợ gì không có củi đun' ~"

Nói xong, Tô Uyển còn lộ ra một nụ cười xin lỗi thật tươi, không ngờ cô cũng có thể nói những lời lừa gạt người như thế này, sau này mà học về marketing thì chắc chắn sẽ rất tốt. Suy nghĩ như vậy quả thật là rất có đạo lý, trong lòng Tô Uyển không khỏi bắt đầu cảm thấy lo lắng mà vuốt cằm. Kết quả tay cô lại đột nhiên bị người đó giữ chặt, quả thật là dọa cô muốn nhảy dựng lên.

"Anh, anh muốn làm gì?" Tô Uyển ngập ngừng hỏi.

"Thưa tiểu thư thiên sứ cao quý, cảm ơn cô đã cứu vớt tôi trở về từ trong tay Tử Thần. Để biểu đạt lòng biết ơn của tôi đối với cô, vui lòng nhận một nụ hôn tay của tôi." Nói xong, một nụ hôn đúng kiểu phương Tây được đặt lên tay cô khiến cho Tô Uyển lập tức sửng sốt, đến khi người đẹp kia rời đi rất lâu rồi cũng không hay biết. Nhưng cô biết, chỉ cần có duyên thì nhất định sẽ gặp! Cô tin là như vậy.

(2)Mục Úc và Tô Uyển: Tô Uyển Uyển và cứu vớt hồ

Buổi sáng, lúc chuẩn bị ra khỏi nhà, Tô Uyển Uyển thấy một con cáo nhỏ trắng như tuyết đang nằm trước cửa nhà mình. Đẹp quá đi! Tô Uyển Uyển nhìn không được mà cảm thán ở trong lòng.

Nhưng mà cũng thật đáng tiếc, nó đang bị thương nặng, không chỉ hôn mê mà còn chảy máu nữa. Cứu mạng là việc cấp bách, việc này không nên chậm trễ cho nên cứu chủ cáo nhỏ này quan trọng hơn. Tô Uyển Uyển chạy nhanh nhìn quanh bốn phía, không thấy người nào, cuối cùng cũng mang chú cáo nhỏ đáng thương về đến phòng.

Kỳ thật, đáng lẽ cô không nên quản chuyện này. Nhất là đối mặt với những động vật nhỏ có chứa yêu khí như vậy, nếu để cho sự phụ biết được thì nhất định sẽ từ đạo quán Băng Tâm xông tới 'Trảm Yêu Trừ Ma' rồi! Nhưng từ nhỏ đến lớn Tô Uyển Uyển cô lại rất thích những động vật nhỏ nhắn như vậy, cô đã nuôi dưỡng không ít động vật nhỏ sau lưng sự phụ. Cô mang bọn nó đang bị thương về nhà để dưỡng thương, sau khi hồi phục lại thì thả cho chúng chạy.

Cái gì? Bạn hỏi Tô Uyển Uyển đang làm cái gì ư? Tôi nói rõ ràng như vậy còn chưa hiểu sao? Được rồi, để tôi nói thêm vài gợi ý cho bạn nghe: Người

bạn nhỏ Tô Uyển Uyển đến bên một gốc cây anh đào già, dùng trăm cái đũa buộc gọn mái tóc xinh đẹp lên, vài sợi tóc phía dưới tung bay sau cái ót, giống như một cậu bé xinh đẹp vậy.

Bình thường cô cũng mặc quần áo màu trắng để tu luyện. Mà bộ quần áo này lại quá rộng khiến cho thân thể của cô hoàn toàn bị che giấu đi. Dần dà cô cũng lấy thân phận là đàn ông lêu lổng trên giang hồ. Cái gì? Vẫn chưa hiểu? Được rồi, nhìn bạn gốc như vậy thì để tôi nói cho bạn biết, cô ấy là một vị đạo sĩ. Cứ cách một khoảng thời gian thì sư phụ sẽ phái cô xuống dưới núi trăm yêu trừ ma, vì dân trừ hại.

Lần này cũng vậy, phụng mệnh sư phụ xuống núi để giết một con rắn nước ngàn năm thành tinh - Nghê Thường. Tuy đều là giết yêu quái, nhưng công việc có chút khác nhau. Bởi vì con rắn này đã tu luyện thành hình người, bây giờ đang là đầu bài của viện X trong thị trấn. Con yêu quái này thường xuyên dùng sắc đẹp để dụ dỗ sự ngưỡng mộ của mọi người dân trong trấn, lợi dụng sắc tâm của con người, để những người này không còn cảnh giác với cô ta nữa, sau đó sẽ dùng tỷ bà thôi miên bọn họ.

Trước giờ chưa từng có chuyện như vậy xảy ra. Lúc trước yêu ma cũng chỉ vụng trộm, nhưng không to gan lớn mật đến mức dám công khai ngang nhiên xuống tay với người khác! Chẳng qua, đối với việc này, Tô Uyển Uyển cũng cảm nhận sâu sắc một câu nói: "Trên đầu chữ sắc có cây đao! Nếu không phải người chết thì chính là ta sẽ mất mạng."

Nhưng lúc này đây Tô Uyển Uyển còn cố ý cố theo một balo to dùng có chứa bùa chú cùng với giấy niệm phong do sư phụ tự mình chế ra, hy vọng có thể tăng thêm chút sức mạnh. Mục tiêu là rắn nước, cho nên Tô Uyển vô cùng khẳng định mà loại trừ sự nghi ngờ với chú cáo nhỏ có bộ lông trắng muốt kia, tuy rằng trên người nó có chứa yêu khí nhưng lúc ẩn lúc hiện, khi có khi không, Tô Uyển Uyển suy đoán rằng đây có thể là một tiểu hồ ly mới bắt đầu tu luyện thôi. (Tác giả: Sự thật lại hoàn toàn ngược lại ~)

Cô quyết tâm muốn "bảo vệ động vật", hơn nữa còn phải "kính già yêu trẻ", cho nên đối với loại tiểu tử này thì không có gì đáng nguy hại đối với con người, cô sẽ không rút đao ra mà chia vào chúng, nhưng nếu mà gặp phải lão sư phụ ngoan cố của cô thì "chỉ cần là yêu tinh sẽ lập tức bắt lấy, chém giết một nghìn lần, không tha cho bất cứ con nào". Tô Uyển Uyển nghĩ rằng: MB, cũng may cô không phải sư phụ... (MB: Money Boy (Zai gọi/ zai bao) Khác với tiểu quan là chỉ các em thụ cổ trang, MB là hiện đại)

Người ta nói Tô Uyển Uyển sống ở trong khách sạn, bởi vì tiểu hồ ly nên cô cũng bỏ dự định sẽ đi luyện công sáng nay. Dù sao thì cứu mạng vẫn quan trọng hơn mà. Vì thế cô nhanh chóng dùng nước sạch để tẩy sạch miệng vết thương của tiểu hồ ly, sau đó dùng Trường Thanh quyết, để miệng vết thương chậm rãi phục hồi như cũ. Chỉ cần chăm sóc một thời gian chắc chắn sẽ hoàn toàn bình phục.

Không lâu sau tiểu hồ ly tỉnh lại, nhìn Tô Uyển như muốn nói gì đó, lại không dám nói lời nào. Nhưng nghĩ đến thân phận của Tô Uyển Uyển là ân nhân cứu mạng là của mình thì lại không thể đi. Tô Uyển Uyển liếc mắt nhìn một cái, sau đó tự nhiên nói: "Em xem, lông của em trắng như tuyết, nhìn chỉ thấy một màu trắng noãn. Vậy thì chị sẽ gọi em là Tiểu Tuyết nhé, hắc hắc!"

Nhìn biểu cảm bất đắc dĩ của Tiểu Tuyết khiến Tô Uyển Uyển vui vẻ hơn: "Tiểu Tuyết, đừng sợ, chị sẽ không đối xử tệ bạc với em đâu. Nếu chị thật sự muốn giết em thì vừa nãy đã không cứu em rồi đúng không?" Thấy vậy Tiểu Tuyết dùng thanh âm trầm thấp mà tràn đầy từ tính trả lời: "Cảm ơn." Tô Uyển Uyển thấy Tiểu Tuyết nói chuyện thì nhất thời kích động bé phốc nó lên, xoay tròn trên không mấy lần cũng hoàn toàn quên mất rằng tiểu hồ ly này vẫn còn đang bị thương.

Tiểu Tuyết bị cô quay mà không có biện pháp đành nói thêm: "Được rồi, xem ra cô muốn đi ra ngoài phải không, đừng để ý tới tôi làm gì, cứ để tôi nghỉ ngơi ở đây một chút là được rồi." Tô Uyển Uyển lè lưỡi, không có cách nào khác, ai bảo nó có bộ dạng đáng yêu đến như vậy chứ. Vì thế cô đeo túi lên trên lưng, chuẩn bị vào trong trấn tìm manh mối.

Dựa theo phân tích của cô, bình thường Nghê Thường nhất định nguy trang rất tốt cho nên mới có thể khiến cho người ta không thể phát hiện, chỉ có vào ban đêm mới để lộ nguyên hình. Như vậy thì cho dù dân chúng đến đây rồi bị biến mất, cũng sẽ không liên quan gì đến cô ta. Bởi vì cô ta có thể lấy lý do nói là buổi tối yêu quái quấy phá nên cô ta không nhìn thấy dân trấn đến.

Nhưng không vào hang hổ sao bắt được hổ con, cô không thể không đi đến viện X để xem chỗ đó có gì. Cứ như vậy Tô Uyển Uyển bước nhanh như gió bay tới viện X. Đến cửa, mắt trên viết ba chữ to rõ ràng "Câu Lan viện". Quẩn, cái tên này. Được rồi vào xem sao đã. Quả nhiên vừa bước vào, Tô Uyển Uyển đã cảm nhận được yêu khí tràn ngập Câu Lan viện.

Ban ngày, Câu Lan viện làm xiếc để kiếm sống, những người đàn ông đến Câu Lan viện để ý cô gái nào thì buổi tối sẽ gọi tên người đó, nhất là thân hình giống rắn nước kia, thật sự rất đẹp, dù con gái nhìn cũng không khỏi trầm trồ mà khen ngợi.

Lại cúi đầu nhìn dáng người với số đo ba vòng của mình, Tô Uyển Uyển hết than thở lại trách móc rằng sẽ không có ai nhìn ra cô là con gái đâu nhỉ. Được rồi, đã tới rồi thì cứ yên tâm đi, Tô Uyển Uyển cũng ngồi xuống nghe cô ta đàn một khúc. Quả nhiên âm sắc lộ ra ma lực. Những người đàn ông ở đây đều cảm phục nên mọi người mới ào ào tranh nhau đi xem Nghê Thường vào buổi tối.

Nhìn đến cảnh này, Tô Uyển Uyển quay về khách sạn trước. Đã có tư liệu, liền chuẩn bị tìm thời cơ rồi bắt một lần là được rồi. Nhưng lúc cô định đi lại phát hiện không thấy Tiểu Tuyết đâu nữa. Chẳng lẽ đùa cô sao? Trong lòng Tô Uyển Uyển rất lo lắng thấp thòm cho Tiểu hồ ly. Nhưng suy nghĩ lại, nó cũng không phải là người, sẽ không bị Xà Yêu làm bị thương đâu. Nghĩ như vậy Tô Uyển Uyển cũng tạm thời yên tâm hơn.

Nhưng lúc này thời cơ không chín muồi nữa, buổi tối cô còn muốn bảo vệ người dân ở thị trấn xung quanh. Cho dù không bị Xà Yêu cắn nuốt thì cũng có động vật hoang dã khác, nhiệm vụ của cô cũng rất lớn nha. Suy nghĩ một chút, cô cần phải nghỉ ngơi trước.

Lúc tỉnh lại đã là thời gian cơm chiều, nghe thấy có người gõ cửa ngoài phòng. Tô Uyển Uyển cảnh giác nhẹ nhàng bước đến trước cửa, tay cầm kiếm gỗ đào đặt ở sao lưng, sau đó chuẩn bị sẵn sàng, đột nhiên mở cửa ra: "A!" Tô Uyển Uyển nhìn thấy người tới nhất thời như bị đóng đinh tại chỗ, ngoài cửa là một người mất đồ tóc đỏ, một anh chàng đẹp trai có yêu khí.

Biểu cảm của Tô Uyển Uyển vô cùng khoa trương, miệng há lớn đến mức có thể nhét vào một quả trứng gà: "Tiểu Tuyết, em biến thành như vậy từ khi nào đấy!" Anh chàng đẹp trai ngượng ngùng nói: "Xin chào, tôi là Phi Dạ hôm nay ở phòng bên. Trong phòng không có nước, tôi có thể xin một ít nước được hay không?" Tô Uyển Uyển nhìn anh nói như vậy thì đột nhiên không lên tiếng đáp lại. Sau đó mới gật đầu nói: "Được."

Trở về phòng múc một ít nước cho anh, cuối cùng vẫn không từ bỏ ý định với câu hỏi lúc nãy: "Vậy anh có nhìn thấy một tiểu hồ ly trắng không? Nó là sủng vật của tôi, tên là Tiểu Tuyết." Phi Dạ lắc đầu, nhìn Tô Uyển cười: "Có thể là nó đã chạy mất rồi... Cô ăn cơm chiều chưa? Có phiền không nếu tôi ăn với cô?"

Bởi vì cảm giác quen thuộc không thể giải thích, Tô Uyển Uyển và Phi Dạ ăn chung một bữa cơm với nhau. Sau khi ăn xong, Phi Dạ lấy cây đàn tranh của mình ra, khẽ đánh một khúc nhạc cho Tô Uyển Uyển, sau đó thoáng chốc Tô Uyển Uyển cũng cảm giác được bên ngoài có tiếng ồn ào, liền nhìn Phi Dạ nói: "Thật ngại quá, tôi mệt rồi, ngày khác lại tới tìm anh, tôi ngủ trước đây."

Cứ như vậy, tạm biệt Phi Dạ thật nhanh rồi chạy như bay trở về phòng lấy kiếm gỗ đào và bùa chú, chuẩn bị đi diệt yêu ma. Đi đến giữa sườn núi thì thấy có một con yêu quái gấu đen đang muốn tập kích vào trong trán, Tô Uyển Uyển sử dụng dây mây để trói: "Thiên địa linh, đạo pháp tự nhiên, thanh đằng vờn quanh, thúc yêu buộc ma!—trói lại!" Nhưng ai ngờ yêu quái gấu đen này có ý chí quá lớn, nên có thể tránh thoát trói buộc.

Thấy vậy Tô Uyển Uyển lại nhanh chóng xuất ra bùa chú: "Lâm Bình Đầu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền! niệm phong!" Ai mà nghĩ rằng giấy niệm phong còn chưa tung ra đã bị con yêu quái gấu đen dùng một chưởng đánh bay. Vốn dĩ vừa rồi dùng dây mây trói lại đã khiến con yêu quái gấu đen chú ý. Ngay lúc Tô Uyển Uyển đứng dậy muốn phóng giấy niệm phong một lần nữa thì một tiểu hồ ly tuyết trắng chắn trước mặt cô, là Tiểu Tuyết.

Tuy rằng đầu của nó và của con yêu quái gấu đen cách khá xa, nhưng yêu khí cũng không thua kém đối phương. Thấy vậy khiến cho tâm của Tô Uyển Uyển muốn dùng giấy niệm phong có chút lay chuyển, nếu như cô sử dụng giấy niệm phong, Tiểu Tuyết nhất định cũng sẽ bị họa lây. Tuy rằng nó không phải là một yêu tinh xấu xa nhưng chỉ cần là yêu thì đều bị ảnh hưởng.

Cứ như vậy Tô Uyển Uyển đứng ngây ra hồi lâu, không biết biện pháp nào mới là tốt nhất. Lúc này một loạt âm thanh có từ tính vang lên: "Cô ngây người ra đây làm gì? Mau, dùng giấy niệm phong để ngăn nó lại." Nghe được giọng nói quen thuộc, Tô Uyển Uyển bỗng nhiên bừng tỉnh, rất nhanh lấy giấy niệm phong ra: "Lâm Bình Đầu Giả Giai Trận Liệt Tại Tiền! Giấy niệm phong."

Chỉ thấy giấy niệm phong vũng vàng dán trên người yêu quái gấu đen, nhưng lại không có một chút thương tổn nào đối với Tiểu Tuyết. Tô Uyển Uyển kinh ngạc, nhưng sau khi phong bế yêu quái gấu đen bằng giấy niệm phong cô nhanh chóng tiến lên ôm lấy Tiểu Tuyết: "Em chạy đi đâu vậy hả?" Bộ dạng của Tiểu Tuyết rất không tình nguyện, dùng chân trước đẩy Tô Uyển Uyển, trả lời: "Không có việc gì thì tôi đi trước." Nói xong cọ cọ một chút trong lòng Tô Uyển Uyển rồi chạy thoát, bỏ lại cô nhìn theo bóng dáng của tiểu hồ ly biến mất dưới bầu trời đêm.

Lúc Tô Uyển Uyển trở lại khách sạn đã là đêm khuya. Vừa bước vào trong thì thấy Phi Dạ đang đứng ở trước cửa phòng cô, hỏi: "Đã trễ thế này còn đi đâu?" Giọng điệu nói chuyện cứ như thể đang thăm vấn vợ mình vì sao đi cả đêm không về vậy. Nghe nói như thế, Tô Uyển Uyển cũng không biết trả lời anh như thế nào cho đúng, đành im lặng.

Thấy Tô Uyển Uyển không nói gì, Phi Dạ thở dài, nói: "Ngủ đi." sau đó lúc mà đi qua người Tô Uyển Uyển, anh ôn nhu vờn tay ra xoa xoa tóc cô. Khi Tô Uyển Uyển còn chưa kịp phản ứng thì Phi Dạ đã trở về phòng của anh rồi. Nhớ lại giọng nói của Phi Dạ sát bên tai, cùng với cảm giác như bàn tay anh còn lưu lại trên tóc, Tô Uyển Uyển kinh ngạc, Chẳng lẽ cô đã động tâm với tên Phi Dạ mang yêu khí này rồi sao? Không thể nào. Cô dùng sức lắc lắc đầu, trở về phòng ngồi xuống, sau đó còn muốn đến rừng cây sau Câu Lan viện để thu phục Nghê Thường nữa.

Cứ như vậy, Tô Uyển Uyển bọc hành lý trên lưng chuẩn bị xuất phát. Nhưng vừa ra khỏi cửa, nhìn thấy Phi Dạ đang đứng lặng ở cửa liền không khỏi giật nảy mình, nếu không mạnh mẽ ngăn chặn tiếng hét lại, thì có khi cô đã thành 'ra quân chưa thắng trận đã chết' ~ Như vậy nhất định sẽ bị người của khách sạn 'đánh chết'...

Có điều bây giờ không phải là lúc để nghĩ tới những việc đó, đúng ra cô nên lo lắng vì sao Phi Dạ lại ở trước cửa phòng mình mới đúng chứ? Chẳng lẽ anh ta không nghỉ ngơi? Chỉ là cô còn chưa suy nghĩ rõ ràng, Phi Dạ đã nói trước, giải thích khúc mắc của cô: "Đã trễ thế này, cô còn muốn ra ngoài nữa sao?" Thấy Tô Uyển Uyển trầm mặc, anh nói tiếp: "Gần đây... Bên ngoài không được an toàn cho lắm, cô không nên đi ra ngoài."

"Hả? Không an toàn là không an toàn như thế nào?" Tô Uyển Uyển có ý hỏi vặn lại Phi Dạ.

"Chuyện này...?" Chẳng lẽ lại nói chính mình là Xà Yêu? "Dù sao buổi tối cô đừng đi ra ngoài là được."

Không phải anh nói không sao? Anh cũng không nhìn xem đối diện với anh là ai? Chính là Tô Uyển Uyển tôi! Ngay cả khi anh là anh chàng đẹp trai, tôi cũng sẽ không nghe lời anh! Cho nên: "Nếu tôi cứ muốn! Anh có thể làm gì ~ hơn nữa, tôi là ai của anh, anh muốn quản tự do của tôi để làm gì?"

Ách . . Ánh mắt Phi Dạ nhìn Tô Uyển Uyển bắt gặp lộ ra chờ mong, nhất thời không biết nói gì cho phải. Azzi, không có biện pháp. "Vậy, tôi đi cùng với cô." Cứ như vậy, không để ý Tô Uyển Uyển phản đối, người này cứ đi từ từ như vậy, đi theo cô đến rừng cây phía sau Câu Lan Viện.

Mới vừa bước ra, cô liền cảm nhận được yêu khí rất nặng, nhưng, nhìn sang người bên cạnh, lại một chút phản ứng cũng không có. . . Như thế chỉ có một loại khả năng: Đó chính là - - một chút yêu lực nho nhỏ như vậy, anh không để vào mắt, hoặc cũng có thể nói yêu lực của anh cao hơn cỡ yêu lực trước mắt này! Nhưng, vẫn tùy cơ ứng biến thì hơn.

Cứ như vậy, Tô Uyển Uyển, cảnh giác đặt tay lên kiếm gỗ đào trên lưng, từng bước một tới gần trung tâm yêu khí. Quả nhiên là đàn tỳ bà của con xà yêu Nghê Thường kia, xung quanh còn có hai thôn dân bị ngắt xiu. Đáng chết! Dưới mí mắt của cô mà lại có thể làm những chuyện như vậy! Không thể tha thứ! Vừa định rút kiếm, lại bị một bàn tay ôn nhu đè đầu vai lại.

Thấy Phi Dạ giống như đang ‘xuyt’, cô gái nhỏ cũng chỉ ngoan ngoan yên tĩnh lại. Nhìn dáng vẻ anh giống như đã dự tính trước mọi việc, không hiểu sao Tô Uyên Uyên lại có cảm giác cực kỳ an tâm, vì thế cũng buông đề phòng xuống. Lúc này, tiếng tỷ bà ngừng lại. Một chuỗi âm thanh mang theo mị khí truyền đến từ Nghe Thường.

"Phi Dạ, nhiều ngày như vậy, rốt cuộc cũng có thể khiến anh tới đây. Nói, vì sao anh lại không liên lạc với em nữa? Chẳng lẽ là muốn rũ bỏ tất cả quá khứ hay sao?"

"Nghe Thường, tôi với cô vốn không liên quan, không biết cô ba lần bốn lượt làm như vậy là muốn gì? Tôi chỉ muốn nói, ngay cả khi tôi không có những thứ này, cũng tuyệt đối không ở cùng một chỗ với cô!"

Nghe Thường vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi. Trong nháy mắt, đuôi rắn cũng được vung ra theo làn váy. Điều này làm cho hai người bị tỷ bà thôi miên đột nhiên tỉnh táo lại, nhìn thấy đuôi rắn, hai người nghiêng ngả lao đảo mau chóng chạy mất. Nghe Thường thấy vậy, vừa định đàn tỷ bà, nhưng bị Thiên Hóa của Tô Uyên Uyên thiêu đốt, chấn động mà quay trở về.

Tuy bị hỏa cầu này làm hoảng sợ, nhưng Nghe Thường lập tức khôi phục bình thường. Thì ra người này còn dẫn theo một người nữa tới, vừa rồi bởi vì ánh sáng trong rừng cây quá mờ, cũng không chú ý tới. Lần này xem ra sẽ thú vị rồi! Hai người bình thường kia có là gì chứ? Hiện tại có một đạo sĩ có vài chục năm đạo hạnh, nếu có thể thu phục hắn, Nghe Thường nghĩ thầm, như vậy chắc chắn công lực của mình sẽ tăng nhanh! Vì thế, ả ta bắt đầu công kích mạnh vào Tô Uyên Uyên.

Lúc đầu, Tô Uyên Uyên còn có thể ứng phó được, nhưng dù sao công kích của tỷ bà thuộc loại âm luật, chỉ cần hơi lời lỏng sẽ bị sóng âm đánh bay. Có thể là lo lắng cho Phi Dạ, Tô Uyên Uyên vẫn luôn bảo vệ bên trái bên phải của anh, nhưng lại làm giảm trình độ của mình.

"Không nghĩ tới, cũng chỉ có như vậy mà thôi! Chẳng lẽ tôi nhìn lầm rồi hay sao?!" Nghe Thường cười gian, dùng một thanh âm đánh bay Tô Uyên Uyên. Khi định phóng một âm tiếp theo, một bóng dáng đột nhiên chắn trước mặt Tô Uyên Uyên, cũng dùng một tay bẻ cô bay lên.

Uyên Uyên cảm giác thân thể của mình bắt đầu nhẹ hơn, chẳng lẽ cô đã chết rồi sao? Theo bản năng nhìn xuống dưới. . . Thì ra Phi Dạ sử dụng khinh công đưa cô bay lên ~ Công lực của Phi Dạ thật không tầm thường, dáng vẻ vừa rồi của Nghe Thường là muốn dùng đòn chí mạng, kết quả lại bị anh nhẹ nhàng đánh bay. Nhưng. . . Oa, Tô Uyên Uyên ói ra một ngụm máu tươi, sau khi bị một âm đánh trúng, cô cũng bị thương một chút. Thật là, sao mà nam ở bên người lại quên bày trận pháp? Lá chắn không bị tổn thương chút nào hay sao? Thật sự là dọa người!

Nhưng bây giờ không có nhiều thời gian suy nghĩ như vậy, khi chuẩn bị bày chiến thuật Trường Thanh. Lại thấy vài giọt chất lỏng trong suốt rơi trên vết thương của cô, một tiếng lộp bộp, miệng vết thương mau chóng khép lại. Ngẩng đầu lên lần nữa lại thấy, thì ra Phi Dạ vì cô mà rơi lệ. Hành động đó khiến Tô Uyên Uyên thụ sùng nhược kinh (được sùng ái mà lo sợ), nhưng giờ cũng không phải thời gian đấy, bây giờ Nghe Thường đang đuổi tới!

Nhìn hai người ôm ấp nhau, Nghe Thường bỗng nhiên cảm thấy tức giận. Tức giận hỏi: "Phi Dạ, chẳng lẽ anh vì hắn? Bởi vì một tên đàn ông cho nên không cần em?" Phi Dạ không nói lời nào, nhưng mau chóng gạt đầu, nói: "Uhm, cho nên nói, mặc kệ như thế nào thì tôi cũng không có hứng thú với cô. Mà tôi nghĩ cô cũng thấy rồi đấy, tôi vì anh ta mà rơi lệ, cô đừng vọng tưởng nữa!"

Tuy Tô Uyên Uyên không biết Phi Dạ đang nói cái gì, nhưng cô biết mục đích là làm cho Nghe Thường tức giận, cho nên cô cũng đi theo xem náo nhiệt, nói: "Đúng vậy, cô gái ngốc kia, chẳng lẽ cô không biết, hiện tại đam mỹ là vương đạo hay sao?"

"Người đi chết đi! Hai người đi chết đi!" Nói xong, Nghe Thường phần nộ biến thành một con mắng xà màu đen to lớn, chuẩn bị quần lấy Tô Uyên Uyên và Phi Dạ. Lúc này, cô vừa quay đầu lại, oa, thì ra Phi Dạ là một con cừu vĩ hồ hiếm có! Không trách được lại có yêu khí! (cừu vĩ hồ là hồ ly, nhưng có thể biến thành hình người, giống với con người. . .)

Tô Uyên Uyên chảy nước miếng, ánh mắt chớp cũng không chớp nhìn da lông sáng bóng của Phi Dạ, cũng nhắc nhở, cũng sẽ không thua kém gì Nghe Thường. Uhm ~ thật đẹp. . . Nhưng, trong một khắc kia, cô cũng nghe thấy Phi Dạ cảnh cáo: "Đừng ở một bên đi!" Cô mau chóng ngoan ngoãn gạt đầu.

Cứ như vậy, hai người giao chiến, đột nhiên Phi Dạ nói với cô: "Mau, dùng giấy niêm phong niêm phong nó!" Nghe được, khoe miệng Tô Uyên Uyên nhếch lên, nhưng động tác vẫn mau lẹ như cũ: "Lâm Bình Đầu Giả Giải Trận Liệt Tại Tiền! - - "

Lúc này, Nghe Thường đột nhiên ngắt lời cô: "Ha ha ha, nếu anh ta xuống tay, hai chúng ta đều sẽ tan thành mây khói!" Tô Uyên Uyên nghe được lời này, lập tức thu tay lại. Đúng vậy, Nghe Thường nói đúng, lần này khác với lần trước. Lần trước, yêu khí của hồ ly Tiểu Tuyết cũng không phải rất mạnh, mà lúc này Nghe Thường còn có Phi Dạ lại đang ở trạng thái cao nhất, như vậy yêu khí và yêu lực, khẳng định sẽ bị thương tổn. . .

Tô Uyên Uyên do dự, lúc này, Phi Dạ lại gọi cô, nói: "Thất thần làm gì! Mau, dùng giấy niêm phong niêm phong nó!" Nếu anh có tự tin như vậy, cô cũng chỉ có thể tin tưởng anh: "Lâm Bình Đầu Giả Giải Trận Liệt Tại Tiền - - giấy niêm phong!" Một tờ giấy nho nhỏ mau chóng mượn pháp lực của Tô Uyên Uyên thổi tới chỗ hai người, một khắc sau đó, Phi Dạ lập tức hóa thân thành hình người, tuy vẫn còn một chút yêu khí, nhưng may mắn tránh thoát vết thương trí mạng từ giấy niêm phong. Nghe Thường bên kia cũng chỉ có thể thét chói tai và thống khổ mà chết đi. (chết đi chết đi. . .)

Tuy Phi Dạ tránh thoát vết thương trí mạng, nhưng vẫn bị thương không nhẹ, Tô Uyên Uyên thấy vậy, không để ý pháp lực của mình không đủ, không cần nghĩ ngợi lập tức sử dụng kỹ năng - - Trường Thanh. Chỉ thấy một luồng ánh sáng màu xanh phủ kín miệng vết thương của Phi Dạ, nhưng cùng lúc đó Tô Uyên Uyên lại niệm thêm chú ngữ, chỉ thấy đột nhiên Phi Dạ mọc tai, sau đó là đuôi, cuối cùng biến thành hồ ly Tiểu Tuyết.

Tiểu Tuyết đang định chạy trốn thì bị Tô Uyên Uyên ôm lấy: "Cẩn thận vết thương. . . Ha ha, bây giờ xem anh còn chạy đi đâu!"

"Làm sao cô biết chú ngữ kia. . ." Tiểu Tuyết vùng vẫy trong lòng Tô Uyên Uyên, chuẩn bị thời cơ đào tẩu, nhưng đang bị thương, hơn nữa pháp lực tiêu

hao quá nhiều, cũng không thể tiến vào trạng thái cứu vĩ hồ. (trạng thái cứu vĩ hồ khôi phục siêu nhanh)

"Tôi à, không nói cho anh biết!" Tô Uyên Uyên nghịch ngợm cái gì cũng không nói ~ nhưng mọi người cũng đều biết truyền thuyết này: là yêu tinh hồ ly tộc (cấp thấp) hoặc là thần tiên (cao cấp), chỉ cần chảy nước mắt vì một con người, cũng có nghĩa là đã quyết định khế ước cả đời với cô rồi. . . Nhưng ha ha, nội dung khế ước lại là - - Bất cứ lúc nào cũng có thể biến họ trở về bộ dáng ban đầu, như vậy sẽ chạy không thoát $\sim O(\cap \cap) O$ khả khả ~ Phi Dạ chỉ biết là khế ước cả đời, lại không ngờ rằng đã mang cả đời của mình "bồi thường hết" ~

"Tô Uyên, cậu dậy ngay cho tớ! Đồ vô lại! Đông!" Một âm thanh cuối cùng kia là tiếng Diệp Hiểu Vũ dùng sức gõ vào đầu Tô Uyên.

"Ừm . . . Xảy ra gì sao?" Không hồ là bạn tốt của Tô Uyên, đầu còn cứng hơn U Trụ và Anh Mộc Hoa Đạo ở phổ đồ ăn, Diệp Hiểu Vũ dùng hết sức mà gõ, bây giờ tay ấn vào phía sau vẫn còn cảm giác đau đớn.

Trên trán nổi gân xanh thật sự rất không đẹp, Diệp Hiểu Vũ hoàn toàn không để ý hình tượng chống nạnh quát: "Cậu còn dám hỏi bà đây xảy ra gì sao?!" Nhưng lập tức chỉ là trận đầu tình lữ, cô gái nhỏ này lại dám chơi đùa với ác ma của cô - tiểu yêu nghiệt vui vẻ như thế, thậm chí chơi đến ngủ thiếp đi. . . Chẳng lẽ cô ấy không biết kỳ thật nên liên hệ với đại ác ma kia nhiều hơn sao?! Thôi, nếu cô có thể thuyết phục thì cô cũng sẽ không bị tức thành như vậy rồi. Có người bạn như vậy, thật sự không biết đã phải hao tốn bao nhiêu tâm tư! !

Nhìn con ngỗng Tô Uyên ngốc nghếch kia ngã xuống ngủ tiếp, Diệp Hiểu Vũ phẫn nộ gào vào điện thoại: "Nè, đồ vô lại! Cho cậu 10 phút tới đón cô gái này đi ngay, mau dẫn đi luyện tập pk, không thì sẽ không còn thời gian đâu ~ "

Đối phương "A..." một tiếng, liền để điện thoại xuống. Một lúc sau, Tô Uyên đã bị Diệp Hiểu Vũ khiêng lên xe sau đó ném vào văn phòng ác ma - - điều này cũng khiến Tô Uyên phải mất một khoảng thời gian ở đây luyện pk ~ khả khả, thuần YY.

(3)Mục Úc và Tô Uyên: Long Phượng Thai

Khi hai người Mục Úc và Tô Uyên ở Mỹ hưởng tuần trăng mật (Tô Uyên 22, Ác Ma 24, Tô Uyên lập tức muốn tốt nghiệp đại học), tiểu tử ác ma kia có thể nói làm hoặc là sẽ không làm, đã làm phải làm đến cùng, rõ ràng ăn sạch sành sanh, trực tiếp đẩy Tô Uyên lên giường. Lần này, tiền trạm hậu tẩu ~ Sau khi Mục Úc ăn xong còn không quên 'lĩnh phiếu', trở về trực tiếp đi nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Nói đến lĩnh giấy chứng nhận, cô gái nhỏ đột nhiên đứt dây thần kinh hỏi có cần hay không ~ sau đó Mục Úc nghe xong cổ đầu cô một cái nói: "Không cần, anh mời khách ~ "

Cứ như vậy, Tô Uyên bị Mục Úc hãm hại lừa gạt cộng thêm cường bức lợi dụng, cầm một sổ màu đỏ và trở thành phu nhân.

Đương nhiên, vừa mới bắt đầu hai người còn chưa nghiêm túc, từ sau khi ăn trái cấm, Tô Uyên lại càng thêm động sắc tâm. . . Nhưng cô đã hoàn toàn quên đối thủ của cô là một yêu nghiệt siêu cấp phúc hắc - - Mỹ nhân Mục Úc ~ vì thế, lúc mới bắt đầu cô không biết mình sẽ mang thai lại vẫn tiếp tục ôn tập nghiên cứu, hơn nữa cũng phải thừa nhận người nào đó mỗi ngày tìm đến cô tiến hành cái gọi là đòi lấy. . .

Kết quả, sau khi trở về ba tháng, khi Diệp Từ mời bọn họ đến nhà ăn cơm, cô gái nhỏ không chỉ không muốn ăn, hơn nữa thiếu chút nữa đã ói hết cả lục phủ ngũ tạng ra. . .

Lúc này, Diệp Từ dùng bộ dạng "thật lợi hại" nhìn Mục Úc. Mà Hiểu Vũ bên cạnh thì lắc đầu mím môi nói với Tô Uyên: "Sinh ra con trai thì tớ sẽ nuôi hộ, sinh con gái thì tự cậu xử lý. . ."

Cứ như vậy, vào một ngày nào đó của sáu tháng sau, Tô Uyên ở trong phòng giải phẫu thành công sinh hạ một cặp long phượng; hơn nữa lấy tên là Mục Chí Kỳ (Kỳ: tốt đẹp), Mục Chí Kỳ(kỳ: cò). Nói cách khác tên hai người cùng âm, bởi vậy vì để phân biệt hai người, gọi con gái là Tiểu Kỳ, con trai là Kỳ.

Nói đến hai đứa nhỏ, có thể nói là cực kỳ đáng yêu. Tuy lúc đầu, ba của Mục Úc không đồng ý con trai lấy con dâu không bồi cảnh, nhưng sau khi nhìn thấy cháu trai và cháu gái, hoàn toàn bị hai tiểu gia hỏa này bắt làm tù binh. Hơn nữa khi hai đứa nhỏ bị bố tập nói kêu "Ông nội, ôm ôm~", cho dù ông ấy có lạnh lùng như thế nào không thể cự tuyệt sự nhiệt tình của hai tiểu gia hỏa này.

Bên nhà Tô Uyên đương nhiên không cần nói, nhìn hai đứa nhỏ lớn lên giống ba chúng nó, mẹ Tô Uyên thật sự vui đến nở hoa, khen ngợi gen tốt, để cho Tô Uyên rầu rĩ không vui rất lâu. Không phải chỉ đẹp một chút thôi sao, thật là, có gì đặc biệt hơn người! Sao không nói tính cách di truyền từ cô! Từ nhỏ đã hoạt bát. . .

Nhưng bởi vì gen của hai bên đều tốt - - chỉ có Tô Uyên cho là như vậy thôi, cho nên hai đứa nhỏ rất được mọi người yêu thích, đến chủ nhật, vợ chồng son rất cuộc tìm được cơ hội mang hai tiểu gia hỏa về nhà mình rồi.

Ăn cơm trưa xong, Tô Uyên bỏ bê việc của một người mẹ chạy về phòng ngủ ôm máy tính bắt đầu nói chuyện với Diệp Hiểu Vũ. Mà Mục Úc 'người chồng bị vứt bỏ' đành phải tạm thời đảm nhiệm chức vú em cho hai tiểu gia hỏa đi ngủ.

Cứ như vậy, sau khi Tiểu Kỳ và Kỳ ăn no phát hiện không thấy mẹ đâu, bắt đầu ở bên cạnh Mục Úc ngủ trưa.

Nhìn gương mặt hai con khi ngủ, trong nháy mắt Mục Úc cảm thấy như mình đã già đi vài tuổi, chỉ chớp mắt đã trở thành ba của hai đứa con rồi. Mà tiểu cô nương trước mắt, uhm, là Tiểu Kỳ, không sai. Tướng ngủ này giống y hệt người mẹ Tô Uyên, cái bụng nhỏ cực kỳ đáng yêu.

Đương nhiên, cũng có khả năng Kỳ sẽ là một tiểu ác ma, khi bạn nhìn thấy dung nhan khi ngủ của nó, nó sẽ đột nhiên mở to mắt nhìn chăm chăm bạn, hại

bạn bị nó dọa gần chết. . . Đương nhiên điểm ấy cũng giống hết mẹ nó. Cô gái nhỏ Tô Uyển này, có đôi khi anh sẽ quan sát gương mặt của cô lúc ngủ, đột nhiên cô mở một đôi mắt to như quả hạnh, chớp cũng không chớp nhìn anh, làm hại anh sợ tới mức muốn chết.

Được rồi, mặc kệ như thế nào, hai tiểu gia hỏa cũng là tâm can bảo bối của anh! Có bọn chúng, cuộc sống càng có thêm ý nghĩa ~ anh tin tưởng khi anh đứng trước mặt cha sứ đồng ý lời hứa cả đời chỉ yêu cô, cũng khẳng định kết quả của hai người. Bởi vì trông anh rất giống một người sẽ giữ lời hứa đúng không ~ như vậy, sự có mặt của hai đứa nhỏ cũng là một bước tiến; giống như tuyệt sắc phong lưu cũng đi tới hồi kết. Cảm ơn mọi người cổ vũ! Hi vọng mọi người sẽ luôn giúp đỡ hồ ly... ~

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Màu đỏ thân mã quá dọa người rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47-6: Ngoại truyện (7) - Chuyện xưa của Hiểu Hiểu và Diệp Tử (hạ)

Edit: MDL

Beta: Chiêu Ninh + lamnguyetminh

Chuyện sau khi cưới

Ban đêm luôn luôn tĩnh lặng, tòa nhà cổ kính này cũng lẳng lẳng ngủ say nhưng lại chẳng hề yên tĩnh. Nơi đây có một bí mật.

“Đại Lục rộng lớn, chúng ta phải đi rất xa, mới có thể nhìn thấy tận cùng!” Chàng trai hỏi cô gái ở trong lòng.

“Mãi mãi nhưng cũng trong chớp mắt!” Cô gái thờ dài.

“Giống như chúng ta vậy, ánh đời ở ẩn, mãi mãi chỉ như một cái chớp mắt.” Cô kéo tấm chăn trên người lên phía trên, đắp kín cho cả hai người.

“Anh của em đã không còn nhớ em nữa, còn cô ấy của anh thì sao?”

“Đã có người tốt hơn chăm sóc cho cô ấy, nhưng anh vẫn thấy hơi lo... Có lẽ sau này sẽ làm một ít chuyện có lỗi với em, em sẽ không dễ bụng chứ?” Chàng trai băn khoăn không thôi.

“Không sao, em biết hai người họ rất quan trọng với anh, chờ làm xong chuyện này rồi, chúng ta lại tiếp tục... Đến một nơi nào đó đi...” Cô gái đáp lại.

“Được, sau đó một đời một kiếp, bầu bạn cùng thế (bà xã)! ”

Diệp Hiểu Vũ, Uyên Diệp, chúng ta rất nhanh có thể gặp mặt rồi!

“Tô Uyển, cái tên nhóc nhà cậu chạy đi đâu rồi! A a a... Diệp Tử, Mục Úc, nhanh lên, tôi không gánh được nữa rồi! Gia Dịch, chuẩn bị, chú ý cột máu của tôi...” Hiểu Vũ hò hét ở trên kênh. Lũ quái trước mặt ép tới như dòi non lấp biển!

“Mẹ nó, bị BOSS dịch chuyển không gian, đang ở cổng FB!” Ở đầu dây bên kia Tô Uyển cũng nổi trận lôi đình.

“Sắc Lang, cậu giải thích cho tôi xem, con BOSS này bị gì thế!” Hiểu Hiểu có phần tức tối nói trong tai nghe.

“Người thiết kế FB này đâu phải là tôi, hỏi tôi cũng vô ích!” Bên này, Tiểu Sắc trả lời đến là đúng lý hợp tình.

“Diệp Hiểu Vũ, im đi.” Mục Úc nhin hết nổi rồi. Trước giờ anh ghét nhất là có người ầm ầm ỹ ỹ ở bên tai mình. Tô Uyển thì anh không nói làm gì, vợ mình thì mình phải quan tâm, nhưng Diệp Hiểu Vũ chẳng là cái gì của anh cả!

“Mục Úc, nói chuyện phải chú ý giọng điệu một chút...” Lúc này không cho nói Hiểu Vũ, là người luôn mặc kệ mọi chuyện, Uyên Diệp luôn coi Hiểu Vũ như bảo bối, tuy rằng thường ngày cực kỳ bình thường...

“Được rồi, STOP, tôi về rồi, mau trở lại quỹ đạo đi!” Thấy Tô Uyển đã trở lại, Hiểu Vũ thành công lui về tuyến hai, bởi vì cô là 2T nên lần này không hề mang trang bị gì tốt, phòng ngự một cái đã rớt hơn 500 điểm, chống cự được mới là lạ.

Mất sức chín trâu hai hổ, sau ba tiếng chiến đấu hăng hái, phụ bản mới nhất của ‘Cửu Thiên’ đã bị bọn họ đánh xong rồi. Trận này khiến Diệp Hiểu Vũ chịu không ít khổ sở. Tiểu quái còn đỡ, về cơ bản, BOSS bị Tô Uyển cho vào không gian rồi dịch chuyển, để lại mình cô độc tài... Trái tim bé nhỏ của cô... Ai mà ngờ được cái loại phụ bản quái quỷ này...

“Hôm nay phải đưa bà xã đi khám thai, không chơi tiếp được rồi!” Quách Gia Dịch chậm rãi nói.

“Ừm, đi thông thả, không tiễn!” Hiểu Vũ và Tô Uyên cùng đáp lại, sau đó mọi người liền lục tục rời khỏi ‘Cửu Thiên’.

Hiểu Hiểu đi vào bếp chuẩn bị bữa tối hôm nay, lại bị Uyên Diệp ôm lấy từ phía sau: “Nghĩ cái gì thế, mới giờ này mà đã nấu cơm rồi à?”

“Muốn anh ăn khỏe, ngủ ngon, làm việc hiệu quả!” Hiểu Vũ thân nhiên cất nắm hương.

“Muốn có em bé không?” Giọng nói đầy dụ dỗ vang lên bên tai cô, nhưng nghe nhiều cũng chả còn cảm giác gì cả! Tránh khỏi vòng ôm của Uyên Diệp, cô bỏ nắm hương vào nồi, bắt đầu nấu canh.

“Em mới có bao nhiêu tuổi đâu, làm vậy không chỉ có hại cho em mà cũng có hại cho anh, đợi thêm vài ngày nữa đi.”

“Nói cũng đúng! Vậy thì đợi thêm một năm nữa...” Uyên Diệp cười cười xoa đầu Hiểu Vũ.

“Anh tới công ty, đến tối muộn mới về, nếu em muốn đợi anh...”

“Mới là lạ, em nhất định ngủ rồi, anh làm như có mình anh bận bịu thôi ấy, em đã phải xử lý bao nhiêu việc mới đổi được nửa ngày nghỉ ngơi. Em sẽ đổ canh vào bình giữ nhiệt, khi nào về nhớ uống nhé.”

Uyên Diệp gật gật đầu, hôn nhẹ lên trán cô một cái rồi đến công ty.

“Xong rồi, cho thêm một ít nước cốt gà thôi!” Sau khi tiễn bước Uyên Diệp, Hiểu Vũ bắt đầu bận bịu hẳn lên.

Trong văn phòng của Uyên Diệp, anh cẩn thận đọc kỹ bản báo cáo về vụ việc bốn năm trước, hơn nữa phải mất bốn năm mới hoàn toàn điều tra rõ ràng. Nhà họ Từ ới nhà họ Từ, hại chết Tuyết còn chưa đủ, bây giờ còn bắt đầu xuống tay với Hiểu Hiểu nữa. Uyên Diệp đặt một tay lên trán, đứng là một chuyện đau đầu.

“Thiếu gia, bốn năm trước còn có một chuyện nữa, có lẽ sẽ đã kích mạnh đến ngài và thiếu phu nhân...” Thám tử nhỏ giọng nói, anh ta không hy vọng kết quả này sẽ ảnh hưởng tới đôi vợ chồng mặn nồng này.

“Nói đi, không có việc gì!” Nhưng cũng không thể không nghe mệnh lệnh của cấp trên.

“Từ Diệc Tuyết không chết, hơn nữa còn đang ở ngay trong thành phố này!” Đến cả mình cũng không tin được chuyện mình đã tra ra, huống chi là thiếu gia luôn nghĩ rằng anh ta đã chết..... Cho nên nói thì phải nói thôi, ôi... Thiếu gia, ngài không thể trách tôi được.

Thế nhưng phản ứng của thiếu gia lại vô cùng bình thản, điều này làm cho thám tử nghĩ mãi không ra. Lại nghĩ, chắc thiếu gia đã biết từ lâu nhưng không nói ra thôi. Tiếc là thám tử đã hiểu sai rồi, thiếu gia của bọn họ, thực ra là vì quá sốc nên mới làm ra vẻ trấn định vậy thôi.

Cùng lúc đó, trong nhà, Hiểu Vũ đang nằm trên giường, buồn chán trở mình vì mãi vẫn không ngủ được.

“Reng...” Tiếng điện thoại reo cắt đứt sự buồn chán của cô.

“Chủ nhà đang ngủ, có gì xin nhắn vào hộp thư tự động trong văn phòng của tôi.” Cô nàng lười nhác nói bằng giọng lười nhác.

“Vũ, đã lâu không gặp.” Ở đầu dây bên kia, giọng nam khàn khàn làm Hiểu Vũ cả kinh. Chỉ có Uyên Diệp và người kia mới dùng cách gọi này để gọi cô thôi, mà đây không phải là giọng của Uyên Diệp, vậy chỉ có thể là: “Tuyết?”

“Anh đang đứng trước cửa nhà em, đừng nghi ngờ anh là ma, tự mình xuống xem đi...” Thấy cuộc gọi đã bị đối phương cắt đứt, chàng trai chỉ lặng lẽ cúp máy, ‘Xem ra Uyên Diệp không có ở nhà, anh ta thật đúng là không yên tâm một mình Vũ mà.’

“Tuyết, Từ Diệc Tuyết?” Tại sao, Hiểu Vũ đứng đối diện với chàng trai, giữa đêm khuya, áo quần màu tím được ánh đèn xung quanh soi rõ, cơ thể thon dài tựa vào chiếc xe máy bên cạnh, gây cho người ta một cảm giác vô cùng kì lạ.

“Chẳng phải anh đã...”

“Đã chết đúng không?” Từ Diệc Tuyết tháo mũ bảo hiểm xuống, từ từ đi qua! So ra thì anh ta không có vẻ đẹp yêu tinh của Mục Úc, không có khí chất của Uyên Diệp, nhưng lại là kiểu khiến cho người khác nhìn thấy liền cảm giác rất thoải mái.

“Đó chỉ là hiểu lầm và cũng là âm mưu, đừng lẫn lộn chuyện lúc trước. Hiện tại, anh ở đây, cho nên, trở về đi, trở về bên cạnh anh, trở về những ngày trước đây!” Anh ta nhẹ nhàng ôm lấy Tiểu Vũ đang đứng ở cửa.

“Tuyệt!” Một giọng nói lạnh băng vang lên từ đằng sau, nhắc nhở anh ta, người đàn ông kia đã trở lại! Anh ta buông đôi tay đang ôm Tiểu Vũ ra, thân nhiên chào hỏi người anh em.

“Diệp Từ, Tuyết không chết, anh ấy không chết...” Tiểu Vũ hưng phấn kéo Diệp Từ mà không may phát hiện khuôn mặt ở phía sau đã trầm xuống (tuy là buổi tối nhưng vẫn nhìn ra được.)

“Hiểu Hiểu, em lên phòng trước đi, anh có chuyện cần nói với Tuyết!” Giọng Uyên Diệp vẫn lạnh lẽo như cũ, làm mọi người ở đây cảm thấy kỳ quái.

“Nhưng...”

“Vào... Đi...” Đang định nói thì bị chặn miệng, Diệp Hiểu Vũ bực mình quay vào trong nhà, tức giận dậm bước đến chỗ phòng khách.

Bên ngoài nhất thời an tĩnh không ít, trong đêm đen, hai người đàn ông thù địch đứng đó, tất nhiên, không cảm nhận được chút sát khí nào, chỉ là quá an tĩnh mà thôi.

“Lần sau, còn để cô ấy ở một mình, tôi sẽ dẫn cô ấy đi.” Từ Diệc Tuyết phá vỡ sự im lặng trước, vô tình đến thế, tuyệt tình đến thế, hoàn toàn không thái độ đang dỗi dãi với bạn tốt ngày xưa.

“Tôi sẽ chú ý, chỉ có điều, bây giờ Hiểu Hiểu là vợ của tôi, hi vọng cậu nhớ cho kỹ những lời này: ‘Vợ bạn, không thể đụng!’” Uyên Diệp hoàn toàn không có ý trách cứ, đây rõ ràng là uy hiếp... Anh hi vọng cả hai có thể trở lại như trước kia, cũng không muốn vì Diệp Hiểu Vũ mà xáo trộn tất cả!

“Ha ha, cậu nghĩ tôi sẽ làm vậy à?” Từ Diệc Tuyết cười nói, có điều tiếng cười này lại làm cho người ta thấy cực kỳ khó chịu. “Nói với cô ấy rằng tôi sẽ trở lại thăm sau!” Ngồi lên mô tô, lao vút đi, chỉ để lại bóng dáng phía sau anh.

Tôi có thể tin tưởng cậu không? Uyên Diệp Tuyết?

Dẫu vậy sự thật vẫn là sự thật, Từ Diệc Tuyết dự đoán được Uyên Diệp sẽ để Diệp Hiểu Vũ ở nhà một mình, liền dẫn cô đến cỏ trạch (nhà, viện cỏ xưa) của mình, mời cô uống cốc trà, ăn vài món điểm tâm (hỏi cô nài kia đi, ngủ trong nhà mình luôn.)

“Vũ, chúng ta làm một thí nghiệm được không?” Từ Diệc Tuyết nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ, được, bởi vì Tuyết sẽ không hại em!” Sau nhiều ngày chuyển đổi suy nghĩ, Hiểu Vũ đã hoàn toàn chấp nhận sự thật Từ Diệc Tuyết còn sống.

“Được, vẫn sáng khoái như thế, đi theo anh!” Hiểu Vũ và Tuyết đi vào một gian phòng rất rộng.

“Lại đây, ngồi xuống.” Anh ta bảo Hiểu Vũ đến bên cạnh mình, “Em đứng là dám ngồi xuống!”

“Tất nhiên!” Hiểu Vũ đáp lại, mà lúc này, Từ Diệc Tuyết đang ở trước mặt cô, thân nhiên cời áo.

“Đội đã, Tuyết, anh làm gì vậy...” Hiểu Vũ vội lấy hai tay che mắt nhưng lại bị Tuyết nhẹ nhàng kéo xuống! Đồng thời cũng từ từ cởi quần áo trên người giúp cô.

“Yên tâm, đây chỉ là một thí nghiệm thôi!” Từ Diệc Tuyết mềm giọng an ủi, mượn cớ giảm bớt sự cảnh giác của Hiểu Vũ. Sau khi lột áo che thân cuối cùng bị anh ta kéo xuống, anh ta rất thân nhiên đặt Hiểu Vũ nằm dưới, lắng lắng hôn cô!

“Về đi thôi.”

“Không được đâu...” Hiểu Vũ nằm dưới thân anh ta trả lời. Cô đẩy đẩy anh ta, ý bảo anh ta đứng dậy, kiểu quyền rũ này không có tác dụng với cô.

“Vì Uyên Diệp à?” Tuyết nhóm dậy ngồi ở bên cạnh cô, trong phòng âm áp và ẩm ướt.

“Xem như vậy đi!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hiểu Vũ đỏ lên, cô áp đầu vào gối.

“Trên người anh ấy có hương vị của anh.”

“Chỉ là thể thân thôi, phải không!” Tuyết hỏi lại.

“Đó cũng chỉ là do anh nhờ vả mà thôi.”

“Không phải, đó không phải cùng một loại cảm giác, anh cứ có người yêu đi, anh sẽ hiểu...”

“Xin lỗi nhé, quấy rầy bầu không khí ngọt ngào của hai vị rồi!” Uyên Diệp u oán và cực kì phẫn nộ xuất hiện ngay cửa. “Hiểu Hiểu, mặc quần áo vào.” Anh nhặt quần áo vút lung tung của Hiểu Vũ ở dưới đất lên, đặt vào tay cô.

“Ồ...!” Hiểu Vũ ngoan ngoãn làm theo lời anh! Đội cô mặc xong, Uyên Diệp chẳng nói chẳng rằng kéo cô đi, lái xe về thẳng nhà!

Trong bóng tối, Từ Diệc Tuyết chỉ cười nhạt.

Về đến nhà, Uyên Diệp không chả kịp thay quần áo, liền lôi Hiểu Vũ đi thẳng vào phòng ngủ, ném cô lên trên giường.

“Đau, đau, đau, đau...” Ôm cái đầu vừa bị đụng vào cột giường, Hiểu Vũ kêu lên.

“Em thích Tuyết đến vậy hả, thích đến mức sà vào cái ôm của cậu ta, thích đến mức mặc kệ cảm giác của anh, thích đến mức trao thân xác cho người

khác, đùa bỡn!”

“Anh nói cái gì vậy hả Diệp Tử, anh nghĩ bọn em đã làm gì!” Hiểu Vũ thắc mắc, nhưng cũng giận anh không tin tưởng mình.

“Anh không hề nghĩ mà anh thấy được, tận mắt nhìn thấy sự thật!” Uyên Diệp phát hỏa.

Anh có thể chịu được cô lừa gạt anh, có thể chịu được cô không thích anh, nhưng không thể chấp nhận cô để lộ thân thể trước mặt tên đàn ông đó.

“Chứng minh cho anh xem, người em yêu là anh, không phải Tuyệt!” Anh thuận tay cởi áo sơ mi, đè lên người Hiểu Vũ. Cấn xé cô, xé rách cô, cảm giác được ở dưới thân cô đang cố gắng phản kháng nhưng vẫn dùng sức mạnh của mình để áp chế cô. Tham lam mút lấy gáy của cô, hoàn toàn không quan tâm cô ra sức phản kháng và khăn giọng la hét ra sao. Theo xương sống, đôi tay anh từ từ trượt xuống, dùng da thịt trần trụi của họ giao triền vào nhau. Hiểu rõ cô rất đau, nhưng vẫn không an ủi, nghe rõ cô rên rỉ, nhưng vẫn không để ý. Không biết đã qua bao lâu, anh dừng động tác, nhìn cô gái nằm dưới người mình. . .Anh, rốt cuộc anh đã làm gì thế này!!!

Hiểu Vũ không còn gì để nói, thế nhưng dưới tình huống như thế. . .

“Chưa được em đồng ý, tại sao anh lại muốn vượt qua giới hạn!” Cô luôn luôn rất tin tưởng năng lực tự kiểm chế và tự chủ của Diệp Tử, nào ngờ. “Mấy tháng tới đừng tìm em, tự anh bình tĩnh lại đi!” Nhặt quần áo trên đất lên mặc vào, Hiểu Vũ hung hăng sập cửa đi ra ngoài! Cô tức giận, cô thật sự rất tức giận.

Trong phòng, Uyên Diệp nằm trên giường nhìn trần nhà trong bóng tối. Rốt cuộc anh đã làm gì, trong tích tắc ấy, anh chỉ muốn xác nhận, anh chỉ muốn biết rốt cuộc người cô yêu có phải là anh hay không, nhưng thật không ngờ, tổn thương luôn xuất hiện ở trong vô hình. Chưa được đồng ý mà đã vượt qua giới hạn. . . Bị oán hận mất rồi. . . Đúng là vẫn còn thua cậu nhiều, Tuyệt.

Diệp Hiểu Vũ soạn hành lý đủ cho một tháng, rời khỏi tòa biệt thự này, đến ở trong căn phòng nhỏ của Quách Gia Dịch tại Islamabad. Sống thanh tĩnh một mình hơn nửa tháng, tâm trạng của cô đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn không khỏi thấy nhớ bạn bè trong nước. Tô Uyển, Mục Úc, Sắc Lang, Gia Dịch, thậm chí nhớ cả Liên Trình Kiên, rồi còn Tuyệt, Diệp Tử. . . Rất nhớ Uyên Diệp, Diệp Hiểu Vũ thờ dài. . .

Ở trong nước, ngoại trừ Quách Gia Dịch và vợ anh ta (hết cách rồi, anh ta giấu người kỹ quá), tất cả mọi người đều tìm cô đến phát điên rồi. Hàng ngày Tô Uyển tới nhà các bạn học để hỏi. Mục Úc vận dụng tất cả tình báo chủ yếu của sở Sự Vụ. Sở Phong Hàn thì dán thông báo tìm người trên nhiều trang web khác nhau, thậm chí trên cả ‘Cửu Thiên’ nữa. Ngày nào Tử Diệp Tuyệt cũng chờ ở những nơi hẹn hò nhỏ bọn họ thường tới, ngay cả Thành Thiên ở nước ngoài cũng vận dụng cả tài sản cá nhân và danh tiếng, đăng ảnh cô ở những vị trí nổi bật nhất trên các tạp chí lớn. Uyên Diệp thì điều động toàn bộ người của tổ chức ngầm của nhà họ Liễu, giăng lưới tìm cô ở khắp nơi trên thế giới. Thế nhưng hàng tháng trôi qua, mọi người vẫn không nhận được dù chỉ một mẩu tin tức. (Hỏi bố mẹ Diệp Hiểu Vũ xem cô ở đâu, hai người họ mới mặc kệ sự sống chết của cô. . .)

Trong cơn tức giận, Tử Diệp Tuyệt mang theo vợ mình lao tới nhà Uyên Diệp.

“Diệp, nếu tháng này mà vẫn không tìm ra cô ấy, anh định ăn nói với chúng tôi thế nào đây hả!” Trong cơn tức giận, đến cả cốc nước cũng bị quăng vỡ mất mấy cái.

Tối hôm qua anh đã bị Tô Uyển nghiêm trọng cảnh cáo vô số lần, nếu Hiểu Vũ có chuyện gì, anh sẽ bị biến mất rất khó coi.

“Tôi sẽ tìm được cô ấy, dù mất bao nhiêu thời gian đi nữa, tôi nhất định sẽ tìm được cô ấy, sau đó liền rời đi.”

Vừa nghe Uyên Diệp nói sẽ rời khỏi Diệp Hiểu Vũ, Tử Diệp Tuyệt càng tức hơn: “Rời đi,

anh tưởng cứ rời đi là xong hả! Nhất liễu bách liễu*! Vậy mà trước đây tôi còn nghĩ cậu rất thông minh.”

*nhất liễu bách liễu (~ đầu xuôi đuôi lọt): giải quyết được vấn đề chính thì những vấn đề liên quan cũng sẽ được giải quyết

“Thôi, thôi, anh nói nhanh như vậy làm sao anh ta nghe rõ ràng được.” Cô gái bên cạnh trấn an nói.

Tử Diệp Tuyệt thờ dài, kéo cô gái qua: “Hoàng Hà, vợ tôi. Uyên Diệp, anh thấy rõ rồi đấy, tôi chỉ yêu thương Diệp Hiểu Vũ như một đứa em gái, còn anh, hẳn anh cũng biết mình có cảm giác gì với cô ấy chứ!”

“Tôi luôn nhắc nhở mình không được yêu cô ấy, bởi vì đó là người của anh, tôi không muốn tranh chấp bất cứ thứ gì với anh. Bốn năm trước, vào khoảnh khắc cô ấy hôn tôi, tôi biết tôi không thể lừa gạt cô ấy, và cũng không thể lừa gạt chính mình thêm nữa. Từ thích đến yêu, vậy mà chỉ mất có một năm. . . Bây giờ anh đã trở lại, người thuộc về anh hẳn nên trả lại cho anh rồi.”

“Tình yêu ngu ngốc!” Tử Diệp Tuyệt và Hoàng Hà đều nghĩ như vậy.

“Thì ra là thế. . .” Đứng ở cửa, Diệp Hiểu Vũ đã nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của bọn họ.

Thấy cô trở về, tất cả mọi người ở đây đều mừng rỡ đón chào. Trái sờ sờ, phải nhìn nhìn, xác nhận không có tổn thương gì thì mới yên tâm.

“Thiếu gia, tiểu thư, chúng tôi biết các vị đang ở bên trong! Mời các vị đi ra!” Bên ngoài vang lên một loạt tiếng gọi.

“Tìm hai người sao?” Uyên Diệp hỏi Tuyệt.

Tuyết lắc đầu: “Đoán đúng một nửa, là tìm tôi và Vũ.” Anh ta kéo Hoàng Hà đi ra cửa, “Trong gia tộc chúng tôi, không cho phép có nhóm máu RH âm tính tồn tại, bọn họ cho rằng đó là lời nguyền rủa, sẽ mang đến bất hạnh cho gia tộc. Tôi và Hoàng Hà chính là mục tiêu trừ khử của bọn họ, nhưng vì đồng thuốc năm đó, năm người đáng lẽ phải chết đều sống sót. Người trong tộc mở ca rô ra, nhà họ Tông đều phân ra, tôi và Hà là thanh mai trúc mã, nên đã cùng nhau rời đi.”

“Vậy lúc đó tôi nhìn thấy cậu thì là?” Uyên Diệp nhớ tới Tuyết trên linh đường lúc ấy.

“Đó là giả, sau khi bị ép uống thuốc, chúng tôi bị bọn họ ném tới vách núi đen, anh không thấy người của mình kiên quyết không cho anh đụng vào thi thể sao!” Từ Diệc Tuyết mở cửa ra!

“Vậy thì liên quan gì đến Hiểu Hiểu?” Hề là chuyện liên quan đến Hiểu Vũ, Uyên Diệp liền vô cùng khẩn trương.

“Đừng vậy, liên quan gì tới em!” Hiểu Vũ cũng là một người không có đầu óc.

“Bồi công ty vận chuyển thuốc năm đó là công ty con của nhà cô bé này, đồng thời cũng là máy bay bao trọn của nhà họ Từ. Nhưng trái ngược với mơ hồ bất định, khó mà tìm kiếm được vợ chồng Diệc Thị, vì vậy nhà họ Từ đặt mục tiêu lên người cô bé này!” Hoàng Hà bổ sung thêm.

Đối mặt với hàng loạt sát thủ, hai người họ không hề sợ hãi, chỉ lẳng lặng tiến về phía trước.

“Tuyết, và...Ồ... Vợ anh ấy (quên tên rồi), hai người trở lại đây cho em...” Hiểu Vũ đứng đằng sau kêu to, nhưng Uyên Diệp đã nhanh chân chặn hai người lại.

“Anh...” Từ Diệc Tuyết nhìn người đứng trước mặt, nở nụ cười: “Là anh em!”

“Nếu là anh em thì hãy nghe tôi nói, ngồi trong nhà với Hiểu Hiểu đi, còn lại cứ để tôi xử lý!” Uyên Diệp rất rõ ràng mình đang làm gì.

“Ừ, ở trong nhà, tôi sẽ bảo vệ tốt hai cô ấy. Đi thôi, Hà!” Từ Diệc Tuyết kéo Hà trở vào.

“Rốt cuộc cũng thấy được ánh mắt ấy.”

“Chuyện trong nhà cũng không cần cậu lo lắng, tôi rất rõ tài nghệ của Hiểu Hiểu nên cực kỳ an tâm.” Uyên Diệp không quay đầu, cao giọng nói, phải, chỉ bằng mấy người này mà cũng muốn cướp người từ tay anh và Diệc Hiểu Vũ đi, căn bản là chuyện không tưởng.

“Tuyết, Hà (đột nhiên nhớ ra), nhanh lên!” Hiểu Vũ vươn tay kéo bọn họ một phen, nhanh chóng đóng cửa lại.

“Để Diệc Từ một mình ở ngoài kia thật sự không sao chứ?” Hiểu Vũ có chút lo lắng, trong ấn tượng của cô, Diệc Từ không phải là một người giỏi đánh nhau, hơn nữa còn đối đầu với đồng người như thế.

“Ha ha, yên tâm đi, chỉ cần bọn chúng không có chống lại bọn anh thì sẽ không xuống tay quá nặng, làm vậy chẳng có lợi gì cho chúng cả. Và lại, em đừng quá coi thường Diệc, dùng trình độ mà em đánh anh hồi trước, so sánh với anh ta thì quả thực là cách một trời một vực. Trình độ của em nhân cho mười, không, phải nhân cho năm mươi thì mới đạt tới trình độ của anh ta. Trước đây anh ta từng học qua khóa huấn luyện đặc công, trong nhà cũng có một đám sát thủ, hẳn là em đã biết! Em chưa từng thấy anh ta ra tay đúng không, ra nằm sấp cạnh cửa sổ mà xem đi, bảo đảm em xem cực kì đã ghiền.” Tuyết cười nói với cô, một Uyên Diệp như thế, để cô thấy cũng được, ít ra điều đó là chân thật.

“Ặc, em thấy rồi...Nhưng vẫn có cảm giác không mạnh bằng em, ha ha!” Hiểu Vũ đặt mông ngồi lên ghế sofa, đúng lúc Hà cũng bung trà ngon bước vào!

“Vợ anh thật xinh đẹp.” Hiểu Hiểu nhìn Hà một hồi, đó là một cô gái có vẻ đẹp rất cổ điển, trên người luôn luôn tản ra một hơi thở cổ kính.

“Phải, Hà rất đẹp.” Nghe thấy người ta khen vợ mình, anh ta hào hứng điên lên được, hoàn toàn quên luôn họ của mình rồi...

“Đừng nói nữa!” Hoàng Hà tức giận đánh Tuyết một cái.

“Ha ha, được rồi, bà xã à.”

Nhìn hai người họ, Hiểu Vũ bỗng thấy thật hạnh phúc, cứ nghĩ mình vốn có hy vọng, chỉ là đơn phương tình nguyện đuổi theo bóng hình này, sau đó mới phát hiện nó không phải của mình, người thuộc về mình, thực ra đang ngay ở bên cạnh. Đột nhiên cảm thấy buồn nôn, cô chạy vào WC, quả nhiên, bao tử có vấn đề...

Chẳng bao lâu sau, Uyên Diệp đã trở lại, trên người chỉ có vài vết thương nhưng Hiểu Vũ vẫn rất xót xa, cô nhanh nhẹn cầm lấy hộp thuốc nhưng lại bị Uyên Diệp ôm chặt: “Thật tốt quá!”

Tối hôm đó, bọn họ làm chuyện mà vợ chồng nên làm, không khí ẩm ướt trong phòng càng làm sinh hoạt trên giường thêm phần kích thích. Hai người họ, gỡ bỏ mọi rào cản, hưởng thụ sự ấm áp của nhau, môi chạm môi, dịu dàng mà mãnh liệt, dần dần, nụ hôn của Uyên Diệp dời xuống dưới, tiến đến bộ ngực của Hiểu Vũ...Đêm nay, lửa tình mãnh liệt là động lực lớn nhất của hai người.

Sáng sớm hôm sau, Hiểu Vũ thờ dốc ở trong lòng Uyên Diệp, như thể đêm qua đã hút mất toàn bộ dưỡng khí của cô!

“Mệt lắm phải không, có phải anh quá nóng vội rồi không, có còn đau không?” Uyên Diệp cũng thở hơi hổn hển, nhưng anh vẫn không thả đôi tay ôm Hiểu Vũ ra. Đây là của anh, không phải Tuyết.

“Đáp ứng em, không được giận Tuyết nữa, không được ghen với Tuyết, em sẽ nói cho anh biết một bí mật.” Hiểu Vũ rúc vào lòng anh.

“Em là của anh, không phải của Tuyết!” Tò vò mình vẫn còn ghen, điều này làm cho Hiểu Vũ hơi buồn cười, cô vỗ nhẹ nhẹ lên lưng anh.

“Ha ha, nếu em nói, em mang thai rồi, anh sẽ nói gì đây?”

“Đương nhiên... Em nói cái gì? Em mang thai rồi!” Uyên Diệp lập tức trở nên hưng phấn.

“Làm sao có thể, ý anh là biết được từ khi nào!” Ngay cả lời nói cũng không còn mạch lạc.

“Ba tuần trước, chính là hai tháng trước anh...” Hiểu Vũ cảm giác được thân thể của Uyên Diệp đang run run, liền ngừng lại!

“Em không có trách anh, cũng không có tự trách mình, anh không cần căng thẳng như thế.”

“Thật sự xin lỗi...” Nhưng Uyên Diệp vẫn không hề thả lỏng, ngày đó anh đứng là giận ngập đầu, khi thấy vợ mình và mối tình đầu của cô ấy cùng nằm trên một cái giường, lý trí, giáo dục, tình bạn, tất cả đều tan thành mây khói!

“Rồi rồi, ngủ đi, ngày mai còn là ngày nghỉ! Bây giờ đã sáng sớm rồi, anh định để chúng ta ngủ nướng đến mấy giờ!” Hiểu Vũ thật sự không có cách nào giải quyết được cảm giác tội lỗi trong lòng người này, đành trở mình, lui vào trong lòng Diệp Tử, thiêu thiêu ngủ.

“Diệp Tử, nhớ kỹ, cả đời này, em chỉ yêu mình anh.”

“Bà xã, anh biết.” Anh ôm chặt cô gái trong lòng, “Cả đời này, anh cũng chỉ yêu mình em.”

Một năm sau, trong cổ trạch, Tử Diệp Tuyết và Hoàng Hà ngắm tấm ảnh chụp bé con mà Diệp Hiểu Vũ và Uyên Diệp gửi tới, một cặp long phượng xinh xắn, khỏe mạnh.

“Tử Tuyết, Tử Hà... Ha ha, Hà, bọn họ coi hai ta như con nít mà nuôi này!”

“Được rồi! Như vậy bọn họ sẽ không quên mất chúng ta được!” Giọng nói của Hà truyền đến từ ngoài cửa sổ sát đất. Bây giờ khí trời rất đẹp, ngay cả tòa lâu đài im ắng đã lâu, nay cũng được nghênh đón một thời kỳ mới. Ánh mặt trời xuyên qua tầng tầng mây đen, chiếu vào trong sân nhà, thật là một ngày lành để phơi quần áo.

“Phải phải, nào, bà xã, anh phụ em phơi quần áo.” Nói xong, anh ta đứng dậy đi ra ngoài, cùng nhau ngắm ánh nắng trở lại.

Một người phải gặp gỡ bao nhiêu người, thích bao nhiêu người, quên bao nhiêu người, mất bao nhiêu người! Cuộc đời không bao giờ thuận lợi hoàn toàn! Người bạn thích nhất chưa chắc là người bạn yêu nhất, mà người yêu bạn nhất, chính là người bạn nên hy sinh cho. Tử Diệp Tuyết và Hoàng Hà, Diệp Hiểu Vũ và Uyên Diệp, Mục Úc và Tô Uyển, tất cả bọn họ đều như vậy. Dù thế nào đi nữa, khi chúng ta còn sống, ít nhất sẽ có một người mình thích cũng thích mình. Đó chính là hồi ức đẹp nhất, xin đừng lãng quên! Buông tay không có nghĩa là quên, mà là mãi mãi giữ lại tận sâu trong đáy lòng.

Câu chuyện của thế hệ này đã kết thúc, vậy còn đời sau?

Nắm tay cả đời, bên nhau đến già, gió bắc lạnh lùng, mãi chẳng chia ly!

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Tuyệt Sắc Phong Lưu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.